

MAGYARORSZÁG TÖRTÉNELME.

ÍRTA

HORVÁTH MIHÁLY.

AZ ÚJ DOLGOZAT MÁSODIK, BŐVITETT KIADÁSA.

HARMADIK KÖTET.

PESTEN.

KIADJA HECKENAST GUSZTÁV.

1871.

MAGYARORSZÁG TÖRTÉNELME.

~~~~~
HARMADIK KÖTET.

Pest, 1871. Nyomatott Heckenast Gusztávnál.

TARTALOM.

TIZEDIK KÖNYV.

Nemzeti visszahatás; a Hunyadyak kora.

ELSŐ FEJEZET.

V. László király és Hunyady János kormányzósága. 1444—1457.

I. A pártok törekvései. Az országgyűlés követet küld Lengyelországba, bizonyos hírt hozni, nincs-e életben mint rebesgetik, a király? Végzés: ha sz. Háromság vasárnapig nem jö vissza, mindnyájan az árván született Lászlót ismerjék királynak. Az ország kormánya hét főkapitányra bízatik. Hunyady a Sarnó mellett megveri a törököt. Fridrikhez követség megy, Lászlót tőle visszakérni; de Fridrik őt nem adja ki. Hunyady Drakulát elűzi és Dánt helyezi be vajdává Havasalföldön; azután a garázda Czyllejt bünteti meg. Az országgyűlés Hunyadyt, László nagykorúságáig kormányzóvá nevezi s ha talomkörét meghatározza. A többi hivatalok is betöltetnek.

II. A kormányzó Havasalföldön Drakulát, ki török erővel tört be, ismét megveri. Hazatérvén Fridriket fegyverrel akarja kényszeríteni László kiadására. Carvajal pápai követ fegyverszünetet eszközöl két évre. Garay László nádorrá választatik. Hunyady külsegélyt sürget a török ellen; a pápa e helyett arany-lánczot és hercegi czímet küld neki, mit ő nem használ. Külsegélyt nem nyerhetvén, nehogy a török Skanderbéget legyőzze, saját erejével s néhány úr dandáraival indul a török ellen. Czilley és Brankovics feljelentik készülleteit Muradnak. Evvel a Rigómezőn találkozik s három napig vívja óriási harcát: de a sokaságnak engedelni kénytelen. A visszatérőt Brankovics elfogja s csak az országtanács fenyegetéseire bocsátja szabadon, miután őt arra kötelezte, hogy László fiát túsul nála hagyja, Mátyás fiával

pedig Czillej Erzsébetet elvéteti. A megtért Hunyady újabb hadjáratot tervez; de segélyt a pápától nem nyervén, sőt általa békére intetvén, Brankovics által békealkut kezdet. Ezalatt maga a garázdálkodó csehek ellen a felvidékre intéz hadjáratot; némi győzelmei után a lengyelek közbenjárására Giskrával békét, Garay Lászlóval és Újlaky Miklóssal szövetséget köt; az országgyűlés által a Brankoviciától reáerőszakolt szerződést megsemmisítteti, annak javait lefoglalja, országát pusztítja, László fiát megszabadítja. Fridrikkel is egyességre lép László király gyámsága iránt. E szerződés még inkább szaporítja Hunyady irigyeit, kik azt hiszik, megörökíteni akarja magát a kormányzásban. Ezen irigyei őt, midőn az engedetlen Giskrát megfenyíteni akarja, a csatában elárulják, minek következtében hadja megfut. De nem sokára zsoldos hadaival tér vissza, és Giskrát szerződésre kényszeríti. Az országtanács e közben Brankovicssal is egyességre lépett. Fridrik Rómába megy, magával vivén Lászlót is. Most az osztrákok kívánják kiadatni az ifjút, s miután Rómából hazajött, fegyverrel szabadítják ki Fridrik hatalma alól. László most Czillej Ulrik befolyása alá kerül, ki annak szívével gyanúval tölti Hunyady iránt. Ez leteszi a kormányzóságot s besztércezi gróffá neveztetik.

III. Czillej ezóta barátságot színel Hunyady iránt, s őt oly szerződésre bírja, hogy az ország jövedelmeiből, melyeknek kezelése még mindig nála volt, a királynak 24, neki 12-ezer frtot adjon. Czillej ármányai Eiczinger ellen. Ez őt egy időre megbuktatja. László magát cseh királylyá koronáztatja. II. Mohammed Konstantinápolyt megveszi; büszke tervei. Hunyady az országgyűlésen az ország védelméről való gondoskodást sürgeti, mi felette szükséges is, mert Mohammed megkezdí támadásait. Hunyady őt megszasztja, Firus béget megveri; külsegélyt sürget. Capistrán János keresztes háborút hirdet. Czillej ismét hatalomra jut László mellett s Hunyadyt hadi készületeiben gátolja fondorlataival. Ármányai a király mellett, kit végre reávesz Hunyady elvesztésére. Bécsbe hivatik, de csak a határszélekig megy, megizenvén, hogy külföldre menni nem köteles. Czillej újabb parancsot eszközöl ki, mely által felidézttetik. Hunyady most megy; de sereggel s Bécs közelében Czilleyt saját kelepczéjében megfogja. Brankovics a győri országgyűlésre hírvl hozza a török nagy készületeit és segélyt sürget. Hunyady megfedekezik a sérelmekről s nagy hévvel készvl az ellentállásra, az ország védelme miatt kész még Czillejvel is megbékélni. De az ármányos Czillej mit sem gondol az ország veszedelmével, csak hogy Hunyadyt elveszthesse, s ő e miatt az egyenetlenséget ápolja. Újabb hír, hogy a török Nándorfehérvárt akarja megtámadni. Országgyűlés. Carvajal pápai követ, Capistrán s mások keresztesháborút hirdetnek. Hunyady hadat szed. Czillej megveretését óhajtvá, a hadgyűjtést akadályozza; az urakat megintí, ne segítsék Hunyadyt. E közben a török körültáborolja Nándorfehérvárt. Czillej a királylyal kifut. Hunyady és Capistrán védelmére sietnek. Vízi győzelem. A vár nagy

veszélyben. De Hunyady végre dicső diadalt arat. A nemzet örömét e fölött gyász váltja fel: Hunyady János meghal.

IV. Hunyady halála után Czillei nemzetsége kiirtására törekszik. A királyt ráveszi, hogy az osztrák keresztesekkel Futakra menjen, s oda országgyűlést hirdessen. Czillei ott kormányzóvá s főkapitányná nevezeti magát; Hunyady Lászlóval színleg kibékül; de Brankovicsnak megírja, hogy nem sokára hozzá küldi a két Hunyady fejét. Az országgyűlés után a királlyal Nándorfehérvárra megy, ott akarván végrehajtani szándokát. De a Hunyadyak barátjai mindenről értesülve, halált esküszenk fejére; fegyvereseit a várból kizárják. Czillei ezt a király előtt lázadásnak magyarázza s meg egyeztet nyeri ki a Hunyadyak elvesztésére. De ezek megelőzik. Hunyady László szemrehányásokat teszi neki, eleibe tartván elfogott levelét. Czillei sértőleg válaszol; s Hunyadyra kardot rántva őt megsebzí, de ennek berohant barátai által megöletik. A remegő király mindenről híven értesülvén, a Hunyadyaknak megbocsát; Temesvárra megy; ott az özvegynek esküvel igéri fiait bántatlanságát. De Budára visszatérvén, a Hunyadyak ellenségei által izgatva, meg egyeztet adja kiirtásukra. Most ráveszik Lászlót, hogy hozassa fel Mátyás öcscsét is; és mihelyt ezek együtt voltak, őket barátjaikkal elfogják; Hunyady Lászlót harmadnap lefejeztetik. A király egy, Hunyady János emlékeztet gyalázó okmányokkal tetézi igazságtalanságát. Az országban a szörnyű hír hallatára lázas forrongás terjed el; Hunyadyné boszút esküszik, barátai hadat gyűjtenek. A király féltében Prágába fut s ott meghal.

MÁSODIK FEJEZET.

I. Mátyás király. 1458—1490.

I. Fridrik és Kázmér királyok trónkövetelőül lépnek fel. De Szilágyi Mihály 40 ezernyi had élén a pesti gyűlésen Hunyady Mátyást választatja meg királlyá, magát pedig kormányzóvá, annak nagykorúságaig. Mátyás Podjebrádtól kiváltatik. Mátyásnak felette nehéz országlási kezdete. Fridrik nem mond le igényeiről; titkon Garay és pártja is hozzá áll: Giskra a felvidéken támogatja igényeit. E mellett a török is becsap a temesi bántásba; Szilágyi pedig minden lépten gátolja a korán érett ifjú király lelkének szabadabb röptét. A pápa Mátyást elejétől fogva pártolja. Mátyás a cseh rablókat Rozgonyi Sebestyén által egy időre megfékezteti; Giskra fegyverszünetet kér, mely alatt a béke tárgyalatnék. Mátyás a súlyos választási föltételek megmásítása végett országgyűlést hirdet; miben nagyrészt czélt érven, zsémbes nagybátyját a kormánytól elmozdítja s a besztterceieken elkövetett kegyetlensége miatt Világosvárra zárátja.

II. A király szigora nagybátyja iránt a megijedt Garay-Újlaky-pártot összeesküvésre indítja. Mátyás őket hivatalaiktól megfosztja s országgyűlést

hírdet, melyen a honvédelmet szabályoztatja. Az összeesküdtek a királyi széket üresnek nyilatkoztatják s Fridrik császárt választják királylyá. Mátyás a többi urakat Budára hívja, s felszólítja, nyilatkozzanak: akarják-e őt tovább is királyuknak tartani? Különben kész volna lemondani. Az urak hűségesküvel válaszolnak. Bár a pápa is inti Fridriket, mondana le igényeiről, ő magát Németújhelyt megkoronáztatja s hadat küld az országba, mely a lázadókkal egyesülve, Mátyás vezérét, Nagy Simont megfutamítja, ki azonban újabb hadakkal erősödve, az ellenséget megveri. A pártosok egyenkint megtérnek. A pápa békebiróul lép fel. Vitéz püspök Bécsbe megy alkudozni, de si keretlenül jár. Utóbb Podjebrád is közbelép; de a császártól megnyerelve, békébiróból annak pártosává lesz, s csak fegyverszünet köttetik. A csehek több rablóvárait megveszi. A török Szerbországot elfoglalván Magyarországra csap, Aradig zsákmányol. Ekkor szabadul meg Világosvárból Szilágyi, kit aztán a király Erdély kormányzójának és az alvidék kapitányának nevez. Mátyás újabban is sikeretlenül alkudozik a császárral. A török Mátyásnak békét ajánl, de ez azt nem fogadja el. Szilágyi és Lábatlani egy hadi kalandon esnek fogságba, amaz Konstantinápolyban lefejeztetik. Mátyás ezt megbosszulni vágyván, a csehekkel a felvidéken s Fridrikkel annál inkább megkötni kívánja a békét; de Podjebrád, bár leányával Mátyás egybekelt, nem őszintén jár közben. A Szapolyayak Giskrával nem igen boldogulván, a király maga is táborba megy; de onnan visszahívják Podjebrád fondorlatai. Vitéz püspök Fridrikkel megköti a szerződést, minek következtében Giskra is nem csak megbékél, hanem legénységével együtt Mátyás szolgálatába áll. Az országgyűlés a császárral kötött békét megerősíti. A török Vlád vajdát Havasalföldről elűzi; Mátyás őt vissza akarja állítani, de értesülvén iszonyú kegyetlenségeiről, Budán elzáratja. Értesülvén, hogy a török Bosnya ellen készül, ő is felkészíti fekete seregét, külséglyt sürget, de sikeretlenül; a török tehát Bosnyát elfoglalja, királyát megöleti. Mátyás, miután a korona Fridrik-től átadatott, Bosnyába vezeti hadait, Jaiczát a tartomány nagyobb részével visszaveszi. Ezalatt meghal Katalin neje. Mátyás diadalmenetben vonúl be Székesfehérvárra, hol számos kül követ jelenlétében megkoronáztatik; a nemzet jogait megerősíti.

III. Mohammed szultán Jaiczát vívni kezdi, de Mátyás által, bár ezt II. Pius pápa halála után a külföld nem segíti, onnan elűzetik. Több várat megvévén, Mátyás Bosnyát Újlaky Miklós kormányára bizza. A török bosszújától tartván II. Pál új pápától segílyt sürget, de siker nélkül; azonban a török sem háborgatja őt. Időt nyervén, a felvidéken garázdálkodó zsebrákokat kiirtja. Mátyás figyelme Csehország felé kezd fordulni. A pápa Podjebrádot országától megfosztani akarván, Mátyásnál kérdést tesz: akarja-e végrehajtani ítéletét? Mátyás miért válaszol igenlőleg? De egyelőre még közönyösen viseli magát Podjebrád iránt. bár magának is sok panasza van ellene. Idő-

közben az adó- és vámrendszert szabályozza; és az a miatt támadt erdélyi lázadást csöndesíti le. Moldvába is hadjáratot intéz.

IV. E hadjáratnál végződik Mátyás országlatának első korszaka, mely alatt a belügyeket jó karba állítja, a töröknek határt szabott; ezentúl a cseh háború foglalta el őt. A pápa Podjebrádot egyházi átokkal sújtja s a császárt, a lengyel királyt és Mátyást felszólítja, hajtanák végre az ítéletet. Amazok nem mernek kikötni Podjebráddal. Mátyás, miután az egri országtanács a cseh háborút elhatározta, a törökkel békét köt, s mind a pápától, mind a császártól segélyigéretet s azon biztosítást vevén, hogy Csehország birtoka reáruháztatik, hadait Morvába viszi, Podjebrád a Taya partján találkozik vele s békét ajánl. Mátyás ettől nem idegen, ha a csehek a pápának magukat alája vetik s a Magyarországon tett károkért eleget tesznek. De az alku nem vezet eredményre. Mátyás Victorint Podjebrád fiát megszaszaltja s Brünnbe megy, és Spielberget körültáborolja. Podjebrád ismét békét ajánl; de az alku most is eredménytelen marad. Mátyás seregeinek szaporítása végett hazajő, Magyar Balázusra és Kinizsyre bízván Spielberg vívását, Podjebrád a német kereszteseket megveri, de a magyaroktól több vereséget szenved. Mátyás visszatérvén, Spielberget megveszi, vele együtt Morva szinte egészen hatalmába jut. De Willamovnál kelepczébe kerül s fegyverszünetet ajánl, melynek folytában a béke is komolyan tárgyalatik. Podjebrád országa örökségét igéri Mátyásnak, ha őt a pápával kibékíti s felekezetének a kehely használatát kieszközli. De a pápai követ mindent elront, s a morva rendek által Mátyást királyllyá választatja. Mátyás, a béke reményében azt el nem fogadja; de miután az alku eredménytelen maradt és Podjebrád a lengyel királlyal kezd értekezni, Mátyás is elfogadja a királyságot; a rendek Boroszlóban hódolnak. Podjebrád erre Ulászlót a lengyel király fiát választatja örökösének s Victorint sereggel Morvába küldi; de Mátyás őt megveri, elfogja, s Visegrádba viteti őrizet alá. Eddig sem a császár, sem a pápa nem segíté őt ígéret szerint; emez azon kérdésben sem akart határozni: Mátyást illet-e a cseh korona vagy Ulászlót; a császár pedig a lengyelekkel kezd fondorkodni. Mátyás ennél fogva Podjebrád békeköveteit szívesen fogadja. Az alkudozás sikert ígér. Podjebrád maga a föltételekkel megelégszik; de midőn abban fáradozott, hogy azokat a cseh rendekkel is elfogadtassa, meghal.

V. Mátyás reményeit cseh királyllyá választatása iránt a kelyhesek meg hiúsítják; követei távozni kénytelenek Kutnából; királyllyá Ulászló választatik. Erről értesülvén, Prága felé indul hadaival; majd Iglóba gyűlést hirdet, honnan azonban egy új bonyodalom haza hívja. A főpapok, a cseh háborúra fordított adók — és számos úr szigorú kormányja miatt összeesküdnek, s Kázmér lengyel herceget hívják meg a trónra. Mátyás azonban itthon ügyes magaviselete által az urakat mind kiengeszteli, úgy hogy Vitéz érsek s öcsese a pécsi püspök fogadja a bejött Kázmért, ki magát elhagyatva látván, Nyit-

rába zárkozik, majd azt is feladni kénytelen. Mátyás Vitézt megbünteti, utóbb, némelyek közbenjárására kibékül vele. Vitéz és a pécsi püspök is, a hazai tudományosság díszei, nemsokára meghalnak. A király idegenekkel tölti be a püspökségeket. Visszatérve a cseh ügyekre, Victorint, ki neki Kollin várát átadja, szabadon bocsátja s vele szövetséget köt; a császárral is megígérteti, hogy őt nevezi ki választó-fejedelemnek s reá ruhazza a cseh korona birtokát, Ulászlóval is, kit a csehek már meguntak, alkudozik Neisseben, és Oppelnben, de sikeretelenül; miért egy hadat Lengyelország dűlására küld. Kázmér lengyel király békét kér, mi meg is köttetik. Ezalatt Mátyás vezérei a törökkel is többször csatáznak, ki Horvátországon keresztül Krajnába és Stajersországba gyakran betör. A szultán békét ajánl, sőt Szerb és Bosnyországot is átengedni igéri, ha Mátyás megengedi, hogy a török hadak tartományain keresztül büntetlenül jár hassanak zsákmánvolni Németországra; mivel pedig ezt a király el nem fogadja, egy török had Nagyváradig kalandozik. A császár szavát megszegvén, Ulászlóra ruhazza a cseh királyságot; a lengyel király is megszegi a békét, s egy nagy sereggel támadja meg Mátyást boroszlói táborában. De kénytelen békét kérni, mely aztán meg is köttetik oly feltétel alatt, hogy Morvát, Sléziát Mátyás, Csehországot Ulászló bírja. Mátyás e tartományokat Szapolyay István kormányára bízván, ezentúl többet foglalkodik a török háborúval. Magyar Balázs fényes győzedelmet nyer Moldvában. Maga Mátyás a nem rég épített Szabácsot veszi meg. A török, István moldvai vajdát támadja meg; ez vereséget szenved, de a segélyre jött Báthory István által megmentetik. Mátyás ezután fényesen üli meg menyekzójét a nápolyi Beatrixsal.

VI. Mátyás ezentúl helyrehozni akarja ama hibát, hogy a cseh háború miatt felhagyott a török elleni hadakozással, mit az ország érdeke kívánt volna, és komolyabban készül a déli tartományok, Bosnya, Szervia visszafoglalására; de a cseh háborúból osztrák háború származott. A császár őt a cseh háború alatt sokféleképp megsértette. Legújabbban a sziléz származású Beckensleor János esztergomi érseket magához szöktette. Mátyás viszont a császár elégületlen alattvalóit pártolja; midőn pedig a császár Ulászlót Csehország hűbéri adományával felruhazza, neki egyenesen háborút izen; seregeit Ausztriába vezeti, a császárt Linczbe szalasztja; 70-nél több várost és várat megvesz s Bécsét is megszállja. Fridrik békét kér, mely aztán meg is alakul. A béke más föltételei közt Fridrik a cseh királlyal is felruhazza Mátyást: Ulászló ezen megijed, s alkudozni kezd Mátyással, minek következtében a béke véglegesen megkötetik, Mátyásnak Morva, Slézia, Luzsicza s a hat város, Ulászlónak Csehország jutván osztályrészül. Mátyás ezután ismét a török elleni háborúra fordítja figyelmét; a német birodalmi rendektől egy nagyobb hadjáratra segédelmet kér; de azok teljes részvétlenséget árulnak el. A török Horvátországon keresztül Stajerbe tör, de Szapolyay István és

Geréb Péter által megveretik. Mátyás maga is táborba megy, becsapást intéz Bosnyába. De míg ő a Szávánál táborozik, a török Erdélybe tör; Báthory István és Kinizsy a Kenyér-mezőn fényes diadalt aratnak.

VII. Hogy még nagyobb erővel működhessék a török ellen, a pápától sürgetett legalább pénzsegélyt; de IV. Sixtus, Velenczével frigyben, azt elmulasztá. Mátyás őt vádolja, hogy a török barátjának barátja. A pápa nem segíti, a császár pedig egyenesen gátolja a török elleni működésben. Mivel Fridrik a béke föltételeit nem teljesíti, Mátyás őt ismét haddal támadja meg. A törökök Velenczétől felizgatva Apuliát 20 ezernyi haddal meglepik s Otrantót feldűlják, a tartományt pusztítják. A nápolyi király s a pápa Mátyás segedelmét sürgeti s kéri őt, béküljön meg a császárral. Mátyás hajlik mind a kettőre. Nápolyba hadat küld; maga a Szávánál készül egy nagy hadjáratra, csak az ígért pénzsegélyt várja; de mivel ez sohonnan sem érkezik, ismét a makacs császár ellen fordítja fegyverét. II. Mohammed meghal; Bajazed és Dsem fiai közt belháború tör ki. E körülmény kedvező lévén a török megtámadására, hajlandó megbékülni Fridrikkel. Németország a töröktől szinte fenyegettetvén, Mátyás a nürnbergi gyűlésre követeket küld segély kieszközlése végett; de a császár azokat oda be nem bocsátja s nem a török, hanem Mátyás ellen eszközöl ki segélyt. Mivel ezt a pápai követ meg nem akadályozá, Mátyás azzal fenyegeti a pápát, hogy a törökkel békét köt, mit meg fog sínyleni Európa. A pápa megijed s minden módon megbékéltetni akarja Mátyást a császárral. Kinizsy hadjárata Szerbiában. Mátyás szívesen megbékülne, hogy a török ellen mehesse; de Fridrik makacs és fondor: őt támadja meg tehát; Haimburgot több várossal együtt megveszi. A pápa a castellai püspököt küldi közbenjáróul. Mátyás tehát ismét a törökre fordul. Dsem szultánfi ajánlata. A castellai püspök békekesérletei sikeretlenek. Mátyás tehát a békét kérő török követtel öt évre fegyvernugvást köt, hogy Fridrikre fordítsa fegyverét. Bruckot, Klosterneuburgot megveszi, Bécsset körülfogatja. Várday érseket elzáratja. Bécsset megveszi; Neustadtot körül-táboroltatja.

VIII. Mátyás tervei Corvin János tekintetében. Országgyűlés; a nádori tisztség szabályozása. Egyéb törvények. Mátyás találkozik Ulászlóval; folytatja hódításait Ausztriában. Galeazzo Bianca Máriát eljegyzé Corvin Jánosnak. Alsó-Ausztria és Stájer nagyrészenek meghódítását befejezi. A birodalmi rendek Albert szászherceget küldik a császár segélyére; de ez némi csatározások után fegyverszünetet köt. Corvin János iránt további gondoskodása. Zavarok Sléziában. A török béke meghosszabbítása. Országgyűlés. Beatrix fondorkodásai Corvin János ellen; e miatt ennek örökössé kineveztetése elhalad. Fia érdekében a császárral békét óhajt kötni. Feltételei, A császár halálát lesi; mert súlyosan beteg. Egészsége javulván, Bécsbe megy. Meghal.

IX. Mátyás országlásának eredményei.

TIZENEGYEDIK KÖNYV.

Az oligarchiai féktelenség által okozott nemzeti süllyedés korszaka.

ELSŐ FEJEZET.

II. Ulászló kormánya. 1490 – 1516.

I. Királyválasztó országgyűlés. Pártok, trónkövetelők. Minő királyt óhajtottak az oligarchák? Corvin Jánost titkos ellenei egy káros szerződésre bírják. A nemesség hazamegy, csak 60 képviselőt hagy a gyűlésen. Az urak Szapolyay Istvánban compromittálnak, ez Ulászlót jelöli királylyá, kit aztán a többség is elfogad; de egy rész Albertet, más rész Miksát pártolja. Corvin pártja fegyverrel kezd működni; de legyőzetik. Ulászló az elejébe szabott feltételeket elfogadja s az országba jő és megkoronáztatik. Albert Rákoson üti fel táborát, de aztán visszavonul; Kassa vidékét dűlja. Miksa Ausztriát visszafoglalván, szinte betör az országba s Fehérvárig hatol. Ulászló végre lehozza Morvából a fekete sereget. Albertet szerződésre kényszeríti; a Miksa által elfoglaltakat visszaveszi s vele is szerződik. A rendek e szerződést meg erősíteni nem akarják; Ulászló titkon iratja azt alá néhány úrral. Az alkotott törvények a királyi hatalmat igen korlátozzák. Szapolyay István nádorrá választatik. Beatrix házassági igényeivel elutasíttatik. Zavargás az urak s nemesek közt. Kinizsy a törököt megveri. A zavargó fekete sereg eltöröltetik.

II. Ulászló tunyasága, erélytelensége, az oligarchiának szabad tért enged a féktelenedésre. A hatalom felett Bakacs, Báthory István és Szapolyay versengenek. Bakacs Báthoryt megbuktatván, Szapolyayt legyőzvé, magához ragadja a hatalmat. Az Erdélybe csapott törököt Telegdi István megveri. Zajos országgyűlés. Újlaky, ki Szapolyayval örökösödési szerződést kötött, Bakacsnak s a királynak ellenzékét támaszt; a gyáva királyt megbuktatni szándékozik. Lázadás Erdélyben. Drágfy által elnyomatik. Ennek és Bakacsnak tanácsára a király Újlakyt megtámadja, javait elszedi. Szapolyay a királyt fenyegeti. Újlaky bocsánatot nyer. Az országgyűlésen Szapolyay a nemességgel összesövetkezve még inkább megkorlátozza a királyi hatalmat. Szapolyay Corvint javaiból kiforgatja, s őt, midőn lengyel haddal jő be, megveri. Az országgyűlésen Zsigmond pécsi püspök és Dombay kincstartók hűtlen kezelés miatt elfogatnak s elítéltetnek. A király Csehországba utazik. A nemesség visszahatása a féktelen urak ellen. Az országtanácsba 16 nemes rendeltetik; a banderiumok szabályoztatnak. Az országgyűlésen a

nemesség győz, de az életben az oligarchia erősebb marad, s egyre féktelenkedik.

III. A török újabb betörése Lengyelországba szövetséget eredményez Ulászló és Albert királyok között. Szapolyay István halála s végrendelete. Thúz Osvát halála s hagyománya. Szövetség a török ellen Velenczével, a pápával, a spanyol és francia királyokkal. A rendek azt csak a reformok folytatásának feltétele alatt fogadják el. A király a szövetség díjául évenként 100 ezer aranyat, Bakacs érsek bíbornoki kalapot nyer. Corvin János a törököt Jaiczától visszaveri. A király Candalei Annát nőül veszi. Miksa császár aggodalmai a török veszély miatt. Újabb győzelem a török felett. Békekötés.

IV. A féktelenkedő urak ellen a nemesség Bihar és a szomszéd megyékben fegyvert fog. A király őket Czobor Imre által lecsöndesíti. A Dunántúl is zajongnak az urak. A király eleinte erélylyel akar föllépni; de csakhamar visszaesik tétlenségébe. A király nagy szegénysége s annak okai. Ulászló az adó fölemelését sürgeti; a nemesség ellenben azt kívánja, hogy az urak kiváltsága, minélfogva javaikban a maguk számára szedték az adót, szüntessék meg. De a királynak erre nincs bátorsága; s a gyűlés után a megyékben egyenkint szedeti a fölemelt adót. Ez veszekedést okoz a megyék közt. A következő országgyűlés az egyes megyéknek megtiltja az adóajánlást: az urak kiváltságát pedig megszünteti; de az adót fölemelni nem akarja. Perényi Imre nádorrá választatik. Corvin János meghal; leányát a Szapolyay család György úrfinak jegyzi el. De az ara elhal. Az özvegy, György márkgróf nejévé lesz. Az özvegy Szapolyayné fenhéjázó vágyai. János fiát királylyá tenni óhajtván, Anna királyleány kezét kéri meg számára; kudarcot vall; pártja a papságot kezdi üldözni, ennek tulajdonítván elutasítást. A Szapolyay-párt ezt ama fontos határozattal boszúlja meg, mely minden idegen fejedelmet kizár az ország trónjáról. Ulászló erre hármassági szövetséget köt Miksa császárral, ki aztán a pozsonyi szerződés sérelmét okolván, a király titkos megegyeztével háborút indít az ország ellen. De Ulászlónak időközben fia születik; minek következtében ismét béke kötetik; de Miksa a maga és nemzetsége követelt jogait fentarja. Ulászlónak Lajos fia születik; de Anna hitvese meghal: mi mély búskomorságba ejti a királyt. Fia megkoronáztatását sürgeti; de a rákosi végzés megsértése miatt boszús rendek elhalasztják és kemény törvényeket alkotnak a király korlátozására. A király még nagyobb búsulásba esik. A rendek végre megkoronáztatják Lajost, de kikötik, hogy gyámjául, ha az apa elhal, külfejedelem ne tétessék. Lajos Csehországban is megkoronáztatik. Miksa császár és Lajos francia király Ulászlót a cambrayi szövetségbe állani indítják. Szapolyay János ismét megkéri Anna hercegnő kezét, most is elutasítatik. Szerződés a cambrayi szövetség tagjaival. A király Sléziába megy, hogy annak rendei is

bemutassák hódolatukat Lajosnak. Szapolyay János erdélyi vajdává neveztetik. Ulászló megegyezését adja, hogy Szapolyay Borbála Zsigmond lengyel királynak eljegyeztessék. Ulászló kilép a cambrayi szövetségből; II. Julius pápa támogatása végett Bakacs Tamást Rómába küldi. A Szapolyay-párt fondorkodásait Szatmáry cancellár megghiúsítja, minek következtében Zsigmond király sem éri célját, hogy Lajos gyámjává neveztessék. Török viszonyok. Szelim szultánná lesz. Szapolyay vajda szerencsés beütése a török földre. Harmadszor is sürgeti Anna hercegnő kezét. Szatmáry elvonja tőle a lengyel királyt.

V. Bakacs törekvése, pápává választatnia megghiúsulván, pápai követ címét és hatóságát nyeri. Czobor Márton békéért jár a töröknél; de sokáig letartóztatják. Bakacs keresztháborúra felhatalmazó bullával tér meg: azt némely urak, kivált Telegdy István tanácsa ellenére kihirdeteti. A parasztság elnyomott állapota Mátyás halála óta. A nyomás alul szabadulni vágyván, nagy számmal gyűl össze a keresztes zászlók alá. Bakacs kurucvezérré Dózsa Györgyöt nevezi. A zászlók alá csoportosan gyűlő parasztokat uraik visszatartóztatják; a kuruczok e miatt nagy haragra gyűlnak. Dózsa a király s érsek parancsait megvetvén, kitűzi a lázadás zászlaját. A kuruczok kegyetlensége az urak, s nemesek ellen. A kurucz király a Tisza felé vonúl. Száleres tábor Pest alatt szétveretik. Dózsa Szegedet sikeretlenül vívja; de Báthory Istvánt és Csáky Miklós püspököt Csanádnál megveri; a nemesség kiirtását kihirdeti; Temesvárt vívni kezdi. De a Báthorynak segedelmére jött Szapolyay vajdától megveretik, elfogatik; hada szétszóratik, maga iszonyú halállal múlik ki. A kuruczok mindenütt szétveretnek. A nemesség a királyra és Bakacsra boszankodik. A király élete veszélyben. Az országgyűlés kegyetlenül bünteti a paraszt-osztályt, földhöz kötött rabszolgákká alacsonyítván azt. A zálogba vetett királyi javak kiváltása megrendeltetik. Verbóczy hármaskönyve. Szapolyay csatavesztése Sarnó mellett. Ulászló a lengyel királylyal s a császárral Haimburgban találkozik. Onnan Bécsbe mennek, a házassági szerződést megerősítik, az örökösödést meghatározzák. Perényi nádor ellentmont; de hallgatásra bíratik. Ulászló meghal.

MÁSODIK FEJEZET.

II. Lajos országlata. 1516--1526.

I. A rákosi országgyűlésen Szapolyay János vajda kormányzóvá kíván választatni, de az urak hosszú zavargás után gyámnokul Bakacsot, Bornemiszt és György herceget rendelik, a kormányt az országtanácsra bízzák. A törökkel egy évi fegyverszünet kötöttek. A kormányzók önzése. György herceg kéjvadászata; Lajos neveltetésének elhanyaglása. Szelim Jaiczát vívatja,

de sikertelenül. A török háborúra való készüllet végett országgyűlés hirdetetik. Szapolyay ismét kormányzóvá akar választatni; mivel czélt nem ér, a nemesség szétszlik s Tolnára rendel újabb gyűlést. Az urak maguk rendelkeznek az adó és honvédelem iránt. De a rendeletek szintűgy foganatlanok, mint a tolnai gyűlés végzései, honnan Bácsba újabb gyűlés hirdetetik. A királyi jövedelmek mind el vannak zálogosítva. A bácsi rendek ezeket visszaadatni rendelik, s egyebekre nézve is sok üdvös végzést alkotnak, melyeket a kormánytanácsba kinevezett nemesi választmány érélyesen kezd végrehajtani. Az urak ezt nem türik: s a megürült nádorság ígérétével pártjokra vonják Szapolyayt is, azután pedig a nemesi választmányt a kormánytanácsból kiűzik. Nádorra nem a kijátszott Szapolyay, hanem Báthory István lesz, miből a haza veszedelmére hosszú vizzályok származnak. Verbóczy velencei és római követjárása. A magyar országtanács hasztalan törekvése Lajost császárrá választatni: azzá a spanyol Károly lesz. Béke a törökkel három évre.

II. Anna hercegné egybekél Ferdinánddal, ki az osztrák tartományokat nyeri országyrészul. Mária Lajossal eskedtetik össze s Budára hozzátik. A menyekzót el kelle halasztani, mert I. Szulejmán, ki a békét csak adófizetés mellett akarja megerősíteni, Jaiczát vívatja. Ezt megmenti ugyan Keglevich Péter, de mivel Szulejmán nagy készülteket tesz a hadjáratra, mindenféle követség megy segélyért, de siker nélkül jár. Benn is semmi készüllet. Hédervár, Török és Sulyok testvérek a gondjaikra bízott Nándorfehérvárról és Szabácsról nem gondoskodnak. Szabács, majd Zimony, végre Nándorfehérvár hősi védelem után török kézre jut. A megrettent rendek nagy adót rendelnek a haza védelmére. Mária megkoronáztatik. Lajos a kormányt átveszi s menyekzójét megüli.

III. De a nagy ajánlat csak papiroson marad: a papság, nemesség nem fizet. Szerencsére Szulejmán Rhodus ellen intéz hadjáratot. Lajos Csehországba megy nejét megkoronáztatni. Külsegélyt sehonnan nem nyervén a várható újabb megtámadtatás visszaverésére, országgyűlést hirdet, mely a honvédelem tekintetében rendelkezik; a lutheránusok ellen törvényt hoz, Tomoryt a barát zárdából kalocsai érsekké s főkapitánynya emeli. Tomory Ferhad basát megveri, Frangepán Kristóf Jaiczát fölmenti.

IV. Szatmáry halála után Szalkay lesz érsekké. Ezentúl ő és Báthory nádor tarták kezökben a hatalmat. Nem ily időhöz való férfiak. Újlaky meghal; javait az örökösödési szerződés ellenére elütik Szapolyay kezéről. Ez boszút forral az udvari párt ellen; a nemességet Varsányba gyűjti. Ez Hatvanba fegyveres, nagy országgyűlést kíván. A király azt Pestre és szokott alakjában hirdeti ki. A rendek itt Verbóczytól felizgatva azt végzik, hogy Hatvanban a fegyveres országgyűlés megtartassék, az országot a király mellett addig is egy bizottmány igazgassa; Szerencsés a kincstártól elmozdittas-

sék stb. A király nem erősíti meg a végzéseket, és Szapolyayt a tanácsból, Szörény eleste miatt kizárja. Szapolyay boszút forral. Hozzá szegődik Frangepán Kristóf is, kinek Szalkay szakálába kapott. A király a hatvani helyett Rákosra hirdet közönséges, de fegyvertelen gyűlést. De a nemesség fegyveresen gyűlt össze, s kívánja a királytól, hogy tanácsosait változtassa meg, az idegeneket küldje el udvarától. A király tagadólag válaszol. A rendek erre kívánják, jöjjön a király közéjük az urak nélkül. Lajos elmegy. Verbőczy elragadólag festi az ország sülyedését s kéri a királyt, változtassa meg az ország tanácsát. Lajos más napra ígér választ; mivel pedig szavát be nem váltja, a rendek ezt a főpapság befolyásának tulajdonítván, a tizedeket tőlök elveszik s a végvárak fentartására rendelik fordíttatni. Gúnyok a király ellen. A nemesség szétoszlik, csak 150 tagot hagyván hátra a cikkekelyek szerkesztésére. Szerencsés és a Fuggerek háza kifosztatik. Szalkay most Szapolyayval szövetkezik össze; a hatvani gyűlésre a király engedelmet kieszközli. Azért ott ellene nincs panasz; de Báthory a nádorságtól megfosztatik s helyébe Verbőczy választatik. Kikelések Sárkány, Thurzó stb ellen. Végzések. Újabb gyűlés tüzetik ki a Rákosra.

V. A megbukott Báthory Thurzóval összeszövetkezve a kalandos társulatot alkotja, melynek célja Verbőczyt és pártját megbuktatni, magukat a hatalom birtokába visszahelyezni. A királyt és királynét megnyerik a bányák kibérlése s ígéreitei által; a nemesség egy részét magukhoz csábítják. Rákosi gyűlés. Verbőczy észrevén a fondorlatot, a nádorságról lemond és Zobyval együtt Erdélybe menekül. Báthory a nádorságot visszaveszi. Verbőczy száműzetik. A templomok aranya ezüstje a honvédelemre fordíttatni határoztatik. A nemesség ezután szétoszlik, csak 100 tagot hagyván hátra a törvények szerkesztésére. Most ismét Szapolyay kerekedik felül, s meggátolja, hogy a király kezébe adassék az egész kormányhatalom. A király és rendek kölcsönös óvással oszlanak szét, hogy ha a hont veszély éri, nem ők lesznek okai.

VI. Ferencz francia király izgatja a törököt, támadná meg Horvátországon keresztül a Habsburgház birtokait. Ferdinánd e miatt vesz több horvátországi várat védelmébe. A török Lajosnak békét ajánl, ha birtokain keresztül Németországba engedi vezetni hadait; ez el nem fogadtatván, Szulejmán Magyarországot határozza megtámadni. Midőn az országgyűlés szétoszlik, már megindult hadaival. Az országban semmi készüllet az ellentállásra. Csak akkor kezdenek kapkodni, midőn a törökök már Péterváradhoz közelednek. A templomi arany s ezüsből rosz pénz veretik. A hazában nincs vezér, ki a véderőt egyesítené. Salm és Frangepán Kristóf a fővezérletet nem fogadják el. Követek küldetnek külsegélyért, s a megyékbe, hogy véres kardot hordoztassanak körül; közönséges felkelési parancs, melynek kevesen engedelmeskednek. Szapolyayhoz ellenkező rendeletek küldetnek.

Pétersvárad ostromának hírére a király Budáról kiindul. Pétersvárad elesik. A király jobb tanácsok daczára Mohácsnál táborba száll. Némelyek tanácsára visszahuzódni akar, míg minden had és külsegély összegyűl. Tomory táborá ellentáll. Szulejmán Eszéknél a Dráván is átkel. A harc-rend. Az ütközet. A győzedelmes török Budára indul; a dúlók a dunántúli vidéket pusztítják; a maróthi tábor. Szulejmán Budán. Átkel Pestre. Hadait visszavezeti. Az ország polgári állapotának sülyedése az egyházat is maga után vonja. E sülyedés következtében a reformatio gyorsan terjed.

TÁRGYMUTATÓ.

TIZEDIK KÖNYV.

Nemzeti visszahatás. A Hunyadyak kora.

ELSŐ FEJEZET.

V. László király és Hunyady János kormányzósága. 1444—1457.

	Lap
I. Közállapot a fejtelenség alatt	3
A pesti országgyűlés	5
Ideiglenes kormány felállítása	6
Követség meg V. Lászlóért s a koronáért	7
Hunyady hadjárata Oláhországba	8
A székesfehérvári gyűlés	9
Újabb követség a császárhoz Lászlóért	11
A pesti gyűlés. Hunyadi János kormányzóvá választatik	12
II. Fridrik Lászlót és a koronát kiadni vonakodik	15
Készület a török ellen	19
Hadjárat	21
A rigómezei ütközet	22
Hunyady Brankovics által elfogatik	24
A szegedi országgyűlés	24
Giskra pártoskodása	28
Újabb alku Friggyessel	32
Fondorlatok Hunyady ellen	33
Hunyady s a pártos csehek	34
László Czillej Ulrik kezében	40

	Lap
III. Czillei fondorlatai Hunyady ellen	43
Czillei bukása	46
Hunyady újabb készülétei a török ellen	47
Czillei megint a kormányon. Czillei újabb fondorlatai Hunyady ellen	51
Tervek a török hadjáratra	57
Kapisztrán János	59
Hunyady győzedelme Belgrádnál	61
Hunyady János halála	65
IV. Czillei ármányai a Hunyadyak ellen	66
Czillei halála	70
Összeesküvés a Hunyadyak ellen	71
Hunyady László kivégeztetése	73
Forrongás	74

MÁSODIK FEJEZET.

I. Mátyás király. 1458—1490.

I. Királyválasztása	77
Kormány kezdete nehézségei	81
A cseh rablók elleni hadjárat	82
Viszályok a nagybátyával	83
Országgyűlés	84
Szilágyi fogsága	86
II. A pártos urak összeesküvése	87
A szegedi országgyűlés	89
A budai gyűlés	90
Fridrik ellenkirály veresége	91
Alkudozás Fridrikkel	93
Török háború	97
Hadjárat a cseh rablók ellen	98
Belfondorlatok	99
A korona visszaváltása	100
Budai országgyűlés	101
A hadügy rendezése	103
Török háború	104
Koronázás	108

	Lap
III. Török háború	109
A zsebrákok kiirtása	112
Bonyodalmak Podjebráddal	113
A budai országgyűlés	121
Lázadás Erdélyben	122
IV. A cseh háború előzményei	124
A cseh háború	127
Bonyodalmak Fridrikkel	137
V. A cseh királyság	140
Összeesküvés az országban	142
A lengyel Kázmér betörése	146
Vitéz érsek elzáratása	147
Béke-alku Kázmérral	148
A háború folytatása. Három évi fegyverszünet	152
Viszonyok a törökkel	153
Kázmér újabb támadása	158
Harczok a boroszlói táborból	159
Békekötés	161
Török háború	162
A király násza Beatrixsal	166
VI. Az osztrák háború	168
Békekötés Ulászlóval	175
Török háború	177
A kenyérmezei ütközet	179
VII. Viszályok Velenczével s a pápával	181
A második osztrák háború	184
Fegyverszünet Fridrikkel	186
Az osztrák háború folytatása	189
Kinizsy hadjárata a török ellen	191
A békekísérlet Fridrikkel megghiúsul	192
A pápai követ békekísérlete	196
Béss ostroma	200
VIII. Corvin János	201
A nádori hatalom szabályozása	204
Az igazságügy rendezése	205
Az osztrák háború folytatása	207
Fegyvernagyvadás. A király gondoskodása fiáról	210

	Lap
Beatrix fondorlatai	213
Mátyás halála	218
IX. Mátyás kormányának jellege s eredményei	219

TIZENEGYEDIK KÖNYV.

Az oligarchiai féktelenség által okozott nemzeti süllyedés korszaka.

ELSŐ FEJEZET.

II. Ulászló kormánya. 1490—1516.

I. A trónöröklési viszályok	237
Ulászló királylyá választatása	245
Ausztria elveszte	246
Koronázat. Háború a lengyel Alberttel s az osztrák Miksával	247
Békekötés a trónkövetelőkkel	252
A budai országgyűlés	254
A fekete sereg eltörlése	260
II. A király gyarlósága	261
Török becsapások	263
Országgyűlés	264
Pártzajlongások. Oligarchiai féktelenség	265
Újlaky megfékeztetése	268
Országgyűlés	269
Zavargások	275
Országgyűlés	276
III. Követség Lengyelországba	279
Szövetség Velenczével a török ellen	280
A király házassága	284
IV. Oligarchiai pártzajlongások	286
Corvin János halála	291
Szapolyay János és pártja	293
Ulászló szerződése Miksával	295
A király bűja neje halála miatt	298
Lajos koronázata	300

	Lap
Török és velencei viszonyok	302
A lengyel király násza Szapolyay Borbálával	305
Szapolyay János és pártja fondorlatai	306
IV. Paraszt lázadás	308
A lázadók bűnhődése	315
Panaszok a király ellen	317
Fejedelmi találkozás Hainburgban	318
Ulászló halála	321

MÁSODIK FEJEZET.

II. Lajos országlata. 1516—1526.

I. A kiskorú király gyámjai	322
Fejetlenség s pártzajlongás	326
A királyi gyám	327
Viszonyok a törökkel	328
A bácsi gyűlés	333
Báthory István nádorrá választatik	339
Verbőczy követjárása a pápához	340
Lajos császárrá választatásának terve	341
II. Anna hercegnő eljegyeztetése Ferdinánddal	344
Szülejmán trónralépte	345
Szabács elveszte	349
Nándorfehérvár eleste	350
A budai országgyűlés	355
Lajos menyekzője Máriával	357
III. A budai végzések meghiúsulta	357
A határszélek Ferdinánd védelmére bizatnak. Pártviszályok	359
Külsegély hasztalanul kéretik	360
Országgyűlés	362
Tomory érsekké s főkapitánynya neveztetik	364
IV. Viszály a kormány és Szapolyay közt	367
A pesti gyűlés	369
A rákosi gyűlés	374
A hatvani gyűlés	381
A főhivatalnokok letétele	384
Verbőczy nádorrá választatása	385

	Lap
V. A kalandos társulat	389
A rákosi országgyűlés	392
VI. A veszély közeledése	398
Az ország készültsége Szulejmán támadó hadjárata kezdetén .	400
Előkészületek a haza védelmére	403
A török támadása	408
Pétervárad eleste	409
A mohácsi tábor	411
A mohácsi ütközet	415
Lajos halála	419
A törökök kivonulta	422

TIZEDIK KÖNYV.

NEMZETI VISSZAHATÁS.

A HUNYADYAK KORA.

ELSŐ FEJEZET.

V. László király és Hunyady János kormányzósága. 1444—1457.

I.

Nagy szerencse volt az országra nézve, hogy Hunyady János a várnai veszélyből s Drákula kelepczéiből megszabadult. Hogy a török a maga győzedelmét, s az országnak a király elestéből támadt zavarát hasznára fordítandja, alig lehetett kételkedni; annak híre legalább nemsokára mindinkább kezde szárnyalni: ez esetben pedig csak Hunyady hős karja menthető meg a fenyegetett hazát. Voltak ugyan ennek akkoron több kitünő, hatalmas, részben jeles férfiai: élt Héderváry Lőrincz, az éleseszű nádor, Ujlaky Miklós, Hunyadynak az erdélyi vajdaságban s több győzedelmeiben osztályos társa, Rozgonyi György országbíró, Garay László, Ország Mihály főkincstárnok, Palóczy Simon és László, a Pelsőczyek, a Marczalyak, a Tallóczyak, a Lindvayak, és többen mások. De ezek legtöbbjeiben, ha nem hiányzott is a tehetség, hiányzott az önzetlen hazafiság, a tiszta polgári erény s az akarat, mindenekfelett a haza közjavát tenni törekvéseik céljává. A hatalmat, melyet személyes tulajdonok, magas születés, rang, gazdaság adott kezökbe, majdnem mindnyájan inkább személyes emelkedésekre, hatalmokra, kincseik szaporítására, többen garázda hatalmaskodásra és rablásra, mint a közjó eszközlésére fordították. Az oligarchia féktelen erőszakoskodását, cselszövő fondorlatait teljes

1444.

Közállapot a
fejetlenség
alatt.

1444.

működésben találjuk az elárult, fejtetlen hazában. „Az igazság — úgymond egy levelében Vitéz János, — elnémult; a szemérem minden féke összeszakíttatott;... az önkény hatalma minden jogot összezavart; a törvények és kötések ereje sirba omlott. A magán-gyűlölségnek, rablásoknak, fegyveres villongásnak tág kapu nyittatott;... a jog mértéke az erőhatalom lett, s a kedélyeket vészthozó nagyra-vágyás szállotta meg. Vakon rohannak a közveszélybe; nincs a bűnnek büntetője, de annál több az elkövetője. Összezúzva van a hit, eltűnt a nyugalom, megtágultak a vérség kötelékei ¹⁾.” Annyiak közt az egy Hunyadyn kívül alig találtott férfit, ki a fejtelenség e szomorú következményeit nem önzése, nagyra-vágyása kielégítésére ügykezett volna kizsákmányolni. Némelyek arról kezdenek beszélni, hogy a jelen körülmények közt, midőn a gyermek László Fridrik király hatalmában létezik, s ennek befolyása ártalmas volna a hazára nézve, a magyar urak közül kellene egyet a trónra emelni: s ezek jobbára önmaguk vágyódtak a koronára; mások, kiknek erre semmi kilátásuk nem lehetett, de hatalomvágyuk szinte telhetetlen vala, egy oligarchiai köztársaságról álmodozának, melyben a főhatalom többek közt lenne megosztandó.

A László-pártiak mindjárt a várnai vereség és Ulászló veszedelmének első hírére mozogni kezdenek, hogy a gyermek-király jogait érvényre juttassák. Ez bírhatta reá a törekvéseiket meghiúsítani vágyó Héderváry nádort, hogy mindenfelé azt hirteljesen, hogy Ulászló nem vészett el az ütközetben, hanem Lengyelországba távozott ²⁾. Tette legyen ezt önző célból, hogy időt nyerjen a maga pártját szaporítani, vagy csak hogy még nagyobb zavarnak vegye elejét: a fogás sikerült; az álhír nemcsak a népből, hanem a

¹⁾ Epistolae Joannis de Zredna, Schwandtnernél: II, 10. És az 1445-ki törvénykönyv előszava.

²⁾ Aeneas Sylvius ep. 81. Dlugoss Lib. XIII, 4.

rendek közül is sokaknál hitelre talált. Végre, és hihetőleg Hunyady ösztönzéseinek következtében, a nádor az 1445-ki február 6-kára nagy országtanácsba hívta meg az urakat Székesfehérvárra ¹⁾. Az urak itt, nehogy Fridrik király László gyámságának színe alatt az országglást magához ragadja, mindenekelőtt a kormányhatalom gyakorlatát állapították meg. Erdélyt és a tiszántúli részeket Hunyady, a Duna felső vidékét Héderváry, az alsót Ujlaky, a felső részeket Palóczy László, Tót- és Horvátországot Tallóczy Máté bán, mint az ország főkapitányainak gondjaira bízván. Egyszersmind országgyűlés is hirdettetett Pestre, husvét nyolczadára, melyen valamennyi rendek megjelenni tartoznak, az ország kormányának elintézéséről tanácskozendók.

Az országgyűlésen, mely ápril végén nyitattott meg, ^{A pesti országgyűlés.} a minden felekezetből nagy számmal megjelent országrendek mindenekelőtt a trón betöltésére fordították figyelmüket, mert a török nagy készülleteiről szárnyaló hírek minden kedélyt aggodalommal töltöttek el. A vélemények azonban e tárgy iránt sokfelé ágaztak el: számosan nem tudtak még megválni ama külföldön is igen elterjedt hiedelemtől, hogy Ulászló még életben van, s megjelenését bevárni kívánták; a kis László párhívei ennek jogait sürgették elismertetni; mások egy, a nemzet kebeléből választandó király szükségét vitatták, ki képes legyen az országot a török ellen megvédeni, — s ezek közt nemcsak azon nagyravágyók számláltattak, kik saját személyök felmagasztaltatását nem tarták lehetetlennek, hanem azon számosak is, kivált az alsóbb nemességből, kik a hős Hunyadyra vetették szemeiket, s miként Biharmegye rendei a pápához nem rég írt levelökben ²⁾

¹⁾ Ivanics jegyzetei Vitéz leveleihez Schwandtnernél II, 27. A későbbi országgyűlés végzéseinek 12-dik pontja, Kovachich: Suppl. ad Vest. Com. II, 28.

²⁾ Epist. Joan. de Zredna e. h. 26, ep. IX. Bihar rendei, Hunyady indítványára, Zrednai Vitéz Jánost, az ő titkárát kérték a pápától a gyűlésükből püspökké, ki azzá nem sokára ki is neveztetett.

1444.

nyilatkoztak „isten után benne látták az ország őrangyalát“; — mások végre, a hatalomszomjas oligarchák és czimboráik, a főhatalom megosztásáról, egy köztársasági kormányról ábrándozának ¹⁾. E különböző véleményeket, úgylátszik, Hunyadnak, a szintoly szerény, mint önzetlen hazafinak, sikerült valahára egymással megegyeztenie. Hosszú, heves viták után május 7-kén határozattá lőn: küldessék egy követtség Lengyelországba bizonyosabb hírt hozni Ulászló életéről vagy haláláról; és ha Ulászló a Sz. Háromság ünnepének nyolczadáig vissza nem tér, vagy legalább életéről a követ kétségtelen tudósítást nem hoz, mindnyájan kötelezik magukat, hogy Lászlót, Albert fiát ismerik el élete folytára királyuknak, úgy mindazáltal, ha Fridrik római király őt és a kezében lévő koronát az országnak tényleg s azonnal visszaadja; mi ha nem történnék, tekintvén az ország állapotát, más királyról fognak gondoskodni, ki azt a külveszélytől, s a belzavartól egyaránt megóvni tudja. Addig is az ország kormánya, s a közbéke tárgyában a következő törvények alkottattak: Erdélyben, s a tiszántúli kerületben Hunyady, a tiszáninneniben és a dunántúliban Ujlaky, a felvidéken Giskra, Rozgonyi György és Pelsőczy Imre, a Mátyusföldén, végre Ország Mihály és Szent-Miklósy Pongrácz főkapitányi minőségben ügyeljenek fel az ország biztonságára, s a közrend fentartására; Héderváry Budán az ország pecsétjét őrizze és igazságot szolgáltatson. Az említett hét főkapitány tiszteül tétetett, hogy az eláradt féktelenséget s rablásokat meggátolják; az új, jobbára rabló várakat lerontassák; a királyi jövedelmeket a leendő király számára összegyűjtsék, a törvényes rendet a kereskedelem, s a parasztok szabad költözése tárgyában fentartsák. A török betörésének esetére közönséges fölkelés rendeltetett.

Hunyady, a rendek szétoszlása után, május 11-kén kelt

Ideiglenes kormány felállítása.

¹⁾ Kovachich : Suppl. ad Vest. Com. II, 9. kövv.

levelében ¹⁾ a pápát s egyéb európai fejedelmeket is felszólítja segélynyújtásra a török ellen, ki úgymond, közös ellenségévé lett a keresztényeknek, s ki ellen ő nem szűnik meg harcolni, míg a várnai vereséget meg nem bosszúlja, s a nemzet hadi dicsőségén ejtett foltot le nem mossa. Nyílt is erre nemsokára némi alkalom, habár nem olyan is, minőt a hős óhajtott. A Száva vidékén már a tavasz eleje óta kalandoztak némi török rabló csapatok. Hunyady tehát mindjárt az országgyűlés után összegyűjtött némi hadat, s egy éjen nagy sebességgel reá csapván az ellenség Sarnó melletti táborára, azt nagy részben összevagdalta ²⁾).

E közben a Lengyelországba küldött követ Ulászló halálának hírével térvén meg, az országos tanács a pesti végzések értelmében Fridrik királyhoz Szécsy Dénes esztergomi bíbornokot, Mátyás veszprémi püspököt, Ujlaky Miklóst, Garay Lászlót és Marczaly Imrét nevezte ki követekké; ki azonban, mivel Fridrik Kőszeg városát a polgároktól Ausztriában üzött rablás ürügye alatt megtámadta s megvívta, és a polgárok közül nyolezvanat minden vizsgálat nélkül felakasztatott ³⁾), — csak szeptember végén mentek fel Bécsbe. A fényes követséget, mely ötszáz lóval és huszonegy négy fogatos kocsival vonult be, Fridrik a város kapuinál fogadta; a büszke Ujlaky azonban csak lova hátáról köszönté a királyt, mi eleve is értésére adhatá Fridriknek, hogy a követséggel meggyürendik a baja. Az alkudozások valóban mindjárt eleinte megakadtak. A követek utasításuk szerint azt kívánták, hogy Fridrik azonnal adja nekik át Lászlót és a koronát, melylyel őt Székesfehérváron megkoronázzák. Fridrik eleintén mind a gyermek, mind a korona átadását kereken megtagadta, állítván, hogy László

Követség
megy V. Lászlóért
s a koronáért

¹⁾ Epist. Joan. de Zredna c. h. 17. ep. I.

²⁾ Bonfin Dec. III, Lib. VII, 467. Dlugoss Lib. XIII, 5.

³⁾ Aeneas Sylvius epist. 81. és Hist. Frid. III. Kollárnál: Analecta Vindob. II, 109.

1444.

neveltetése anyjától reá bízott, s újabban is megkoronázni őt, ki már meg van koronázva, szükségtelen. Ugyanezt vitatta a császár által az értekezletre szinte meghívott Giskra, mi miatt Ujlakyval össze is vezett. Utóbb nem ellenzé ugyan Fridrik, hogy László megkoronáztassék, de kenet nélkül, nehogy első koronáztatása teljesen érvénytelennek látszassék; s e fölött biztosíttatni kívánta magát, hogy neki aztán mind a gyermek-király, mind a korona visszaadatik, s azokkal együtt Pozsony is kezére eresztetik, hol Lászlót neveltetni s a koronát őriztetni fogja; igérvén a maga részéről, hogy Pozsonyt s a koronát László halálának esetében minden nehézség nélkül visszaadja. A követek azonban Pozsony átengedésében megegyezni egyáltalában nem akartak; azt mindazáltal nem ellenzették, hogy Székesfehérvárt a koronázás alatt Fridrik rakja meg a maga őrségével, a gyermeket pedig és a koronát aztán ismét kivihesse s Hainburgban tarthassa. De a magyarok ezen engedelkenysége Fridriket nem hangolta hasonló engedelkenységre; ő azt hívén, hogy kívánata végre is elfogadtatik, attól eltérni egyáltalában nem akart. Az alkudozás e szerint eredménytelen maradt: a követek, kik magukat Pozsony átengedésére felhatalmazottaknak nem érezték, eltávoztak. Fridrik a kis Lászlót ez alkalommal Laxenburgba hozatta volt, azt remélvén, hogy a szép, egészséges gyermek látása hajlékonyakká teszi a követeket. Ezek néhányai valóban meg is látogatták őt; de Ujlaky, midőn erre felszólíttatnék, azt felelte, hogy még nem tudja, lesz-e királya László, s mielőtt a gyermeket urának ismerné, hódolni sem fog neki ¹⁾.

Hunyady had-
járata Oláh-
országba.

Míg a követség Bécsben járt, Hunyady János az országos tanács megegyeztével Oláhországba intézett hadjáratot, hogy Drakulán a személye ellen elkövetett méltatlanságért, s a törökhöz való pártolásáért boszút álljon. Mielőtt a hűtlen vajda ellentállásra készülhetett, Hunyady már a

¹⁾ Aeneas Sylvius ep. 81.

tartományban volt seregével, és őt Tótországba szalasztván, az elhunyt Dán fejedelem hasonnevű fiát helyezte vissza atyai örökségébe ¹⁾). Ez megtörténvén, Nikápoly felé nyomult hadaival, hogy Ferencz bíbornokkal, az olasz hajóhad vezérével, és a burgundi hajóraj kapitányával, kik a Fekete-tengerről néhány hajóval a Dunába eveztek, a török elleni hadjáratról tanácskozzék ²⁾). A körülmények azonban erre most nem voltak kedvezők: Murad, ki a várnai ütközet után magányba vonúlt s országát fiára bízta, a jancsárok zavargásairól értesülvén, hirtelen ismét Európában termett, s a zendülést még kezdetében elfojtotta. E körülmények közt Hunyady nem tehetett mást, mint hogy a pápát, mind a bíbornok, mind külön levele által biztosítsa, hogy mihelyt az európai fejedelmek a kereszténység ellenségének megtörésére segédelmet nyujtanak, őt egy nagyobb hadjáratra mindenkor késznek találандják ³⁾).

Dandárát Erdélybe visszavezetvén, Székesfehérvárra ^{A székesfehérvári gyűlés.} készült Hunyady, mert közeledett azon gyűlés megnyitásának ideje, mely a Bécsben járt követek meghallgatása végett deczemb. 8-ára volt kihirdetve. Az urak néhányai Fridrik király ellenszegülése miatt a gyermek-király s a korona kiadásában oly boszúsak valának, hogy László teljes mellőzésén kezdének munkálkodni. Héderváry, mióta a burgundi hajóseregnek Magyarországon átutazott kapitányával értekezett, komoly szándékkal-e? — vagy mint látszik, inkább László ügyének halogatása miatt, a burgundi fejedelem fiát hozta szóba; de süker nélkül ⁴⁾). Ujlaky is egy ideig minden módon oda törekedett, hogy Lászlót mellőztesse; de miután a rácز despota, az esztergomi bíbornok, Garay László, Roz-

¹⁾ Chalkokondylasz e. h. 140.

²⁾ Hunyady leve a pápához, és Ivanics jegyzetei Schwandtner-nél II, 20.

³⁾ Hunyady levele a pápához Schwandtner-nél II, 20.

⁴⁾ Aeneas Sylvius epist. 63.

1445.

gonyi György országbíró, Giskra és többen mások állhata-
tosan Lászlóhoz szítottak, szintén nem boldogult ügyekeze-
tében ¹⁾. Hunyady, kinek főleg az ország védelme forgott
szeme előtt, látván, hogy az e végett oly igen szükséges hel-
békét s egységet László elfogadása nélkül helyreállítani
lehetetlen, maga is végleges határozatot kívánt annak örö-
kösdése iránt; de egyszersmind biztosítani akarta az orszá-
got is Fridrik befolyása és eselszövényei ellen. E végre leg-
alkalmasabb eszköznek látszék neki, hogy László királysága
elismertetvén, felnőttéig a főhatalom gyakorlata egy vagy
két kormányzó kezében összpontosíttassék. A maga vélemé-
nyére hajlítá Ujlakyt is, kit a kormányzói méltóságra való
kilátás hamar lefegyverzett ²⁾; s aztán tudtára adá Fridrik-
nek, hogy mind maga, mind Ujlaky készek pártolni a
gyermek-királyt, ha Fridrik a kormányzóság fölállítását
nem ellenzi.

Igy álltak az ügyek, midőn a Székesfehérvárra kihir-
detett gyűlés ideje megérkezett. Hunyady, ki Fridriktől
megnyugtató választ³⁾nyert, azon biztos reménynyel indult
útra, hogy az egységet valahára sikerülend helyreállítani.
Azonban Héderváry, valamikép tudomására jutott a Hu-
nyady és Ujlaky közt történt egyezésnek, mely őt a hata-
lomtól elütendő vala, s azt most felbontani, a két oligarchát
egymással viszályba keverni szándékozott. Kéz alatt meg-
inté tehát Hunyadyt, ne jőne a gyűlésre, mert Ujlaky tört
hányt ki ellene. Az egyenes lelkű, gyanútlan Hunyady
hitelt adott a fondor intésnek, s útjából megfordult. Majd
azonban Ujlaky is nyomára jó, miért késik megjelenni Hu-
nyady, kinek távollétében ily fontos ügyről végezni senki
sem akart. A bár büszke, de becsületes Ujlaky tehát egy-

---

¹⁾ U. o.

²⁾ E kilátásból köthetett a Czilleyekkel is védszövetséget 1446-ki
január 6-kán; ld. ennek okmányát Chmelnél: Gesch. Friedr. des IV.
II, 738.

szerre szétszakítani kívánta a fondorlat hálózatát: azonnal fölkeresi Hunyadyt, annak megingatott bizodalját helyreállítja, s vele együtt tér vissza Székesfehérvárra ¹⁾.

Az országgyűlés megnyitása Hunyady távolléte miatt, ^{1446.} újabb követség csak az 1446-ki márcziusban történt. A rendek nagy zúgolódással hallák itt a Bécsben járt követek jelentését; mielőtt azonban mind a király, mind a kormány ügyében véglegesen intézkednének, még egy kísérlet tételére újabban is követeket küldöttek Fridrikhez ²⁾; s június 5-kére Pestre egy közönséges országgyűlést hirdettek ki, melyben László, s a kormányzóság ügye elhatározatnék. A rendek addig is megbízták Hunyadyt, szodne össze egy sereget, s büntetné meg a Czilleyeket, kik a múlt év végén Horvátországra törvén, ott több várat elfoglaltak, az útjokat álló Tallóczy János vránai pörjel hadát megverték, magát megölték és egy Zolio nevű papot erőszakkal helyeztek be a zágrábbi püspökségbe ³⁾. Hunyady ápril és május havaiban szokott gyorsaságával járt el megbízatásában: Szent-Györgyöt, s a vránai pörjelség elfoglalt várait visszavette; Pettau mellett a Dráván átkelvén, a Czilleyek hadát megszalasztotta, s a harezot birtokaikra vitte által. Ezek Fridrik király birtokai között lévén, ennek marburgi és gréczi kapitányait, mivel útját állták s csak háromezer gfrán akartak neki szabad átmenetet engedni, szintén visszanyomta; ezután pedig mindaddig dulta a Czilleyek javait, mígnem ezek békét kértek, s az elejökbe szabott föltételeket elfogadták. Ezek szerint Hunyady minden elfoglalt birtokaikat visszaadta, a két gróf ellenben, Fridrik és fia Ulrik, magukat az ország rendéinek alávetették, esküvel igérvén, hogy rendeleteiket magyaror-

¹⁾ Aeneas Sylvius ep. 63.

²⁾ Fridrik menvéde a követek számára Telekinél: Okmánytár X, 182.

³⁾ Chron. der Gr. v. Cilli, Hahnnál II, 707. Ivanics Schwandtner-nél II, 35.

1446.

szági birtokaikra nézve tejesítik, hírók s megegyeztök nélkül semmit sem cselekednek ¹⁾).

A pesti gyűlés.

A győzedelmes vezér a Drávától Pestre sietett, hol reá a királyság, s a kormányzóság fontos ügyeinek végleges elhatározására összegyűlt országos rendek junius eleje óta nagy számmal váraakoztak, s őt valóságos diadalmenetben vitték be a városba. Az országgyűlés ezután, a jelenlevők nagy száma miatt a Rákoson szabad ég alatt megnyitvatván, mindenekelőtt meghallgattattak a Fridriknél járt követek, s bár jelentések nem fogadtatott meglegegedéssel, hogy mindazáltal a pártoskodásoknak valahára vége szakadjon: az árván született Lászlót királyuknak közakarattal elismerték, végezvén egyszersmind, hogy magyar szellemű neveltetése végett Fridriktől visszakéressék, s vonakodása esetében kezeiből erőhatalommal is kiszabadíassék. Ez meglevén, elhatároztatott, hogy kormányzó választassék, ki az országot a király felnőttéig annak nevében teljes hatalommal igazgassa; mi végett, hogy a választás teljes szabadsággal történhessék, a zászlós urak mindnyájan tüstént tegyék le hivatalaikat, melyek aztán az új kormányzó által fognak kiosztatni; továbbá szint ezen czélból, megsemmisítették az urak közt eddig történt minden kötések és szövetségek, melyek az ország javával s e gyűlés további végzéseivel ellenkeznének; az egyházaktól vagy akárkitől elfoglalt javak még ezen országgyűlés alatt visszaadassanak, a városokból pedig a bennök lévő őrseregek kivezettessenek; és végre mindezen, mind egyéb alkotandó végzések szentül megtartására magát mindenki az e végre kiszabott esküvel kötelezze le.

Hunyady János
kormányzóvá
választatik.

Ezen előzmények után junius 5-kén, pünkösd napján, a kormányzó választásához fogott az országgyűlés. És találhatott volna-e az ország e hivatalra méltóbbat, képesebbet

¹⁾ U. o. és Hunyady lev. Fridrikhez Schwandtnernél II, 34. Bonfin. Dec. Lib. VII, 468.

a polgári erényekkel nem kevésbé, mint a hadi dicsőséggel tündöklő Hunyady Jánosnál? A választás tehát nem lehetett nehéz. Nem hihető ugyan, hogy a nagyra vágyó Héderváry, Ujlaky és Garay szinte nem vágyódtak volna e kitüntetésre, de ők is elhallgattak a nemzet akaratának nyilatkozatára, mely egy szívvel, lélekkal, az öröm és hála rivalgó kitörései közt Hunyadyt kiáltotta ki az ország kormányzójának. Kielegítettettség után Ujlaky nagyravágyása is: azon esetekre, midőn a hős kormányzó az ország védelme végett távol leend, ő neveztetett ki helytartójává. A szerény, lelkiismeretes Hunyady, ki a mit magára vállalt, pontosan és buzgón is szokta volt teljesíteni, eleinte vonakodott elfogadni a nagy felelettel járó, kényes tisztelet; miután azonban emlékeztetett, hogy esküvel fogadott engedelmességet a rendek végzéseiről, megnyugodott ugyan, de utasítást kívánt magának adatni, melyet tiszteje gyakorlatában szeme előtt tartasson. A rendek örömmel teljesítették kívánságát s némely pontokat irattak össze a kormányzó hatóságának meghatározására. Ezek szerint királyi hatalom ruháztatott rá, minél fogva minden királyi várak és városok rendelkezése alatt álljanak; a derék-hadat szükség esetében fölkelésre szólíthatja s az ellenségre személyesen vezesse; a törvényes időszakokban igazságot szolgáltatasson, a törvényszéken a nádor, az országbíró, két főpap, két főnemes és az országgyűléstől e végre kinevezendő hat nemes ülvén alatta bírák; a törvényszékeken kívül egy főpap, egy zászlós úr és két nemes alkossa külön tanácsát. Hatalma ellenben megszorítottatott a következőkben: a magszakadás, honárulás, oklevél- és pénzhamisítás következtében a koronára szállott jószágokból csak olyakat adományozhat, melyek 32 telket meg nem haladnak, a többiek a korona birtokában maradjanak; a nagyobb egyházi javadalmakat csak az országtanács meghallgatásával tölthesse be; hűtlenségi bűnre országgyűlés nélkül nem mondhat ítéletet, s az országgyűléstől kimondottat megváltoztatnia nem lesz hatalmában. A

1446. királyi jövedelmeket, a mennyiben azok az ország védelmére, a királyi s tiszti banderiumok fentartására teendő költségeket meghaladják, az elzálogosított várak és városok kiváltására fordítsa. Végül e törvények megtartására esküvel köteleztetett.

Betöltettek ezután az országos tisztségek: nádorrá ismét Héderváry Lőrincz, erdélyi vajdává Ujlaky Miklós, országbíróvá Palóczy László, tótországi bánná Garay László, kincstárnokká Ország Mihály, végre Székely Tamás vránai pörjellé neveztetett. A király ügyében Fridrikhez új követtség küldetése rendeltetett. Hosszabb tanácskozásokra az ország ügyeiről nem volt idő, mert híre futott, hogy Drakul a török segédelmével Oláhországra ütött és Dánt fejedelemségéből elkergette; minélfogva a kormányszónak az alvidékre kellett sietnie. Mielőtt azonban a rendek szétszlottak, Hunyadynak a kincstár üres voltát 'bepanaszoló előadására azon nevezetes határozatot alkották, hogy a török háború költségeinek fedezésére a papi, nemesi s városi jobbágyoktól minden öt telek után egy —, s minden jobbágytalan négy nemesről egy forint szedessék adóul, minék ha valaki ellen-segűlne, jószágát veszítse ¹⁾).

II.

A rákosi országgyűlés és Hunyadynak méltányossága, melynél fogva az ország főhivatalaiban a különböző pártbelieket is részeltette, az országnak egy időre visszaadta az oly rég száműzött belső békességet ²⁾; a kormányzó tehát minden aggodalom nélkül fordíthatta gondjait a töröktől fenyegetett alvidékre. Az országgyűlés szétszólása után Er-

¹⁾ Kovachich: Vest. Com. 253. Suppl. ad Vest II, 41. kövv. Ivanics, Schwandtnernél II, 34. A pozsonyi követek jelentése Telekinél X. 183. oklev. 81. sz. Turóczy: Chron. IV. Cap. 44. de az évet hibásan teszi 1445-re. Katona XIII, 468. kövv.

²⁾ Ivanics e. h. 37.

délybe sietett, s onnan villámsebességgel támadta és verte meg Havasalföldön Drákulát és török segélyhadát. A fejedelemségébe visszaállított Dán a megvert Drákulát elfogta s fiával együtt megölette. — A kormányzó egyúttal István moldvai vajdát is, ki Lengyelország fenhatósága alatt létezett, szorosabban az ország érdekeihez kapcsolta, s vele a török ellen szövetséget kötött ¹⁾.

Midőn Hunyady az ősz elején Budára visszatért, a Fridrikhez küldött követek is megjöttek volt, válaszul hozván, hogy Fridrik a királyi gyermek s a korona kiadására most sem volt reábirható. Az országtanács tehát egyező akarattal elhatározá, hogy a nemzet igazságos követeléseinek fegyverhatalommal kell érvényt szerezni. A kormányzó haladék nélkül megindult egy sereggel a határozat végrehajtására, s útközben, sárvári táborából, Bécsét szintén szövetségre szólítá fel Fridrik ellen. A város eleinte kétesen válaszolt, a maga elhatározása előtt szükségesnek állítván az ügyet előbb az osztrák rendekkel is közleni; majd ezekkel együtt akként nyilatkozott, hogy a magyarokat, nem pedig Fridriket tartják a viszály okának. Hunyady erre Rozgonyi Rajnáld társaságában november közepén Stiriába vezette hadait, s dűlva, pusztítva nyomult az osztrák határok felé, és Neukirchennél táborba szállván, újra meginté a bécsieket: ne fognák pártját Fridriknek, kit ő csak közös fejedelmök érdekében támadott meg; táborát pedig ezután Bécs-Ujhely alá szállította. A megrettent Fridrik, s a bécsiek erre Czillej Ulrikot, Schlick Gáspárt s néhány más urakat a bécsi bíróval egyetemben békeajánlatokkal küldötték a magyar táborba. Hunyady a fegyverszünetet megadta ugyan, de azon előleges föltétel alatt, hogy Győr, mely nem zálogul, hanem árulás által jutott Fridrik kezére, Czillej kezessége mellett azonnal visszaadassék, a békealkudozás

Fridrik
Lászlót és a
koronát kiadni
vonakodik.

¹⁾ Vitéz János nagyváradai püspök lev. Schwandtnernél II, 40. Turóczy e. h. Cap. 44.

1447. pedig tüstént megkezdessék. Fridrik egy ideig még fondor-
kodott ugyan, hogy a Győr iránti föltételt valamikép ki-
játszhassa; de miután Hunyady Fischamendig nyomúlt
táborával, végre megegyezett, hogy Győr febr. 2-káig az
országnak visszaadassék, s az alkudozások az épen Bécsben
időző pápai követ, Carvajal János bíbornok elnöklete alatt
megkezdessenek. Hunyady, minthogy a zordonul beállott
tél a további hadviselést különben is igen bajossá tette,
ebben megnyugodott, és nagy zsákmánnyal terhelt seregét
december végén visszavezette ¹⁾).

Ezen alkudozások, melyekkel Széchy Dénes érsek,
János váradi, Péter váci és Ágoston győri püspökök, Pa-
lóczy László országbíró, Ország Mihály és Garay László
voltak megbízva ²⁾), az 1447-ki februárban Bécsben kezdet-
tek meg. De mindjárt eleinte nagy bosszúsággal látták a
magyar követek, hogy Fridrik mindig csak régi nyilatkoza-
tai mellett marad, s nincs is más czélja, mint időt nyerni az
alkudozások hosszúra nyújtásával. Sőt értesültek arról is,
hogy Fridrik már az alattomos bujtogatás alávaló eszközé-
hez is nyult, a városokat a kormányzó s a főrendek ellen
lázasra ösztönzendő ³⁾). A követek tehát Bécset odahagy-
ták; a kormányzó pedig hazatértök után márcz. 12-kére
országgyűlést hirdetett.

A rendek itt bármily bosszúsággal hallották is Fridrik
fonderlatait, nehogy azonban a belbéke megzavartassék, sőt
hogy a királyság ügyében minden habozásnak vége vettes-
sék, Lászlót a királyságban újra megerősítették, s hűtlen-
ségi büntetéssel fenyegették mind azokat, kik őt elismerni

¹⁾ Arenpeck, Chron. Austr. Peznél I, 1256. Turóczy IV. Cap. 45.
Bonfin Dec. III. Lib. VII. 469. Aeneas Sylv. Kollárnál Anal. Vindob.
II, 130. Az ide vonatkozó levelek Kollárnál: Syll. Dipl. in Anal. Vin-
dob. II, 1252. kövv. Pray: Annal. III, 50. kövv.

²⁾ Ivanics Schwandtnernél II, 41.

³⁾ Az országtanács levele Bártfa városához Suppl. ad Vest. Co-
mit. II, 50.

nem akarnák. A Fridrikkel létező viszonyokban a már előbb alkotott rendeletek is megújítottak, s a kormányzó az alkudozás folytatására utasított. — Egyébiránt e gyűlésen még több más törvények, és némely helyesek mellett olyanok is alkottattak, melyek nyilván elárulják, hogy a nagy-ravágyás, az irigység már mozgásba tette fondor cselszövényeit a kormányzó ellen. — Amazok közé tartoznak azon törvények, melyek szerint a főkapitányi tisztség czíme, — mit Giskra még mindig bitorlott, — teljesen megszüntetett; a kormányzó felhatalmaztatott, hogy az ország jövedelmeit szabadon használja, a főispánokat az országtanács befolyásával nevezze ki, s az egyházi hivatalokat is hasonló módon, de csak hazafiakkal töltsse be; továbbá a papoknak hűtlenségi büntetés alatt megtiltatott az egyházi hivatalok, püspökségek keresésében, vagy egyházi törvényes kérdésekben az illető egyházi törvényszékek mellőztével egyenesen Rómába a pápához folyamodniok. E helyes törvények közé tartozik még egyebek közt az is, hogy idegen katonaságot váraiba befogadni sonki se merészeljen; hogy az ifjú király felnőttségig pünkösdi táján évenként tartassék országgyűlés, melyen minden egyházi s világi urak, s a nemesek közül is mind azok, kiknek husznál több jobbágyok van, megjelenni tartozzanak. — De, mint érintők, ezek mellett oly törvények is alkottattak, melyeket utóbb némely nagyravágyó oligarchák önző czéljaikra terveztek kizsákmányolni. Ezen oligarchák, úgylátszik, pártot akartak maguknak szerezni a kisebb nemességben, s ezt nemcsak azon törekvésében pártolták, hogy az adófizetéstől ezután ment legyen, hanem bár az országot egyrésztől a török, másrésztől Fridrik király fenyegette, még azon törvény hozatalában is megegyeztek, hogy a kormányzó az országot csak a királyi jövedelmekből, s a papi tizedek e végre szánt részéből tartandó zsoldosokkal, s az egyházi s világi urak zászlóaljaival védelmezzék; a nemesség ellenben, ha rendkívüli esetekben fölkelésre szólíttatik is, az országon kívül ne vezettessék. Hova czéloztak ezen

1447. urak e törvénnyel, világosan kitűnik ama más törvényből, mely szerint rendeltetett, hogy az ország minden főhivatalnokai, még maga a kormányzó is, minden országgyűlés alkalmával mondjanak le tisztségeikről, s így azok évenként új választás által töltsenek be. Szerencsére az utóbbi országgyűlések rendei átlátták e czélzást, s ezen törvény soha sem ment teljesedésbe ¹⁾).

Az ország rendei, midőn az alkudozásokat Fridrikkel újabban felfogni határozták, egyszersmind azt is kívánták, hogy azok ne Bécsben, hanem Budán folytattassanak; miért is Hunyady a gyűlés szétoszlása után megkérte a pápai követet, jőne le Budára ²⁾. A követ ugyan szívesen engedett a kívánságnak, de, úgylátszik, Fridrik nem volt rábirható, hogy leküldje biztosait; miért is a kormányzó, ki e viszálynak mennél előbb végét érni óhajtá, s az új pápa V. Miklós által is sürgettetett a megbékülésre ³⁾, május végén ismét átküldé Fridrikhez a követeket, kikhez most még Héderváry nádor és Széchy Tamás is csatlakozott. Fridrik, ki császárrá koronáztatásával kezdett volt foglalkodni, most maga is hajlandóbb lőn az egyességre, s Czillej Fridrik közbenjárása mellett junius 1-jén Radkersburgban (Regedén) a következő szerződést írta alá: junius 8-kától számítva két évig béke legyen; Fridrik Gyórt a püspöknek háromezer forint váltság mellett jun. 24-kén átadja; Soprony, Kőszeg, s a kezén lévő többi várak és városok az állandó béke megkötéseig, s a rajtok fekvő zálogpénz lefizetéseig Fridrik birtokában maradnak; a két fél követei, mindegyik részről nyolcz-

¹⁾ A törvénytárunkban hiányzó ezen nevezetes törvényeket is a szorgalmas Kovachich közlötte: Suppl. ad Vest. Com. II, 52.

²⁾ Levele a pápai követhez Schwandtnernél II, 44. a kelet ideje hibás.

³⁾ A pápa három rendbeli levele (Dat. Romae ap. S. Petrum a inc. d. 1447 13-a Cal. jun.) máj. 20-ról, egy az ország egyházi s világi uraihoz, másik Dénes érsekhez, harmadik a kormányzóhoz. Bécsi titk. levéltár.

nyolcz, a jövő novemberben ismét összejönnek, a pápai követ elnökelete alatt az állandó békéről értekezni, mely ha létre akkor sem jöhetne, a viszály elintézése a pápára, s a cardinálók testületére bízatik ¹⁾. Részint e fegyvernynyugvásnak országul megerősítése, részint nádorválasztás végett, a fegyverszünet megkötése után nemsokára meghalt Héderváry Lőrincz helyébe, a kormányzó 1447 folytában, szeptemberben, még egy országgyűlést tartott, melynek végzéseiről azonban semmi mást nem tudunk, mint hogy nádorrá Garay László választatott; Buda pedig, mely eddig a nádor, s annak halála után Imre fia kezén volt, a kormányzónak adatott át őrizetül ²⁾.

Ezután Hunyady, míg az alkudozásokat az állandó béke, s a gyermek-király nevében vagy másként elfoglalt határszéli városok és várak iránt a minduntalan új és új fogásokhoz nyuló, fondor Fridrik királylyal követei által de siker nélkül, folytattatá, maga idejét s gondjait kiváltképen a török ellen intézendő hadjárat készületeire fordította, mire miután Murad a hős Castriota György, más néven Skanderbeg, epirusi fejedelemmel folyton háborúskodék, legjobb alkalom kínálkozott. Követeket küldött tehát a pá-

Készület a török ellen.

¹⁾ Chmel. Material. I, 3-dik füz. 239. Kollár: Anal. Vindob. II, 1292. — Ágoston győri püspök két rendbeli levele, melyek egyikében (Geben zu Rakerspurg an Phintzttag nach dem heil. Phingstag nach Christi geb. im 1447 j.) kötelezi magát, hogy ha Győr neki jun. 24-kén Fridriktől átadatik, ő azon adósságlevelet, melyet Fridrik a város és vár átadásáért Nagyszombati Lászlónak, Koler Péternek és Kassai Józának adott volt, ezektől kiváltja, s a várost annak számára tartja fen. kit az a német király s az ország közt kötött szerződés szerint illet; — a másikban (Geben zu Rab an S. Johannistag zu Czimbenden — Sonnwenden — a. d. 1447) ugyanazon püspök és káptalana bizonyítja, hogy Fridriktől a várat s várost átvették, s kötelezik magukat, hogy azt László királynak fentartandják. Mind a kettő eredetije a bécsi titkos levéltárban; a második íróhártyán a püspök és káptalan pecséteivel.

²⁾ Kovachich: Suppl. ad Vest. Com. II, 103. és Bcl: Not. Hung. Nov. III. 297. Katonánál XIII. 545.

1448.

pához ¹⁾, Alfonz sicíliai királyhoz ²⁾ és más európai fejedelmekhez, hogy őket segélynyújtásra bírja; de a követek csak szép szavakkal tértek vissza. A pápa ezek mellett még hercegi címet s egy arany lánczról függő mellkeresztet küldött Hunyadynak. De a dicsőséget hazafiúi nagy tettekben s nem címekben kereső hős, midőn azokat udvariasságból megköszönte, tudtára adá a pápának, hogy ez igen mellékes dolog, s ő a kereszténység fejétől segedelmet vár a kereszténység ellenségének megtörésére. Nyujtson tehát neki alkalmat ő szentsége, hogy ezen ellenség ellen végrehajtandó vitéz tettei által érdemesíthesse magát a neki szánt kitüntetésre ³⁾. A szerény férfiú a hercegi címmel soha sem élt, a keresztet pedig a gyulafehérvári káptalannak ajándékozta.

Látván, hogy külföldön hasztalan sürget segedelmet; a török megtámadását pedig, ki szövetségesét, a hős Skanderbéget, fővárosában, Krójiában keményen ostromolta, elhalasztani nem lehet: a magyar karok és rendek harczi vágyát akarta megkísérteni Hunyady, s e végott az 1448-ki májusban országgyűlést tartott ⁴⁾. De mivel a török most közvetlen nem fenyegette az országot, Giskra pedig cseheivel nem szűnt meg féktelenkedni a felvidéken, sem az urak, sem a nemesek közt nem talált nagy buzgalomra, hogy akár fölkelni, akár tetemesebb pénzsegélyt nyújtani hajlandók voltak volna; s mindössze is csak néhányan, ezek közt Pelsőczy Imre, erdélyi vajda és testvére László, Marczaly Imre, Széchy Tamás, Tallóczy Ferencz, Rozgonyi Rajnárd, Losonczy Benedek, Bánfy István, Székely János, a kormányzó unokaöccse és tótországi bán, Csáky György, Széchy Imre s László ajánlkoztak a nevesebb urak közül a hadjáratra.

¹⁾ Ivanics Schwandtnernél II, 50.

²⁾ Hunyady levelei. Epist. Joan. de Zredna Schwandtnernél II, 45. 47.

³⁾ U. o. 49.

⁴⁾ Kovachich: Suppl. ad. Vest. Com. II, 108.

A nagy többség léha közönnyel nézte a nagy férfiúnak a közjóra szentelt törekvéseit; Czilley Ulrik pedig, személyes gyűlölet s irigységből a hős iránt, nemcsak ennek szándékait elárulta Murad szultánnak, hanem a kormány dolgaiban is mindent megtőn, mit csak ármányos lelke sugallott, hogy kormányzói tisztének teljesítését megnehezítse. A tótországi rendeket már rég izgatta alattomban, hogy őt magát, s ne az országtól választott Székelyt ismerjék el bánul; hasonló módon a kormányzó s tanácsa által kinevezett Csopor Dömötört sem bocsátá be a zágrábi püspökségbe. Osztozott vele ezen árulásban rokona, Brankovics György szerb vajda is, ki Hunyady felszólításaira nemcsak segélynyújtással nem válaszolt, hanem, miképen Czilley, úgy ő is, a kormányzó minden készülleteit elárulta a szultánnak ¹⁾.

De mind ez nem volt képes lehangolni buzgalmát a nagy férfiúnak, ki helyesen ítélte, hogy Skanderbeg hősiek erőlködéseit segélylyel nem támogatni, annyi volna, mint benne a kereszténységnek egyik vitéz előharczosát elesni hagyni. Miután tehát követe által a pápát újabban is megkérte, nyújtson neki legalább némi pénzsegédelmet, minden további habozás nélkül összegyűjté seregeit s a vele menni ajánlkozó urak dandárait, és azokat augusztus végén a Dunához vezette. Itt még azon boszúság is érte őt, hogy midőn Kevénél a folyamon átszállandó vala, a Kért pénzsegély helyett, a hadjárat elhalasztását tanácsló levelet hozott vissza követe a pápától. „... Az intés már későn jó — válaszolt neki, sept. 8-kán (1448.) nem minden neheztelés nélkül Hunyady ²⁾ — Isten nevében már felkészültünk s megindultunk, ... nem várhatván tovább a jövőben is bizonytalan segélyre ... s elhatározva, meghalni inkább, mint tovább is tétlenül nézni nemzetünk veszedelmét.... Szentséged fel-

¹⁾ Bonfin: Dec. III. Lib. VII, 470. Chalkokondylasz e. h. Lib. VII, 146. Aeneas Sylv. Frehernél II, 49.

²⁾ Schwandtnernél II. 50. és 52.

1448. adata marad a kezdetet gyámolítani“. Ment tehát, kivéve mintegy háromezer német és cseh keresztet, minden külső segítség nélkül, bízva egyedül Istennek segédelmében.

A Dunán átkelven, Skanderbegnek megizente, hogy míg maga elől működendik, ő hátmögül támadja meg a közös ellenséget. — Az áruló Brankovicsot megbüntetendő, tartományát irgalom nélkül pusztítottá; azután pedig magához vonván Dán oláh vajda nyolczezernyi hadát, melylyel seregének száma 24 ezerre szaporodott, Bolgárországba nyomult. Itt vette hírül, hogy Murad Krója alól elvonulván, Szerbország felé siet. Nehogy tehát Magyarországtól elvágassék, a törököt megelőzve, maga is Szerbiába tért át, és Kossovon, azaz Rigómezőn, táborba szállott. Alig készült ennek megerősítésével, Murad már is ott termett 150 ezernyi seregével. A magyar tábornokok nemsokára egy török kémeket fogtak el; Hunyady őt, mint egykor Scipio tönk vala, táborában körülvetteté, s hogy a látottakat urának megvigye, szabadon bocsáttatá. Valóban megijedt-e Murad Hunyadynak alkalmas helyen, mesterileg készült és ágyúkkal jól megrakott táborától? — vagy csak, hogy őt kedvező helyzetből kicsalja, — bizonytalan, mindjárt a kém megtérte után visszavonult a Sztitnica folyamon, s az utána eredt Hunyadynak békét ajánlott, százezer arannyal még hadi költségeit is megtéríteni igérvén; de követeit a győzelemben bízó Hunyady nem hallgatá meg. Murad e miatt haragra gyűlve, harcra rendezi roppant seregét. October 18-án kora reggel kezdődött meg a magyar történelem egyik legnevezetesebb ütközete, melyhez hasonló a világtörténelem lapjain is csak gyéren fordul elő. Ott a roppant szám anyagi ereje, itt a vitézség, erkölcsi erő s a vezér lángeszének hatalma egész estig kétséssé tették a diadalt. A vér, mint történelmünk feljegyzé, patakokban folyt a gyilkos viadalban. A török lovasság estenden már mind a két szárnyon megszalasztatott; de a janicsárok nagy tömegei makacsul helyt álltak, s csak az éj vetett véget az öldöklő harcnak, mikor

A Rigómezi
ütközet.

aztán mind a két sereg fáradtan vonult vissza táborába. Hunyady, vitézeinek csak étkezésre s rövid pihenésre engedett időt, s a beállott éjjel, a meglepés hatására számítva, újabb rohamot intéze a janicsárok táborára, mely azonban nem sikerült. Más nap reggel mind a két fél ismét a csatatérre sietett; és az öldöklő harc ismét estig tartott. Murad, kinek időközben sikerült összeszedni az első napon szétvert lovasságát annak egy részét a magyarok háta mögé küldvén, őket két tűz közé szorítja. De Hunyady hirtelen két homlokra fordítja táborát, s a támadó lovasságot kevés idő alatt ismét megszalasztja. Több dolgot adtak a jancsárok, s az európai lovasság sokszorosan nagyobb tömegei, melyek a csel sikerültének reményében minden ponton egyszerre rohamot intéztek a magyar hadra. Azonban ez, bár megfogya s kifáradva, de a legveszélyesb helyeken megjelenő vezér lelkesítő szavai által megedzve, mindenütt vitézül ellentáll, s már-már kicsikarja a nagyobb számtól a győzedelmet, midőn, egyrészt Székely János, a lovasság vezére, hevétől elragadtatván, az ellenség soraiba igen mélyen benyomúl, s körülfogatván elesik; másrészt a győzelemben bizodalomát vesztett Vlád oláh vajda, Chalil nagyvezérrel alkudozásba ereszkedik, s a szultán kegyelméről biztosítatván, estenden egész dandarával a törökhöz pártol. Ezen árulás végre eldönté az ütközet sorsát; a magyar lovasság annak láttára bátorságát veszté s rendetlen futásnak eredt; mire aztán a veszteségei után különben is igen megfogyott gyalogság is a táborba menekült. Hunyady, miután meggyőződött, hogy az elszéledteket összegyűjteni lehetetlen, az éj beálltával maga is futással mentette meg a hazának oly szükséges életét. Kik a táborba menekültek volt, harmad napon több órai kétségbeesett ellentállás után, mind egy szálig elhullottak. Kilenczezer magyar, a nemesség virága, s köztök a fentebb megnevezett urak mindnyájan, hatezer oláh és kétezer idegen zsoldos fedte a harczmezőt, vagy öletett meg a futamlókra esett rácz rabló csapatoktól. De

1448. Muradnak is 30, mások szerint 34 ezer emberébe került a győzelem; s e nagy vesztesége okozhatta, hogy a futamlókat nem üzette.

Hunyady Brankovics által elfogatik.

Hunyady a könnyebb menekülhetés végett, mindjárt eleinte megvált csekély számú s ezért védelemre elégtelen kísérőitől; más nap pedig igen megfáradt lovát is kénytelen volt elhagyni. Midőn ekként ismeretlen úton, magányosan bolyonga a szerb földön, egy zsákmányoló török csapat hatalmába esett. A törökök foglyuk becsét nem ismerve, s még több martalékra vágyódva, tovább száguldának, Hunyady őrzését két társukra bízván. A hős szerencséjére, őrei a nyakán talált arany láncz felett összevesznek s bírokra kelnek, mit látván Hunyady, egyiknek kardját hüvelyéből kirántja s őt avval levágja, a másikat megszalasztja. De alig szabadult meg e veszélyből, ismét másba esett. A szerb paraszt, kihez éhségtől ösztönöztetve betért, Nándorfehérvár helyett, hova magát kalauzoltatni kívánta, Brankovics eleve kihirdetett parancsa szerint, őt Szendrőbe kísérte. Mások szerint, útközben ismertetett fel s fogatott el György fejedelem embereitől, ki őt aztán börtönbe vettette. Mondják, az áruló fejedelem foglya fejére a szultánnal alkudozni is kezdett, de ez nagylelkűbb, mint ő, az ajánlatot nem fogadta el, vagy a felett vele nem jöhetett egyességre. Végre a csatavesztés hírére Szegeden összegyűlt rendek fenyegetései és Marnavich György bosnyák úr fegyveres segedelme, két hónap múlva megszabadították Hunyadyt. Ő mindazáltal, mielőtt szabadon bocsáttatott, kénytelen volt esküvel fogadni, hogy Brankovicsnak a hadjárat előtt, hűtlensége miatt lefoglalt magyarországi jószágait visszaadja, a gyűlölt, alávaló Czillej Ulrikkal nemcsak megbékül, hanem annak Erzsébet leányát a maga kisebb fiával, Mátyással elvéteti, idős fiát Lászlót pedig mind ezek teljesítésének biztosítására túszul Szendrőbe küldi ¹⁾).

¹⁾ Hunyady levelei Ivanicsnak ezekre tett jegyzetei Schwandt-

1448.

A szegedi
országgyűlés.

Hunyady Szegeden, hova karácsony előtti napon érkezett, a csatavesztés daczára is nagy örömmel fogadtatott a rendektől. A tisztelet és ragaszkodás e nyilatkozatainál azonban nagyobb vigasztalására szolgált a hősnek, hogy őket maguk közt egyességben és saját szándékaival is meg-egyezőknek találta. Őt magát, miként néhány nap múlva a pápánál volt követéhez írta, a veszteség nem verte le; isten fenyítését tekinté abban, mely őt a jövőre csak vigyázóbbá teendő. Midőn tehát látá, hogy a rendeket is inkább boszúra gyújtotta, mintsem megtörte a vereség; minélfogva átalok a hit és haza védelmével újabban is megbízott: ő is szentül fogadta, hogy addig nem nyugszik, míg vagy boszút nem áll az ellenségen, vagy halálát nem leli a vívandó harcokban. Alig oszlott tehát szét a szegedi gyülekezet, ő követeinek mind Rómában, mind Nápolyban, haladék nélkül megíratta, hogy miután a szenvedet veszteség miatt a siker iránt nemcsak kétségbe nem esett, hanem inkább felfokozott törekvésre érzi magát ingerelve, készülleteit egy újabb hadjáratra már is megkezdette, csak aztán a segedelem se hiányozzék; ügyekezzenek tehát az iránt kedvező választ eszközölni a pápától s a siciliiai királytól ¹⁾.

De a nagyszerű építkezésekbe, egyházi s tudományos kincsek gyűjtésébe merült V. Miklós pápának nem volt pénze a török háborúra, s Hunyady követének oly választ adott, hogy ügyekezzenek a magyarok inkább a csendet s belbékét helyreállítani hazájokban, mint a töröknek egy újabb megtámadását tervezgetni, — a szerb és bosnyák fejedelemekkel pedig úgy elintézni viszonyaikat, nehogy ezek a törökkel szövetségbe lépjenek, s Magyarországot is újabb háborúba keverjék. A kormányzó a pápának ezen, épen nem

nernél II, 50. kövv. Chalkokondylasz, Script. Byz. X, 146. kövv. Leunclavii Annal. Turc. u. o. 257. Bonfin. Dec. III. Lib. VII, 470. kövv. Turóczy IV. Cap. 46. 47. V. ö. Hammer: Gesch. der Osman. R. I, 366. kövv.

¹⁾ Hunyady lev. e. k. 57. 61.

1449.

várt s kedvetlenül fogadott levelét vévén, a tavasz végén (1449-ben) Budára országgyűlést hirdetett ¹⁾. A levél itt felolvastatván, leverő hatást gyakorolt a rendek kedélyére; ily tanácsot a szent széktől, mely gyúlasztani s nem eloltani szokta volt eddigelé a nemzet tüzét a török ellen, nem vártak az ország rendei; s nem is titkolták el méltó kedvetlenségeket. — „... Midőn szentséged nekünk egyetértést, egyességet javasol, — így hangzik jun. 24-ről kelt válaszuk ²⁾ — készséggel fogadjuk tanácsát, azt tartván magunk is jólétünk alapjának. Midőn szentséged résztvevőleg fájlalja szenvedett megverettetésünket, köszönetet mondunk atyailag kegyes indulatáért: mi bizonyára inkább hitünkért remegünk, mint hazánkért.... De midőn szentséged arra int bennünket, hogy e vereségünk után határainkon belül maradjunk fegyvereinkkel: ezt mire kelljen magyaráznunk, valóban nem tudjuk. Úgylátszik, nyugalmat akar tanácsolni, — s vajha lehetne az keresztényhez illő nyugalom! De félni lehet, hogy e nyugalom tespedéssé ne váljék, kivált, ha e veszélyes időben a kellő segélytől megfosztatunk. A nyugalom, szent atya, magunknak is kedves dolog, de csak azon nyugalom, mely hazánkunk békét szerezhet. Eddig is határaink védelme volt harezunk főczélja; azért kerestük fel az incselkedő ellenséget, hogy őt messze űzzük határainktól. Most pedig határaink közt bevárni őt, nem annyi volna-e, mint őt készteni a becsapásra?... Bátorságra, vigyázatra, tetterre és segélyre is nagyobb szükségünk van most, hogy célzt érhessünk, az ingadozó, mint volt a kedvező szerencsében....“

De bár ily erélyesen válaszoltak is a pápának, kedvet magukban a török háborúra nem éreztek többé szenvedett csapásuk után a minden külsegélytől megfosztott országrendek; s a többség akarataiban a kormányzó is kénytelen

¹⁾ Kovachich: Vestig Domit. 272. és Suppl. ad Vest. II, 110.

²⁾ Zrednai Vitéz János levelei Schwandternél II. 62.

lón megnyugodni. A törökkel kötendő béke tehát ismét szőnyegre hozatott. Murad szultán, minthogy hadai a rigómezei ütközet után a derék Skanderbegtől ismét megverettek, maga is békét óhajtott Magyarországgal; s aziránt ajánlatot is tón a szerb fejedelem által. Ennek folytában Brankovics a múlt év végén Szegeden összegyűlt rendektől is nyert megbízást a közbenjárásra ¹⁾; s kevéssel ezen országgyűlés előtt Garay és Ujlaky, mint Magyarország meghatalmazottjai Szendrőbe menvén, meg is állapították a békeföltételek javaslatát ²⁾. E föltételek tehát most tanácskozás alá vétettek; de minthogy általok a török fenhatósága Bosnya-, Szerb- és Oláhországra nyilván elismertett, nem tetszettek a rendeknek, s Brankovicshoz utasítás küldetett, hogy más alapokra ügyekezzenek fektetni az alkudozást ³⁾.

Egyébiránt az igazat megvallva, a pápának a török háborút elhalasztani, s a belbébét megszilárdítani javasló tanácsa a létező körülmények közt nem is volt oly igen helytelen, mint talán a rendek idézett válasza látszik mutatni; mert a fölött, hogy eddigelé Fridrik királylyal sem sikerült megkötni az állandó békét; a csehektől sem volt nyugta az országnak. Giskra, daczára a múlt évi törvénynek, mely a főkapitányságokat eltörölte, még mindig bitorolta a főkapitányi czímet és hatalmat, s mitsem hajtva a törvényekre, kénye-kedve szerint gazdálkodott a felvidéken. Csehei pedig kivált a kelyhesek, nemcsak a törvénynek, hanem már neki sem engedelmeskedtek, s a Szepességben és Sárosmegyében összecsoportozván, s magukat testvéreknek (brátrik) nevezvén, féktelenül dúltak; a papokat pedig az urvacsorájának mind a két alakban való kiszolgáltatására kényszerítették.

¹⁾ Ivanics jegyzete Vitéz János 49-dik leveléhez, e. h. 68.

²⁾ Teleki: Hunyadyak kora Okmánytár X, 243.

³⁾ Kötünk ez az alkudozásnak utóbbi bár Brankovics rossz akarata miatt sikertelen folytatásából. Ld. Vitéz János 49-dik levelét e. h. 97.

1449.

A cseheknél nem kevésbé zabolátlan volt a lengyel Komorovszky Péter, s a magyar Szentmiklósi Pongrácz: amáz Liptó-, emez Turócz vármegyét egészen maga alá vetette és függetlenül zsarnokolta, nem ritkán Morvába és Lengyelországba is üzvéen zsákmánylásait¹⁾. A rendek tehát most a törökök helyett Giskrát és a cseheket határozták megtámadni, s rendre és engedelmességre szorítani. E határozat aztán oly utasítással adatott tudtára Miklós krakói dékánynak, ki mint az ország követe, még a múlt évben küldetett Rómába, hogy e végre pénzsegedelmet eszközöljön ki a pápától, „ki — úgymondának — ha már bennünket megunt is, legalább a hitfentartásában ne legyen késedelmes“²⁾.

Giskra pártos-
kodása.

Az országgyűlés szétoszolván, miután intések s fenyegetésekre az erős váraiban bízó büszke Giskra mitsem hajtott, Hunyady Székely Tamásnak, a maga unokaöccsének vezérlete alatt hadat küldött ellene; miután pedig ez Somosnán, Kassa mellett vigyázatlanul táborozván, sept. 5-kén meglepetett s megveretett, Hunyady maga indult a féktelen cseh úr megalázására. De Giskra most nem szállt a síkra erős váraiból; miért is Hunyady mindenekelőtt Szepesi várát a csehek egyik főrablófészkét vívta meg, az elfogott rabló őrséget kéz- és orrcsonkitással büntetvén meg. Innen Körnőcz alá robogott, melynek polgárai titkon értésére adták, hogy készek neki megnyitni kapuikat. De a szándékairól idején értesült Giskra megelőzte őt a városban, s a polgárokat meggátolta városuk megnyitásában. A kormányzó azt lődöztetni nem akarván, Szepesmegye felé indult, a csehek ott lévő várait ostromlandó. De már útközben lengyel követek, — köztök Dlugoss kanonok, a történetíró, jövének elébe, hogy közte és Giskra közt békét eszközöljenek, s a háború pusztításait a lengyelek birtokában lévő szepesi vá-

¹⁾ Turóczy IV. Cap. 49, Kollár. Syll. Dipl. 1351. A rendek lev. Ep. Joan. Zredna. Schwandtnernél II, 63.

²⁾ A rendeknek most idézett levele.

rosoktól eltávolítsák. Minthogy egyrészről a Fridrikkel kötött két évi fegyverszünet is letelt volt, másrészről pedig Szerbország foglalta el újabban figyelmét, Hunyady maga is óhajta a békét Giskrával megkötni, s így az előleges fegyverszünet december 5-kén létre is jött; utóbb pedig, az 1450-ki márczius folytában Mezőkövesden, Hunyady és Giskra személyes jelenlétében, több úr, megyei és városi követek befolyásával tartott értekezletek a végleges békét is megállapították. Kassa, Lőcse, Eperjes, Bártfa, Körömecz, Selmecz és Zólyom városok továbbra is Giskra kezei közt hagytak; némely más csehok bizonyos összeg lefizetése mellett távozásra bíráttak az országból. Hogy a béke állandóbb legyen, Hunyady ez alkalommal a maga özvegy hugát is nőül igérte Giskrának ¹⁾.

Ezen, az ország belbékéjének hozott áldozat után, a kormányzó több fontos tárgyak végett június folytában országgyűlést tartott Pesten. Mindenekelőtt a Giskrával kötött béke vétetett vizsgálat alá, s nyert a rendektől is megerősítést. De csakhamar rendkívüli felindulásba hozta a rendeket egy, az egyházi kegyuraságra vonatkozó kérdés. Egy Bálint nevű pálos szerzetes, pápai követ s gyóntató, még a múlt évben egy pápai brevével jelent meg az országban, mely őt Dömösön préposttá nevezte ki. Az országtanács akkoron nem fogadta el a királyi kegyúri jogot sértő brevét és István esztergomi prépostnak gondviselésére bízta

¹⁾ Dlugoss Lib. XIII, 51. kövv. Giskrának egy levele (Dat. in Civit. Cassoviensi fer. 8-a post Dom. Ramispalm. a. d. 1450). A Kassa városi levéltárban íróhártján létező eredetiről, melyet kiadott Teleki is, Okmánytár X, 256. Hunyadynak s a többi békebiztosoknak Nógrád megyéhez írt levele. Tudománytár X. füz. 128. A békekötés helye iránt ellenkezés van az okmányokban: míg Giskrának említett kassai levele egykorú kéztől e hátíratot hordozza magán: *Litera indemnitatis super observatione pacis in Kewes ordinate*, — s a többi idézett okmányokban is Kövesd áll, egy 1451-ki erre vonatkozó oklevélben, melyet Pray (Annal. III, 82) Kaprinay közléséből kiadott Rimaszombat említettik.

1450.

a dömösi prépostságot. A mellőzött Bálint ennek következtében egyházi átkot eszközölt ki a pápától István ellen, ha a kérdésben forgó prépostságot át nem adja. E tárgy most szőnyegre hozatván, a rendek indulatosan törtek ki az olaszok, s a szentszék ellen; s kijelentvén, hogy Bálintot befogadni egyáltalában nem akarják, a pápának megírtatták, hogy bármit készebbek tűrni, mintsem az ország jogait megsértetni engedjék ¹⁾).

Ezután a Fridrik királylyal létező viszonyok, melyek a fegyverszünetnek múlt évben letelt ideje óta függőben valának, vétettek tanácskozás alá. A többszöri sikertelen kísérletek után, semmi remény nem maradván fen az iránt, hogy Fridriket az ifjú László, s a letartóztatott várak és városok kiadására bírni lehessen, a rendek ez iránt junius 15-kén kelt levelökben a pápát szólították fel közbenjárásért: eszközölné ki ő szentsége, hogy Fridrik király fogadja el valahára a méltányos föltételeket; mert türelmüket a mindenféle fondorlat és halogatás már kimerítette, s végre is kénytelenek lesznek fegyverhez nyúlni ²⁾).

Valamint a Fridrikkel való viszonyok elintézése leginkább Garay nádornak volt érdekében, hogy ekként ő is megszabaduljon valahára azon szerződés terhétől, mely szerint János öcsését már négy év óta kezességben kénytelenített maga helyett Fridriknél hagyni: úgy Hunyadynak meg az feküdt leginkább szívéen, hogy megsemmisítse azon magára nézve nem kevésbbé terhes, mint megalázó szerződést, melyet tőle, mint foglyától, csikart ki Brankovics fejedelem a rigómezei ütközet után, s melynek erejénél fogva fia Hunyady László, túszképen még mindig Szerbországban volt letartóztatva. A két oligarchát ezen érdekek, s e czélok elérése közelebb hozták egymáshoz ezen országgyűlés alatt. Hozzájok csatlakozott még, nem tudjuk, mi külön érdektől

¹⁾ Vitéz levelei, Schwandtnernél II, 75. kövv.

²⁾ Vitéz levelei, Schwandtnernél II, 89.

indíttatva, Ujlaky Miklós is; így aztán jun. 17-kén mind a hárman szoros szövetséget kötöttek egymással, örökös barátságot, testvéries összetartást s kölcsönös ótalmat esküvén egymásnak, életük mind magán, mind nyilván viszonyaiban ¹⁾).

Ekként a két leghatalmasabb úr támogatásáról biztos lévén Hunyady, szőnyegre hozta végre a tőle Brankovics által kicsikart méltatlan szerződést, melynek, mint kiereszokoltnak megtartására magát kötelezettnek nem érezé, s melytől már elébb a pápa által is fölmentette volt magát. A rendek többsége különben is boszúsággal viseltetett a rácz fejedelem ellen, mert ő volt leginkább oka, hogy a közbenjárása alatt megindított török békealkudozás sikertelen maradt ²⁾. Bár tehát a Hunyady-ház fényének és hatalmának néhány irígye ellenzette, a rendek minden nehézség nélkül elfogadták a kormányzó indítványát, mely szerint ama szerződést megsemmisíttetni kívánta, s egyszersmind felhatalmaztatni kérte magát, hogy György fejedelem magyarországi jószágait, részint a török háborúra tett s még fizetetlenül maradt költségei fejében, részint büntetésül Györgynek a törökkeli czimboráskodása miatt lefoglalhassa, s fegyverrel is kényszeríthesse őt Magyarország felsőségének elismerésére ³⁾.

A végzés meghozatván, Hunyady nem késett annak végrehajtásával. Munkácsot, Szatmárnémetit, Nagybányát, Debreczent, Böszörményt, Tokajt, Túrt és György több más javait katonái által azonnal lefoglaltatta; és minthogy e fenytetés még csak makacsabbá tette Brankovicsot, dandárával Szerbországra csapott, s azt dúlni kezdé. A megrettent fejedelem most követeket s ezekkel a nála túsul volt Hunyady Lászlót gazdagon megajándékozva küldötte a boszúló

¹⁾ Közli gr. Teleki: Hunyadiak kora Okmánytár X, 262.

²⁾ Vitéz János 47-dik levele és Ivanics jegyzete Schwandtnernél II, 68.

³⁾ György levele Katonánál XIII, 734.

1450. atya elébe s békéért könyörgött. Hunyady, fia elbocsáttatása által némileg megengeszteltetvén, s az urak néhányaitól, kik házának irigyei, Brankovicssal és Czilleyyel titkon egyet értenek, békére intetvén, seregét visszavezette ¹⁾.

Újabb alku
Frigyessel.

A kérelem, melyet a kormányzó s az ország rendei V. Miklós pápánál a Fridrik király mellett teendő közbenjárása iránt tettek, nem maradt eredménytelen: a király az alku-
dozásra hajlandónak nyilatkozván, október folytában a felek követei Pozsonyban találkoztak. Minthogy azonban a magyar biztosok a békét csak László s az ország részeinek visszaadása mellett kívánták megkötni, s e miatt köztök és Fridrik biztosai közt igen heves viták támadtak, melyek az összejövetelt már-már minden sikerétől megfosztani látszának ²⁾), megjelent ott maga a kormányzó is ³⁾); mert tapasztalván, mennyire szaporodnak a fényében, hatalmában a rácz fejedelem javainak lefoglalása által is tetemesen emelkedett házának irigyei, felette érdekében állónak látta, hogy Fridrikkel a béke valahára megkötessék. S így lón aztán, hogy az egység megtörtént, s a kormányzó október 22-én ez iránt következő tartalmú okmányt írt alá: megegyezik benne, hogy László 18 éves koráig Fridrik gyámsága alatt Bécsben neveltessék; ezen ideig Fridrik a kezén lévő magyar városokat és várakat is békében bírja. Fridrik ellenben megígéré, hogy Hunyadyt Magyarország kormányzójának elismeri, s őt tiszte végrehajtásában sem maga nem gátolja, sem mások által nem gátoltatja, sőt neki ellenségei megfékezésére segítséget nyujtand. Midőn Fridrik az ifjú királyt, mint már törvényes korút szabadon bocsátani akarja, Hu-

¹⁾ Bonfin Dec. III, Lib. VII, 476. Turóczy IV, Cap. 47. e. h. 262.

²⁾ Ebendorfer, Peznél II, 863.

³⁾ Ottlétét a kiadott békelevélen kívül tanúsítja egy más levele is (Datum Pozsony 3-o die festito b. Emeriei a. d. 1450), melyben Soprony városát tudósítja, hogy a sopronyi, pozsonyi és budai harminczadot a pozsonyi polgároknak adta haszonbérbe. A Soprony városi levéltár eredetijéről.

nyadýt eziránt eleve értesítse, s tudta nélkül ezt ne is tehesse. Ugyanezen alkalommal Garay László is teljesen visszanyerte szabadságát, s a Fridriknél túszul lévő János öcsese hazaeresztetett ¹⁾.

1450.

Ezen szerződés még több ellenséget szerzett Hunyadynak, kit arról vádolának, hogy azt csak önérdékből, miszerint kormányzói tiszttét még számos éveken át megtarthassa, kötötte legyen meg Fridrikkel. Hogy ő a kormányzói tiszte nem örömet bocsátotta volna ki kezeiből, a szerződés okmánya kétségtelenné teszi ugyan; de ki fogja ezért bűnös nagyragyavágyásról vádolhatni azon férfit, ki az eláradt önzés, oligarchiai féktelenség és pártfondorlatok ezen idejében tiszta, hazafias lelkének öntudatában találhatta legjobb bizonyítványát annak, hogy a főhatalom senkinél sem lehet oly önzetlen, erélyes és igazságos kezekben, mint az övéiben? És ki nem tudja, hogy épen az oligarchiai kevélység és önzés sérti meg türelmetlen uralkodási vágyában legtöbbször az igazságot, ügyekszik sárba rántani, irigysége tájtékával bemocskolni a maga fölött tündöklő erényt, érdemet, nagyságot, kivált midőn az alsóbb rangból emelkedett az állam legfőbb polezaira? Hogy a nagy emberek e sorsában ő is osztozik, elég alkalma volt tapasztalnia Hunyadynak már elébb is, de még inkább 1451 óta.

A Fridrikkel való béke megkötése után személyének, emelkedő házának ellenei, kivált Czillej Ulrik, hevesebben kezdének ellene fondorkodni, mint bár mikor eddigelé. E gonosz embernek szinte főtörekvése volt, Lászlót Fridrik gyámsága alól mennél elébb kiszabadítani, hogy aztán rokonsági kötelékeinél fogva a főhatalmat ő bitorolhassa a gyermek-király mellett az országban. Most e békeszerződés által céljától számos évre elűtetvén, régi gyűlölete még nagyobb dühösségre fokozódott Hunyady ellen, s őt megbuktatni

1451.

Fondorlatok
Hunyady ellen.

¹⁾ Ebendorfer e. h. A szerződés okmánya Katonánál XIII, 727.
Fejér: Auth. Diplom. 149.

1451.

tűzte ki főczéljává, Garayt, Ujlakyt a maga részére vonván, újabban ármánykodni kezdett ipájával, Brankovics despottal, s a hatalmas Giskrával; s ezek nem késtek újabb kellemetlenségeket készíteni Hunyadynak. Mi által bántá ezt most Brankovics, bizonytalan; csak azt tudjuk, hogy a régi sérelmeit feledni még mind nem tudó Hunyady őt ez évben (1451) ismét haddal készült megtámadni, s e végett a tavaszon tetemes erőt gyűjtött össze az alföldön. Házának irigyei azonban, kik bizonyosan nem várták, hogy ily gyorsan emeli fel boszúló karját, közbevetették magukat s békealkudozást hoztak indítványba. A kormányzó most annál hajlandóbb volt azt elfogadni, minthogy Giskra időközben még inkább fölingerlette haragját, s az országnak is még inkább érdekében állott a zavargó cseh kapitányt megfenyíteni. Elvégeztetett tehát, hogy Garay László nádor, Ujlaky Miklós erdélyi vajda és Palóczy László országbiró, Vitéz János nagyváradai püspökkel, Bükk Jánossal és Orbovai Lászlóval, mint Hunyady megbizottaival, az értekezletek végett Brankovicshoz Szendrőbe menjenek.

Hunyady s a
pártos csehek.

A kormányzó, ezen oldalról ekként megnyugtatta lévén, az alföldön felkészített hadainak egy részével a nyár folytában Giskra ellen indult. A hatalmas cseh kapitány, daczára a mult évi békekötésnek egyáltalában nem akart simúlni a rendhez, s túrni maga fölött a kormányzó felsőségét. Ő még mindig László főkapitányának czímezte magát ¹⁾, s mint ilyen nem szűnt meg a hatalma alatt lévő országrészekben bitorolni a főhatalmat ²⁾. Most azt sugdosák neki

¹⁾ Így czímezi magát már azon fentebb említett okmányban is, melyet a kövesdi egyezés után néhány nappal adott ki Kassán a szerződést aláírt városok biztosítására.

²⁾ Ennél fogva adta a kassai pénzverést és beváltást Modrár Pál nagy-idei kapitánynak és Gremczér Ágostonnak egy évre 5000 frtért haszonbérbe. A nevezetes okmányt, melynek másolatát a Kassa városi levéltárból magunk is vettük volt, bennünket megelőzve közlé Teleki: Hunyady-kor, Okmánytár X, 297. Szintezzen főhatalmat bitorolta Giskra,

Hunyady ellenei, hogy ez a hugával tartandó menyekző alkalmával őt megölni szándékozik. Giskra hitelt adott a durva rágalomnak, s nem is késett elárulni ellenséges indulatát. Még több huszita csapatokat híván az országba, egy kolostort Losoncz mellett elfoglalt, megerősített, s a vidéket abból zsákmányolni kezdé. Hunyady, ki most kormányzói tiszte érdekében még kevesbé akarta túrni e zavargást, a rabló-fészket egy 16 ezernyi sereggel, melynek nagyobb részét az urak zászlóaljai alkották, táborolta körül s oly keményen szorongatá, hogy az 500 főre menő őrség azt szabad elmenetel feltétele alatt feladni ajánlkozott. De Hunyady a rablókkal nem akart alkudozni, s feltétlen hódolatot kívánt. Majd azonban Giskra is megjelent a várda megsegelésére; minek következtében a kormányzó seregének egy részét a vár körül hagyván, más részével Giskra ellen siette. De alig kezdődött meg a csata, s ime azon urak, kik csak azért jelentek meg táborában hogy őt elárulhassák, eleve koholt tervek szerint, mind a vár alól, mind táborából gyalázatosan elfutottak. Az ekként cserben hagyott s az árulás által zavarba hozott hívei, egyrészt a várbeliek, másrésztől Giskra által két tűz közé jutván, rövid csatározás után futásnak eredtek. Sok mások közt Kompolti János is a csatamezőn maradt halva. Héderváry László egri püspök pedig többekkel együtt fogságba került. De az árulók közül is olvette méltó díját egy kósza golyótól Pelsőczy István a tárnok fia, ki halála előtt bűnbánva vallá meg a gyalázatos összeesküvést.

A könnyű győzelemhez jutott Giskra, miután csaknem az egész felső Magyarországot hatalma alá vetette, püspök foglyával Eger alá szállott, s azt felkérte; de a hazafias

midőn 1451-ki jun. 18-kán kelt levele szerint, a körmezei kamarához tartozó bányatizedet, a király nevében s mint annak főkapitánya Flohel Péter körmezei bírónak és Jung Péter kamaragrófnak 3450 vörös ftért egy évre haszonbérbe adta. Ld. az általunk közlött brüsseli okmányokat, Magy. Tört. Emlékek Okmánytár I, 3.

1451. lelkű várnagytól mind a mellett is elutasított, hogy a püspök a maga váltóságául szintén sürgette a vár feladatását. — Azonban Hunyady, nem sokáig hagyta a féktelen kapitányt ekként gazdálkodni a felföldön. Boszúra gyúlva az alávaló csíny miatt, sietett le alföldi zsoldosai táborába, s avval nemsokára ismét a felföldön termett, s minthogy Giskra síkra szállni nem mert, annak várait kezdé vívni. Rosnyót, Szepsit, Derencsényt rövid idő alatt megvévén, Zólyomot, Giskra főfészkét táborolta körül, s miután a várost felégette, hamar meg nem vehető fellegvárával szemközt, annak féken tartására, egy várdát emeltete, s azt őrséggel ellátván, ismét Giskra szorongatására indula. De ellenei ekkoron már a maguk részére vonták az országos tanácsot, s ennek közbevetésére egy új békeszerződés készült a felek között, mely szerint a kövesdi, vagy mint az ekkor kelt okmányban áll, rimaszombati béke oly módon újítatott meg, hogy Hunyady az elfoglalt várak birtokában maradjon ugyan; de a kövesdi béke szerint a cseheknek kötelezett összeg maradékát, 10,600 frtban lefizesse; Giskra viszont minden további terjeszkedéssel felhagyván, a kormánynak s a törvényeknek engedelmeskedjék ¹⁾.

E közben az országtanács és Hunyady fentebb említett biztosai által Brankovicssal is megkötöttetett az egyesség, s erről aug. 7-kén Szendrőben főpontjaira nézve oly értelmű levelet adtak ki a biztosok, hogy a kormányzó, a rácز fejedelem és a Czilley Ulrik közt létezett kölcsönös gyűlölség kiirtása végett, a házasság Hunyady Mátyás és Brankovics unokája, a 10 éves Czilley Erzsébet közt 1453 végén valóban végbemenjen; a kormányzó Brankovics lefoglalt jószágai közül Munkácsot, Szatmárnémetit, Nagybányát, Debre-

---

¹⁾ Turóczy IV. Cap. 48. Dlugoss : Lib. XIII, 81. Bonfin Dec. III. Lib. VII, 477. Chalkokondylasz Lib. VII. e. h. 140. Haselbach Peznél II, 863. Az országtanács és Giskra levelei Praynál: Annal. III. 82. kövv.

czent és Bösörményt sajátjául tartsa meg; ellenben Becsét, Becskereket, Száva Sz. Dömötört, Kölpényt, Szalanke-mént, Zimonyt, Érd-Somlyót és Világosvárt Brankovicsnak adja vissza; de ha ez unokáját a mondott időben át nem adná, ezen jószágok is a Hunyady-nemzetségre szálljanak ¹⁾). — Ez alkalommal, úgylátszik, a török béke iránti közbenjárással is újra megbízott Brankovics fejedelem; mert a meghalt Murad utódával II. Mahomeddel, még ez évben három évi fegyverszünet kötöttet, melybe László havasalföldi vajda is be lőn foglalva ²⁾).

Fridrik királynak régi terve volt Rómába menni, hogy magát ott császárrá koronáztassa. Főleg ez indította őt arra is a múlt évben, hogy Hunyadyval békét kössön, mert az ifjú Lászlót is magával akarta vinni Olaszországba. Miután tehát Lászlónak, mielőtt nagykorúságra jut, kiadása iránt a cseheket és osztrákokat is megnyugtatta, s koronáztatása iránt a pápával is mindent elvégzett volt, az 1451-ki novemberben útnak indult. Most azonban Eizinger Ulrik, Albert királynak egykoron kedves embere s nagy befolyású tanácsosa, kit érdekeiben Fridrik többféleképp megsértett, nagy ellenzéket támasztott ellene az osztrákok között. Az urak és városok általa fölizgatva, túrni egyáltalában nem akarták, hogy Fridrik az ifjú Lászlót is magával vigye, s kiadatását követelték. Fridrik azonban a magyarok és csehek megnyugvásában bízva, sürgetéseikre mitsem hajtott, s útját tovább folytatta. De a boszúra gyúlt osztrákok, kivált miután Lászlót, hogy mellette uralkodhassék, minden áron megszabadítani vágyó Czillej Ulrik is hozzájuk csatlakozott, most nem hagyták magukat oly könnyen elutasíttatni, mint eddigelé. Deczember közepén Bécsben gyűlést tartottak, a

¹⁾ György deszpót levele Katonánál XIII, 788. Garay lev. Telekinél: Okmánytár X, 305.

²⁾ Hunyady levele a brassaiakhoz. Teleki: Hunyady-kor, Okmánytár X, 322. Dukas: Script. Byz. XII, 104.

1452.

Fridrik által kinevezett tiszttviselőket letették, s Eizingert a tartomány főkapitányának választották, 12 kormányzó tanácsost rendlővén melléje; a magyarokat és cseheket pedig követeik által felsőlítették, egyesüljenek velök közös fejedelmök kiszabadítására Fridrik gyámsága alól.

Hunyady kétségkívül maga is örömeztőbb látta volna, hogy László az országban, jóra való magyar urak felügye-
lése alatt nevedjék; de miként a körülmények álltak, ezt alig látta kivihetőnek; sőt bizonyosnak tarthatá, hogy László, Fridrik kezéből kiszabadulván, Czilley Ulriknak, anyjáról rokonának, jutand főleg befolyása alá. Örömeztőbb látta ennél fogva, hogy a fejedelem, míg felnő, maradjon Fridrik gyámsága alatt, — kinek visszavonúlt, fölötté mértéketes életmódja mellett a gyermek is legalább romlatlan férfitúvá növekedhetik, mintsem az alacsony jellemű, gonosz Czilley Ulrik befolyása alatt, lélekben és testben megromolva üljön fel majd az ország trónjára. E tekintetből tehát a kormányzó nem volt hajlandó pártolni az osztrákok és Czilley törekvését. De fájdalom, annyira növekedett már a nagy férfitú irigyeinek száma, hogy nem mindig az ő nézetei bírtak többséggel az országos tanácsban; most pedig még Czilleynek is volt reá gondja, hogy Garay, Ujlaky s mások az ő törekvéseinek szerezzenek érvényt. Kénytelen volt ennél fogva megegyezni, hogy Fridrik után Magyarország részéről is követség küldessék mely a kis király kiadatását sürgesse. De ezen követség is oly sikeretlen maradt Fridrik mellett, mint az osztrákok sürgetései ¹⁾. Minthogy azonban Ausztriában nőtton nőt az ellenzék, a magyar országtanács sem elégedett meg többé Fridrik halogató válaszával, s az 1452-ki február 12-re Pozsonyba országgyűlést hirdette-tett ²⁾. Az urak s több megye s város követei innen márczius

¹⁾ Aeneas Sylvius Kollárnál e. h. II, 220.

²⁾ Hunyady meghívó levele Szaboles vármegyéhez Telekinél, Okmánytár X, 320.

elején Bécsbe mentek át, közösen tanácskozendók az ott összegyűlt osztrák, cseh és morva rendekkel. Itt a négy nemzet márczius 5-kén egymással szövetséget kötven ¹⁾, elhatározta, hogy Lászlót és mind azt, mi országaitól elszakasztott, ha másként nem lehet, fegyvererővel szabadítsák ki Fridrik kezéből; László azután atyjának végintézete szerint Pozsonyban neveltessék. Azután, még egy kísérletet teendők, követek által leveleket küldének a pápához, kérven őt, vetné magát közbe a nála megfordulandó római királynál, igazságos követeléseik teljesítése végett, — és magához Fridrikhez is, őt fenyegetve szólítván fel, hogy a közös fejedelmöket, a magyar szent koronát, s a letartóztatott várakat és városokat adja vissza ²⁾. A magyar rendek pedig, miután a fentebbi végzést az országban kihirdették, Giskra ellen, kit meg nem jelenése miatt már a pozsonyi gyűlés elítélt, Czilley Ulrikkal oly értelmű szövetséget kötöttek, hogy miután a boldogult Erzsébet királyné meghagyásából ő adta át Giskrának Kassa, Lőcse és Bártfa városait, ezeket most László megszabadultáig szintén ő vegye Giskra ellen védelme alá ³⁾. Mindezek fölött némelyek, még László nevelőjével is összeköttetésbe lépven, az ifjú fejedelmet általa megszöktetni is megkísérlék, mi azonban idején elárultatván, nem sikerült ⁴⁾.

A követek, kiket a Rómából már visszatérőben lévő Fridrik maga elébe sem bocsátott, a pápánál sem találtak kedvezőbb fogadtatásra; sőt ez egyházi átokkal sujtotta mind azokat, kik a császárt gyámfia végett háborgatnák. De az osztrákok és Czilley már szintén nem hallgattak a pápa fenyegetéseire, s a visszatért Fridriket Bécsujhelyt addig ostromolták, míg ő Lászlót, Eizinger mellőztével

¹⁾ Praynál Annal. III, 89.

²⁾ Teleki, Okmánytár X, 323. 325.

³⁾ U. o. 328.

⁴⁾ Aeneas Sylvius epist. 409.

1452. nekik, s különösen Czilley Ulriknak septemb. 4-kén ki nem adta ¹⁾).

László Czilley
Ulrik kezében.

Az osztrákok e működéseiben a bécsi gyűlés óta semmi részt nem vett többé Hunyady, nem annyira azért, mivel őt mind a pápa megintette, tartózkodnék e zavargásoktól ²⁾, mind a császár megnyerni ügykezett hizelgő levelei által ³⁾. mint inkább azért, mivel meggyőződött, hogy ha László Czilley Ulrik kezeibe jutand, mit pedig megakadályozni alig lehet, annak mind az ifjú király, mind az ország kárát vallja. Bár tehát a császárnak sem adta meg a kívánt segédelmet, másrésről az osztrákokat sem pártolta, hanem mivel látta, hogy a magyar urak többsége az osztrákokat legalább erkölcsileg támogatja ⁴⁾, maga az egész ügyben közönyösen viselte magát, s a felvidékre ment hadaival, hogy azt a múlt országgyűlési ítélet miatt békétlenkedő Giskra ellen védelmezze ⁵⁾. Ez volt kétségkívül oka annak is, hogy Bécsbe sem ment a király üdvözlétére, hova az megszabadulta után vitetett, hanem csak László fiát küldé fel az esztergomi érsek, a váradi püspök, Garay, Ujlaky s azon más urak kíséretében, kik az ifjú királynál tisztelgének, s őt az országba meghívták.

Nagy öröme vált ezen uraknak, hogy László, midőn hallá, hogy velők az osztrák nagyok a felett vitatkoznak, hol lakják a király, a vitának azon nyilatkozattal vetett végét,

¹⁾ Turóczy IV, Cap. 51. Aeneas Sylvius Hist. Frider. Kollárnál e. h. 350. kövv. Hist. Boh. Cap. 40.

²⁾ Praynál: Annal. III, 111.

³⁾ Engel: Gesch. des U. R. III, 1, 167.

⁴⁾ Chmel: Material. II, 21. Némelyek fegyveresen is részt vettek Neustadt ostromában ld. Kovachich: Form. Sol. Styli No. 133. 532.

⁵⁾ Dat. in Descensu n. exerc. prope Civit. Crempniciens. fer. 3-a p. post fest. b. Stepáni. R. a. d. 1452. Meghagyja Majtényi Györgynek, hogy fegyveres népét, s a vidékbeli földnép harmad részét ásókkal, fejszékkel -- et cetera attinentia... ad laborandi fortalicy sub Civitate Crempniciensi fiendi -- táborába hozza. A bécsi csász. könyvtár irataiból.

miképen „ő Magyarorszáiban született, ott kellend tehát laknia is“ —; de már ekkor is aggodalommal láthaták, miként törekedik Czillei Ulrik az ifjú fejedelmet egészen a maga hatalma alá hajtani, tőle minden más befolyást eltávolítani; és miként ügyekszik a 12 éves király jellemét megromtani. Első gondja volt ugyanis Czilleinek eltávolítani Lászlótól mind azokat, kik a fejlődő gyermeknek jó irányt adni, s őt magát ellensúlyozni képesek lehettek volna. Így a derék Eizingert mindjárt az első napokban megfosztva találjuk minden befolyástól ¹⁾. Hogy pedig e kizárólagos hatalmat magának a jövőre is biztosítsa, oda fordítá minden törekvését, hogy a gyermekből kéjenczet, árnyék királyt neveljen, lelkében minden munka s komoly foglalkodás iránt undort, gyűlöletet ébresztszen. Egyik mulatságból a másikba ragadta őt, alig engedve neki időt nem hogy tanulásra, mivelődésre, hanem csak nyugvásra is. Hogy pedig őt minden komolyabb foglalkodásra, ha tán jőne is valaha kedve ilyenmire, képtelenné tegye, szellemét s kedélyét, tehetségeit s hajlamait ügyekezék szeszes italok s kora szerelmek által előlni; szóval, kiszámolt rendszerességgel fogott a gyermek lelkének, erkölcsének megromtásához ²⁾; és bizonyára nem rajta múlt, ha gonosz szándoka még sem sikerült egészen kívánsága szerint.

Még könnyebb volt a bizalmatlanság és gyanú mérgét becsepegtetni a gyermek szívébe a távollevők iránt, mint eltávolítani tőle minden jobb befolyást. És e tekintetben kivált Hunyady Jánost, kitől méltán legtöbbet tartott, tűzte ki áldozatává az alávaló Czillei. A királyt csak bérenczei-

---

¹⁾ Bizonyítja ezt Eizinger egy levele (Geben zu Wien am Samstag nach d. heil. Kreutztag Exaltationis anno 1452) Soprony városához, melyben ennek tudtára adja, hogy azon ügyet, melyben őt megkeresték, miután magának már semmi hatalma, a király és Czillei úr elébe vigyék. A Soprony városi levéltár eredetijéről.

²⁾ Aeneas Sylvius Hist. Frider. III. Kollárnál, *Analecta* Vin-dob. II, 396.

1452.

vel környeztetvén, úgy festeté le ezek által László előtt Hunyadyt, mint a kitől trónját s életét egyaránt kell féltetnie. „Ő már két nagy sereget s az egész magyar nemességet elárulta a töröknek, — így szólának a fondorlatot még át nem látó gyermek előtt az alávalók, — maga Ulászló király is az ő hűtlenségének lett áldozatává; ő ki a királyi hatalmat még mindig bitorolja, a királyi jövedelmekből csak párthíveit gazdagítja és saját hatalmának épületét rakja, semmitől sem fog visszaborzadni, mi nagyravágyó terveiben útját állja ¹⁾).

Czilley ármányai nem maradtak elrejtve Hunyady előtt: a Bécsben járt követség néhány szemes tagja híven értesítette őt az ellene készülő cselszövényekről. A kormányzó ezek hallatára eleinte ellentállni szándékozott Czilleynek, s nemcsak háza barátaival szorosabb szövetséget kötött, hanem még a Bécsben történetekkel szintén elégedetlen Giskrához is közeledett s vele oly egyességre lépett, hogy egymást minden erőszak ellen segítség, s a hatalmokban lévő várakat és városokat senkinek, — kiskorúsága alatt, míg Czilley vezetéke alól ki nem kerül, magának a királynak se adják ki ²⁾). De hamar átlátta Hunyady, hogy ily módon csak irigyeit szaporítaná, s az ellene elhintett rágalmak hitelét erősítené; ezeket tehát csirájokban elfojtandó, elhatározta magát, lemondani kormányzói tisztéről. E végett azon követséggel, melynek a korona s az ország letartóztatott részei iránt Fridrik biztosaival kellett alkudoznia, november 11-kén személyesen felment Bécsbe.

Míg itt az alkudozások a sokat követelő császár biztosaival folytak, és végre is siker nélkül szakasztattak félbe, Hunyady feltett szándokát valóban végre is hajtotta: az 1453-dik év elején, egy ünnepélyes gyűlekezeti alkalmával kormányzói tisztéről lemondott. László a lemondást elfogad-

---

¹⁾ U. o. 404.

²⁾ Aeneas Sylvius e. h. 405.

ván, őt érdemei jutalmául Besztercze örökös grófjává s az ország főkapitányává nevezte, egyszersmind az ország jóléteinek kezelését is kezéin hagyván ¹⁾.

1453.

III.

Czilley Ulrik, mióta látta, hogy mindenható befolyását a királyra félténie nincs oka a vele ebben versenyezni nem akaró Hunyadytól, a maga terveit egészen megváltoztatta ennek irányában. Meg lévén győződve, hogy Magyarországon hatalmának senki sem állhat útjába, ha Hunyadyval barátságos viszonyban él, s tudván azt is, hogy ezt nem fogja oly módon háttérbe szoríthatni, mint Eizingert Ausztriában: úgylátszik, azon dolgozott, hogy őt maga iránt lekötölezzé, barátságát megnyerje. Őt minden alkalommal a legnagyobb tisztelet jeleivel halmozta el; s kétségkívül az ő tanácsára történt az is, hogy a király Hunyadyt a beszttercei grófsággal megadományozta, az ország jóléteinek kezelésében meghagyta, s nagy, becsű ajándékokkal tisztelte meg. Szintén ily kegyelmesnek mutatta magát iránta a király Pozsonyban is, hova a magyarok kérelmeitől indítva, az 1453-ki január végére országgyűlést hirdetett. A király itt nemcsak a beszttercei grófságról és czimere bővítéséről szóló okmányt kiadatta Hunyadynak ²⁾, hanem őt még a görgényi és dévai uradalmakkal s Temes és Körös megyékben több más javakkal is megadományozta ³⁾; fiát pedig, az alig 20 éves Hunyady Lászlót Horvát- és Dalmátország bánjának méltóságára emelte ⁴⁾. És ha tudjuk, hogy Czilley oly aggodalmasan őrzötte az ifjú királyt, hogy őt szeme elől

Czilley fondorlatai Hunyady ellen.

¹⁾ U. a. Frehernél II, 60. Turóczy IV. Cap. 51. Bonfin Dec. III. Lib. VII. 480. Arenpeck, Peznél I, 1259. stb.

²⁾ Praynál Annal III, 125. Telekinél: Hunyadyak kora Okmánytár X, 347.

³⁾ Telekinél e. h. 356. kövv.

⁴⁾ U. a. II. 277. a 3-dik jegyzet alatt.

egy perczig sem veszté el, s ez annyira függött tőle, hogy az ő tanácsa, helyeslése nélkül egy lépést sem tett: nem fogunk kételkedhetni, hogy mind ez Czilley befolyásával, egyenes akaratával történt. És az országgyűlés menetében is minden Hunyady kívánsága s akarata szerint folyt ¹⁾; mi Czilley megegyezte nélkül alig történhetik vala. László bár 13-dik életévét is csak néhány nap múlva volt betöltendő, az uralkodást tényleg átvette, s annak jelöl az ország törvényeinek és szabadságainak megtartását hittel fogadta, s viszont az ország rendői által is hűségesküt tétetett le maga iránt ²⁾. Végeztetett továbbá, hogy a király külföldiekre országos tisztet, méltóságot ne ruházzon; az újabban emelt várak, melyek csak az ország belbékéjének háborgatására szolgálnak, lerontassanak; a volt kormányzó adományai érvényesek maradjanak ³⁾. Bár törvénybe nem ment, végeztetett az is, hogy Giskrának a kezén lévő várak és városok átengedéseért bizonyos pénzösszeg fizetessék, s e végett minden jobbágytelektől egy forintnyi adó szedessék ⁴⁾. Giskra ezután nemsokára el is hagyta az országot.

Miután Hunyady már Bécsben, a kormányzói tisztről történt lemondásakor az ország főkapitányává neveztetett, s a közjövödelmek kezelésével is megbízott, újabb rendelkezés most nem tétetett az igazgatás tekintetében. Czilley mindazáltal a király tudtával oly egyességre lépett vele, hogy a közjövödelmekből a királyi udvartartására évenként 24,000, neki magának pedig a király melletti szolgálataiért 12,000 forintot adjon, a többi szabadon fordíthatván, mint annak előtte, az ország szükségeinek fedezésére ⁵⁾.

¹⁾ Aeneas Sylvius: Hist. Boh. 132. (a baseli 1571-ki kiadás szerint) Res ibi pro voluntate Huniadis ordinantur.

²⁾ Ez első nyoma a KK. és RR. által mondott hódolati eskünek.

³⁾ Corpus Juris I, 207.

⁴⁾ Kovachich: Suppl. ad Vest. Com. II, 119.

⁵⁾ A Hunyadyak korának nagy érdemű frója azt állítja, (II, 283) hogy Czilley csak kelepczébe akarta ejteni Hunyadyt, ki ellen most sem

De bár ekként jó egyetértésben volt is ekkor Czilley Hunyadyval, kitől a maga hatalma tekintetében, annál több oka volt tartania, mennél inkább tapasztalta az országgyűlés folytatában is, hogy a főrendek többsége s az egész nemesség, néhány úr minden fondorlatainak daczára is, meleg ragaszkodással viseltetik a nagy férfiú iránt: őszinte barátság s bizalom nem létezhetett a két, egymástól jellemre oly különböző, férfiúban egymás iránt; csak túrték egymást, Hunyady Czilleyt a közbéke —, ez amaszt hatalmának fentartása végett. Czilley azonban, a nagy férfiú jellemét felfogni képes nem lévén, s őt magához hasonló önzőnek tartván, míg barátságot színlele, egyszersmind éreztetni is akarta vele, hogy számos ellenéi közt az ő barátsága nélkül Hunyadyt is oly sors érné, mint minő Eizingert érte. Ezen kívül pedig, nehogy Hunyady Eizingerrel ellene valaha egyesüljön, a gyűlölet magvát is el akarta hinteni a két férfiú között. A magyarok, maga Hunyady is, azt óhajták, hogy a király hosszabban időzzék köztök, s beljebb is menjen az országba, mi azonban nem volt Czilley terve szerint. Hunyadynak tehát, ki a király vonakodásának okát kérdezé, azt hazudta az ármányos ember, hogy Eizinger tette félénkké, bizalmatlanná a királyt, azt sugdosván neki, hogy ő, Hunyady, élete ellen törekedik. Hunyady erre szembesíttetni kívánta magát Eizingerrel, s a király Czilley szavára, ki jól tudá, hogy

---

szűnt meg fondorkodni, midőn őt a kormányzóság átvételével a szövegben említett föltételek alatt megkínálta, s hogy Hunyady az ajánlatot visszautasítván, a közdolgoktól ekkoron egészen visszavonúlt. Ezt mi tévedésnek tartjuk. Hogy Hunyady az igazgatás kezelésében megerősítettett, oly világosan mondják, Aeneas Sylvius, Turóczy és Bonfin, hogy abban kételkedni nem lehet; s maga a nagyérdemű szerző is közül (Okmánytár X, 395) egy oklevelet, mely szerint Hunyady Erdélybe távozván is intézkedett a kormány ügyeiben, s pedig in persona Regiae Maiestatis. Hogy pedig a királyi udvartartásra valóban 24,000 frt adott Hunyady által, szinte kétségtelen Aeneas Sylviusból. Hist. Frid. III, Kollárnál 448. és epist. 162. Opera 713.

1453.

Eizinger megjelenni nem fog, többször is meghívata, de mind hasztalan, a cseltől félő urat. — Czilley még ezáltal sem ingathatá meg ugyan a hitet Hunyadyban Eizinger becsületessége iránt, de azon célját legalább elérte, hogy Hunyadyval újabban is láttatá, mennyire hatalmában áll a gyermek-király, s mily veszedelmes lehet ő arra nézve, kire cselszövényei hálóját kivetette ¹⁾.

A király, minden kérelmek daczára, még februárban oda hagyta Pozsoyrt, miután Hunyady Lászlót a Szepességben és környékén zavargó csehek ellen intézendő hadjárat fővezérévé nevezte ki. Giskra távozta után ugyanis kapitányainak egyike, Axamith, a gazdag zsákmányt nyújtó hazát nem akarta elhagyni, s több ezer csehet gyűjtván össze maga körül, rablással rettegteté a felvidéket. A király utóbb még Berényi Jánost, a Homonnay urakat, Szentmiklósy Pongráczot, Rozgonyi Osvátot is felszólítá, támogatónak zászlóaljaikkal az ifjú vezért; ki aztán némileg meg is fékezte a rablókat ²⁾.

Hunyady János maga az országgyűlés szétoszlása után Erdélybe utazott, úgylátszik, családi ügyeinek rendezése, az új királyi adományok birtokba vétele végett ³⁾. Az évet részint ezekben, részint Temesváron töltötte a hős, mindig szemmel tartván a törököt, s várván míg az Konstantinápolyt megveszi, — mert egy igen elterjedt s közönségesen hitt jóslat, ennek elestéhez kötötte a keresztény fegyver szerencsésének újabb feltünését. Itt, az alvidéken érte őt azon nagy érdekű hír is, hogy Eizinger Ulrik az osztrák rendek jobbjával összeszövetkezvén, Czilleyt megbuktatta, úgy hogy ez életét is csak bajosan menthette meg az ellene föl-

Czilley
bukása.

¹⁾ Aeneas Sylv. Kollárnál e. h.

²⁾ U a. ep. 162. Oklevelek Katonánál: XIII, 907. kövv. A löcsei templom felirata Schwandtnernél I, 885. Teleki: Okmánytár X, 386. kövv.

³⁾ Teleki: Okmánytár X, 399. kövv.

ingerült bécsi polgároktól ¹⁾. László ezután több magyar egyházi s világi urak kíséretében Prágába utazván, a huszitákhoz hajló s e miatt a pápától még meg nem erősített Rokiczana érsek mellőztével, magát Dénes esztergomi cardinal-érsek által, október 28-kán cseh királylyá koronáztatta ²⁾.

1453.

Jelen volt a koronázáson Hunyady János is, és még a koronázást megelőző napon Podjebráddal, a Sternbergekkal és Eizingerrel egymás segedelmére s illető hazáik javának eszközlésére szövetséget kötött ³⁾. De ezután nem sokáig mulatott itt Hunyady, mert Konstantinápolynak még május 29-kén történt eleste után, — minek híre azonban csak a nyár folytában lett bizonyossá a kereszténységben, — Magyarország egén is vészfellegek gyűlönének. Szebeni és bártfai kereskedők, kiknek keleten széles kereskedelmi összeköttetések valának, hírül hozták, hogy II. Mohammed a keleti birodalom elfoglalása után azt mondta volna, hogy „valamint csak egy isten van a mennyben, úgy a földön is csak egy úrnak kell lenni“; s e mondatának valószínűsítését Magyarországon kezdendő, nagy készüléket tesz az országot a következő évben megtámadni. Mielőtt Hunyady Prágából távozott, a király őt a közdolgok igazgatásában, s az ország jövedelmeinek kezelésében egy nagy országos tanács alkalmazásával újra is megerősítette ⁴⁾; mindenki érzé, hogy csak az ő hős karja fordíthatja el a vészt az országtól, s a kereszténységtől.

Hunyady
újabb készü-
letei a török
ellen.

A török szándokairól szárnyaló hírek a nemzetet, — melyben a hosszú oligarchiai zavargások a polgári erényt igen meggyérítették, s a haza szent szerelmét önzés, az áldozatkészséget önhaszonlesés, a közszellemet magánérdek, meg-

¹⁾ Aeneas Sylvius Kollárnál II, 450. és Hist. Boh. 134.

²⁾ Dubravius: Hist. Boh. Lib. XXIX, 272. I. Dlugoss Lib. XIII, 124.

³⁾ Chmel: Fontes rerum Austr. II, 31.

⁴⁾ V. László levele Praynál: Annal. III, 152.

1454.

hasonlás, pártviszály váltotta fel, — félelemmel töltötték el, s figyelmét az oly rég elhanyagolt, bomladozó honvédelem rendszerére fordították. Az 1454-dik év elejére országgyűlés hirdettetett, melyen Hunyady a rendek által is kineveztetett az ország főkapitányává, s az egyházi s világi urak, és a nemesség részéről hat-hat adatott melléje, kik megvizsgálnák, hány zászlóaljat lehet felállítani a királyi jövedelmekből, s gondoskodnának, hogy ezen jövedelmek a királyi kamrába pontosan beszolgáltatassanak, s a zászlós urak is rendszeresen megkapják azon díjakat, melyek nekik a tiszti zászlóaljok felállítására kijárni szoktak. Végeztetett továbbá, hogy az említett országos bizottmány ügyeljen fel arra is, hogy a papok, jövedelmeik arányában oly módon járúljanak a honvédelemhez, mint Zsigmond király alatt rendeltetett. A világi urak s birtokos nemesek mindnyájan személyenkint tartozzanak megjelenni a táborban, váraik őrizetére csak egy várnagyot hagyván otthon. A telek-katonaságot és a jobbágyságotan kis nemességet illetőleg, minden megyében biztosok neveztessenek, kik a szolgabírákkal a telek számát összeírván, minden száz telek után négy lovas s két gyalogot jól felfegyverezve állítsanak ki, a kiket a megye által választandó kapitány vezessen a fővezér zászlai alá; a jobbágyságotan kis nemesek, kik koruk szerint szolgálatra alkalmasok, fejenként keljenek fel. Ezek mindazáltal, valamint a telek-katonaság is csak az ország határain belől kötelesek szolgálni. A királyi és királynéi városok, a rácz fejedelem és Czillej szabadító városai, Tótország, a jászok és kúnok hasonlóképpen minden száz telek után négy lovas s két gyalogot állítsanak a táborba. Ki ezen szabályokat megsérti, a tábornak előt elhagyja, jószágvesztéssel lakoljon, az urak s birtokos nemesek pedig, ha a reájok eső fegyvereseket hiányosan állítanak ki, minden lovasért 16, s minden gyalogért 10 arany forintnyi bírságot fizesse.

E gondoskodás az ország védelméről nem volt fölösleges: Brankovics György már kora tavasszal, személyesen

felkereste Hunyadyt, segédelmet kérvén tőle Mohammed ellen, ki országát megtámadta. Hunyady, ki az országgyűlés szétoszlása után, mindjárt nagy buzgalommal látott a hadgyűjtéshez, mihelyt felkészült,¹⁾ Brankovicscsal együtt átkelt a Dunán. Mohammed ekkoron Osztroviczát már megvette volt és Szendrőt ostromolta. De Konstantinápoly megvívója nem mert szembeszállani a nagy hírű vezérrel, ki atyjára, Muradra annyiszor oly súlyos csapásokat mért volt. Hunyady jöttének hírére Szendrő ostromával felhagyott és Drinápolyig vonult vissza, Firusbéget hagyván csak hátra Szerbiában, mintegy 30 ezernyi sereggel. Hunyady Krusolicznál találkozott szemben Firusbéggel, és miután őt megverte, s magát számos előkelő törökkel egyetemben elfogta, futamló hadát pedig megsemmisítette, egész Pirotaig és Bodonig lehatolt győzedelmes seregével, s e városokat fölégette. Itt értesült, hogy Mohammed egész haderejével kiindult ellene Drinápolyból. Ő tehát, mivel a zászlai alatt álló sereg csekélyebb volt, mintsem az egész török haderővel megütközni tanácsosnak láthatta volna, Nándorfehérvárra vonult vissza, hogy ott a határokon kívül táborozni nem köteles nemességgel egyesülve, várja be a török támadását. Innen szólítá fel aztán Fridrik császárt is, hogy mint a kereszténység világi feje, egyesítse a keresztény fejedelmeket: most igen alkalmas az idő, megalázni a törököt; de ha ez nem történik meg, az elbizott ellenség nemsokára nagy veszélyt hozhat a kereszténységre¹⁾.

E kérelemnek most jó sikerét várta Hunyady, mert Konstantinápoly eleste nagy hatást tett a kereszténységre, s Európa fejedelmeiben mutatkozott is némi hajlandóság a török elleni hadjáratra. De Fridrik nem azon ember volt, kiben az ily vállalatra szükséges erélyt s tevékenységet föl-

¹⁾ Hunyady levele a császárhoz Praynál: Annal. III, 145. U. a. a szászokhoz Teleki X, 430. Turóczy IV. Cap. 50. V. ö. Hammer: Gesch. des Osm. R. I. 433.

1454.

találni lehetett volna. Ő ugyan mindjárt a tavaszon összehívta Regensburgba a birodalom rendeit; de maga sem ott, sem Frankfurtban nem jelent meg, hol a rendek september folytában még egyszer összegyűltek; minek következtében, bár a hadjárat Aeneas Sylvius, császári biztos, és a hatalmas szónoklatú s a pápa megbíztából Németországban kereszt-hadjáratot hirdető Capistrán János ferenczi szerzetes sürgetéseire végzéssé lett is, megindítása idejére nézve a rendek nem tudtak megegyezni. E közben, miután a török Sophia melletti táborában nyugton maradt, s utóbb Konstantinápolyba tért vissza, Hunyady is szétbocsátá a felkelt hadat. — Brankovics György pedig a külfejedelmek segélyében többé nem bízva, harmincezer arany évi adó ígéréstével békét eszközölt ki magának.

1455.

A török hadjáratról még a télen is folytak az értekezletek, mind Magyarországon, — hol e végett a király Vízkereszt napjára, Budára országgyűlést hívott egybe ¹⁾, mind Neustadtban, hol az 1455-ki februárban a pápa s több fejedelmek követei gyűltek össze, a magyar országgyűlésből kiküldött követekkel tanácskozendók ²⁾. De V. Miklós pápának márczius végén történt halála, Czillej Ulriknak Lászlónál ismét kegyelembe jutása és Fridrik császár hanyagsága mindezen készüléteket megakasztotta. A magyar követek üres biztatásokkal bocsáttattak el Neustadtból.

A dolgok e fordulata annál kellemetlenebb volt Hunyadyra nézve, minthogy ezután kedvencz foglalkodása, a török háború helyett, alacsony fondorlatokkal kellett egy ideig bajlódnia. Czillej Ulrik nem állhatott ellen az egyszer megízlelt hatalom csábingereinek, s mindaddig nem nyugodott, míg viszont ő is meg nem buktatta vetélytársát, Eizin-

¹⁾ V. László király levele a szászokhoz Fejér: Authent. Dipl. 158. Több ur levele ugyanazokhoz, u. o. 163. és Hunyady levele a császárhoz: Tudom. Gyűjtemény 1835. III. füz. 39. l.

²⁾ Aeneas Sylvius Praynál: Annal. III, 154

gor Ulrikot. Nem tartozik hozzánk, elbeszélni azon alávaló 1455.
fondorlatokat, melyekkel végre czélját érte. Elég monda- Czilley megint
nunk, hogy Czilley az ifjú király, az Eizinger erélyes kor- a kormányon.
mányát megunt osztrák urak, s az elesábított bécsi nép által
az 1455-ki áprilban diadalmenethez hasonló ünnepélylyel
fogadtatott s kísértetett be Bécs városába. És az ármányos
ember azon elhatározott szándokkal lépett fel most a király
mellé a trón lépcsőire, hogy Hunyadyt is megbuktassa, ki-
ről azt hitte, hogy elébb a maga megbuktatásában Eizinger-
rel egyetértett; kitől félhetett, hogy a mult évben, a török
hadjárat alatt Horvátországban elkövetett féktelenkedései-
ért, s a törökkel folytatott összeköttetéseiért kérdőre fogná
vonhatni; kiről tudta, hogy alacsony czéljainak soha sem
lesz közönyös elnézője; ki ellen fellépni a nagy férfiu irigyei,
kivált rokona, Garay nádor által is buzdítottatott ¹⁾.

A fondorlatok kezdetének idejét egy szövetség jelöli, Czilley újabb
melyet Czilley Garay náddal s Ujlaky vajdával mindjárt fondorlatai
Bécsbe visszatérte után, ápril 7-kén (1455) kötött, melyben Hunyady ellen.
kötelezte magát, hogy e két urat mind a kormányt illető,
mind magán ügyekben a király előtt mindenki ellen támo-
gatandja ²⁾. Majd az erdélyi szászokat bujtogatta fel Hunyady
ellen, hogy a királynál ellene panaszt emeljenek; s fölmele-
gítette mind azon rágalmakat, melyekkel őt már elébb is
terhelte volt a király előtt. „Ő, Hunyady, az országban s
nem László a valóságos király, — sugdosá a gonosz ember
a hiszékeny királyi ifjunak, — ő szedi be az ország jövedel-
meit, az ő hatalmában vannak az ország legerősebb várai s
egész fegyveres ereje. Semmi kétség, hogy a koronára áhi-
tozik, mit ha másként nem, végre is a török segedelmével

¹⁾ A gyűlölet főokául Bonfin azt mondja, hogy száműzetése alatt Hunyady nem fizette neki a 12 ezer aranyat. Ezt látszik érteni Aeneas Sylvius is, midőn írja (Hist. Boh. Cap. 64.) Locum eius optabat, nec post lectionem (tán ejectionem?) promissum acceperat aurum.

²⁾ Teleki. Okmánytár X. 437.

1455.

kezébe fog keríteni, kinek már a magyarok két nagy seregét is elárulta. Nyilván a török ellenségének színeli magát, de alattomban annak barátja. Már kétszer megszegte hitét: Erzsébet királynét elhagyta; a behívott lengyel Ulászlót a várnai ütközetben elárulta. Ha, mit ismét sürget, az országba megy László, erőszakkal vagy méreggel kétség kívül elvesz az ő keze által; mert már ki vannak a cselek élete ellen hányva. Meg kell tehát előzni, ellene kell visszafordítani az általa tervezett merényletet. Igerje meg a király, hogy nemsokára visszatér az országba, de előbb a közügyek színe alatt idézze őt udvarába; ha feljő fogassa el s öltesse meg: csak így fog László atyai örökségében békével uralkodhatni“¹⁾).

A vészború ekként mind sűrűbben torlódott a hős feje fölött, mi azonban csak arra szolgált, hogy jellemének nagyságát s tisztaságát egész fényében kitüntesse. Az elcsábított ifjú király Czilley terve szerint őt Bécsbe hivatá. De ő ekkor már értesítve volt az ármányról Vitéz János püspök s kir. kanczellár által s azt válaszolá, hogy az országban mindenütt jobbagyi hűséggel teljesítendi királya parancsait, de külföldre menni nem köteles. E válasz Lászlóval még inkább elhitette a hallott rágalmakat; s újabb parancs megy Hunyadyhoz: jelenjen meg tehát Köpcsényben, az ország határain, hol vele Czilley tudatni fogja a király akaratát. Határozattá lön hogy, ha onnét őt a Bécsbe menetelre reávenni nem lehetend, helyben öllessék meg. Hunyady engedelmeskedett; de ismervén a cselt, kétezer lovas kíséretében méne fel s a vár előtt egy nyíllövésnyire megállapodék. Czilley ez által meglepetve, hogy őt kíséretétől elszakaszsa, kiüzen: hogy ő a király személyében jó, illő tehát, hogy felkerestessék; rangja olyan, hogy nem válhatik kisebbségére Hunyadynak, ha őt a városban meglátogatja; itt kényelme-

---

¹⁾ Aeneas Sylvius: Hist. Boh. Cap. 64. Opera 136. és Hist. Frieder. Kollárnál II, 458.

sebben is végbe mehet az értekezlet. Czillely van hozzá küldve, — lőn a válasz, — s nem ő Czillelyhez; a rangelsőségről feleselni sem hely, sem idő; Magyarországbán a Czillely grófok az ország főkapitánya után állanak; s elvégre nincs kedve a gróffal várban találkozni, ha abban előbb szintannyi őrsége nincs, mint a grófnak. A találkozás tehát nem jött létre.

De Czillely nem akarta elszalasztani a kelepczéhez egyszer már oly közel csalogatott martalékot, s harmadszor is parancs megy hozzá a király nevében, jőne fel mennél előbb, a királynak felette fontos ügyekben, multhatatlanul kell vele szólnia; személyét menvéd biztosítandja. Hunyady hogy még azon irigyeit is elnémitsa, kiktől előbbi meg nem jelenése miatt a király iránt engedetlenséggel vádoltatott, visszalázen, hogy azonnal megindul Bécs felé, de a menvédet a salzburgi érsek, Károly badeni fejedelem és Podjebrad által is aláíratni, s elejébe küldetni kívánja. Minden meg lőn ígérve. Ő tehát ezer lovas kíséretében átlép a határokon s pár mérföldnyire Bécs előtt megállapodik, várván a menvédet. Nemsokára Lamberg lovag jó elébe, hírül hozó, hogy maga a király fényes kísérettel jó elébe: sietno tehát; a levelet a találkozásnál veendi majd Czillelytől. Hunyady kíséretével együtt lóra ül s Bécs közeléig halad; de midőn a nyílt tágas mezőn senkit sem látott, egy közel faluban megállapodék. Most Czillely maga vágat elejébe negyven lovassal s inti őt, folytatná útját s ne hagyná a királyt oly sokáig várni magára. „A mező nyílt, mondá neki a hős, de senkit sem látok közeledni magam felé“. „A király a hőség miatt a szőlős kertek árnyában várakozik“ — felelé Czillely. „Jó, mondá Hunyady, megyek; de add át a bátorságlevelet“. „A királynál feledtem“, hazudta amaz, elfogulatlanságot mestereleg színélve. „Hazudtál lovag“, mondá ekkor Hunyady Lamberghez fordulva. „Csak a gróf parancsát teljesítém válaszolá Lamberg, őt gáncsold, ha nem adja át a menvédet“. És most Hunyady sem fojthatá el tovább haragját. „Így

1455.

akartál-e megcsúfolni, alávaló lélek?“ dörgi a megszeppent Czilleyre. „Tört vetettél nekem? De magad estél a verembe, melyet számomra készítettél. Hatalmamban vagy, s megölhetnélek, gaz tetteid méltó jutalmául. De tisztелеm a királyt, neki, ne magadnak, köszönd életedet; hanem óvakodjál velem még egyszer így találkozni“. Ezt mondván, ellenét az alávalóság és a vallott kudarc szegyenérzetének hagyván hátra, csapatával az országba visszaszánguldott ¹⁾).

Az ifjú király és csábítója Czilley, kik a nagy ember jellemét felfogni képtelenek, annak tetteit, elhatározásait a magokéhoz mérték, polgári háborútól tartottak. A félelem nem is volt egészen alaptalan; mert a honfiak nagy része, a haza nagy emberében, kinek vesztesége kipótolhatlan hiányt okozott volna, magát a hazát látta oly gyalázatosan megtámadtatva, és zajlongani kezdett. Czilley szorultságában Giskrát hívta ismét az országba.

E viszályok közt nyílt meg június folytában Győrött az országgyűlés, melyre Brankovics fejedelem is megjelent, segélyt kérendő a török ellen, ki országát a tavaszon ismét megtámadta. Ennek a török készülleteit s ezekből Magyarországot is fenyegető veszélyt ábrázoló előadása s ígérete, hogy az ország seregéhez tíz ezernyi jól felkészült haddal kész csatlakozni, valamint Kapisztrán Jánosnak, ki a kereszt-hadjárat hirdetése végett nem rég jött volt be az országba, békére, egyetértésre buzdító hatékony beszédei némileg lecsilapították az ingerültséget, mely a király, Czilley s pártjok ellen támadt volt, midőn a gyűlésre szintén megjelent Hunyady, nehogy személye miatt a haza szenvedjen, hivatalairól lemondott ²⁾). Még inkább a közügyekre fordúlt a rendek figyelme, midőn június 21-kén sebes futár érkezett a

¹⁾ Aeneas Sylvius: Hist Boh. Cap. 64. Opera 136. kövv. I. Bonfin Dec. III. Lib. 7. 484.

²⁾ Úgy látszik, fia, Hunyady László is ekkor mondott le Horvát- s Dalmátország bánágáról.

rácz fejedelemhez, hírül hozó, hogy Mohammed szultán Novoberdót gazdag arany- s ezüst bányáival, melyek uroknak évenként 120 ezer aranyat termeltek, elfoglalta, s több más várat s várost körüláborolt. Hunyadyban a közveszély ismét háttérbe tolta magán sérelmeinek emlékezetét, ismét fölébreszté benne kedvencz eszméjét, a török elleni hadjárat előkészítését, s példája által másokban is lelkesedést költendő, saját költségein tíz ezernyi hadat ígért kiállítani a csatatérre. És ha ezekhez, úgymond, a király 20 ezerre emelhető dandára, a burgundi fejedelemtől ígért szintannyi segélyhad, a frankfurti gyűlésen megajánlott s a pápától és Olaszország államaitól várható sereg hozzácsatlakozik, a keresztény sereg könnyen megütheti a százezret; ennyi haddal pedig, ha az csak három hóra láttatnék el zsolddal, (utóbb majd megszerezné azt maga az ellenség földén), nemcsak Európából, hanem még a szent földről is kiűzi a törököt ¹⁾.

Az országgyűlés, nem tudjuk mi okból, juliusban Budára tétetett át. Innen írtak aztán az ország rendei az új pápának III. Calixtnak, szerencsét kívánván neki felmagasztaltatásához s kérvén őt, hogy koronáztatásakor tett ígéretéhez képest ne késsék segélyét nyújtani a török ellen. „Még most mindenki közölök azt hiszi, hogy lehetséges a törököt kiűzni Európából; de ha a segély elmarad, e reményről rövid idő múlva le kellend mondani. Ők maguk, mennyire tőlök telik, szokott állhatatossággal készek önvédelmükre kiállítani minden erejüket; elhatározták mindazáltal bevárni ő szentségének is segedelmét“ ²⁾.

A nagy eszme annyira megragadta Hunyady hős lelkét, hogy annak valósíthatása végett még ellenségeivel is kész volt, hihetőleg Kapisztrán János közbenjárására, kibékelni. A királylyal kötött egyessége szerint Hunyady átadta a kezén lévő legtöbb királyi várat, s ezek közt Budát is; az

¹⁾ Kapisztrán János lev. a pápához, Praynál: Annal. III. 157.

²⁾ Praynál: Annal. III. 150.

1455.

ország déli részének kormányát s védelmét ismét magára vállalta; s hogy a király lelkéből minden gyanút kiirtson, a maga kisebbik fiát Mátyást, a király udvarába, annak udvarnokai közé küldötte ¹⁾). A Czilleyvel kötött szerződésben, mely aug. 1-jén kelt, a felek őszinte barátságot és kölcsönös védelmet ígértek egymásnak, s kikötötték, hogy ne csak a hitszegés, hanem a király s korona elleni hűtlenség büntetése, tehát jószág és fejvesztés büntetése érje azt, ki e szerződést megszegi ²⁾). Egy más levélben Mátyás fiának jegyese Czilley Erzsébet nászajándokának meghatározását is egészen ennek atyjára Ulrik grófra bízta ³⁾). Kibékült végre Garay László nádorral is; minek jelölül, úgy látszik, ekkor lőn a házasság is elhatározva Hunyady László és Garay leánya közt. A nagy férfiú jelleme kezeskedik, hogy e kibékülése őszinte volt; de Czilleyét, Garayét most is színleltnek bizonyították a bekövetkezett események.

Az ország rendei még augusztus havában is együtt voltak Budán, de a török hadjáratra nézve még sem tudtak megegyezni; minek részint az volt oka, hogy Brankovics, gyorsabb segedelmet nem remélvén, hazatért s magát a szultánnak kegyelemre megadván, ezt kiengesztelte s arra bírta, hogy országából kivonúljon; részint az, hogy a külföld segélyében nem nagy volt a bizodalom. S ezen felül, bár Hunyady kibékült is ellenségeivel, a pártok egymással s a királylyal még azután is viszázkodtak. A pápa erről Kapisztrán János által értesülvén, sept. 1-jén kelt levelében Széchy Dénes esztergomi érseket nevezte ki követévé, meghagyván neki, hogy a török hadjárat sükerítése végett minden módon ügykezzék a belbékét helyreállítani ⁴⁾). Utóbb, sept. végén, más bíbornokokat is küldött követekül mind Magyar- és

¹⁾ Bonfin: Dec. III. Lib. 7. 486. Aeneas Sylvius: Hist. Boh. Cap. 64. Opera 137.

²⁾ Chmel: Material. II, 82.

³⁾ U. o. 83.

⁴⁾ Raynald: Annal. Eccl. XVIII, 439. Pray: Annal. III, 162.

Németországba, mind a franczia és angol királyokhoz, a kereszties hadjárat előmozdítása végett. De a hadjáratból 1455 folytában már semmi sem lett. Az említett körülményeken kívül ezt még az is akadályozta, hogy a török sereg mirígyhalált hagyott hátra Szerviában, mely aztán Magyarországra s Erdélyre is átterjedt ¹⁾; minek következtében senkinek sem volt kedve hadba menni a török ellen, ki Szerviából visszatérvén, ez évben úgy sem fenyegette többé az országot.

1455.

A tudósítások azonban, melyek az ős és tél folytában a keletről érkezének, semmi kétséget sem hagytak fen az iránt, hogy Mohammed 1456 tavaszán egyenesen Magyarországot szándékozik megtámadni. E hírek s a pápai követ, Carvajal János bíbornok sürgetései arra birták László királyt, hogy már Vízkereszt nyolczadára országgyűlést hirdessen Budára, mi azonban utóbb februárra (1456) halasztatott. A király e hónap 6-kán érkezett meg Czilley kíséretében Budára. Megjelent ott Hunyady is, — ki időközben a császárt, az aragoniai és burgundi fejedelmeket segélynyújtás végett nem szűnt meg ösztönözni ²⁾, — de bátorsága végett nagyobb kísérettel és számos barátainak, különösen Székely Tamás vránai pörjel, Rozgonyi Sebestyén, Kanizsay László s több más urak s Vlád oláh vajdának társaságában ³⁾; mert hogy ellenci a mult évi frigykötés daczára sem szűntek meg ellene agyarkodni, e frigykötésnek az országgyűlés folytában történt megújítása is nyilván bizonyítja ⁴⁾. A tanácskozások megnyittatván, a pápai követ, Carvajal bíbornok, biztosítja a rendeket, hogy az olasz hajóhad már megkezdte készülleteit, az év folytában minden

1456.

Tervek a török hadjáratra.

¹⁾ Kovachich: Script. Min. I, 14. E ragályban halt meg Mátyás jegyese is, Czilley Erzsébet, ki az eljegyzés óta Hunyadyné gondjai alatt nevededett.

²⁾ Kapisztrán János levele. Praynál: III, 168.

³⁾ Turóczy IV. Cap. 53. Bonfin. Dec. III. Lib. VII. 486.

⁴⁾ Chmel: Material. II, 105.

1456.

bizonyynyal hadjáratot intézendő a Hellesponton; tudtokra adá azt is, hogy az aragoniai és burgundi fejedelmek tetemes segélyhadakat ígértek. E kedvező tudósítás, Hunyady János ösztönzései s példája, minélfogva hét ezer lovast ígért felfegyverezni saját költségein és Kapisztrán Jánosnak a kereszt föl vételére buzdító s kedélyrázó beszédei a rendeket arra birták, hogy aratás utánra (mert a mult évben kivált Szerbiában felette szűk volt a termés) hadjáratot határozzanak a török ellen. Azonban ápril 7-kén híre érkezik, hogy a szultán roppant seregeivel már megindult, Nándorfehérvár ostromát, s ennek megvétele után Magyarország megtámadását tűzvéni ki céljává ¹⁾. E rémítő hír vételére elhatározott, hogy a sereg, mihelyt csak felkészülhet, táborba szálljon; a pápa pedig követe által megkérgetett, hogy az ígért segedelmet tüstént állítsa ki, s az olasz hajóhadat küldje a török vizekre. A pápai követ a hadjárat sikerítésére átalában a legnagyobb buzgalmat fejté ki, nemcsak III. Callixtot sürgetvén az ügy erőlyes megindítására, hanem a külfejedelmeket is felhíván, hozzanak vagy küldjenek mennél elébb segedelmet a fenyegetett kereszténység védelmére ²⁾; Kapisztrán János mellé pedig több szerzetest, ezek közt a Mátyás király alatt nevezetessé lett Veronai Gábort, adván társúl a kereszteshad hirdetésére ³⁾. De maga a király is szívére látszék venni az ország veszedelmét, s ápril 7-kén kelt levelében sürgetve szólítá fel a német fejedelmeket, hogy frankfurti végzésök szerint ne késsenek megküldeni az ígért segélyhadat ⁴⁾, s ugyanazon napon a pápát is buzgón kérte ígéreteinek teljesítésére ⁵⁾.

De e buzgalom nemsokáig tartott, mert mellette volt s

¹⁾ A pápai követ levele Katonánál XIII, 1045.

²⁾ Egy levelét Zsigmond osztrák hghez közli Teleki: Okmánytár X, 499.

³⁾ Katonánál: XIII, 1049.

⁴⁾ Chmelnél: Fontes rer. Austr. II, 19

⁵⁾ Katonánál: e. h. 1041.

minden jobb gerjedelmet hamar elfojtott benne Czillej Ulrik. A gonosz ember, attól tartván, hogy Hunyadyt egy újabb fényes győzelem reá nézve még veszélyesebbé tehetné, megveretését óhajtá, ha bár az az ország nyilvános vesztere történne is. E végett nemcsak a királyban, ki egészen tőle függött, elölt minden jobb szándékot, hanem pártja embe-reinek titkon meg is hagyta, hogy Hunyadyt zászlóaljaikkal ne támogassák; végre pedig, midőn híre érkezett, hogy a török Nándorfehérvárhoz már közeledik, a gyöngye királyt, midőn annak jelenléte a készülétek sürgetése végett leg-szükségesebb volt volna, egy vadászat alkalmával Budáról Bécsbe szöktette ¹⁾. A király megszöktetésében Czillej tel-jesen célját érte: az urak nagyobb része, példáját követve, jószágaira távozott, s a fejetlenné lett országban oly zavar áradt el, hogy még a budai várnagy is őrseregével együtt odahagyta a gondjaira bízott várat, s a nemesség sem gon-dolt többé a felkelésre.

De mennél nagyobb veszély fenyegette e körülmények közt a hazát, annál fényesebben tűnt ki Hunyadynak és né-hány lelkesebb barátainak buzgalma, hazaszeretete. A nagy férfiú Nándorfehérvárat László fia, Szilágyi Mihály sógora, Ország Mihály és a spanyol Bastida alatt őrséggel, eleséggel s védelmi szerekkel lehetőleg ellátván, fáradhatatlanul, s nagy részben saját költségein gyűjté a hadakat. Értesülvén, hogy a török hajóhadat is küld fölfelé a Dunán, avval a várat minden segélytől elzárandó: maga is mintegy 200 ha-jót gyűjtött össze a Dunáról és mellékfolyamairól Szalán-kemén táján. A nagy hazafi mellett még két férfitüntetnek ki különösen emlékeink, kik az ország védelmének eszközeit e válságos napokban lángbuzgalommal készítették elő. Ezek egyike a pápai követ, Carvajal bíbornok, másika a szent életű, hatalmas szónoklatú s lángbuzgalmú Kapisztrán János. Amaz némi keresztesséket összegyűjtvén, azokkal maga is

Kapisztrán
János.

¹⁾ A pápai követ levele Kapisztránhoz Praynál: Annal. III, 160.

1456.

lement Hunyady táborába, melyet Szeged táján gyűjtött; de onnan őt Hunyady a király mellé küldé vissza, részint, hogy Czillei armányait ellensúlyozza, részint hogy a szomszéd tartományokban is gyűjtsön keresztteseket ¹⁾. Emez a hitábránd lelkesedésével járt városról városra, faluról falura hirdetve a keresztet, osztogatva bűnbocsánatot mindennek, ki a kereszt ellenségei ellen fegyvert ragad: és elragadó szónoklatának tüze ezeket gyúlasztott fel a keresztnek halálba menni kész bajnokaivá.

Mohammed szultán ez alatt julius első napjaiban, több mint 150 ezernyi sereggel s 300 ágyúval, melyek közül huszonkettő óriási nagyságú, 27 láb hosszú volt, Nándorfehérvárhoz érkezett, míg 200 gályából álló hajóhada Zimonyon felül zárta el a Dunát. Az óriási ágyúk nem sokára éjjel nappal kezdenek működni a város falai ellen: tompa morajukat a déli szél, mondják, egészen Szegedig felhozta, hol Kapisztrán a keresztteseket gyűjté, s hol gyűlni kell vala az urak és nemeseknek is, de a kik közül csak felette kevesen jelentek meg ¹⁾. Maga Hunyady Temesváron, majd Kevében gyűjté zsoldosait, sürgeté a szászokat a gyors megjelenésre ³⁾; de minden ügyekezete mellett is csekély maradt serege: emlékeink csak Koroghy János macsóí bánt, Kanizsay Lászlót s a Rozgonyiakat nevezik meg a hős segédelmére jöttekül. Ezekkel indult meg tehát végre Hunyady, életének legdicsőbb tetteire, míg Kapisztrán János a Tisza mentében vezette le általában a köznépből s tanulókból és barátokból álló, jobbára csak kaszákkal, vasvillákkal, szekerczékkal s ölmos botokkal fegyverzett keresztteseit.

¹⁾ Praynál: Annal. III, 169. kövv.

²⁾ Turóczy IV. Cap. 55. Hungariae Domini quadam desidia, quasi gravi somno laborantes, perituræ arcis auxilium ferebant minime. Ugyanezt mondja Tagliocozzo, Kapisztrán János társa. Praynál: Annal. III, 175.

³⁾ Telekinél Okmánytár X, 526. kövv.

A török ágyúk e közben iszonyú pusztítást tőnek a város falain; és Hunyady üzenetet vőn Szilágyitól, hogy ha segélye nem érkezik, a várost csekély számú őrseregével pár napnál tovább lehetetlen megtartani. A segély-nyújtás csak a Dunán vagy a Száván keresztül történhetvén, a vezér haladék nélkül lebocsátja naszádait, s miután azokat keresztesekkel, egy nagyobb hajóját pedig gyakorlott katonákkal megrakta, a várbelieknek tudtára adja, hogy július 14-kén intézendi támadását; ők is szedjenek tehát össze minden hajót, s ugyanazon időben hátulról támadják meg a török hajóhadat. Ennek gályái lánczokkal egymáshoz kötve, szél-tében az egész Dunát elállották, s légénységök gúnynyal fogadta a feléjük közeledő apró magyar naszádokat. De a Kapisztrán János buzdításai által lelkesedésre gyúlasztott keresztesek s a városból 40 naszádon háttámadást intéző polgárok csodát míveltek: öt órai heves harc után a török gályasorok több helyt megszakasztattak, három gálya mintegy 500 fegyveressel elsüllyesztetett, négy elfogatott, a többiek annyira megzavartattak és megrongáltattak, hogy a harcot többé nem folytathatván, rendetlenül megfutamodtak. A megmenekült gályákat, nehogy a győzők kezébe essenek, a szultán utóbb fölégettette.

A dicső vízi győzelem után, a közlekedés megnyílt a várossal, s Hunyady a maga fegyvereseit, s a keresztesek egy részét haladék nélkül a városba teszi át; a többieket, kiknek száma menten szaporodván, mintegy 60 ezerre növekedett, zimonyi táborukban gyakoroltatja a hadakozásra. De erre nem sokáig engedett időt a török szultán; mert bár Hunyady a vár falait mennyire lehete, kijavíttatá, de az éjjel nappal bömbölő rémséges török ágyúk azokat néhány nap alatt ismét több helyt rommá lődözték, s a szultán július 21-kén estenden közönséges ostromot parancsolt; Hunyady, a török hadoszlopok mozgalmait észrevévén, a maga fegyvereseivel, más felől Kapisztrán János a keresztesekkel, kiknek közepén egy Péter nevű nemes vitte a kereszttel

1456.

Hunyady
győzedelme
Belgrádnál.

1456.

jelölt zászlót, a külsánczok előtti térségen fogadták az ellenséget. A nagy vezér jelenléte s példája által élesztett katonaság harczkedve, s a szentnek tisztelt Kapisztránnak Jézus nevét kiáltozó szava által felgyúlasztott keresztesek lelkesedése a harczot rendkívül hevessé, több óráig kétsessé tette. Kétszer nyomúl be a török a városba, kétszer üzetik ismét vissza a mieinktől. De újabb és újabb pihent csapatai, melyek a fáradtakat felválták, végre erőt vettek a keresztényeken; s több oldalról a városba hatoltak, azt hosszú, véres utcái harcz után elfoglalák, s a keresztények egy részét a város külső bástyáira, más részét a várba szorítván, ezt is vívni kezdék. Szilágyi s az őrség többi tisztjei mármár kétségbe estek megtarthatásán, s becsesebb vagyonukat hajókra hordaták. De megtörhetlenül áll még Hunyady egy, Kapisztrán János másfelől, ki hogy buzdító szavát mindenfelé hallhassák, közel a bástyához egy toronyból lelkesíté a kereszteseket. Leghevesebb a harcz a híd körül, mely a városból a várba vezetett; de néhány török az árkon is áthatol s a falakra kapaszkodik. Ezek egyike fel is jutott a bástyára s épen török zászlót készüle kítűzni a fal ormára, midőn őt egy vitéz magyar, Dugovics Titus megpillantá. A két vitéz kemény tusára kél; de erejük egyenlő, győzni egyik sem tud. Ekkor a hős Dugovics magát halálra szánva, ellenét átöleli, s az oromról magával együtt a mélységbe rántja ¹⁾. Azonban egy lesújtott nyomán százak teremnek a pihent ozmánok közül, és Hunyady már maga is kételkedni kezd a vár megmentetésén; de azért ernyedetlenül tartja fenn a harczot a dobogó körül, melyen át a törökök a várba jutni törekedtek.

Így hullámzott a harcz az egész éjen át, s midőn a hajnal felvirradt, a keresztények rémülve látják, hogy a városnak már minden utcáin hemzseg a török, s a város árkait is sűrűen lepik el csapataik, a város előtti sikon pedig újabb

¹⁾ Ld. erről a Tudom. Gyűjtem. 1824-ki folyamának 8-dik füzet 18 és kövv. l.

pihont dandárok törekednek a kapu felé. Ekkor a város külső falain s bástyáin az ellenség alatt levő tömegei közt elszigetelve küzdő keresztések, kiket a jámbor Kapisztrán nem szűnik buzdítani, „mintegy a szentlélektől megszállva,” — mond a szemtanú Tagliocozzo szerzetes — ama nagy meny-nyiségű rőzse-kötegeknek estek, melyek a rések kiigazítása végett hordattak volt eleve a falakra; ezeket szurokba, kénköbe mártják, s meggyújtván, az ellenség sűrűen hullámzó tömegeire hányják. A tűz nagy sebességgel terjed el a törökök lebegő ruháin, s őket rövid időn tűztengerbe meríti. A zavar, melyet e jelenet előhozott, s a félig elégettek kínos jajgatásai rémülettel tölték el az ozmanokat, s hogy a pusztító elemtől meneküljenek, mindnyájan a kapu felé tolonganak. A magyarok a várból s a város bástyáiról utánok eredve üzik a futamlókat. Rövid idő múlva egy élő török sincs többé az utcázakon s az árkokban, és csak a fegyver és tűz miatt elesettek ezrei fedik azokat; a megfélemllett ellenség, táborának sánczai közt keresett menedéket.

Hunyady e győzedelem után sem tartván még tanácsosnak nyílt harcra kelni az erősebb ellenséggel, s nem kételkedvén, hogy az újabban is intézend rohamot, katonáit s a keresztéseket a város falain, s azok réseinél és kapuinál helyezte el, és szigorú tilalmat hirdetett ki mindenfelé, ne merésznél senki elhagyni a maga helyét, s ingerelni az ellenséget. De a fegyelmetlen keresztések közül néhány vakmerőbb, esti hat óra tájban, e tilalom daczára is kiszökött a síkra, mely a város és a tábor közt létezett, s az ott lévő törököket megtámadta. Példájok és fegyverök szerencséje mind többeket vont utánok; s a török táborból hasonlóképp mind többen jövének a síkra, társaik védelmére, és ekként mind hevesebbé, mind terjedtebbé válék a harc. Eleinte Kapisztrán János tartóztatni ügyekezett a keresztéseket, de látván, hogy a különben szentül fogadott szava, engedelmességre most nem talál, a nép harcvágyában az isten intését sejtí, s hosszú keresztjét megragadva, s Jézus nevét

1456.

és segítségét egész erojéből kiáltozva, többi kereszteseivel is a harczterre siet. A már egész éjen át küzdött s még is ily ernyedetlen népnek harczvágyában Hunyady a győzelem biztos jelét látja, s egész hadával szintén az ellenség táborára rohan, s okként az ostromlottak támadókká lévén, a harcz az egész vonalon nagy lelkesedéssel megújult. A tábor sánczai egymás után bevételnek, az ágyúk őrsége levágatik s elűzetik. Mohammed ágyút veszélyben látván, maga is harczra kél, harczra vezetvén minden erejét. De hasztalan; a magyarok rohanása ellenállhatatlan: a szultán maga is megsebesítettik, egész serege rendetlen futásnak ered. Mint-hogy az éj beállott, Hunyady cseltől tartva, a múlt éji s napi harcztól különben is fáradt seregével nem űzte az ellenséget, s annak ágyút részben beszegeztetvén, részben magával vivén, a városba visszavonúlt. Ezen elővigyázat azonban felesleges volt. A megvert török had a legzavartabb módon futott egész Sophiáig, s itt is csak nagy szigor, számosak leöletése által sikerült azt a szultánnak megállítania. A keresztények csak más nap reggel látták, mily roppant győzedelmet nyertek: 24, mások szerint 40 vagy ötven ezer török s köztök több előkelő basa hullája, a martalékká lett 300 ágyú, 23 hajó, számtalan fegyver stb. hirdette annak nagyságát ¹⁾).

¹⁾ Hunyady, Kapisztrán János és társa, Tagliocozzo levelei Praynál: *Annal. III*, 171. 175. kövv. Egy névtelen levele (Ex Wienna... in die S. Stephani pape et mart. a. d. 1456.) mely a bécsi csász. könyvtár kézíratai közt találhatik (Cod. 4498. l. 186.) — Welche György lev. a. sopronyi polgárokhoz (Datum Wyenne fer. 2-a prox. p fest. ad vinc. b. Petri ap. a. d. 1456) *Sciatis quod die hesterna venit quidam homo domini Gubernatoris de Castro Nándoralbensi, qui retulit, quod trina vice Turci receperant idem castrum, sed semper per D. Gubernatorem fuerunt expulsi. Ultimatum adeo fuerunt prostrati... quod solum ipsi equites cum maximis dampnis, et ipse imperator solus evasit, pedites omnino sunt prostrati et occisi in campo, pauci ex ipsis fugam dederunt. Lucrati etiam sunt 12 Bombardas magnas, quarum longitudo 32 palmarum, latitudo... 7 palmarum, parvas autem pixides 140... cum maximis*

1456.

Hunyady
János halála.

De a nemzet örömét a dicső győzedelmen, mely Nándorfehérvár falai alatt Magyarországot mentette meg, kevés nap múlva mély gyász váltotta fel. A táborban kiütött ragály Hunyadyra is áttért, kinek erejét a mult napok rendkívüli fáradalmai különben is kimerítették. Az egyaránt nagy hős és hazafi, Zimonyba átvitétvén, miután fiait, Lászlót és Mátyást a maga példáinak követésére, a becsület és erény bár tövises, de egyedül biztos pályáján való tántoríthatatlan haladásra, — a körülötte álló urakat pedig egyetértésre, a török elleni háborúnak ernyedetlen folytatására intette, aug. 11-kén, életének 68-dik évében, utolsó diadalának hű társa s részese, Kapisztrán János karjai közt megszűnt élni. Tetemei más nap saját kívánsága szerint a gyulafehérvári sírboltba vitettek vég nyugalomra. — Ő a magyar történelem legnagyobb hőse s egyik legszebb, legtisztább jelleme. Mint ember feddhetetlen: vallásos túlság nélkül, igazságos, nagylelkű, könnyen engesztelhető, kit boszúra személyes sérelem nem könnyen ragadt. Mint honpolgárnak, kebellázító sérelmek s bántalmak, kisszerű bizalmatlanság s a leggonoszabb ármánykodás daczára, keblét felmagasztalt kötelességérzet s lángoló honszerelm melegíté, mely az erénytelen oligarchiai korban kétszeres fényben tündöklök. Mint kormányférfi, idegen volt ő az udvaroncok sima fondorkodásaitól; s igazságszeretben, és szeplőtlen becsületességben, mit józan ítélettel, ügyes tapintattal egyesített, helyezte ő a kormányzás legelső, legszükségesebb tulajdonságát. Törekvése a lázongó pártoktól szétzilált hazában a törvényességet helyreállítani oly buzgó volt mindenha, hogy a korabeli írók sajátságos kifejezésekkel jellem-

ingeniis bellicosus Turcus Imperator cum equitibus usque ad sex millia sunt prostrati. A Soprony városi levéltárból. — Turóczy IV. Cap. 55. Bonfin. Dec. III. Lib. VIII. 488. Aeneas Sylvius: Hist. Boh. Cap. 65. Opera 137. Arenpeck Peznél I, 1262. Chalkokondylasz Lib. VIII. Script. Byz. X, 174. Hammer: Gesch. des Osm. R. I, 441. Az utolsó byzanti író Kritobulosz II. Mehemet. Élete 140. kövv. II.

1456.

zik igazságszeretetét: „Ülve és állva — mond egyik ¹⁾ járva és lovagolva, mindenütt törvényt mondott, igazságot szolgáltatott“. De, önvallomása szerint is ²⁾, a török elleni harcz volt lelkének kedvenz eszméje, mert az által vélt legtöbbet használhatni szeretett hazájának. És e tekintetben is meglelégedéssel tekinthetett vissza, halálos ágyán, lefutott pályájára, s öntudattal mondhatá halála előtt az őt környezőknék: „hűségesen szolgáltam az élet minden viszontagságai között, s becsületesen ügykeztem teljesíteni a nekem jutott feladatot“. Tizenkét nagyobb szerű ütközetből, melyet vívott, tízben aratott diadalt, a mindig többszörte számosabb ozmán hadak ellen. A töröknek ostora, félelme, még ellenségét is tiszteletre, bámulásra gerjeszté maga iránt. Mondják, hogy a szultán, midőn halálának hírért vette, méla gondolatokba merülve, sokáig szótlan nézett maga elébe s végre e szavakra fakadt: ellenségem volt, de fájlalom halálát; a világ legnagyobb emberét vesztette el benne. — Két hónappal később követte őt a halálban a szent életű, agg Kapisztrán János is, kit életének alkonyán, Nándorfehérvár falai alatt hazánk védelmében kifejtett elszántsága igen is méltóvá tett arra, hogy a maradék újlaki (ma illoki) sírját hálás emlékezetben tartsa.

IV.

Czilley ármá-
nyai a Hunya-
dyak ellen.

A közgyászban, melyet nagy emberének halála a nemzetre hozott, Czilley örömmünnepet ült. Hunyady Jánossal együtt eltűnt a gát, mely eddig nagyravágyó, gonosz terveiben útját állá; most már akadálytalanul zsarnokolhatá az elesábitott, gyöngé királyt, fél nélkül bitorolhatá mellette a főhatalmat. De elbizottságában a hős halálával már nem elégedett meg a gonosz ember, s nyilván dicsekedék, hogy addig nem nyugszik, míg „az egész ebfajt ki nem irtja“ ³⁾.

¹⁾ Bonfin. c. h.

²⁾ Hunyady lev. a pápához Schwandtnernél II, 22.

³⁾ Turóczy IV. Cap. 58.

Tanácslá a királynak, jönné az Ausztriában összegyűlt kereszties haddal az országba, színleg, hogy a minapi megszökés gyalázatának lemosása végett a háborút folytassa, valóban pedig, hogy a királyi várakat, melyeket halálakor a hős, a király rendelkezéseig László fiára s barátaira bízott, tőlök elvegye, őket magukat megrontsa ¹⁾. A szavára, mindenben hajló király, a keresztieseket s egyéb hadait előre küldvén, sept. közepén Budára, onnan októb. elején Futakra ment, hova országgyűlést hirdetvén, az urakat és a nemeseket fegyveres megjelenésre szólította ²⁾. Hunyady László, mielőtt a gyűlésre megjelenne, nyugtatványt, biztosítást kért a királytól, hogy a számadás nélkül kimúlt atyja helyett a királyi jövedelmek kezeléseért sem maga, sem Mátyás öcsese nem fognak kérdőre vonatni. Czilley, úgy látszik, a pénzkezelés miatt akarta legelőször is megtámadni a Hunyady-nemzetséget; de minthogy László úr, kérésének teljesítése előtt Futakon megjelenni nem akart, kénytelen volt neki az oldozványt kiadatni.

Az országgyűlés megnyitvatván, a király újabb hódolati esküt vón a rendektől, Czilley Ulrikot pedig királyi helyettesé vagy kormányzóvá, s az ország főkapitányává nevezte, s a jelen volt országos hadakat iránta is esküvel kötelezte engedelmességre ³⁾. Czilley ekként vágyainak célját érván, elhatározá, nem késni tovább a csapással, melyet a Hunyady-nemzetségre sujtani szándékozott. Hogy azonban Hunyady Lászlót eleve biztonságba ringassa, vele színleg kibékült, őt fiává fogadta. A szerződésben, mely ez alkalommal a két nemzetség közt kötöttetett, Czilley a Hunyadyaknak minden birtokaik megtartására védelmet ígért; ezek pedig a királyi várak átadására köteleztettek ⁴⁾.

¹⁾ Aeneas Sylvius: Hist. Boh. Cap. 66. Opera 139.

²⁾ Oklev. Telekinél: Okmánytár X, 548. kövv.

³⁾ Chronik der Graf. v. Cilly Hahnnál II, 219. Annal. Styriae 103. 115. kövv. Aeneas Sylvius ep. 253. Opera. 785. l.

⁴⁾ Chron. d. Gr. v. Cilly. e. h. Pray: Annal. III, 188.

1456.

A király a török háborúra vonatkozó némely tanácskozások után a rendeket haza bocsátván, Nándorfehérvárra utazott, azt Hunyadytól átveendő, s a nevezetes ütközet helyét megtekintendő. Hunyady László előre ment, hogy a király elfogadására előkészületeket tegyen. Czilley terve szerint itt kelle végrehajtatni a merénynak Hunyady ellen, miért is nemcsak a zsoldosokat, kik jobbára osztrákok valának, hanem a kereszteseket is útnak indítá. Mindent oly jól elintézve hitt tervének sikerére, hogy egy levélben ipjának, Brankovics fejedelemnek azt vélte írhatni, hogy nemsokára két golyót (a Hunyadyak fejeit érté) fog neki átküldeni, melyekkel kénye szerint játszhatik. De Hunyady László és házának barátai előtt sem maradtak elrejtve az ellenök szőtt cselek; tudták, hogy Czilley a legármányosabb módon ingerelte fel a gyöngye királyt az elhunyt nagy hazafi gyermekeinek elvesztésére; s annak idején megtették készülleteiket a csel megghiúsítására. Hunyady és Szilágyi, midőn Futakra mentek, egy erős őrséget hagytak Nándorfehérvárban. Még nagyobb szerencséjükre, Czilleynek Brankovicshoz küldött levele elfogatott, s hozzájuk vitetett. Mit elébb Czilley szándékairól gyanítanak, azt e levél teljes világosságba helyezé; s látván, hogy míg a szintoly gonosz, mint hatalmas ember él, a maguk élete nincsen bátorságban, végre ők is egy értelemmel elhatározták megölését, ha ármányainak más módon elejét nem vehetnék. Maga Vitéz püspök is azt válaszolta volna a tanácsát kérőknek, hogy a megtámadást nem javasolhatja ugyan; de a tettet, ha végrehajtatott, mint isten ítéletét, nem fogja kárhoztatni ¹⁾).

A király ezalatt Nándorfehérvárra érkezett. Hunyady László a vár kapuja előtt fogadta őt, s annak kulcsait térdre ereszkedve nyujtá át neki, miket azonban a király hízeglő kifejezések közt adott neki vissza. A magyar dandárok, melyek az előcsapatot képezték, s utánok a király Czilleyyel

¹⁾ Bonfin. e. h. 495.

akadálytalanul áthaladtak a vár kapuján, de hátuk mögött a kapu bezáratott, s Czillei fegyveres cselédei, úgy az idegen zsoldosok és keresztesek is kint szorultak. Hunyady a király előtt, ki e miatti felindulását el nem titkolhatta, avval igazolá tettét, hogy a haza törvényei szerint idegen hadaknak tilos bemenni a határszéli várakba. És Czillei bár mennyire boszankodott is az esemény miatt, egyéb engedményt nem nyerhetett, mint hogy szolgálai fegyvertelenül bocsáttassanak a vár belsejébe; a keresztesek és idegen zsoldosok a váron kívül szálltak táborba ¹⁾.

A megrettent, bizodalmatlanná lett királylyal, most nem lön nehéz elhitetni Czilleynek, hogy a Hunyadyak valóban élete ellen törekednek, utat nyitandók maguknak a koronára, melynek elnyerése nekik meg volna jósolva. A remegő király megegyezését adta elvesztésökre, s a tett végrehajtását Czilleyre bízta, mit ez rövid napok mulva teljesíteni ígért. Azonban Hunyady László s barátai valamely módon tudomására jutottak a titkos végzésnek, s azonnal tanácsot tartván, azt megelőzni határozták. Hunyady László harmad napon a király megérkezte után, midőn ez misét hallgatott, Czilleyt országos ügy örve alatt magához keretvé, s a belépőt szemrehányásokkal illeté azon ellenséges indulata miatt, melylyel elébb üdvezült atyja, most maga s öcsce ellen viseltetik. Czillei gögösen és sértőleg válaszolt; mire Hunyady a Brankovicsnak szánt uriaslevelet tartá elébe, s követelvé, ha ezért büntetlen akar maradni, mondjon le tisztségeiről, s távozzék Magyarországból. Czillei erre még sértőbb lett; Lászlót honárulónak, felségsértőnek nevezi, ki a királyt most is mintegy fogva tartani merészkedik. A heves ifjú e gyalázatot nem tűrhetvén, kardot ránt; de megelőzi őt Czillei s oly hatalmas csapást mér László feje felé, hogy bár ez azt kardjával felfogja, kardmarkolatának

---

¹⁾ A czillei évkönyvek, és ee. hh. Aeneas Sylvius Hist. Boh. Cap. 66.

1456. **Czilley halála.** vértét is áttöri s csak ujjgyűrűjén tompul meg, kezén és fején mégis könnyű sebet ejt. De újabb csapásra már nem volt ideje Czilleynek: a zajra berohant urak, Hunyady barátai őt, daczára a pánczélingnek, melyet ruhája alatt viselt, leszúrnák s fejét veszik ¹⁾.

Hunyady László, még sebeiből vérezve, tüstént a királyhoz sietett s előadá, miképen a gróf halála csak önvédelmének következése. Előmutatá a Brankovicsnak szánt levelet, s fölfedé mindazon ármányokat, melyekkel a megölt gróf családja vesztére törekedett. A király mindenekről bőven értesülvén, úgylátszék, szívből megbocsátott Hunyadynak; sőt oly nagy befolyást engedett neki maga felett, hogy miután a sereget, melylyel a beállott télen munkálkodni többé nem lehetett, hazabocsátotta, annak kérelmére kevés nap mulva hajlandó lett, Temesvárra, szintén a Hunyadyak birtokában lévő várba utazni. Szilágyi Erzsébet, Hunyady János özvegye, itt gyászruhában ment elébe s vigasztalhatatlan volt mindaddig, míg László király ünnepélyes esküvel, kezeit az úr testére, mások szerint az evangéliomra téve, meg nem ígérte neki, hogy fiait Czilley miatt nem fog boszút állni. A király e nemes lelkűek körében valóban egészen feledni látszék csábító nagybátyját: az özvegy Hunyadynét anyjává, fiait Lászlót és Mátyást testvéreivé fogadta; őket bíbor öltönyökkel ajándékozta meg, kívánván, hogy gyászruháikat azokkal váltánák fel; a számára készített vigalmakban nagy meglelégedéssel mulatott ²⁾.

Hunyady László mind erősebben megfészkelte magát a király kegyelmében, mind nagyobb befolyást nyert annak gyöngye kedélyére. Úgylátszik, még itt Temesváron nevezte ki őt a király főtárnokmesternek is ³⁾, a nándorfehértvári

¹⁾ A czillei évkönyvek e. h. Bonfin e. h. Arenpeck, Peznél I, 1266. Aeneas Sylvius e. h. Turóczy IV. Cap. 58.

²⁾ Turóczy IV. Cap. 59. Bonfin. e. h. 496. Aeneas Sylvius Hist. Boh. Cap. 67. Opera 139. I. Ranzan Schwandtnernél I, 391.

³⁾ Igy fordul elő egy levélben, melyet 1457-ki márcz. 4-kén Bakos

kapitányságot Szilágyi Mihályra bízván. A Hunyady-ház ellenségei az országban már azt híresztelték, hogy a király a Hunyadyak hatalmába esett, melyből nem egy könnyen fog kiszabadulni ¹⁾; de e hír még az (1456.) év vége előtt megezáfoltatott, midőn a király Hunyady László társaságában Budára visszament. Oda gyűltek az urak közül számosan, kivált a Hunyady-család ellenségei. Köztök volt Garay László nádor, ki bár a maga leányát Hunyady Lászlónak ^{Összeesküvés a Hunyadyak ellen.} nőül jegyzette volt el, nem szűnt meg legnagyobb irigye lenni a besztercei grófok fényes házában; köztök Ujlaky Miklós, Bánffy Pál főajtónálló, Buzlay László főpohárnok, Csernin Henning főlovászmester, Holtzer Konrád osztrák kincstartó s néhány más urak; ezek a Hunyady-nemzetség kivesztésére összeesküvén, eselszövényeiket azonnal nagyban megkezdték. Mindenekelőtt fölleveníték a király lelkében nagybátyja Czilley Ulrik halálának emlékezetét, csodálkozásukat nyilvánítván, hogy annak gyilkosai büntetlen maradnak; majd a bizodalmatlanság és gyanú mérges nyilait lövöldözték a Hunyadyakra. „Uram, te vagy a király, monddak egyebek közt, s mégis Hunyady Lászlóra függeszti szemét, őt pártolja az egész ország. A kevély ifjú oldalad mellett merészkedett megölni rokonodat; vajjon nem nyújtja-e ki reád is végre gyilkos kezét? Hasztalan ékesíti fejedet a korona; míg ő él, addig biztosan nem fogsz országlani ²⁾.” „Már atyja, Hunyady János is vágyott a koronára, s hogy azt fejére nem tette, csak a bátorság, s nem az akarat hiányzott benne; fiában az akarat mellett a bátorság is megvan; vakmerőségének elég tanúja Czilley halála, s ha őt a király

---

Pál tokaji várnagynak írt. (Katonánál XIII, 1146.) Meggondolván, hogy ellenségei Budán mindjárt oda érkeztekor megkezdték fondorlataikat, nem valószínű, hogy ezek daczára nyerte volna el a nevezett főméltóságot.

¹⁾ Chron. d. Gr. v. Cilly, Hahnál II, 731.

²⁾ Turóczy IV. Cap. 60.

1457. meg nem előzi, rövid idő múlva önvesztével látandja nagy-ravágyó terveinek foganatba vételét ¹⁾.”

A gyöngye lelkű király nem látta be, hogy a Hunyadyak ilyféle tervet, ha valaha szándékukban állott volna, soha és sehol könnyebben nem hajthatnak vala végre, mint Temesváron; s ama rágalmak s gyanúsítások többször és többektől ismételve mind mélyebb gyökeret vertek szívében, míg végre trónjáért s életéért remegve, megegyeztet adta a Hunyady-nemzetség kiirtására, ha az óvatosan, veszély nélkül hajthatik végre. Az összeesküdtek eddig haladván, mielőtt ter-
vöket foganatba vennék, az ifjabb Hunyady Mátyást is Budára kívánták csalogatni. Ebben maga Hunyady László gondatlansága is kezökre játszott. Híre szárnyalt, hogy a török Szerbiába készül törni, Hunyady László tehát atyja példájára hadakat kezde gyűjtetni, hogy azokkal az alvidékre menjen. Azonban ármányos ellenei, a barátság színe alatt megsugák neki, hogy a király gyanakodni kezd ellene; mielőtt tehát az udvarból távoznék, hozassa fel öcsését, hogy benne mind hűségének kezesét, mind a gyanú eloszlatóját bírja távolléte alatt a király előtt. A könnyelmű ifjú, ártatlanságának öntudatában, gyanútlanul bele ment a kelep-
czébe; s Mátyás öcsését, daczára haldokló atyja intésének, ki neki meghagyta volt, hogy egyszerre soha se legyenek mind a ketten az udvarnál, daczára anyjok könnyeinek, Budára hozatta ²⁾).

Csak ezt várták a hős faj ellenei. Alighogy Mátyás Budára érkezett, bátyja László, márczius 14-kén ³⁾ 1457-ben tanácskozás ürügye alatt a királyhoz hivatik, s midőn a palotába lép, Bánffy Pál, Giskra János, Turóczy Benedek és Lemberger által a király nevében elfogatik. Ugyanazon

¹⁾ Aeneas Sylvius: Hist. Boh. Cap. 68. Opera 140.

²⁾ Turóczy e. h.

³⁾ Az elfogatás ezen napon történte világos a király e napon kelt leveléből, melyet Teleki: Hunyady-kor, Okmánytár X, 545. közöl.

időben Mátyás és a Hunyadyak számos barátai, névszerint Vitéz János püspök, Kanizsay László, Rozgonyi Sebestyén, Bodó Gáspár, Modrák György, Horváth Pál, s többen mások is fogságba ejtettek. A törvénytelen erőszak okául a városban az híreszteltetett, hogy összeesküvésen érettek, mely szerint a királyt három nap múlva megölni szándékoztak volna. A király ezután tette tanácslóival törvényszékbe ült, s Hunyady Lászlót minden védelem s törvényes formák mellőztével halálra ítélte. Harmad napon, az 1457-ki márczius 16-kán, nehogy a Hunyadyakat szerető nép azt meggátolhassa, szokatlan időben, este felé, az úgynevezett frispalota előtt hajtattott végre az országszabadító hősnek nagy reményű, ártatlan fián a borzasztó véritélet. Háromszor csapott le a bakó a szánandó áldozatra; de szánakozásból-e, vagy mint mások mondják, parancsra? — mind a háromszor félrekapott. Hunyady ekkor felállta térdeiről s hangosan kiáltá, hogy ő ártatlan, s hogy a bevett szokás még a bűnösöknél is tiltja a negyedik vágást, s a körülálló nép felé indult, mely zúgva és zokogva nyilvánítá rosztalását. De midőn néhányat előre lépett, hosszú köntösében, talán épen abban, melyet a királytól vett Temesváron ajándokul, megbotlott s elesett; mire aztán a bakó, a végrehajtó bírák parancsára, a negyedik vágással a földön vetett véget reményteljes, fiatal életének ¹⁾).

1457.

Hunyady
László kivégeztetése.

A munkás nép este a szőlőhegyekről hazatérvén, a kivégeztetés hírére mind nagyobb csoportokban gyűlönge az utcákon s lázongani és kiáltozni kezdé, hogy Hunyady László ártatlanul öletett meg, s végre is csak katonai erővel vala szétverhető. Tudta a király s felbujtói, hogy e szavak fognak az országban is hangzani; de az eszköz, melyhez tette igazolásául nyult, épen nem volt alkalmas a forrongó

¹⁾ Turóczy IV. Cap. 50. Ranzan, Schwandtnernél I, 392. Arenpeck, Peznél I, 1267. Aeneas Sylvius: Hist. Boh. Cap. 68. Opera 140. Bonfin Dec. III. Lib. VIII. 497. Chron. der Grafen v. Cilly, Hahnnál II, 731.

1457.

kedélyek lecsillapítására. Néhány nap múlva egy oklevelet bocsátott ki, melyben Hunyady Jánost, a megdicsőült hon-szabadítót, gyalázva, fiaival együtt felségsértőknek rágalmazta, s Nándorfehérváron s Temesváron Czille megöléseért adott bocsánatot kierőszakoltnak állította s Garayt, Ujlakyt, Bánffyt, Buzlayt, Csernint, Holtzert, s Hunyady László kivégeztetésének egyéb okozót minden bántalom ellen királyi pártfogásával biztosította ¹⁾. A saját erejük által is hatalmas czinkosok el is kerültek ugyan életökben a méltó büntetést, de valamint már kortársaik, úgy haláluk után a maradék is máiglan undorral, megvetéssel említé s említi neveiket.

Forrongás.

A király és tanácsosai, hogy a forrongó kedélyek figyelmét másfelé fordítsák, ápril 10-re országgyűlést hirdetének, melyen a melléktartományokat háborgató török elleni hadjáratról tartatnának tanácskozások ²⁾. De hasztalan: a nemzet jobb s nagyobb része végkép elfordult az igazságot és szabadságot lábbal tapodó, a nemzeti érzetet a haza legnagyobb emberének családjában megsértett királytól. Az országban mindenütt hangosan kitört az elégtelenség; a gyűlésre alig jelent meg néhány nemes; ellenben számosan sereglének össze a fájdalomában boszút esküdött özveggy Hunyady Jánosné testvére Szilágyi Mihály, Székely Tamás, s a fogságukból megszökött Kanizsai és Rozgonyi zászlai alá. Szilágyi Erdélyt kevés idő alatt majdnem egészen elfoglalta; Hunyadyné zsoldosai már egészen Budáig száguldozának, s csak egy gyorsan behívott osztrák had Ujlaky és Giskra vezérlete alatt gátolta meg annak elfoglalását; Szentmiklósy Pongrácz, kivel a Hunyady-ház szövetséget kötött, a felső vidéken lázadt fel a király ellen ³⁾; szóval az országban mindenfelé lázas forrongás terjedt el.

¹⁾ Teleki: Hunyady-kor, Okmánytár X, 546.

²⁾ Ld. Kovachich: Vest. Comit. 288.

³⁾ Ranzan, Turóczy, Aeneas Sylvius Arenpeck e. h. Kaprinay: Hist. Dipl. 195. 197. 199. Eder: Observ. in Felmer. 134.

Valószínű, hogy a király a Hunyady-ház ellenségeinek sürgetéseire Mátyást is halálra ítélte; de a nőttön növő mozgalomban sem neki, sem tanácsosainak nem volt bátorsága az ítéletet végrehajtani. Sőt május végén Esztergomba rándulván, a Hunyady-ház párthíveinek, s a szintén igen boszús papságnak megengesztelése végett, Vitéz János püspököt, kit az esztergomi érsek őrizetére bízott volt, szabadon is bocsátotta. „Míg Budán valék — így szóla hozzá — tennem kelle, mit az urak akartak; elfogatásod az ő mívök, szabadon bocsáttatásod az enyém“ ¹⁾. Tett-e Vitéz János püspök lépéseket a kibékülésre nem tudjuk; annyi mindazáltal bizonyos, hogy midőn a király magát az országban bátorságban többé nem látván, Bécsbe utazott, hova Hunyady Mátyást is foglyul vitette, Albert csanádi püspököt Erdélybe küldé, hogy közte, s a Hunyady-párt között békét eszközöljön ²⁾. A nyár folytában, úgylátszik, a fiát mennél előbb szabadon látni ohajtó Hunyadyné rá is állott ugyan egy szerződésre, mely szerint a Hunyady-párt a kezén lévő királyi várakat visszaadná, a király pedig ennek megtörténte után Mátyást szabadon bocsátaná, s atyai birtokában megerősítené ³⁾; de Szilágyi Mihály azt nem fogadta el, s hadait Erdélyből az országba vezetvén, Ujlaky Miklós és más ellenséges urak jószágait tűzzel, vassal pusztította ⁴⁾.

Míg ekként a belháború mind szélesebben elterjedt, László király szeptember végén Prágába utazott, a fogoly Hunyady Mátyást is maga után vitetvén a guttensteini várba. Midőn azonban ott jegyesének VII. Károly francia

¹⁾ Aeneas Sylvius: Hist. Boh. Cap. 68. Opera 140. Arenpeck Peznel I, 1268.

²⁾ Batthyány: Episc. Csanád. 101.

³⁾ Közli a szerződést Kaprinay I, 207. Lételét bizonyítja Dlugoss Lib. XIII. 202.

⁴⁾ Turóczy IV. Cap. 61.

1457. király leányának megérkeztére várakozik, november 22-kén megbetegedett, s 36 órai kínos hasrágás után a következő napon meghalt, mint sokan állítják, Podjebrád György kormányzó és Rokyczana huszita érsektől megmérgeztetve ¹⁾).

---

¹⁾ Chron. der Gr. v. Cilly e. h. Aeneas Sylv. Hist. Boh. Cap. 71. Opera 142.

MÁSODIK FEJEZET.

I. Mátyás király. 1458—1490.

I.

V. László király halálának híre Podjebrád Györggyel 1458. csehországi kormányzó tudósításából november végén az országba jutván, az egyházi s világi urak, kikre László a Királylyá választatása. kormányt bízta volt, köztök Dénes érsek, Garay László, Ujlaky Miklós és többen mások, Budáról az 1458-ki január 1-jére Pestre királyválasztó országgyűlést hirdettek ¹⁾. A megürült trónra az elhunyt király rokonai és sógorai közül többen vágytak, mindnyája közt leginkább Fridrik császár s Kázmér lengyel király; de pártja egyiknek sem volt az országban. Itt Garay és Ujlaky —, mindegyik nemzetségek érdemeire, gazdagságuk, magas állásuk súlyára, párthíveik számára támaszkodva, terjeszték ki vágyaikat a koronára. De egymástól tartván, egyiköknek sem volt elég bátorsága igényeikkel nyíltabban föllépni, azok sikerítését erőlyesebben előkészíteni. Mind a kettőnél gyorsabban kezdde működni Szilágyi Mihály, ki mihelyt László haláláról értesült, az özvegy Hunyadynéval s ennek háza meghittebb barátaival egyesülve, azonnal elhatározta magát, hogy unokaöccsének, Hunyady Mátyásnak trónra emelése végett mindent megkísértsen. Első gondja volt, Mátyás öccsét fogságából ki-

¹⁾ A Bártfa és Kassa városához intézett meghívó levelet közli Kaprinay Dipl. I, 318. II, 110.

1458. szabadítani, s egy hatalmas sereget gyűjteni, mely által elleneinek minden fondorlatait megghiúsíthassa. Vitéz János váradi püspököt azonnal Prágába küldé Podjebrádkhoz, a fogoly kiváltása végett egyezkedni; maga pedig az alföldön, hol a Hunyady-ház iránt legmelegebb volt a ragaszkodás, oly erélylyel szaporítá seregét, hogy mire az országgyűlés határnapja megérkezett, 20,000 vitéz állott zászlai alatt.

Nem csekély aggodalommal nézte ezt a ravasz Garay, ki miként legbűnösebbnek érzé magát Hunyady László meggyilkoltatásában, úgy leginkább félhetett a boszú súlyától is, ha a véráldozat öcsce emelkedik fel a trónra; s ez okból közeledni kezdett a mind félelmesebbé váló Szilágyihoz. Más részről Szilágyi is átlátta, hogy öcscsének, ha őt a trónra emelni sikerülend, csak úgy remélhet békés országlást, ha megválasztásában nem egyedül fegyverhatalom határoz, hanem a Hunyady-nemzetség ellenségei is megegyeznek. Engesztelődést javasolt neki Carvajal sz. angyal bíbornok a pápai követ is, ki örömet látta volna az elhunyt nagy hazafi minden reményre jogosító fiát az ország trónján. Így történt, hogy a némileg elhalasztott országgyűlés megnyitása előtt január 12-kén, egyrészt az özvegy Hunyady Erzsébet s bátyja Szilágyi Mihály, macsói bán s nándorfehérvári kapitány, másrészt Garay László nádor, és Alexandra neje közt oly szerződés kötött meg Szegeden, hogy Czillej Ulrik és Hunyady László halála miatt a két család közt támadt meghasonlásnak vége szakadjon; ennek bebizonyítására Garay Hunyady Mátyás királylyá választásában megegyez, sőt azt elősegíti s neki, akár lesz királylyá, akár nem, Anna leányát nőül adja; s végül, hogy e szerződésbe Miklós pécsi püspök, Bánffy Pál, Pethő Mihály és Gergely, Buzlay László, Véglesi Józsa és Posafy István is befoglaltassanak ¹⁾.

¹⁾ Ld. a szerződés kivonatát e munka első kiadásában II, 191. Egészen közlé Teleki, Okmánytár X, 565.

De Garay, mintha e szerződés által csak elámítani szándékozott volna ellenfelét, azután sem szűnt meg fondorkodni, s minden módon gátolni Mátyás megválasztását. Midőn Szilágyi január második felében seregével Pestre érkezett, mely a Hunyady-házhoz ragaszkodó nemességgel 40 ezerre szaporodott, Garay a maga s Ujlaky pártjához tartozó urakkal Budán gyűlt össze, s mindenekelőtt a trónkövetelő külfejedelmek követeit akarta kihallgattatni, mindamellett is hogy a Pesten összeggyűlt urak és nemesek egy szívvel, lélekkel Hunyady Mátyást, a nagy atyának nagy reményű fiát kívánták királylyá nevezni. Szilágyi az ellenpártot inkább jó szerével, mint erőszakkal birandó egyezésre, annak tagjait Pestre hívta, esküvel is biztosítván őket mind személyeik bátorsága, mind a királyválasztás szabadsága felől ¹⁾. Szerencséjére a Duna január 23-kán virradóra keményen befagyott, minek következtében Garay és Ujlaky pártjaikkal együtt kénytelenek lőnek elfogadni Szilágyi meghívását és Pestre költözni; a királyválasztás a következő napra tűzetett ki. Bár a városba gyűlt s az utczákon hullámozó tömérdek nép kora reggel óta Mátyás nevét kiáltozva, nyilván kijelentette, kit óhajt királyul a közvélemény, Garay és pártja, ha nem egyenesen ellenszegülve is, de minden módon halogatni, gátolni ügyekezett a közkívánság teljesültét s különféle fogásokkal egész estendíg kinyújtá a tanácskozást. Ekkor azonban a Duna partján és jegén, — mint Szilágyi az urakat biztosítá, a tanácskozás szabadságának fentartása végett — kiállított katonaság a dermesztő hidegben végre türelmét veszté, s hogy az urakat valahára határozatra bírja, Hunyady Mátyást királylyá kiáltotta ki. A sereg kívánságát a nép is hatalmasan támogatván, a zaj a tanácsházba is elhatolt, s a Hunyady-ház barátainak, Vitéz püspöknek, Kanizsay Lászlónak, Rozgonyi Sebestyénnek,

¹⁾ Ld. Szilágyi levelét Kaprinaynál: Hist. Dipl. II, 118. Ezt bizonyítja Turóczy is IV, Cap. 63.

1458.

Székely Tamásnak, Szentmiklós Pongrácznak, mindennekefelett pedig Szilágyi Mihálynak szónoklatai, rábeszélései végre megtörték a Garay-párt ellenzését, s Hunyady Mátyás, a 15 éves beszercei gróf királylyá —, Szilágyi pedig annak 20 éves koráig kormányzóvá választatott. A nép, mely e választásban Hunyady János halhatatlan érdemeit megjutalmazva, s a pártfondorlatok véráldozatául esett Hunyady László árnyát megengesztelve látta, szünni nem akaró örömmel hirdette megelégedését ¹⁾.

A Garay-párt magát ekként legyőzötve látván, legalább megnehezíteni kívánta a kormányt az ifjú királynak s nagybátyjának; miért még az napon oly törvényeket fogadtatott el a rendekkel, melyek a királyi hatalmat nem kevésbé korlátozták. Egyebek közt végeztetett, hogy a király az országot saját zsoldosaival védelmezze, s az urak dandárait csak különös, a nemességet pedig a legnagyobb szükség idejében szólítsa fölkelésre; a nemesség jobbágyaitól semmi szín alatt adót ne szedessen; pünkösdkor évenként országgyűlést tartson; a pénzlábot, mely szerint kétszáz fillér, vagy 400 batka számítatik egy forintra, soha ne változtassa ¹⁾.

A gyűlés után Szilágyi Mihály, hugával, az özvegy Hunyadynéval s az országos követséggel, az ország határaihoz sietett Mátyást Podjebrádtól a vele Vitéz püspök által már elébb kötött szerződés szerint átveendő. Podjebrád a véletlenből, mely az ifjút hatalmába ejtő, hasznot húzni kívánván, 40 ezer aranyat kötött ki annak váltságául; Mátyást pedig reávette, hogy ígéretet tegyen neki leányának nőül vétele iránt. Hunyadyné örömében, s mivel cselektől félt, Podjebrád azon szolgálataért, hogy Mátyást sereggel kísérte a Morva vizéig Sztrazniecba, még 20 ezer arannyal

¹⁾ Turóczy IV, Cap. 63. Ranzan, Schwandtnernél I, 393. Bonfin. Dec. III. Lib. IX. 505. kövv. Dlugos Lib. XIII, 220.

²⁾ Törvénytár.

szaporította meg amaz összeget; Mátyás pedig február 9-én kelt okmányában nem csak barátságát, hanem házassági ígéretét is megújította Podjebrádnak, 100 ezer arany bánatpénz lefizetésére kötelezvén magát, ha Katalin leányát egy év múlva udvarába nem hozza, s mihelyt 12-dik évét betölti, nejeül nem veszi ¹⁾. Podjebrád három héttel utóbb, márcz. 2-kán, maga is megválasztott, s Mátyás követei Ágoston győri és Vincze váci püspökök által koronáztatott meg cseh királylá.

A korona Fridrik császár kezeiben lévén, mindenek előtt ezt igyekvék Mátyás visszaszerezni, mi végett Vitéz János püspököt két más követtel nem is késett Fridrikhez küldeni. De a császár, maga is trónkövetelő, annál kevesebbé volt hajlandó azt visszaadni, minthogy Garay, Újlaky, Bánfy, Palóczy László és Szentgyörgyi Zsigmond szavukat megszegvén, vele már titkon összeszövetkeztek, s az országot neki ígérték. Ő tehát nem csak hogy Mátyás alacsony születését gúnyolva utasítá vissza [a követeket ²⁾], de nemskára még Czilley Ulrik tótországi jószágait Varasdót, Medvedet, Szomobort, Kameniczet stb. is elfoglalta, az özvegy grófnénak 2,000 forintnyi nyugdíjt kötelezvén ³⁾.

De egyéb tekintetekben is sok nehézségekkel kelle az ifjú királynak küzdenie, mindjárt trónra lépte után. Giskra, bár elébb Podjebrád közbenjárására hódolt a királynak, csak hamar felmondta az engedelmességet; a kezein lévő számos felföldi városokban s váraiban kénye szerint parancsolt; Kázmér lengyel királyt a trón elfoglalására bejönni ösztönözte; rablásból élő huszitái pedig csakhamar Pestig zsák-

Kormány
kezdeté nehézségei.

¹⁾ Turóczy Cap. 64. Bonfin e. h. 510. Az okmány Kaprinaynál I, 440.

²⁾ De Roo: Hist. Austr. VI. k. 236. l. Pray: Annal. III, 219. Bonfin e. h. 513.

³⁾ Chron. d. Gr. v. Cilly, Hahnnál II, 738. Chmel: Material. II, 151.

1458.

mányoltak s pusztítottak ¹⁾). Még nagyobb veszély fenyegette az országot a töröktől, ki a szerb fejedelmi családban az öreg Brankovics Györgynek ez év elején történt halála után kitört viszályokat hasznára fordítván, nem csak e tartományt elfoglalta, hanem a temesi bánságba is becsapkodott. Mindezek fölött még a fejedelmi hatalomnak a királyválasztásnál történt megszorítása, sőt magának is az inkább harcához, mint ily bonyolult körülmények közt a politikához értő kormányzó nagybátyjának túlságos óvatossága s hajthatatlan konoksága, melylyel az ifjú, de lángeszű királyban minden bátrabb, önálló lépést gátolni, minden merészebb szellemröptet korlátozni törekedett, — mind ez fölött megnehezíté Mátyás országlásának kezdetét.

III. Callist pápa, ki alig győzte szavakban eléggé kifejezni Mátyás királyválasztatásán érzett örömét, indítatva kivált azáltal, hogy Ilona, Lázár fejedelem özvegye, országát a szent székeknek ajánlá, márczius 14-kén kelt válszában mindenekelőtt egy török hadjáratra ösztönözte az ifjú királyt ²⁾). De Mátyás, bármily igen óhajta is fentartani egyrészről a szentszékeknek reá nézve súlyos körülményei közt nagybecsű jó akaratát, másrészről pedig koronája fenhatóságát e tartományra: a török háborút elhalasztani kénytelennek látá magát, helyesen ítélvén, hogy mindenekelőtt a belbéke helyreállítását, s a pártoskodás megszüntetését kívánja mind saját biztossága, mind országának jólléte és súlya a külviszonyok tekintetében. E végett tehát Rozgonyi Sebestyént egy rögtön összegyűjtött haddal, melyhez Héderváry László egri püspök is hozzá csatlakozott, ápril közepén a cseh rablók megfékezésére küldötte. A vezérek emberül megfeleltek a király várakozásának. Mindenek előtt Vadnát és Galgóczot, Giskrának Borsodmegyében nem rég épített

A cseh rablók
elleni hadjárat.

¹⁾ Bonfin e. h. Lib. X, 519. Dlugoss Lib. XIII, 225. és Mátyás levelei Kaprinaynál II, 157.

²⁾ A pápa levele Kaprinaynál I, 413.

két várát vették meg, s az azokból kiszorított Valgatát és Komorovszkyt Szécsnél megverték, amazt el is fogták; majd miután hadaikat Magyar Balázs egy újabb dandárral, a vidék népsége pedig mintegy ötezer keresztes paraszttal szaporította, Mislyét és Gálszécset vívták ki, s aztán hirtelen Sárospatak felé fordulván, Talafuz és Axamithnak ott tanúzó mintegy harmadfél ezernyi seregét egy véres csatában verték széjjel. A csehek közül hatszázan maradtak a csatamezőn s köztök Axamith; a többiek részben elfogattak, részben a feltámadt vidéki néptől verettek agyon. Ezután Jászó és Berzevicze is megadta magát a győzteseknek. A megrettent Giskra fegyverszünetet kért, mely alatt a béke Podjebrád közbenjárása mellett állandóul megköttenék ¹⁾.

Míg ekként a cseheken nyert győzelmek a király erkölcsi súlyát gyarapíták, a régóta meggyökerezett pártoskodást s féktelenséget korlátolák, maga a Vitéz János püspök s egykori tanítója által tanácsolt fiatal ugyan, de rendkívüli érettsége által korát messze túlhaladó, lángoszú király azon volt, hogy erélye, szilárdsága által az igazgatás ügyeiben mindjárt eleitől fogva megalapítsa a maga tekintélyét. Nem kerülheté el az éles eszű ifjú figyelmét, hogy az ország nagyjai őt jobbára csak mint tapasztalatlan gyermeket tekintik, ki mellett maguk fogják egy ideig gyakorolni a hatalmat. Különösen éreztette vele ezt kormányzó nagybátyja, ki tőle már azon hálánál fogva is, melylyel iránta öcsese tartozott, mindenben vak engedelmességet követelt. Mátyásra nézve annál tűrhetetlenebb lőn e viszony, mint-hogy lángesze világosan átlátta, hogy nagybátyja egyáltalában nem bír azon kormányzói tehetséggel, melyet annyi bel- és külellenség között a helyzet kényessége s nehézsége igényel. Ez őt mindjárt az első hetekben arra bírta, hogy daczára Szilágyi ellenzéseinek és zsörtösködéseinek a fonto-

Viszályok a
nagybátyjával

¹⁾ Bonfin Dec. III, Lib. X, 524. Mátyás levelei Kaprinaynál II, 163, 168, 179, 202.

1458.

sabb dolgokat a maga feje szerint intézze el, s ha szóval ki nem jelentette is, éreztette vele, hogy nincs szüksége kormányzóra ¹⁾). Midőn pedig nagybátyja emiatt mind kiméletlenebb, indulatosabb lett irányában, bár eltűrte is a heves öregnek nem rossz indulatból származott kifakadásait, tőle mindazáltal mennél előbb szabadulni, eleitől fogva egyik főczélja lőn ügyekezetének. A kormányzó nagybátya akaratosságánál nem kevesebbé korlátolva érezte magát Mátyás ama törvények által, melyeket Szilágyi a királyválasztás alkalmával oly meggondolatlanul elfogadott. Mert hogyan felelhesen meg annyi ellenségnek egyedül a királyi zsoldos hadakkal, holott ezek szaporítására a nemesség jobbágyaitól adót szedni tiltatik ama törvények által? Ezeket tehát eltöröltetni, vagy legalább módosíttatni, másik főczélja volt törekedésének. E két cél forgott szembe előtt, midőn pünkösdi ünnepének nyolczadára Pestre országgyűlést hirdetett. Ugyanezen időben, hogy a zsémbes, mellőztetése miatt boszús nagybátyát megengesztelje, őt beszterczei gróffá nevezte ki ²⁾).

Országgyűlés,

Az országgyűlés rendeit Mátyás nem találta ugyan azon hangulatban, hogy tanácsosnak látta volna előttük a januári törvények egyenes megsemmítését sürgetni; sikerült mindazáltal azokat némileg módosíttatnia. Az ország védelme most is kiváltképen a királynak tétetett ugyan kötelességévé; rendeltetett azonban, hogy a királyi hadat az egyházi s világi urak zászlóaljai, s a kisebb papság tizedeiből állítandó fegyveresek is gyámolítsák, a nemesség fölkelése csak nagyobb veszély idejére szoríttatván. Még kedvezőbb volt a királyra nézve azon törvéncikkely, melyben rendeltetett, hogy a királyi várak, bárki kezében volnának, Sz. Mihály napjáig a királynak átadassanak; a lázongók ellen pedig, ha a szükség úgy kívánja, az egész nemesség köteleztessék felülni. Egy cikkely biztosítja a királyt, hogy minden

¹⁾ Ranzan Ind. XXX. Schwandtnernél I, 396.

²⁾ Mátyás beigtató parancsa Edernél, Append. ad. Scesaeum 342.

egyházi s világi méltóság az ő kinevezésétől függjön. Végre az adózás tekintetében is sikerült oly törvényt alkottatnia, hogy Magyarországon a kamarai nyereség, Erdélyben az ötvened, Tótországban a nyestadó oly módon szedessék, mint az Lajos király idejében divatozott. A többi törvények az igazság kiszolgáltatására, a törvénykezés gyorsítására, a belbéke biztosítására vonatkoznak ¹⁾).

E törvényekben, s ügylátszik, még inkább azonszíves ragaszkodásban, melyet e gyűlés folytában a nemesség részéről maga iránt tapasztalt, elegendő támaszt látott Mátyás arra, hogy tette vágyó lelkének egész erejével, önállólággal ragadja meg az ország kormányát, attól egészen elmozdítván zsémbes nagybátyját, kinek aggodalmas óvatosságát, rokoni szabadsággal hozzá intézett feddéseit, s a tanácskozásokban is katonás nyereséggel kitörő hevesességét tovább nem tűrhette. Reábírta tehát Szilágyit, hogy elégedjék meg a kincstár, s a királyi várak felügyelésével, s ha a címet megtartja is, mondjon le kormányzói igényeiről ²⁾).

Garay, Újlaky, s a többi büszke oligarchák, kik mindjárt az első hetekben bámulva látták, hogy az ifjú király nem leendő akarat nélküli báb a melléje rendelt gyöngé kormányzó kezében, Mátyás e tettéből nem kis ijedtséggel győződtek meg, hogy az ifjú király már is nyakukra nőtt, s ha elejét nem veszik, maholnap kénytelenek lesznek neki vakon engedelmeskedni. Ennek meggátolása végett a ravasz urak mindenekelőtt Szilágyit ügyekeztek átvonni pártjukra, ki bár engedett is Mátyás akaratának, de elégedetlenségét a dolgok menetével minden módon elárulta. A gyöngé, boszús öreg úr hamar kelepczébe került. A király őt egy sereggel küldte volt le az alvidékre, szemmel tartani a törö-

¹⁾ Kovachichnál: Vest. Com. 298. kövv.

²⁾ Rex ad evitandum majus malum cum dicto suo avunculo hoc modo convenit, videlicet, quod praeter . . . regni thesaurum et primaria fortalicia . . . Comitatum Bestizae (Bistriciae) possideret. A pápai követ tudósítása Kovachichnál: Script. Min. rer. Hung. II. 25.

1458. kök mozgalmait. Itt fogta őt körül Garay és Újlaky. A három oligarcha már július 26-kán oly szerződésre lépett Simontornyán, mely által mindenki ellen kölcsönös segédelmet ígértek egymásnak ¹⁾. Szilágyi e szövetség megkötése után elhagyván állomását, melyre a királytól küldetett, tán épen e két szövetségesétől ösztönöztetve, Erdélybe sietve boszút állani a besztércei polgárokon, kik őt a múlt évben, midőn a várost Hunyady László halála után Mátyás részére birtokába venni szándékozott, falaik alól csúfosan elűzték volt. A boszús öreg most nagyobb erőt vitt a város ellen s azt megvévén felgyújtotta, a polgárok közül többeket megöletett, másoknak szemeiket szúratta ki, vagy kezeiket vágatta le ²⁾. S ez épen akkor történt, midőn a többi szászok egy Erdélybe tört török csapatot vitézül kivertek.

Szilágyi
fogsága.

A király már azt is felette rossz néven vette nagybátyjától, hogy midőn a kalandozó török csapatok a határszéleken minden órán betöréssel fenyegettek, kitűzött állomását odahagyta; s a hibát helyrehozandó, részben pedig az alföld ügyeit is közelebből megtekintendő, augusztus végén maga ment le az alföldre. Még nagyobb lón haragja, midőn itt a besztércei kegyetlenségekről, s a többi szászoknak ezek következtében kitört lázongásáról, s tán a simontornyai szövetségről is értesült. Az erőszak bűne, mivel azt nagybátyja követte el, kétszeresen sérté Mátyás igazságérzetét, s elhatározta annál szigorúbb példáját adni a törvény kiszolgáltatásának Szilágyi bűnhesztetésében, hogy az másoknak is szabályul, óvásul szolgáljon. Őt tehát Szegedre tüstént magához hívatá, s a megérkezőt szigorú szavakkal illetvén, fogolyként Világosvárba viteté. Mondják a büszke öreg úr még elfogatása percében is csipős gúnynyal sértette volna a királyt, azt mondván neki, hogy ha nincs bilincse, melyre őt veresse, vétesse le azt az ő szekeréről,

¹⁾ Telekinél, Okmánytár X, 593.

²⁾ Aeneas Sylvius: Historia de Europa. Cap. II. Opera 391.

melyet hálátlan öcsse számára hozott magával; s a heves ifjú királyt e felségsértés annyira kivette volna sodrából, hogy megöletése végett azonnal parancsot íratott légyen Lábatlani Gergely világosi várnagyhoz; mit csak azután vont vissza, midőn Lábatlani az írásnak hitelt nem adván, személyesen Szegedre rándult, hogy saját füleivel hallja a király akaratát ¹⁾. Mások szerint a pápai követ engesztelte meg haragját ²⁾. A szászok, a multakért bocsánatot, szabadságaiknak pedig biztosítást nyervén, lecsöndesedtek. De Szilágyi majdnem egy egész évig Világosváron ült fog-ságában.

1458.

II.

A király szigora nagybátyja irányában, félelemmel A pártos urak töltötte el a Hunyady-család régi elleneit. — Bűnös öntu-összeesküvése. datuk nem találhatott megnyugvást, Szilágyinak a királyválasztáskor esküvel pecsételt azon ígéretében, hogy a multakért boszú őket nem érendi. Kötelezőnek tartandja-e azt magára nézve Mátyás is? Várhatják-e, hogy irányukban nagyobb kimélettel viseltessék, mint nagybátyja iránt, ki-nek mégis koronáját köszönheté? A merész s már mindent önfeje szerint intéző királyi ifjútól annál kevesebbé várták a multak teljes feledését, minthogy magukat irányában bűnösöknek érezték. Garay László, Újlaky Miklós, Bánfy Pál, a négy Szentgyörgyi, György, László, János és Zsigmond, a két Kanizsay, László és Miklós (kiket valószínűleg a barátjokra, Szilágyira mondott ítélet tön Mátyás ellenei-vé), Vitovecz tótországi bán s Czillej Ulrik némely magyar birtokainak örököse, Baumkircher András pozsonyi gróf, monyorókeréki Elderbach Bertold, a Frangepán grófok, s többen a dunántúli nemességből, titkon gyülekezeteket tar-

¹⁾ Bonfin e. h. 527. Révay : De Monarchia, Schwandtnernél II, 673. Mátyás levele a szászokhoz Katonánál XIV, 161.

²⁾ Kovachichnál: Script. Min. II. 25.

1458.

tának, melyekben határozattá lőn, hogy Mátyást, ki még megkoronázva sincs, megbuktassák, s helyébe Fridrik császárt hívják be a magyar trónra ¹⁾. Ez volt oka annak is, miért hogy Fridrik a korona kiváltása végett hozzá küldött újabb követséget azon rövid válaszzal utasítá vissza, hogy elébb az ő követeléseinek kell teljesíttetniök. Fridriknek és párthíveinek bátorságát tervök foganatba vételére nem kevésbé novelhetto azon körülmény is, hogy a Mátyást pártoló III. Callist pápa aug. 6-kán meghalt, s helyébe II. Pius név alatt Aeneas Sylvius, a császárnak számos éven át meghitt tanácsosa emeltetett pápává. Ő Mátyást azon levélben, melylyel neki felmagasztaltatását tudtára adta, királynak czímezte ugyan; de azon császárpártiaknak, kik neki e miatt szemrehányást tőnek, nem kételkedett akként válaszolni, „nyugodnának meg; ő csak addig nevezi Mátyást királynak, míg őt a királyság csöndes birtokában hagyják“ ²⁾.

Nehéz idők álltak be a még csak 16-ik életévét töltő, de már a legbonyolódottabb ügyekben is bámulatos könnyűséggel s biztossággal intézkedő királyra nézve, melyekből őt csak lángeszének hatalma lőn képes diadalmasan kiragadni. Értesülvén a titkos tervekről, melyeket az összeesküvők közül néhányan a király parancsai iránt mutatott engedtlenségök által is elárultak ³⁾, Mátyás őket, Vitéz János püspök tanácsára, hivatalaiktól haladék nélkül megfosztotta, s helyeikbe a maga híveit nevezte ki: nádorrá Ország Mihályt, erdélyi vajdává Rozgonyi Sebestyént, kincstárnokká Pongrácz Jánost, tót- és horvátországi bánokká Losonczy Lászlót és Bodó Gáspárt. És mivel nem kételkedett, hogy e lépése kitörésre ingerlendi az összeesküdteket, magát ellenök

¹⁾ Bonfin e. h. 520. Révay e. h. 673. Ld. a Fridrik királylyá választásáról szóló levelet Kaprinaynál II. 249.

²⁾ Campanus: Vita Pii II. in Oper. Select. 462.

³⁾ Ld. ennek egy példáját a Szentgyörgyi gróftól Kovachichnál: Suppl. ad. Vest. Com. II, 145.

mege erősítendő, december 6-kára 1458-ban Szegedre országgyűlést hirdetett, rendelvén, hogy arra minden megyéből, s a szászok székeiből négy-négy, a városok által pedig annyi követ küldessék, a mennyire a város pecsétjét illendően bízhadják ¹⁾. A meghívó levelekben Mátyás a gyűlésre szintén megjelenendő István bosnya fejedelem ügyeit, a korona kiváltása iránt a császárnál megfordult követek jelentését, s a török elleni készülleteket tűzte ki a tanácskozás tárgyaivá; főczélja mindazáltal az volt a gondos királynak, ki a császárral háborút már elkerülhetlenné, s a pártos urak lázadó kitérését is igen valószínűnek látta, hogy a régóta bomladozó honvédelmi rendszert szabályozza. Ezt foglalja magában kizárólag az e gyűlésen alkotott törvénykönyv, melynek főbb pontjai következők:

1458.

A szegedi országgyűlés.

A királyi dandárok oly számra emeltessenek, mint csak a királyi jövedelmek megengedik; a királyi jószágok telekkatonasága (minden 20 telektől egy vitéz) is ezen dandárokhoz kapcsoltassék, kivéve a városokat, melyek a tűzéri szolgálatot kötelesek teljesíteni. Az egyházi és világi urak zászlóaljaikat a Zsigmond király alatt hozott rendeletek szerint állítsák föl, telekkatonaságukat (szintén husz telek után számítva egy vitézt) ők is zászlóaljaikhoz kapcsolván. Ellenben az ország zászlósai (a királyi főtisztviselők), kik tisztí banderiumaikra a királytól díjat kapnak ²⁾, — valamint azon nemesek is, kik az urak szolgálatában állanak, a saját jószágaiktól járó telekkatonákat, ne azon zsoldos csapatokba, melyeket megbízóik számára szedtek, hanem a vármegyék zászlai alá küldjék. A jobbágytalan nemesek tízen küldjenek egy jól fölfegyverzett vitézt a megye dandarába. A derékhadat a király, midőn szükségesnek látja, de évenként csak egyszer szólíthatja fölkelésre, kivéve azon

¹⁾ Kaprinay: II, 217. Kovachich: Vest. Com. 331. Teleki: Hunyady-kor, Okmánytár X, 604.

²⁾ Ld. az ezen kori tisztviselők salaryumait s az általok kiállítandó vitézek számát Kovachichnál: Suppl. ad. Vest. Com. II. 305.

1459.

rendkívüli esetet, ha az ország ugyanazon évben másodszor is megtámadtatnék s a királyi, főpapi és tiszti banderiumok az ellenséggel szembeszállni elégtelenek volnának. A fölkelt derékhadat a király (nem mint Szilágyi törvénykönyvében rendeltetett 15 napig, hanem) három hónapig tarthatja táborban; ha azonban a háború az ország határaitól messzebb vonúl, a nemesség régi jogai szerint, csak a határokig menend; telekkatonasága mindazáltal az országon kívül is köteles a megyei kapitányok alatt táborozni a királyi sereggel ¹⁾. A törvénykönyvet Mátyás január 5-kén 1459-ben erősítette meg, pár hétig azonban még Szegeden időzék, az alvidék s az erdélyi szászok ügyeinek rendezése végett.

A budai
gyűlés.

Miként előre is gyanítható vala, pár héttel e gyűlés után a hivatalvesztések miatt még hevesebb boszúra gyúlt Garay és Újlaky, pártjokat Németújvárott összegyűjtván, a királyi széket V. László halála óta üresnek nyilatkoztatták, s annak rokonát, Fridrik császárt királylyá választották ²⁾. Mátyás a pártos urak szándokairól még végzésök előtt értesülvén, a hű országnagyokat azonnal Budára hívatá; II. Pius pápát pedig, ki őt a török ellen hadjáratra sűrgette, s ennek elintézése végett a mantuai gyűlésre hívta volt, mindenekről tudósítá, kijelentvén neki, hogy a kereszténység ügyét a császártól ápoló lázadás miatt nem szolgálhatja ³⁾. A király szavára 12 főpap, 19 zászlós úr és 17 főbb nemes több másokkal gyűlt össze Budára. Mátyás ezeket szabad és őszinte nyilatkozatra szólítá fel: akarnának-e megmaradni elébbi választásuknál, s őt, ki a koronát sem nem kereste, sem nem igényelte, ezután is királyuknak ismerni? Különben, úgymond, a honpolgárok bizodalma nélkül el volna határozva, az ily körülmények közt magának terhére, az

¹⁾ A törvénykönyv Kovachichnál: Vest. Com. 335. kövv.

²⁾ A pártosok végzését közli Kovachich: Vest. Comit. 348. Anonymi Mellicens. Breve Chron. Austr. és Lankman: Hist. Desp. et Coron. Frider. Peznél II, 464. 605.

³⁾ Id. a pápa levelét Kaprinaynál II, 279.

országnak kárára válandó királyságról önként lemondani. A gyűlés erre egyhangúlag hűségesküvel válaszolt, kijelentvén, hogy királyának soha mást nem ismer, s őt minden pártütő s bitorló ellen életével, vérével kész oltalmazni. Mátyás e nyilatkozatot vévén, a maga részéről is esküvel fogadta az uraknak, hogy őket jogaik, szabadságaikban fentartandja, s ha az ország java az alkotmányos törvények és szokásokban némi változásokat kívánna, azokat tanácsuk s megegyeztök nélkül tenni nem fogja ¹⁾).

A pápa, ki ekkoron minden ügyekezését a török ellen egy közönséges hadjárat előkészítésére fordítá, nagy kedvetlenséggel értesült a történetekről, s azonnal meginté Fridrik császárt, ne akadályozná a lázadók pártolása által Mátyás készülékeit a török háborúra. „Magyarország, úgymond egyebek közt, eddig az egész kereszténység paizsa volt, s annak harczai alatt mi henye bátorságban élheténk. Fölötte nagy bajt okozna tehát, ha most az a pártoskodás miatt a török hatalma alá jutna, vagy annak ifjú királya, hogy magán segítsen, vele megbékülne. E kárhozatos tény súlya valóban nem Mátyásra, hanem azokra fogna nehezedni, kik őt arra kényszerítették“ ²⁾). A pápa egyszersmind követét, a sz. angyal bíbornokát felhatalmazta, hogy a pártosokat egyházi átokkal sujthassa, a fejedelmek közt pedig békét eszközöljön ³⁾).

De a pápa közbenjárása, ki jóltevője, a császár ellen erélyesebben fellépni nem mert, sikertelen maradt. A pártosok Fridriket az 1459-ki márcz. 4-kén Németújhelyt magyar királylyá koronázták, mi által a háború kockája el lón vetve. Mátyás, Fridrik és pártfelei támadó szándokairól értesülvén, Nagy Simon macsói bánt egy hirtelen összegyűjtött sereggel az ország határaihoz küldé, kit azonban Graffe-

Fridrik ellen-
király
veresége.

¹⁾ Mátyás levele Kovachichnál: Vest. Comit. 352.

²⁾ A pápa levele Praynál: Annal. III, 230.

³⁾ U. o. 233.

1459.

nek a császár vezére, Újlaky Miklós és más pártosok nagy számú hadával egyesülve, ápril 7-kén Körmendnél megvert. Újlakyban és a Szentgyörgyiekben még volt annyi nemzeti érzés, hogy Nagy Simon megfutamlott hadát üzetni nem engedték; miért utóbb a császár meg is hidegedett irányukban. Nagy Simon és hada szomorúan, szégyenkedve tért vissza Mátyáshoz, ki időközben egy újabb sereg gyűjtésével foglalkodott. A szerencsétlen vitézek az elvesztett csata büntetéséül megtizedeltetni kívánták seregöket. „Sőt inkább győzelemmel rójátok le hibátokat“, válaszolá nekik az ifjú király, és Nagy Simont az újabb hadakkal együtt visszaküldé az ellenségre ¹⁾. A becsületének helyreállítása végett harczágytól égő sereg, most szerencsésebb, nemsokára egy szép diadallal örvendezteté meg az ifjú királyt, s ez már ápril 14-kén írható Sáros vármegyének, hogy az ellenség egy kemény ütközet után nagy veszteséget szenvedve, megveretett, soraiból számosan elfogattak, míg a magyar seregből csak kevesen maradtak a csatamezőn ²⁾.

A győzelem első gyümölcse volt, hogy a két Kani-zsay, László és Miklós Mátyáshoz néhány nap múlva bűnbánva visszatért ³⁾; Fridrik pedig a magyar urak, kivált Újlaky iránt, bizodalmát elvesztette. Alig értesült erről a szemes király, azonnal méginkább meggyöngyíteni ügyekezett Fridrik pártját. Garayval és Újlakyval, úgylátszik, a Kani-zsayak által, nemsokára alkudozásba lépett, amannak nádori méltósága visszaadását ígérte, emennek, hogy nagyravágyása kielégíttessék, a bosnya királyságra nyitott kilátást, ha hűségére visszatérnek. Garay, a fősvény, lassú, határozatlan császárt már különben is megutálván, azonnal meg-

¹⁾ Bonfin Dec. III. Lib. X. 521.

²⁾ Wagner után Katonánál: XIV, 227. De Roo: Hist. Austr. Lib. VI, 238. A pápai követ tudósítása, Kovachichnál: Script. Min. II, 25. kövv.

³⁾ Oklev. Kaprinaynál II, 294.

tért ¹⁾); és bár ő néhány nap múlva meghalt ²⁾), példáját 1459. Újlaky, Frangepán s többen mások is követték, s Mátyással megbékültek.

És most annál könnyebb lett volna Mátyásnak a szerencsével megkezdett háborút folytatni, s a császárt békére, s a korona kiadására kényszeríteni, minthogy az ellenséges had főerejét elébb a magyar urak képezték. De a magát békebíróul felajánlott pápa s annak követé, Carvajal bíbornok békés elintézését sürgetett, mit aztán Mátyás is annál hajlandóbb lón elfogadni, minthogy a csehek ismét háborgatták az országot, a törökök pedig Szerbországot fenyegették. Mátyás tehát, miután a magyar uraktól elhagyott Fridrik is hajlandónak jelenté magát a békére, a pápai követ ösztönzéseinek engedve, Vitéz János püspököt az alkudozások megkezdése végett még májusban Bécsbe küldé. A császár oly jól fogadta a követet, hogy ez a legjobb reménnyel kecsegtetheté magát küldetésének sikere iránt ³⁾. De csakhamar kitűnt, hogy a fősvény császár követeléseinek, a korona s a kezén lévő magyar javak váltságösszegének meghatározásában, nincs határa; s Vitéz eredmény nélkül tért vissza. — Pár hónappal később Brünmben, Podjebrád békebirósága mellett újabban is megkezdettek az alkudozások, de nem több sikerrel; mert a császár még azok megnyitása előtt egy személyes találkozás alkalmával, azáltal hogy Podjebrádnak a hűbéri adománylevelet Csehország birtokára kiadta, s az őt királyul elismerni nem akaró boroszlóiakat, iglóiakat s más pártosait vele megbékéltetni ígérte, annyira megnyeré a cseh király szívét, hogy ez békebíróból

Alkudozás
Fridrikkel.

¹⁾ U. o. 369. Mátyás öt ezen, kelet nélküli levelében nádornak nevezi, s magasztalja, hogy leginkább az ő ügyekezete vetett véget a pártoskodásnak.

²⁾ Neje, Alexandrina, tescheni hercegnő, már egy 1459-ki április 19-én kelt levélben özvegynek mondatik. Közli ezt az anspachi levelek közül Teleki: Okmánytár X, 616.

³⁾ A pápa levele Kaprinaynál II, 308.

1459.

a császár pártosává lett. Egy titkos szerződésben lekötölte magát, hogy ha a békés alkudozás célra nem vezet, fegyverrel is segíteni őt Mátyás ellen Magyarország birtokának megszerzésére; a császár viszont oly ígéretet tőn neki, hogy Magyarország jövedelmeinek felét három évig neki adja, azontúl pedig holtáiglan évenként 60 ezer forinttal jutalmazza szolgálatait ¹⁾). Fridrik tehát e szerződésekben bízva, egy hajszálnyit sem akart engedni követeléseiből; minélfogva Vitéz püspök és Rozgonyi Osvát, Mátyás király követei, egyebet sem tudtak kieszközölni egy fegyverszünetnél, mely az 1460-ki június 24-ig tartson, s melynek folytában az alkudozások is megújítottassanak ²⁾).

E közben Mátyás gondjait egyrészt a cseh rablók, kiket alattomban szintén a császár izgatott újabb nyugtalanságokra, másrészt a törökök mozgalmai és Rácország sorsa vette igénybe. A cseh rablók ellen Palóczy László és Ónodi Czudar Simon vezérlete alatt már a tavasz nyitával megkezdé munkálatait, a kassai polgárokat is fölszólítván, hogy segedelmekre legyenek ³⁾). Majd a mult évben oly szerencsésen munkálkodott Rozgonyi Sebestyént is ellenök küldé egy dandárral; midőn pedig ez Pata várát Hevesmegyében sikeretlenül ostromolná, maga Mátyás is megjelent a táborban, és jelenléte által annyira feltüzelté vitézeit, hogy azok nemcsak a makacsul ellentálló Patát, hanem utóbb Sajót, Sajó-Németit, Derencsént, Gömört, Osgyánt több más rablóvárral együtt megvették ⁴⁾).

Ilonának, a meghalt Brankovics Lázár szerb fejedelem özvegyének azon lépése, hogy a kormányára maradt tarto-

¹⁾ Több rendű oklevél Kurznál. Gesch. Fried. des IV. I, 234. és 290. Pray: Annal. III, 241. Teleki: Hunyady-kor, Okmánytár X, 627. 629. kövv.

²⁾ Haselbach, Peznél II, 898. Kaprinay: II, 341. Teleki, Okmánytár X, 636.

³⁾ Kaprinay: H Dipl. II, 208.

⁴⁾ Bonfin Dec. III. Lib. X, 528.

mányt a szent széknél ajánlotta fel, szintoly kevésbé volt képes megmenteni Szerbországot, mint Tomassevich István a bosnyai király fia, ki miután Ilona leányát nőül vette, a mult évi szegedi országgyűlésen Mátyástól is megerősített Szerbia birtokában. A kath. egyházzal való uniótól idegenkedő szerb nép maga hívta meg országába Mohammed szultánt, ki aztán a tartományt Szendrővel, Galambóczzal együtt, minden ellentállás nélkül elfoglalta. Tomassevich Bosnyába menekült, s azt a meghalt, vagy mint némelyek állítják, általa megfojtott atyjának kimulta után birtokába vétén, a szultánnal békét kötött. A törökök Szerbország elfoglalása után, melyből még csak Nándorfehérvár maradt magyar kézen, Magyarországra is átsaptak, s egész Csanádig és Aradig zsákmányoltak. Ez alkalommal szabadult meg végre világosvári fogságából Szilágyi Mihály is. Míg az őrség egy portyázó török csapat ellen a várból távozott, Mihály úr hű és körmönfont szakácsa a vár alatti helységnek megnyert jobbágyaival a ben maradt öröket lefegyverezé, s a várat elfoglalván, urát szabadságba helyezte, ki aztán a visszatért őrséget a várból kizárta. Ennek híre a törökök becsapásával egy időben érkezett a királyhoz, ki aztán nagybátyját Várkonyba találkozóra híván, vele megbékült, s őt Erdély kormányzójának s az alvidék kapitányának nevezte. Szilágyi nem is késett átvenni az alföld védelmét a törökök ellen; de minthogy ezek Szerbország elfoglalása után a határokat többé nem háborgatták, ő is csak arra szorítkozott, hogy Nándorfehérvár és Keve várait jobb védelmi állapotba helyezze ¹⁾).

A török hatalom e terjeszkedésétől indítatván, Mátyás nem mulasztá el segedelmet sürgetni a pápától, ki az 1459-ki őszön épen a végett tartott Európa fejedelmeivel egy gyülekezetet Mantuában, hogy azokat a török ellen közönséges hadjáratra indítsa. De bár itt a szép ígéretek nem

---

¹⁾ U. o. 527. Engel: Gesch. von Serbien 414.

1460.

hiányoztak, a congressus eredményeivel maga a pápa sem lőn megelégedve ¹⁾; Mátyás pedig annak menetéből eléggé meggyőződött, hogy a veszélyt, melylyel a szomszédná lett török az országot fenyegeti, végre is csak saját erejével kellend elhárítania. Ennélfogva tehát még inkább óhajtá, mennél előbb véget vetni a Fridrikkeli viszályoknak. Követei Vetési Albert veszprémi püspök és Rozgonyi János tárnokmester, a mult évi egyezés szerint az 1460-ki februárban ismét megjelentek Olmüczben, Podjebrád békebirósága mellett alkudozandók a császár követeivel. De sem ezek, sem Podjebrád nem hozott jó akaratot az egyezkedésre, s Carvajal bíbornok ügyekezetei daczára, a gyűlésnek csak azon határozattal szakadt vége, hogy május elsején újabb összejövetel tartassék ²⁾. Erre Carvajalon kívül a pápa még Bessarion bíbornokot is elküldé, oly utasítást adván neki, hogy ha szükségét látja, az egyház fegyvereinek alkalmazásával is eszközölje a béke megkötését.

De mind hasztalan: buzgalmukat most is meghiusította Fridrik makaessága, ki a koronáért százezer aranyat, s ezenkívül a magyar királyságnak, míg Mátyás él, címét, s ennek halála után örökösödését, addig is pedig Soprony, Kismárton, Fraknó, Némétújvár, Rohonecz, s a kezén lévő többi várak és városok békés birtokát követelte a béke díjául; — oly feltételek, melyeket nemcsak a pápai követek, hanem még Podjebrád is elfogadhatlanoknak tartottak. S így e congressusnak sem lett más eredménye, mint hogy a fegyverszünet az 1461-diki február 1-ig meghosszabbítatott ³⁾.

A császár e huzavonása nemcsak Mátyást bosszantotta, ki most, midőn a török Görögország meghódításával volt elfoglalva, legjobb alkalmat látott arra, hogy őt legalább

¹⁾ Ld. levelét Carvajal bíbornokhoz Kaprinaynál II, 387.

²⁾ A pápa levele Podjebrádhoz. U. o. 405. Gobelin, Praynál Annal. III, 249.

³⁾ Kaprinaynál u. o. 406. Pessina : Mars Morav. 711.

Szerbiából ismét kiszorítsa, de a császárrali béke megkötése előtt sem maga ily nagyobb szerű háborút nem kezdetett, sem a külfejedelmektől nem nyerhetett segédelmet; sajnosan vette azt a pápa is, ki e miatt mind továbbra halasztatni látta kedvencz tervének fogamatba vételét, a török elleni közönséges hadjáratot. Sőt, miután értesült, hogy a török Mátyásnak békét ajánlott, már attól is tartani kezdett, hogy végre kénytelen lesz e tervéről egészen lemondani, ha Mátyás Fridrik elleni boszúságában, s hogy fegyvereit ellene fordíthassa, az ajánlatot elfogadná. Nehogy tehát Mátyásban ilyféle szándok támadjon, hozzá intézett leveleiben nem szűnt meg őt figyelmeztetni azon dicsőségre, melyet atyja magának a szent háború által szerzett, s úgy állítani elébe minden egyezkedést a törökkel, mint valóságos bűnt, melylyel lelkét terhelné. — Midőn pedig értesült, hogy a békeajánlatot Mátyás a töröktől nem fogadta el, őt magasztalásokkal halmozá, s neki a jövőre is ily jó indulatot ajánlott. Sőt, mivel híre szárnyalt, hogy az ajánlat el nem fogadása miatt, a boszús török a nyár folytában az országot megtámadni szándékozik, 40 ezer aranyat küldött Magyarországon lévő követéhez, a török elleni védelem költségeire fordítandót ¹⁾.

Ama hírek a törökök mozgalmairól csakugyan meg- Török háború.
valósultak. Szilágyi az ősz folytában úgy értesült, hogy egy török had zsákmánylás végett az ország határai felé indult. A vitéz öreg becsapásukat megelőzendő, Lábatlani Gergely társaságában elejökbe sietett. De sorsa itt végre elérte őt. Törbe csalatván, egy sokkal nagyobb török had által körülvéttetett s kétségbeesett ellenállás után, Lábatlanival együtt elfogatott. Szilágyi Konstantinápolyban a szultán parancsára lefejeztetett; Lábatlani azonban, társánál szerencsésebb, egy basának magyar fogságban lévő fiáért kicserélve, nem sokára most is mint már elébb, a várnai ütközet

¹⁾ Pray: Annal. III, 252. Kaprinay II, 395.

1460. után, hol szintén fogságba esett volt, visszanyerte szabadságát ¹⁾).

Szilági szomorú sorsa a pápai követben még inkább éleszté a buzgalmat arra nézve, hogy Mátyásnak mind a császárral, mind a csehekkal, kik ellen a harez 1460-ban is folyton folyt, valahára békét szerezzen, s őt képessé tegye, erejét a török ellen fordítani. E végett Podjebrádnál kezdett most különösebben munkálkodni s nem is sikertelenül. Podjebrád, mióta a hűbéri oklevelet Csehországra a császártól kinyerte, több más viszonyoknál fogva is mindinkább elhajlott Fridriktől, s Mátyás felé közeledett. Indítványára, Mátyás 1460 végén Trencsénbe, ő maga pedig Olmüczbe utazott, hogy követeik által egymással gyorsabban egyezkedhessenek. Mindenekelőtt a házasság ügyét vették fel, s 1461-ben jan. 25-én erre nézve oly szerződést kötöttek, hogy Podjebrád a maga leányát Mátyásnak, vagy követeinek május 1-jén Trencsénben átadassa; Mátyás ellenben gazdag jegyajándékot kötött ki, Ó-Budán, Diósgyőrön, s a Borbála királyné által bírt egyéb javakon kívül, évenként még 7000 aranyat kötelezvének neki udvartartására ²⁾). Felvétellett ezután a béke ügye is mind a császárral, ki Olmüczbe szintén követeket küldött, mind Giskrával; de eredményt egyikben sem lehetett kieszközölni: a császár régi követeléseitől most sem akart olállni, sőt Giskrát megint szorosabban a maga részére vonta, és utóbb szolgálatába is fogadta ³⁾).

Hadjárat
a cseh rablók
ellen.

Mátyás, ezen újabb tapasztalásából is teljesen meggyőződött, hogy végre is mind a császártól, mind Giskrától csak fegyvereinek győzedelme által fog magának békét szerezhetni. E végett tehát Albert osztrák herczeggel, ki a császár

¹⁾ Bonfin: Dec. IV. Lib. I, 543. kövv. de hibásan az évre nézve. A brassai templom felirata Schwandtnernél I, 886.

²⁾ Kaprinay: Hung. Dipl. II, 459. 476. Teleki, Okmánytár XI, 4.

³⁾ Pray: Annal. III. 262. Giskra levele. Geben zu Gretz am Eritag nach dem Sontag Oculi in der Vassten 1461. A bécsi csász. titk. levélt. lévő eredetiről.

ellen régóta háborúskodék, szövetséget kötött, mely szerint Ország Mihály, Rozgonyi Rajnald és Palóczy Péter alatt, mintegy 4000-nyi lovas hadat küldött segédelmére ¹⁾). Mátyás maga, miután Katalin jegyesét nagy fényvel Budára hozatta, s menyekzőjét megülte ²⁾), a cseh rablók 'ellen fordítá' figyelmét, kiket most annál könnyebben legyőzhetni remélt, mivel Giskra a császár zsoldjában az osztrák Albert ellen harczolt. Szapolyay Imre, ki a mult 1460-ik évben lett nagybányai kamaragrófból kincstartóvá ³⁾), s alatta öcsse, Szapolyay István, elébb esztergomi várnagy, és Upor László már a mult év végével meg voltak bízva a csehek elleni háború folytatásával. De bár őket a király parancsára a felvidéki városok is segítették, a siker nem felelt meg a király várakozásának; különösen Sárost és Richnót nem birták megvívni; sőt a Sárosból kiütött csehektől Szebennél vereséget is szenvedtek. Mátyás tehát a háborút személyesen intézendő, a nyár folytában maga is felment a felvidékre, minek következtében a régóta körül táborolt Sáros és Újvár, éhség által kényszerítve, magát végre megadta ⁴⁾).

De alig kezdett e jobb sikernek örvendeni az ifjú király, egyrésztől ipa, a ravasz Podjebrád, másról a nagyra-vágyó Újlaky, s a Maróthyak, Szentgyörgyiek, Bánfy Pál s házának más régi ellenei újra megkezdették alattomos fondorlataikat. Podjebrád a császártól ismét megnyerettvén, Albert herceget vele Mátyás tudta nélkül megbékéltette; a nevezett magyar urakkal pedig oly terven kezdte dolgozni, hogy idősb fia Victorin, Újlaky leányát nőül vévén, Mátyás helyébe magyar királylyá emeltessék. A cseh király fia valóban meg is jelent Újlakynál; ennek leánya pedig az el-

Belfondor-
latok.

¹⁾ U. o. és Pessina: Mars Morav. 723. kövv.

²⁾ Pessina e. h. 722. Bonfin Dec. III. Lib. X.

³⁾ Az volt már 1460-ki novemberben. Ld. Telekit, Okmánytár X, 641.

⁴⁾ Bonfin: Dec. III. Lib. X. 529. kövv. Okmányok Kaprinaynál: Hung. Dipl. II, 492. kövv.

1461. jegyzés után a prágai udvarba vitetett ¹⁾). Mátyás e fondorlatokról értesülvén, a csehek elleni hadjárat folytatását Szapolyay Imrére s Istvánra bízta; maga pedig azonnal visszatért Budára. Meggyőződve lévén, hogy mindaddig nem számolhat békés országlatra, míg a szent koronát fejére nem téteti, elhatározta magát, hogy annak visszanyerése végett Fridrikkel bármi áron megbéküljön. Ezt a császár makacsságán felül eddigelé leginkább maga a ravasz békebíró, Podjebrád gátolta; most tehát az ő mellőztével a császárnál közvetlen kívánt tenni kísérletet, s e végett 1461 vége felől Vitéz János váradi püspököt titkon Gréczbe küldé. A szintoly ügyes, mint hű püspök ügyekezeteit most végre siker jutalmazta: 1462 elején a következő, bár súlyos, de mégis elfogadható föltételekben egyezett meg a császárral: a koronaért és Sopronyért Mátyás 60 ezer aranyat fizet váltságul; a többi magyarországi javakat, melyek kezén vannak, és a magyar királyi czímet, Fridrik holtáig bírja, halála után amazok 40 ezer aranyon váltatnak ki örököseitől; ha Mátyás fimagzat nélkül halna meg, az ország öröksége Fridrikre és fiaira száll. Némelyek szerint Fridrik, hogy ezen örökségről annál bizonyosabb legyen, még azt is kikötötte volna, hogy Mátyás, Katalin nejének halála után, ne lépjen második házasságra ²⁾). Mivel e föltételek közül különösen az ország örökségéről szólót Mátyás olyannak látta, hogy azt helybenhagyás végett az ország rendének is elejébe kell terjeszteni, május 10-re Budára országgyűlést hirdetett ³⁾.

A korona
visszaváltása.

¹⁾ A pápai követ tudósítása Kovachichnál: Script. Min. II, 28.

²⁾ Bonfin e. h. 532. Mátyás levele Albert herceghez Epistolae Mathiae Corv. I, 112. Ugyanott (2 és kövv. l. l. Mátyás több levelei Landus Jeromos krétai érsekhez s pápai követhez, melyek, mint Teleki József (Hunyadyak kora III, 246.) helyesen itéli, nem 1490-re, hanem ezen évre teendők. A titkos feltételt, Mátyás többszöri nem házasulása iránt közli Baucelaire: Comment. Rer. Galliae. Lib. X. 21. sz.

³⁾ Epist. Mathiae Corv. I, 57.

Még mielőtt ez megnyittatott, végre Giskrával, s a Szentgyörgyi grófokkal is, kik eddigelé mindig Fridrik pártján voltak, szintén meglett az egyesség. Szapolyai Imre Sáros és Újvár megvétele után még Richnóból, Szepesből és Késmárkból is kiszorítá a cseheket; minek s tán még inkább a császárral egyezkedésnek következtében Giskra is hajlandónak nyilatkozott a békére. Mátyás ennek megkötése végett az országgyűlés előtt Vácson nagy országtanácsot tartott az urakkal, s skimélve a vitéz férfit, kinek a hadi ügyekben való jártasságát a török ellen magának biztosítani óhajtá, nemcsak kegyelmébe fogadta, hanem Lippa és Soly mos váraival is megajándékozta őt. Giskra a még kezén lévő várakat 25 ezer aranyért adta át a királynak, s harcedzett legénységével együtt a király zsoldjába állott, iránta azontúl mind haláláig hűségben maradandó ¹⁾.

Vácyról a király Budára ment az urakkal, hová a rendek már mind számosabban gyűlöngének. Az itt alkotott törvénykönyv, szép bizonyága a rendek szíves készségének derék ifjú királyuk iránt, általában a belbéke s a királyi tekintély szilárdítását fogta czélul: felhatalmazta a királyt, hogy az azok ellen vétőket rendes törvénykezési időn kívül is pörbe fogathassa; meghatározta a hűtlenségi vétséget s annak büntetését; és kijelölte az egyházi törvényszékek hatóságának korlátait. E tárgyakon kívül azonban még más fontos ügyek is vétettek tárgyalás alá, melyek nem irattak be a törvénykönyvbe. Vlád oláh vajdával a török ellen szorosabb frigy kötöttet; Velenczével és Raguzával pedig ugyanazon ügyben alkudozás kezdetett; és, mi mindenek közt legfontosabb volt, a császárral kötött békeszerződés megerősítettet. Terheseknek látszottak ugyan Fridrik feltételei mind a királynak, mind a rendeknek; de mivel a török terjeszkedései s fenyegető készülleteinek híre mind nagyobb aggodalmakat okozott, végre még is csak elfogad-

Budai
országgyűlés.

¹⁾ Bonfin e. h. 530. és Epist. Math. Corv. I, 112. II, 60.

1462. tattak ¹⁾. A koronáért járó váltságbér összegyűjtése végett, — minthogy a csehek elleni hadjárat, a kincstárt kiürítette — az urak önkéntes ajánlatokat tőnek; a nemesség fejenként egy-egy arany forint fizetésére kötelezte magát. De megígérnie kelle Mátyásnak, hogy a nemesség szabadságaira nézve ezen adóból semmi káros következtetés nem vonatik a jövőben ²⁾. A királyi városok e gyűlésen képviselve nem lévén, a királytól tehetségeik arányában adóztattak meg ³⁾. Végre e gyűlésen még Tomassevics István bosnya király követei is meghallgattattak. Mátyás öt hűtlensége s a törökkel egyetértése végett annyival inkább megfosztani szándékozott országától, mivel arra, mint említők, már 1459-ben reményt nyújtott Újlaky Miklósnak, kit, mint legújabbán is tapasztalta, ezen ígéretének betöltése nélkül soha sem fog teljesen megnyugtathatni. E végett Mátyás a mult tavaszon már készülleteket is tőn a hadjáratra István ellen. De a megrettent fejedelem a pápához folyamodott pártfogásért, ki aztán Mátyást meg is engesztelte. István, követei által az ország rendei előtt a korona iránt hűségesküt mondott, és szentül ígérte, hogy azt a török ellen mind pénzzel mind fegyverrel segitendi, s a Száva mentében fekvő várait a király kezére ereszti; minélfogva meg is erősítettett királyságában ⁴⁾. Újlakynak Mátyás ideig óráig még az országgyűlés előtt Tótország bánsága által adott némi kárpótlást.

A török nagy készülletei, melyeknek híre tavasz óta szárnyalt, nem Magyar- hanem Oláhországot illették. Mohammed Vlád vajdára ennek a török foglyokon elkövetett borzasztó kegyetlenségei s a Magyarországgal kötött szerződése miatt bosszús, egy roppant sereggel özönlötte el tarto-

¹⁾ A pécsi püspök levele a pápai követhez Epist. Math. Corv. V-dik lev. I, 13, s onnan Katona XIV, 536.

²⁾ Mátyás lev. Katonánál e. h. 541.

³⁾ Kassát p. o. öt ezer frttal adóztatta meg. Datum Zegedini in fest. b. Laurentij mart. a. d. 1462. A kassa városi levélt. eredetijéből.

⁴⁾ Epist. Math. Corv. I, 70.

mányát, s magát Erdélybe úzvén, öcsését Radult nevezte vajdává. Mátyás ekkoron már szintén Erdélyben volt hadaival, az előzőtt hűbérest helyreállítandó. De mihelyt a török sereg a tartományból visszavonúlt, megjelent nála Radul is számos bojárral, kérvén őt, ne pártolná Vládót, kit iszonyú kegyetlensége miatt mindenki utál. Hasonló panaszt hallott Mátyás ezen emberi szörny ellen az erdélyiektől: miképen egyebek közt egy ízben több száz erdélyit egy csűrbe záratott s megégetett, a Bácsaságon és Fogarasföldön pedig, több ízben üzött pusztításai alkalmával, a kit csak foglyává ejthetett, valamennyit karóba vonatta. — Mátyás iszonyattal hallá a legborzasztóbb kegyetlenségek hosszú sorát, melyekért őt alattvalói czepelusnak, azaz bakónak, a törökök karóvajdának nevezték; s az oláhok kérelmére hajolván, Radult a vajdaságban megerősítette, Vládót pedig fogolyként Budára vitette s 10 évig börtönben lakoltatta ¹⁾. Még Erdélyben vette hírül Mátyás, hogy a szultán Havasalföldről visszatértében egy hadat Szerbországon keresztül a Szerémség pusztítására küldött, melyet azonban Szokolyi Péter és Mihály, midőn a Száván nagy martalékkal és számos fogolylyal hazatérendő vala, majdnem egészen megsemmisített ²⁾.

A Budára visszaérkezett királyhoz hiteles tudósítások érkezének Tomassevich bosnya királytól, hogy a szultán őt az adó megtagadása miatt 1463-ban nagy erővel szándékozik megtámadni. Mátyás e híreket vévén, nem késett megtenni ellenkészületeit. Egyrésről a pápánál s Velenczénél sürgetett segedelmet ³⁾, másrésről az ország haderejét ügyekezett jó rendbe állítani. A nemesség fölkelése s a banderiumok felállítása az 1458-ki országgyűlésen szabályozva

A hadügy
rendezése.

¹⁾ Bonfin: Dec. III, Lib. X, 532. Chalkokondylasz Lib. X. e. h. 213. Engel: Gesch. der Walachey. I, 178.

²⁾ Turóczy IV. Cap. 65. Bonfin e. h.

³⁾ Epist. Math. Corv. I, 118. kövv. és Teleki, Okmánytár XI, 78. kövv.

1463.

volt már ugyan; de nagy hiánya volt eddig a magyar seregnek, hogy a gyalogság, a parasztokból jobbára csak a hadak ellenségre indultakor szedetvén, gyakorlatlan s rossz fegyverzetű volt. Mátyás ezen némileg segített, a váraikat a mult évben szerződésileg átadott csehekből állított fel egy gyalog dandárt, mely aztán alapja lón az idővel annyi szolgálatot tett, oly híressé vált fekete seregnék. E dandárt rokona, dungelegi Pongrácz János vezérlete alatt haladék nélkül az alföldre küldötte ¹⁾. Mivel továbbá az 1458-diki magyar had-szabályozás Erdélyre ki nem terjedt, a vajda által mind a három nemzet számára gyűlést tartatván, ott is új hadrendet alkottatott, mely szerint veszély idején minden nemes, jobbágy és székely, jószág és fejvesztés alatt köteles volt a haza védelmére felkelni s a derékhadba menni, a nemeseknek csak negyed, a jobbágyoknak ötöd, a székelyeknek harmadrésze maradván hon a várak és határszélek őrizetére ²⁾.

Török háború.

E készülétek nem is voltak feleslegesek: Mohammed 1463 tavaszán 150 ezernyi haddal indult meg az Alduna felé. Mátyás erről értesülvén, de a török szándokait még nem tudván, Rómába küldött követe által újra is sürgette a pápa segedelmét. ³⁾ Mídon pedig II. Piust elébbi ígéreteinek ellenére, abban most vonakodónak tapasztalná, boszúságában követét Rómából visszahívata s a pápának kijelenteté, hogy ezután ne csodálkozzék, ha a törökkel való viszonyait ezentúl csak saját érdekei szerint fogja elintézni; ha, mitől Isten mentsen, valamely baj történnék, a magyar királynak az nem fog beszámíttathatni, kin bizonyára nem múlik, hogy ne csak a kereszténység épségben maradjon, hanem maga Mohammed vallása is kiirtassék ⁴⁾. A pápa, e határozott hangtól megdöbbsent s bár szűken, utóbb még is megnyitá

¹⁾ Epist. Math. Corv. I, 128.²⁾ Kovachich: Script. Min. II, 384.³⁾ Epist. Math. Corvini I, 141. kövv.⁴⁾ U o. 149.

erszényét, ezer lovasnak egy évi zsoldját ajánlván meg ¹⁾. Bőkezűbb volt Velenceze, 20 ezer aranyat küldvén Zeno János által Mátyásnak a háború szükségére ²⁾.

A király, mivel csak ily csekély segédelmet nyert, a rendeket még márcziusban Tolnára gyűjtötte, részint, hogy a haza sürgető védelméről, részint a császárral kötött békeszerződésről véglegesen intézkedjenek. A szerződés a rendektől elfogadtatott, s a korona átvétele és váltságdíjának lefizetése végett Várady István kalocsai érsek, Vitéz püspök, Újlaky Miklós, Palóczy László, Szapolyai Imre, Lamberger és Turóczy Benedek követekül neveztettek a császárhoz ³⁾. A honvédelemre nézve, egy az eddigieknél sokkal terjedtebb fölkelés rendeltetett, mely szerint minden nemesnek, kinek 10—20 jobbágya volt, egy, kinek 20—30 jobbágya volt két lovast, s így tovább, kelle magával vinni pünkösdi napjára a a pétervárad tábora ⁴⁾. Midőn e törvények megalkottattak, (márcz. 19-kén) még nem tudatott a törökök hadjáratának célja. Miért, úgy látszik, a rendek felhatalmazták a királyt, hogy azon esetre, ha értesül, hogy Mohammed csak Bosnyát szándékozik megtámadni, minthogy az ország határain kívül a nemesség táborozni nem köteles, annak fölkelése helyett minden öt kapu után egy arany frtot szedethessen, hogy a Bosnya védelmére küldendő királyi dandárt jelentékenyebb számra emelhesse ⁵⁾.

Míg ezután seregeit a király nagy buzgalommal gyűjté s e végett május s június hónapokat Bács vármegyében tölté, Mohammed szultán, ki céljait eddig nagy titokban tartotta, roppant seregét június derekán nagy sebességgel Bosnyába

¹⁾ Raynald. Annal. Eccl. XIX, 117.

²⁾ U. o.

³⁾ A rendek levele a császárhoz Ep. Math. Corv. I, 153. Révay: De Mon. et S. Cor. Schwandtner. II, 674.

⁴⁾ Kovachich Jos. Monum. Vet. Legisl. Segm. I, 55. 1. és Syll. Decr. Com. I, 178.

⁵⁾ Kovachich: Suppl. ad Vest. Com. II, 161.

1463.

vezette. Szokolyi Péter, kit a király egy dandárral a Száva-hoz küldött, azt tanácslá a bosnya fejedelemnek, vonúlva vissza minden erejével a hegyek közé, míg az alakulóban lévő magyar sereg segedelmére érkezik. De ő e tanácsra nem hajtván, fiával együtt Kliuts várába zárkózott; midőn pedig az a törököktől körüláboroltatott, fmagának bántatlanságot kötvén ki, negyed napra azt is feladta. A török azonban csak addig volt embere írott szavának, míg a fejedelem neki valamennyi várait átadatta; mi megtörténvén, István király lefejeztetett ¹⁾.

Mátyás a tartomány elfoglalását, ha különben volt volna is arra elegendő ereje, egyáltalában nem gátolhatta meg; mert az a védelem hiánya miatt oly gyorsan történt, hogy megtámadtatása s hódolatának híre egyszerre érkezett az országba. S ezenfelül a szultán, midőn maga Bosnyába tört, hogy a magyarok figyelmét a tartománytól elvonja s annak megsegélésében meggátolja, Alibeg szerb szandzsákok egy erős haddal a Száva balpartjára küldé. De a török vezér most sem lón szerencsésebb; két ízben megveretvén, csak kevesed magával szabadult át néhány csónakon a Száván. Míg ezután a győzedelmes magyar sereg Szerbországba tört s ezt tűzzel, vassal pusztítá, több kalandozó török csapatot széjjel vert, s mintegy 15 ezer keresztény foglyot megszabadított ²⁾, Mátyás maga értesülvén, hogy Mohammed Bosnya meghódolása után, annak váraiban őrséget hagyott, s Hercegovinán keresztül visszavonúlt ³⁾, maga is Budára sietett, hogy a Fridrik császárral valahára bevégzett egyezkedést megerősítse, a békeokmányt aláírja ⁴⁾ s a koronát, mely 24

¹⁾ Chalkokondylasz Lib. X. e. h. 222. V. ö. Engelt: Gesch. v. Servien 423. és Hammert. I, 478.

²⁾ Epist. Math. Corv. I, 165.

³⁾ Leunclav: Annal. Turc. Scrip. Byz. X, 257.

⁴⁾ A békeokmányt Fridrik és a magyar követek július 19-kén, Mátyás jul. 26-kán írták alá. Kollárnál: Auctar. Diplom. ad Hist. Ursini

évi száműzöttsége után Budára nagy ünnepélylyel vissza-1463.
hozatott, átvegye.

E nemzeti ünnepélyt ¹⁾ azonban a király be sem várta Budán, s a békeokmány kiadása után mindjárt ismét az alvidékre sietett, hol hadai egyre szaporodtak. Szeptember elejét részint Nándorfehérváron, részint Péterváradon tölté; emitt kötött e hónap 12-kén Velenczével is szövetséget, mely szerint a felek arrak kötelezték magukat, hogy a török ellen azonnal s egyszerre megkezdendik hadi munkálataikat: Mátyás Bosnyát támadja meg; Velencze a Peloponnesusba küld némi hajóhadat; békét pedig egyik fél a másik meg-egyezte nélkül nem fog kötni ²⁾. Az ifjú király nemsokára be is váltotta szavát: szeptember végén már Jaiczánál állott mintegy 25 ezernyi seregével, s a várost okt. 1-jén megvi-ván, Harambég török vezért a belső várba szorította. De itt kétségbeesetten védte magát a török vezér; s Mátyás csak számtalan nehézségeken keresztül, melyeket a téli idő is nem kevésbé súlyosbított, három hónapi kemény ostrom után lett a vár urává; Harambég deczemb. 25-kén kegyelemre adta meg magát a hétézerből 400-ra olvadt őrségével. A főváros megvétele után Bosnya népsége is, melyet Sz. Ferencz szerzetesei mindenütt felkelésre izgattak, tetemes segedelmére lőn a magyar seregnek; rövid idő alatt mintegy 60 város és erősség jutott a király kezére. A háború további folytatását azonban lehetetlenné tette a rögtön beállott rendkívüli hideg; miért is a király, miután Szapolyay Imrét a tartomány kormányzójává, Székely Jánost pedig Jaicza kapitányává nevezte, Harambéget és őrségét is magával vivén, az 1464-diki febr. közepén diadalmenetben tért vissza Bu-

---

Vellii de bello Pannonico 204. kövv. Legújabbán kiadta Teleki, Okm. XI, 63.

¹⁾ Bonfin Dec. III. Lib. X, 533. Révay: De Monar. et. S. Corona. Schwandtnernél II, 674.

²⁾ Pray: Annal. III, 300. Katona: XIV, 649.

1464. dára ¹⁾. — Neje, Podjebrád Katalin, kevéssel megérkezte előtt aszkórbán halt meg.

Koronázás.

Az ország rendei néhány hét múlva Székesfehérvárra gyűltek, hova őket Mátyás még január 28 kán Dombróról hívta volt meg koronáztatására ²⁾. Az ünnepély fényét Velence, XI. Lajos francia király s több más európai fejedelmek követei emelték jelenlétöikkel, szerencsét kívánók a királynak, ki Európát már 20 éves korában is betölté nevének hírével. A koronázást az agg Széchy Dénes esztergomi érsek és cardinal virágvasárnapján (márczius 29-kén), a nemzet őszinte örömnnyilatkozatai közt hajtotta végre; maga az agg főpap is, ki most negyed ízben koronázott királyt, sirt megindulásában. Mátyás, mielőtt a korona fejére tétetett, az ország szabadságainak megtartását esküvel fogadta; ápril 6-kán pedig azoknak biztosítására II. Endre arany bulláját, I. Lajos és Zsigmond királyok megerősítő leveleivel együtt ünnepélyesen kiadta, szentül fogadván, hogy azok szerint fogja népét kormányozni. Egy külön czikkely ezen ígéretet Erdélyre és Tótországra is kiterjeszti. Egyéb-iránt még több más törvény is alkottatott, melyek szerint egyebek közt rendeltetett, hogy a király, az oly bajosan visszaváltott nemzeti kincs, a korona őrcivé a rendek tanácsával alkalmas férfiakat nevezzen; hogy a király ellenére az 1462-ki törvénynek, a hűtlenségi bűnökben az egyházi s világi urak tanácsa nélkül ítéletet ne mondjon, sem a rendes törvényszéki időszakon kívül rövid határidőre senkit maga elébe ne idézzen; hanem a bűnösöket a kikiáltott mogyei gyűléseken az ország rendes biráinak egyike által bűnhesztesse, s a maga követeléseit is minden kivétel nélkül a törvény rendes útján keresse. V. Lászlónak s magának Mátyásnak adományai is érvénytelenek, ha egy év lefolyta

³⁾ Epist. Math. Corv. I, 161. Turóczy IV, Cap. 65. Bonfin Dec. III. Lib. X, 534. Dlugoss XIII, 323.

²⁾ Katonánál: XIV, 675.

alatt meg nem erősíttetnek stb. Budára visszatérvén, Podjebrádnak a koronázásra jött követével a két ország közti békét, mit némi határszéli zavargások megzavartak, helyreállította ¹⁾.

III.

Mohammed szultán értesülvén Jaiczának s vele majd- Török háború.
nem az egész Bosnyaországnak oly gyors visszafoglalásáról, haragra gyúladt, s a kelet minden erejét talpra állítá, hogy a tartományt visszavegye. Egy erős hadat már a tavasz végén előre küldé a kisebb várak megvívására, majd maga is megjelent rémítő táborával, s Jaiczát nagy faltörő ágyúkkal kezdé lödöztetni. A király, mihelyt a török szándokairól hitelesen értesült, sürgetve szólítá fel Pius pápát, bírná valahára Európa fejedelmeit hadjáratra a kereszténység ellensége ellen. A pápában nem hiányzott a jó akarat; de Európa fejedelmeinek, kiket levelei által ²⁾ a kereszténység védelmére buzdított, nem volt kedvök a hadjáratra. Az olasz hatalmak, s ezek közt Velence is ígértek ugyan egy hajóhadat; minek következtében a pápa tudtára adá Mátyásnak, hogy e hajóhad júniusban Anconából kiinduland; halasztaná tehát addig ő is szárazföldi hadjáratát. De az ígért hajók lassan gyűltek; leginkább késedelmeskedett Velence a maga gályáival. A pápa, bár betegen, maga is Anconába utazott, s hogy a készülődést siettesse, naponként zsellyeszékben viteté magát a kikötőbe. Végre megérkeztek a velencei hajók is; de a pápának betegségét e közben az aggodalom és boszúság halálössá tette, s augusztus 14-kén történt halála ismét mindent annyira szétbomlasztott, hogy a kereszties hadjáratból semmi sem lett.

Mátyás ezalatt nagy buzgalommal készíté fel seregét,

¹⁾ Sommersberg: Siles. rer. Script. Diplomatarium 1045.

²⁾ Ld. a burgundi fejedelemhez írt levelét. Aeneas Sylvius Epist. 382. Opera 856.

1464.

s augusztus közepén Futaknál táborba szállott. Az olasz hajóhad kiindulását s egyéb ígért segedelmek mennél előbbi megküldetését újabban is sürgette ¹⁾, keservesen panaszkodván a pápának a hanyagság és gondatlanság miatt, melylyel Európa fejedelmei a kereszténység ügye iránt viseltetnek. De e levelek már halva találták II. Piust, s nem is érkezett más segedelme, mint ama 20 ezer arany, melyet Velence —, s azon 40 ezer arany, melyet a haldokló pápa végrendelete szerint a cardinálok küldtek neki ²⁾. Mátyás ekként magára hagyatva sem veszté el bátorságát, szembeszállni a sokszorta számosabb ellenséggel. Értesülvén, hogy Mohammed ágyúí Jaicza falait már annyira megrongálták, hogy azok sokaig ellentállni képtelenek, augusztus végén seregét Bosnyába indította. Már csak pár napi járatra volt Jaiczától, midőn Mohammed az ifjú király jöttének hírére oly igen megfélemlert, hogy az ostromot azonnal félbeszakasztván, sietve visszavonult, s még ágyúi és podgyászai nagy részét is hátrahagyta ³⁾. A király ekként harcz nélkül győztes, Bosnyaországot Újlaky Miklós kormányára bízván, Szreberník alá szállott, s miután azt rohammal megvette, Zvorníkot táborolta körül. De az erős sziklavár őrsege keményen védte magát; a vívókat pedig a korán beállott hideg két hónapi sükeretlen ostrom után annyira elcsüggeszté, hogy midőn Mahmud basát a vár felmentésére közlelni hallák, a fegyelem minden fékeit szétszakítva, az ostromszerek nagy részének hátrahagyásával rendetlenül visszavonultak ⁴⁾. Mátyás a sereget Bácsra vezetvén, az engedelmesség megtagadásának főokozóit példásan megbüntette; de evvel még nem elégedvén meg, igyekezetét azontúl főleg oda fordította, hogy egy jól fogylmezett, s

¹⁾ Epist. Math. Corvin, I, 173. 183.

²⁾ Campanus: Vita Pii II. Muratorinál III, 2, 90. Teleki, Okmánytár XI, 124.

³⁾ Bonfin Dec. III, Lib. X, 535.

⁴⁾ Ugyanaz Dec. IV, Lib. I, 537.

akaratától korlátlanul függő állandó zsoldos hadat alakítson. 1465.

Nem hihette Mátyás, hogy a büszke Mohammed a Jaiczánál szenvedett gyalázatot boszúlatlanul hagyja; miért az ellenkészületek megtétele végett, a főrendeket 1465 elején Szegedre hívta ¹⁾; s a velők tartott több napi tanácskozások után Czezinge János pécsi püspököt, ki Janus Pannonius írói nevén még ismeretesb, és Rozgonyi Jánost követekül Rómába küldé, hogy II. Pál új pápát üdvözlénék, s egyszerűsmind nála a török ellen is segedelmet sürgetnének ²⁾. Még tán Szegeden időzött a király, midőn hírül vette, hogy a szultán mind Velenczének békét ajánlott, mind hozzá követeket kíván e végett küldeni, s ezek már a határszéleken várják tőle a menvédet. De ugyanazon időben kémeitől is vett tudósítást a király, miképen a szultán minden eddigiek-nél nagyobb készületeket tesz, Magyarország vagy Bosnya ellen. Ő tehát a török követeket be sem bocsátá országába, s a velencei herceget is megintette, ne higgyen a törökök ajánlatainak, melyekkel csak meghasonlást akarnak eszköz-
leni a keresztények között, hogy azokat egyenkint annál könnyebben legyőzhessék ³⁾. Márczius vége felé, midőn Beszterczére rándult, hogy a lengyelekkel kifejlett némely határszéli villongásokat kiegyenlítsen, újabb hiteles tudósítást is vőn Mátyás, hogy Mohammed szultán a prófétára megesküdött, miképen addig az élet örömeit sem akarja élvezni, míg Jaiczát és Belgrádot meg nem veszi ⁴⁾. E miatt a király újabban is sürgette mind Velence, mind a pápa segedelmét, kihez e végett Márk knini püspököt küldé ismét követségben ⁵⁾, s maga is minden lehető készületeket

¹⁾ Kovachich : Suppl. ad Vest. Comit. II, 171.

²⁾ A követség utasítását ld. Mátyás levelében a velencei hghoz. Epist. Math. Corv. II, 45.

³⁾ U. o. 124.

⁴⁾ U. o. II. 1.

⁵⁾ Epist. Math. Corv. II, 14.

1465. megteendő, június folytában Budán országgyűlést tartott ¹⁾; a nyár végével pedig Tótországba vezette dandárait. De Mohammed ez évben nagyobb erővel nem háborgatta az országot, mi annál kívánatosabb volt a királyra nézve, mint-hogy a nagy ígérek, melyeket a török segély iránt vett volt a külföldről, kivéve a pápától s Velenczétől küldött néhány ezer aranyat ²⁾, egyáltalában nem teljesítették, s a török helyett más ellensége támadt az országnak.

A zsebrákok
kiirtása.

Svela, mások szerint Dzvela cseh kapitány, ki, nem tudni mi okból, éppen akkor hagyta el a király szolgálatát, midőn ez a nyáron a Drávához ment táborával, összeszedvén mintegy 7 ezer kóbor huszita katonát, kik előbb Albert osztrák herczeg szolgálatában voltak, s kiket a nép zsebrákoknak, vagy is koldusoknak nevezett, segedelmőkkel megvette Kosztolányt, Nyitramegyében, s azt a lehető legjobban megerősítvén, onnan az egész vidéket rablással, pusztítással sanyargatta. A rablók egy ízben már Nagyszombatot is ki akarták zsákmányolni, és csak Podmaniczky Balázs által gátoltattak meg szándékukban, ki, míg Ausztriában és Morvában rablának, társuk, hazájában velök tartani nem akart, s maga is segíté a város védelmében annak polgárait. Mátyás e rablók feltüntéről értesülvén, nehogy megerősödjének, seregének egy részét haladék nélkül Kosztolány alá vezette. Szerencsére az erős vár nem volt eleséggel eléggé ellátva, miért Svela egy színlett kitörés alkalmával, őrserege nagyobb részével szökésben keresett menedéket. De az utánuk eredt Magyar Balázs a mindenfelé föltámadt földnép segélyével őket nagyrészből levágta, Svelát pedig mintegy két századdal elfogván, felakasztatta. Nemsokára éhségtől kényszerítve, a Kosztolányban maradt 300 rabló is megadta magát. Mátyás őket a budai csonka toronyba vettette: de

¹⁾ U. o. 29. és 144

²⁾ A pápa 7500 aranyat adott követeknek ld. Teleki Okmánytár XI, 124.

Czobor Mihály a zordon budai várnagy, hamar megunta
kelletlen vendégeit, s éjente hetenkint, nyolczankint fojtatta
őket a Dunába ¹⁾.

A törökök nyugalma a mult évben egyáltalában nem
ringatta gondatlanságba az ifjú királyt. Már midőn az el-
mult 1465-ki ősz végével a Drávától Budára visszatért, az
útközben Tolnaváron tartott nagy országgyűlés végzése
szerint, az 1466-ki február 23-kára országgyűlést hirdetett,
melyen a rendekkel a jövő nyári török hadjáratról tanács-
kozzék ²⁾. Midőn pedig ápril második felében kémei által
értesült, hogy Mohammed szultán ez évben Nándorfehérvár
megvételeit tűzte ki céljává s már Szofiánál táborozik, tud-
tára adá az ország rendeknek, hogy az ellenségnek elejébe
menendő, május 3-kán Budáról megindul, s felszólítja őket,
hogy az országgyűlés végzése szerint május 8-kán ők is jó-
szág- s fejesztés büntetése alatt minden fegyveres népökkel
Nándorfehérvár alatt legyenek ³⁾. De a szultán készülétei
nem Mátyás, hanem a hős Castriota György (Skanderbeg)
ellen voltak irányozva, ki annyi győzedelmei után a mult
évben ismét érzékeny csapást sújtott a törökökre, de kit
most azon okból végre hatalmába ejteni remélt, mivel az agg
hős végelgyöngyülésben sínlődött, melyet a következő év
elején halála is követett. A király tehát, miután az országot
veszély többé nem fenyegette, maga is haza bocsátotta a
fölkelt nemességet.

Mátyás figyelmét ezután egy új ügy kezdé komolyab-
ban magára vonni, mely aztán több éven keresztül majdnem
kizárólag igénybe vette munkásságát. Podjebrád, trónra
lépte előtt Rokiczana prágai huszita érsek híve, midőn
1458-ban a királyi széket elfoglalta, magát abban megerő-
sítendő, a római egyház iránt a koronázása végett hozzá

¹⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. I, 539. Turóczy IV. Cap. 66.

²⁾ Kovachich: Suppl. ad Vest. Com. II, 176. kövv.

³⁾ U. o.

1466. küldött Ágoston győri és Vincze váci püspökök kezébe hűséget esküdött ¹⁾). De szívében folyton a huszitákhoz szítván, római vallású alattvalóinak vallásos érzését többféle-képen megsértette, minek következtében a római udvarral mind kellemetlenebb surlódásokba bonyolódott. Pius pápa ezek folytában 1462 nyarán De Valle Fantit követéül küldé Prágába, kit Podjebrád, mivel egy nyilvános gyűlésben élesebb szavakban hánytva volt szemére, hogy a magyar püspököknek koronázásakor adott hitét megszegte, a rendek végzése szerint elfogatott ²⁾). Podjebrád azonban elhirtelenkedett tettéért azonnal bocsánatot kért a pápától, s Mátyást közbenjárásáért kérte meg a curiánál, mit az neki meg is ígért ³⁾). Mennyire teljesítette Mátyás ezen ígérését nincs tudomásunkra; azt tudjuk, hogy a pápa, bosszúságában pártfogása alá vette s hűségesküjüktől is fölmentette a királyukkal épen nyílt háborúban lévő boroszlói polgárokat ⁴⁾). De a pápa e szigora csak konokká tette az eddigelé alázatos Podjebrádot. Egyebek közt egy követiséget küldött XI. Lajos királyhoz, s őt, mint több más fejedelmet is, arra ügyekezett bírni, eszközölnének ki egy újabb közönséges egyházi zsinatot. A külföldi ügyekbe avatkozni szerető francia király, midőn Mátyás koronázására követet küldött, meghagyta volt ennek, térne be elébb Podjebrádhoz; s így lőn aztán, hogy a követ, Mátyás előtt kijelenté, mikép ura az újabb egyházi zsinatot nem pártolja ugyan a cseh király ajánlatára mindazáltal szívesen szövetségbe lépne Podjebráddal és Mátyással. Az éles eszű Mátyás azonban rögtön átlátta, hogy az ajánlatnak nem más a célja, mint őt Podjebrád részére megnyerni a pápa ellen; miért is azt válaszában nagy diplomatai ügyességgel visszautasította. Csodálkozását jelenté a követnek, hogy urával Podjebrád a magyar király nevében

¹⁾ Kaprinay: Hung. Dipl. II, 163.

²⁾ Müller: Reichstags-Theater II, 247.

³⁾ Epist. Math. Corv. I, 125.

⁴⁾ Aeneas Sylvius Epist. 401. Opera 933.

is látszik alkudozni, mire egyáltalában nincs felhatalmazva. Ő ugyan veje Podjebrádnak, kit mint atyát tisztel, de egyzsersmind egy szabad, független országnak királya, ki szövetségeiben ennek érdekeit köteles szem előtt tartani. Ő nagyrabecsüli a francia király barátságát s óhajtja szövetségét; de mielőtt ezt tenné, kénytelen a tárgyat közleni mind országa tanácsával, mind szövetségeseivel, különösen Velenczével, s a kereszténység fejeivel, a pápával és a császárral ¹⁾.

A viszonyt Podjebrád és a római curia közt egészen a szakadásig feszültté tette II. Piusnak az 1464-ki június 14-kén kiadott bullája, melyben a cseh királyt, mint a kereszténység ellenségét 180 nap lefolyása alatt maga elébe idézte ²⁾. A nemsokára meghalt Pius utóda, II. Pál, a Podjebrádtól rablásai miatt üldözött s Rómába szökött Lichtenberg Hinkó által ösztönöztetve, még komolyabban fogta fel az ügyet, s előde példáját követve, a cseh királyt újabban Rómába idézte; Mátyásnál pedig kérdést tön: hajlandó volna-e az egyház ezen ellenségét, ha a szükség úgy kívánná, fegyverrel is engedelmességre szorítani? A pápának e levele az 1465-ki ősz elején drávai táborozásában találta a királyt, ki aztán arra október 2-kán következő választ írt: „Felhív levele által szentséged, hogy az apostoli széknak a cseh király elleni intézkedéseit támogassam, s birodalmamban azokat végrehajtassam. Miután én magamat országgommal együtt a római egyháznak és szentségednek egyszer felajánlottam, sem az Istennek e földön helytartója, sem maga az Isten nem parancsolhat nekem oly nehezet, oly veszélyest, mit elvállalni szentnek, üdvösnek nem tartanék, mit félelem nélkül meg nem kísértenék, kivált midőn a kath. hit szilárdítása és a hitetlenek árulásainak megfenyítése forog szóban.

¹⁾ Epist. Math. Corv. I, 129, mi nyilvánosan ide tartozik s a kiadó által hibásan soroztatott 1463 alá.

²⁾ Pessina: Mars Morav. 734.

1466.

Ebben engem az idők viszonyai szerint kötött régiebb szövetségeim sem gátolhatnak, melyeket az apostoli szék, mint jól tudom, különben is könnyen feloldhat; sem nem ijeszt vissza bár kinek is hatalma. — A cseheknél sokkal erősebb ellenségekkel szálltam én már szembe szentséged és elődei ösztönzéseire. Akár a csehek, akár a törökök ellen van tehát szükség, készen áll Mátyás és vele Magyarország. A menynyire csak a magam és országom ereje terjed, az mindennekfelett szentségednek s az apostoli széknek van és lesz örökké szentelve“ ¹⁾).

Hogy Mátyás, ki egyébiránt kormányában, midőn nemzete, koronája jogai forogtak szóban, annyi önállóságot szokott volt mutatni, e kérdésben oly vak engedelmisséggel viseltetett a pápa iránt, oly határozottan ajánlkozott fellépni ipa ellen, kétséggel több fontos okai voltak. Ő Podjebrádot, bár meghalt nejének atyja volt, soha sem szerette, s nem is szerethette. Az a gyöngédtelenség, melylyel Podjebrád, midőn még történetesen foglya volt, aszkóros leányát reá köté, s tőle azonfelül két hónapi tartásáért — mert őt fogolyként őrizni joga nem lévén, csak is ez jöhet tekintetbe — 60 ezer aranyat csikart ki, nem engedhette szívében kifejezni az őszinte szeretet s tisztelet érzelmeit. De azután is számos sérelmet szenvedett ő ipától, midőn ez, mint békebiró közte és Fridrik császár között oly önzőleg járt el, s alattomban még maga is gátolta az egyesség létrejöttét; midőn a császárral titkos szövetséget kötött, mely szerint ezt Mátyás megbuktatásában segíteni ígérkezett; midőn utóbb Újlakyval s pártjával a végre fondorkodott, hogy Mátyás megbuktatásával a maga fia Viktorin emeltessék a magyar trónra. Azon ravasz, fondor, nem egyszer egészen az alacsonyságig önző politika, melyet Podjebrád mindezen, mind egyéb viszonyaiban is követett, lehetetlen, hogy ellen-szenvet ne ébresztett volna Mátyásnak nyílt, egyenes, min-

¹⁾ Epist. Math. Corv. II, 70.

denha nagylelkű kedélyében. A mennyi személyes sérelem boszantá pedig őt a cseh király részéről, annyi jótétemény ösztönözte őt hálára a sz. szék iránt. Mátyás soha sem feledhetette el azt, hogy midőn ellenére az örököségi rendnek, dacára a hatalmasabb nemzetségek ellenszegülésének, trónra jutott, valamennyi hatalmasságok közt a szentszék volt az első, mely őt királynak ismerte; ez mutatott iránta egyedül őszinte jóakaratot, s ön személyes erején kívül a pápa pártfogásának köszönhetette, hogy a császári vetélytárs és a pártos urak ellen királyi székében megerősödhetett. És míg ez szívét hálára ébreszthetné, lehetetlen volt nem éreznie, hogy a jövőre is leginkább a sz. szék jóakarata által hiúsíthatja meg rossz indulatú szomszédjainak romlására irányzott fondorlatait; annak pártfogása által alapíthatja meg dynastiáját, mi nagyratörő lelkének kétségkívül hő vágya volt. Ezekhez járult, hogy a vallásos atyától, s a buzgó Vitéz János püspöktől vallásosságban nevelt, s mint a pápához s másokhoz írt számtalan levelei bizonyítják, az egyházhoz s annak fejéhez buzgón ragaszkodó ifjú király szintűgy jogosnak láthatá a pápa tettét, melynél fogva a baseli compactátakat eltörölte, mint bűnösnek Podjebrád ellenszegülését az egyház feje irányában, s türelmetlenségét azok iránt, kik a kelyhesek felekezetéhez nem tartoztak. A huszita tanok iránt végre, melyeknek hívei dúlásaik, fosztogatásaik által negyven év óta annyi nyomort árasztottak az ország felső részeire, elég oka volt Mátyásnak ellenszenvvel, gyűlölettel viseltetnie. E husziták pedig most Podjebrádban tekintették fejöket, főtámaszokat; s Mátyás valóban nem egyszer Podjebrád kezét vélte rejleni a csehek dúló, rabló betöréseinél, s nem is tartózkodott nyilván kimondani, „hogy ezek, miként több jelekből látszik, a cseh királynak, ha nem is parancsára, vagy izgatására, de bizonyosan elnézéséből történnek“¹⁾).

¹⁾ Pessina: Mars Morav. 773.

1466.

Kétséget nem szenved, mindezen okok nagy befolyással lehettek Mátyásra, midőn az egyház zászlótartójaként fellépni ajánlkozott. De hozzájuk kell még adnunk, hogy ő ekkoron tán még azt is hívé, miképen Podjebrád, mielőtt mindent kockára tenne, megalázza s aláveti magát a pápa ítéletének; miből Mátyás, mint a maga fellépése által eszközölt eredményből, nem kevesebb előnyt látott magára háramlani a sz. széknél. Azon esetre pedig, ha Podjebrád, az eszély szavára nem hallgatva, a pápa ítéletét daczczal fogadná, mindenekfelett legnagyobb erővel bírhatott az ifjú, dicsőőszomjas király elhatározására ama tekintet, hogy alkalma leend korának leghíresebb kapitányával megmérkőznie, s mire több királyunk örökösödés útján jutott, személyes ereje, fegyverhatalma által egyesíteni a cseh koronát a magyarral. Mert a harez díjául ő a cseh koronát igényelte; s miként látni fogjuk, nem is lépett elébb a harezterre, míg azt neki mind a pápa, mind a császár oda nem ígérte. Nagy királyok mindig hajlandók voltak a hódításra. És Mátyásnak itt szebb s fényesebb koszorúk kínálkoztak, mint a barbár török elleni harezokban. Áttekintvén ezen okok hosszú sorát, méltányolván azok súlyát, épen nem csodálkozhatunk, hogy azok Mátyásra is elhatározólag hatottak. Ha mindazáltal az ország legközelebbi jövőjére vetjük szemünket, lehetetlen nem fájlalnunk, hogy Mátyás, ezen okok által rábírva, eltért azon politikától, melynek irányát nagy atyjának példája s a nemzet természetes érdekei, mondhatjuk égető szüksége, számára kitűztek, s mely az országnak a hódolatató török elleni biztosításában állott. Az egyháznak lehetek s voltak is okai, inkább félni az eretnekségtől, szakadástól, mint a pogány töröktől; de a fényes tehetségű Mátyásnak, a haza veszélyes körülményei közt, szomszédságában egy, hódításaiban telhetetlen hatalomnak, melyről leveleiben önmaga is elégszer bevallá, hogy a hosszú harczaiban elfáradt nemzet egymagára hagyatva, neki határt szabni elégtelen, nem az volt hivatása, hogy e természetes

ellenséget mellőzve, országlásának nagy részében az egyház 1466.
előharcosává, zászlótartójává legyen.

Podjebrád a pápa ítéletéről értesülván, még az őszön alázattal válaszolá, hogy kész ugyan engedelmeskedni a sz. székek, de tartományainak kormányzása nem engedi azoktól hosszabb időre távozását. Kéri ennél fogva a pápát, jelölne ki egy, Csehországhoz közel fekvő várost, hol mentéseit kifejthesse, s a compactatákhoz való ragaszkodását igazolhassa. Ennyi engedékenységet a kath. vallás iránti érdemeinek tekintetéből méltán várhat ő szentségétől ¹⁾. De sem magának az idézettnek könyörgése, sem a csásárnak, s a bajor fejedelemnek az ő érdekében írt levele nem voltak képesek megkérlelni a pápát. Sőt ez, tán épen Mátyás ajánlata által bátorítva, meg sem várta a hatánap leteltét, hanem 1465 végén, s a következő évben kelt több bullájában, Podjebrádot eretneknek nyilvánítja, alattvalóit pedig a neki mondott hűségeskü alól föloldozza, s az engedelmeségtől iránta egyenesen eltiltja. Podjebrád még ezután is több irataiban ügykezett a pápát megengesztelni; midőn pedig törekvését hasztlannak látná, a világi fejedelmeknél keresett pártolást. Írt egyebek közt Mátyásnak, hosszan igazolván előtte magát a pápa kemény eljárása ellen, s kérvén őt, ügyekznék ő is, a többi fejedelmekkel kezét fogva, reávenni a pápát, hogy illő helyen meghallgattassék ²⁾. Mátyás e levelet nem késett megküldeni a pápának, kérvén őt, engedne időt a cseh királynak a maga igazolására ³⁾.

Egyébiránt Mátyás már azért akart mélyebben beereszkedni e viszályba, nehogy részrehajlónak látszassék, miután ez időben magának is kellemetlen surlódásai voltak a cseh királylyal azon dülások és fosztogatások miatt, melyeket ennek alattvalói Lippa Henrik, Csehország főmarsalja és

¹⁾ Klose: Dokumentirte Gesch. v. Bresslau III, 346.

²⁾ Dobnernél: Monum. II, 418. s belőle Katona XV, 179—199.

³⁾ Eschenloer: Chronik von Bresslau I, 227.

1466.

Sternberg Máté a Nagyszombat mellett épített két várból Magyarország felső részeiben elkövettek, melyekért elégtételt szerzendő, az ősz elején egy sereggel maga is a felvidékre ment ¹⁾. Podjebrád, ki most minden módon igyekezett megtartani Mátyás barátságát, az elégtételt teljes készséggel megígérte, s e végett Brünnbe a morva rendeket is egybehívta, meghagyván Viktorin fiának, hogy ezekkel tanácskozván, találjon módot e becsapások meggátolására. Viktorin ennek folytában oly szerződésre bírta Sternberget, hogy ama két várat Mátyás kezeibe adja át, vagy ha ez úgy kívánná, rontassa le; a vizály egyéb okai pedig két magyar és két cseh biztos megvizsgálására bizassanak. De Mátyás ezen eljárással egyáltalában nem volt megelégedve, nemcsak mivel Sternberggel, mint rablóval, alkudozásba ereszkedni nem akart, hanem mivel a cseh király más alattvalói ellen is volt panasza, „kik minden igaz ok nélkül be-betörnek országába, s itt nemcsak tűzzel, vassal, zsákmánylással és gyilkolással pusztítanak, hanem a törökök példájára férfiakat, asszonyokat, leányokat is fogságba visznek magukkal.“ A két király közt e miatt mind élesebb és sértőbb levelezés fejlett ki, mely egészen az 1467-ki februárig tartott ²⁾. De bár a levelek az elkeseredést mind a két részről növekedőben tüntetik elő, komolyabb ellenségeskedésig nem ment a dolog, s utóbb magától is megszűnt: csend lőn a nemsokára kitörendő vihar előtt. A huszita testvéreket azonban, kik magukat Nagyszombat körül két várban megfészkeltek volt, Mátyás 1467 elején e várakból kiverte, s az országból kikergette ³⁾. E közben a pápa Podjebrádot 1466 végén forma szerint egyházi átokkal sújtotta,

1467.

¹⁾ Pessina : Mars. Morav. 774. kövv.

²⁾ Közli e levelezést, melybe a Szécsi Dénes halála után a mult évben esztergomi érsekké lett Vitéz János is belévegyült, gr. Teleki József Okmánytár XI, 174. kövv. 183. kövv. 191. kövv. 229—251.

³⁾ Gr. Teleki József Okmánytár XI, különösen 241. 245.

s a császárt, a lengyel királyt és Mátyást az ítélet végrehajtására szólította.

1467.

Mátyás előre is látván, hogy ez, tett ígérete szerint is, az ő feladata leendő, a másik két hatalom, nem mervén a súlyos háborúba ereszkedni, a már alig mellőzhető összeadásra készülleteket teendő, az 1467-ki márcziusban Budán országgyűlést tartott. Mivel a cseh háború, ha valóban kitörne, mint támadó, egyedül a királyi zsoldos sereg által lenne viselhető, mindenekelőtt a kincstárt kelle jobb karba állítani. — E gyűlés eredménye alkotmányunk történelmében sokkal fontosabb, mintsem hogy kissé bővebb előadást ne igényelne. Kár, hogy e törvénykönyvnek eddig csak töredékeit bírjuk. Ezekből annyi tűnik ki, hogy Mátyás a régi kamarai nyereség és harminczad helyébe új adó- és vámrendszert alkotott, amazok a számos kiváltságok, szabadítékok miatt, melyeket elődei az egyházi s világi uraknak jobbágyaik, — s a városoknak kalmáraik számára adtak volt, már igen szűken jövedelmezvén ¹⁾. A rendszerrel együtt magát a nevet is megváltoztatta, s az eddigi harminczadot koronavámnak, a kamarai nyereséget pedig kincstáradónak nevezte. Emezt illetőleg, következők rendeltettek: A régi kamarai nyereség megszűnván, minden telek 20 új veretű denárt, vagyis 5 telek egy aranyat fizetendő adóul. Ettől ezentúl csak az országos nemesek majorsági jószágai vétetnek ki; alájavettetnek ellenben minden a kamarai nyereségtől eddig kiváltságolt egyházi s világi urak jobbágyai, s minden még létező vár- s egy telkes és egyházi nemesek, kik nem a királyoktól nyerték nemességöket; továbbá minden eddig kiváltságos testületek: a jászok, kúnok, oláhok, valamint a szabad királyi szésvárosok is; ezeknek királyadója azonban eltöröltetett. Megszüntettek mindazon szerződések, melyek szerint a régi kamarai nyereség zálogba

A budai
országgyűlés.

¹⁾ A királyi jövedelmek mennyiségéről e korban ld. a pápai követ tudósítását Kovachichnál: Script. Min. II, 30. k övv.

1467.

volt adva, a zálogtartók kárpótlása egy bizottmány kidolgozására hagyatván. — A koronavám a régi harminczadnál lejjebb szállíttatott ugyan; de miután az, a nemeséget kivéve, minden bel- s külföldre kiterjesztetett, a kincstárnak mégis bővebben vala jövedelmezendő, egyszerűsmind pedig a forgalom emelésére is jótékony hatást gyakorlandó. A királyi városokra nézve szabadságában hagyatott a királynak azokkal a vám megváltása iránt külön szerződéseket köthetni. Egyébiránt a vámjövodelmek a magyaroktól Hampónak nevezett Erneszt János, Sváboországból származott nemes igazgatására bízván, elidegeníthetetlen államjavaknak nyilvánítottak¹⁾. Ugyanez rendeltetett egyéb királyi javakról is; Fogaras, Radna és Omlás Erdélyben oly moldvai vagy havasalföldi vajdák számára tartattak fen, kik a magyar korona iránt hűségükért fosztatnának meg tartományuktól a török által²⁾.

Lázadás
Erdélyben.

Még e gyűlés rendeleteinek végrehajtásával foglalkodék a király, midőn hírül vette, hogy Erdély Vörös Benedek, Suky László s mások által, az új adó miatt felbujtatván, föllázadt, s a vajdát, János szentgyörgyi s bazini grófot, Magyarországtól független fejedelemmé kiáltotta ki. A lázadásban a szász városok közül Szeben és Besztercze, s velök együtt az oláhság s majdnem az egész nemesség is részt vőn. De Mátyás villámsebességgel lepte meg a lázadókat, s mielőtt ezeknek eszökbe jutott volna a szoros hegyi utakat elfoglalni, a nyár vége felé, Kolozsvár előtt termett 12 ezernyi seregével. Megjelenésére ijedtség fogta el a lázadókat: a nemesség letette fegyverét, s a vajda több másokkal együtt bűnbánva s kegyelemért esdve veté magát a király lábaihoz. Ő a megtérteknek megkegyelmezett; de a makacsokat, kik megfutottak, elfogatta, s közülök a főbb czinkosokat kivé-

¹⁾ A Kovachiehnál: Suppl. ad Vest. Com. II, 182. lévő töredéket kiegészíti némileg Mátyás levele az eperjesiekhez Vest. Com. 373. kövv.; és egy másik Kassa városához gr. Teleki: Okmánytár XI, 260.

²⁾ Epist. Math. Corv. III, 11.

geztette. Vörös Benedeket és Suky Lászlót, kik Lengyelországba menekültek, javaiktól fosztotta meg ¹⁾. A nemességet végre azáltal büntette, hogy a nemes meggyilkolásáért járó vérdíjt 200 forintról 66-ra szállította; mi azon korban, midőn a személybecsnek e vérdíj volt egyik mértéke, gyalázatnak tartatott ²⁾. Erdély új vajdáivá Csupor Miklós és Pongrácz János neveztettek.

A lázadókkal egyetértésben állott Bogdanovics István, moldvai vajda is, kire Mátyás részint azért, mivel a tartományt a magyar korona pártfogása alatt volt Péter vajdától erőszakkal foglalta el, hódolatát pedig megtenni mindedig elmulasztá, részint mivel Erdélyben többször dült és zsákmányolt, különben is boszús vala. Ennek megbüntetésére indult tehát késő őszön. Lengyel csapatokkal erősödve, harczra készen fogadta őt a hűtlen vajda, s hogy a hegyek közé csalja, seregével visszavonúlt. A király a Szeret és Moldva folyamok közt fekvő Baja városig nyomult utána a nélkül, hogy ellentállásra talált volna; de itt a vajda őt egy sötét éjen megtámadta. Ha Mátyás a támadásról eleve nem értesül, nagy veszély érheti a magyar hadat; de így teljesen elkészülve fogadhatta az ellenséget. A harc mindazáltal, mely a felgyújtott város lángjainál vívatott, az ellenfelek számára nézve egyenlőek lévén, rendkívül heves volt. Mátyás személyesen is belévegyült a csatába; Bánfy Miklós több reá irányzott csapást szerencsésen felfogott; de egy őt mégis megsebesítette. A magyarok, királyukat veszélyben forogni hallván, még nagyobb hévvel támadták meg az ellenséget, míg az végre több ezer halottat hagyván hátra, az erdőkben széjjel futott. Mátyás a szép győzelem után, részint sebo, részint a növekedő hideg miatt, mindjárt vissza-

¹⁾ Turóczy IV. Cap. 66. Bonfin: Dec. IV, Lib. I, 543. Pray: Annal. IV, 34. Ranzan, Schwandtnernél I, 397.

²⁾ Verbőczy Tripartit. III. rész, 3-dik cz. „Hogy — u. m. utóbb Verancsics — a parasztokhoz közelebb esvén, szünjenek meg királyaik ellen fondorkodni“. Katonánál: XX, 1459. l.

1467. vezette seregét, a tavasz nyíltával szándékozáván folytatni a háborút. De megelőzte őt hódolatával a vajda; és Mátyás, ekkor már a cseh háborúval lévén elfoglalva, örömet kegyelmébe fogadta a bűnbánókat ¹⁾).

IV.

1468. Az erdély-moldvai hadmenettel végződik Mátyás országlatának első korszaka, mely élet-, fény-, dicsőségteljes időszak. Főtörekvése volt eddig a hazát és a kereszténységet a hódoltatásaiban telhetetlen török ellen megvédeni; amazt a magukat negyven év óta [megfészkelt, dúló és fosztogató cseh rablóktól megtisztítani; a rendet, törvényességet az igazság szigorú kiszolgáltatása által megerősíteni; az alkotmányt az idő szükségéhez képest kifejteni, az ezt veszélyeztető oligarchia féktelenségének korlátokat vetni; egy jobb adó- s vámrendszer által királysága erejét gyarapítani. És e törekvést szép siker követte. Az előtte oly sokáig zajlongott országot lecsöndesíté, erejében megszilárdítá, a kereszténységnek a török barbárság rohanó árja ellen erős védfalává tette; magának pedig fényes, hervadhatlan dicsosozorút fűzött homlokára. Az 1468-dik évtől fogva azonban kissé különbözik a történelem ítélőszékének véleménye a nagy királyról. Országlata ugyan e korszakban még fényesebb, hadi tettei még nagyobbserűek s egyéniségében a hős és lángeszű kormányférfi még ragyogóbb vonásokban tűnik előnkbe; de dicsósége már nem oly tiszta, nem oly szeplőtelen; s legfőbb feladatának, mi a török elleni harc volt volna, szemből vesztese egyfelől —, szenvedélyszulte tettek másfelől egynémi foltot ejtenek homloka dicsfüzérén.

A pápának, mint említők, már szavát adta volt Mátyás, hogy kész megtámadni Podjebrádot, ha az egyház érdeke úgy kívánja; s eddig csak azért időzött, mert részint

¹⁾ Bonfin, Turóczy, Ranzan e. h. A lengyel írók, Dlugoss, Cromer e hadjárat leírásában igen részrehajlók.

magának is viszálya lévén a cseh királylyal, a részrehajlás vádját mellőzni kívánta, részint meg akarta várni, mily fordulatot ad az ügynek a Podjebrádra sujtott egyházi átok, s a pápai követnek izgatása a cseh tartományokban; végre pedig még a haszonról is biztosabb kívánt lenni, mely a minden előrelátás szerint hosszas háborúból reá áradand.

Mire Mátyás a moldvai háborút bevégezte, az ügy már határozottabb alakot vőn magára. Bár nem hiányoztak a cseh-morva kath. alattvalók között, kik a pápa szigorát helyben nem hagyták, a többség mégis a pápai követ izgatásaira hajolva, Sternberg Hinkó vezérlete alatt, Boroszlóban szövetséget kötött királya ellen. A császár pedig, kinek biztosai Podjebrád követeit a nürnbergi országgyűlésről kiutasították, utóbb meg minden módon azon voltak, hogy a német rendeket a cseh király ellen keresztes háborúra bírják, emevvel végkép meghasonlott. Kázmér lengyel király, kit a pápa, s a szövetséges cseh-morva rendek a cseh koronával, melyre neje után különben is jogot tartott, megkínálának, ezt szívesen fejére tette volna ugyan, de Podjebrádot megtámadni nem bátorkodott, s békés kiegyenlítést javaslott. A császár innen segílyt nem várhatván, több német fejedelemmel lépett szövetségbe, saját tartományaiban pedig kereszteseket gyűjtött Podjebrád ellen, ki az ő ellenséges indulata miatt elkeseredve, Victorin fia által 1468 elején neki háborút izent, s Ausztriát nyomban meg is támadtatta.

Így álltak az ügyek, midőn Mátyás Erdélyből visszatért, s útközben az ország főrendeivel Egerben nagy ország-tanácsot tartott. Itt találkoztak vele a pápa, a császár, s a boroszlói frigyeselek harcra felhívó, és a szultánnak békét ajánló követei. A pápai követ, Roborella Lőrincz ferrarai püspök, felhívta a királyt, váltaná be adott szavát s hajtana végre a sz. szék ítéletét, a háborúra tetemes pénz-segélyt igérvén, miből 50 ezer aranyat mindjárt le is fize-

1468.

tett ¹⁾. A boroszlói frigyeselek követe, Protász olmücsi püspök, azon ígérettel lépett a király elébe, hogy a kath. cseh-morva rendek őt azonnal királyukká választják, mihelyt tőle Podjebrád ellen sikeres védelmet nyernek ²⁾. A császár végre az 1463-ki szerződés erejénél fogva segédelmet sürgetett Podjebrád ellen, kinek fia Victorin már Bécset fenyegette, igérvén, hogy mihelyt Podjebrád Csehországból kiűzetik, azt Mátyásnak adja birodalmi hűbérül, addig pedig hadi költségei fejében Ausztria esztendei jövedelmét engedi át, s a háború folyama alatt ezer lovagot tartand táborában. — Azok, kik szerint az 1462-ki szerződésben az is kikötött, hogy Mátyás második házasságra ne lépjen, állítják, hogy a császár most e kötelezéstől is fölmenté őt ³⁾.

Az okokat, melyeknél fogva Mátyás a pápának oly határozott ígéretet tőn Podjebrád ellen fellépni, most még azon kellemetlen viszályok is szaporították, melyek a két király közt a mult ősön a cseh testvérek rablásai miatt kifejtettek. Podjebrád ugyan, midőn a vést feje fölött tornyosodni látá, igen megváltoztatá Mátyáshoz írt levelei hangját; s különösen egyen, melyet február 9-kén írt ⁴⁾, nagyon meglátszik, miképen arra van számítva, hogy a barátságos viszonyt megújítsa. De ez sem azon keserűséget nem írhatta ki Mátyás szívéből, melyet ama gyanú keltett, hogy a csehek rablásait Podjebrád szándékosan elősegíti; sem azon okokat nem gyöngíthette meg, melyeknél fogva Mátyás az egyház zászlótartójának szerepét átvenni ajánkozott Podjebrád ellenében. Ő tehát egy perczig sem habozott az említett követek felhívásának engedni; s még csak az urak hozzájárulását kívánta. És ez sem maradt el. Midőn a kérdés az országtanácsban tárgyalásba vétetett, voltak

¹⁾ Bonfin : Dec. III. Lib. I. 548.

²⁾ Eschenloer. Chronik von Bresslau II, 117. Dokument. Gesch. von Bresslau III, 2-dik rész.

³⁾ Pessina: Mars. Morav. 820.

⁴⁾ U. o. 819.

ugyan többen a világi urak közül, kik a minden előrelátás szerint hosszú és költséges háború megkezdését ellenezték, attól tartván, hogy az országot azalatt a töröktől érheti veszély; de miután tudokra adatott, hogy a török követek békeajánlással jöttek, ezek is elhallgattak: és a többség, melyet Vitéz János esztergomi érsek kéz alatt már előbb a király kívánságára hajlított, a cseh háborút elhatározta ¹⁾.

A követek e válaszzal haza küldetvén, Mátyás Bu- A cseh háború.
dára —, s ott hadi készületeit gyorsan megtévén, Pozsonyba ment seregével. A boroszlói frigyes rendeket innen biztosítá újabban is védelméről; innen adta ki ápril 8-kán manifestumát, melyben Európának tudtul adja, hogy nem önző célokból, hanem egyedül az egyház védelme végett kezdi meg a háborút, melyet szintoly kegyesnek tart, mint a török ellenit ²⁾; innen izente meg végre a háborút is Viktorinnak, ki akkora épen készülében vala Steierecknél a Dunán átkelni. A háborúizenet után néhány nappal Mátyás 16 ezernyi seregével a Morva folyón átkelvén, Laa városa mellett táborba szállt; minek következtében Viktorin azonnal visszavonult Ausztriából, s alkalmat nyújtott a császár vezérének Pottendorfernek, némi osztrák haddal szaporítani a magyar táborot. De nemsokára ott termett Podjebrád is egy gyakorlott sereggel, és szemben a magyar táborral szállott szekérvárba, úgy hogy csak a Taya folyam választá el egymástól az ellenséges seregeket. Nagyobb ütközetre azonban nem került a dolog; Podjebrád az ifjú hős szerencsésjétől, s a fürge magyar lovasságtól, Mátyás az agg hadvezér tapasztaltságától és a hadban jártas huszita gyalogságtól tartván ³⁾, mindegyik az alkalmat leste, melyet ellenfelének hibája nyújtana a támadásra. E helyett a királyok egy napon

¹⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. I. 549. Dlugoss: XIII, 421. Mátyásnak egy 1475-ki lev. Kovachichnál: Vest. Com. 394.

²⁾ Epist: Math. Corv. III, 87.

³⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. II, 554.

1468.

véletlenül személyesen találkoztak a Taya partjain, s Podjebrád, némi szemrehányások után békét ajánlott. Mátyás arra hajlandónak nyilatkozott, ha a csehek, az eretnekségről lemondva, magukat a pápának alája vetik, a császárral megbékélnek, a Magyarországon tett károkat megtérítik, és ezek teljesítését Spielberg zálogba [adása és túsok állítása által biztosítják. Az alkudozás azonban, mely e föltételek fölött folyt, s melyet a pápai követ is mindenképen nehezített, nem vezetett célra ¹⁾. A pápai követ e helyett Protász olmüci püspök által Kázmér lengyel királyt szólíttatá fel, lépne a császárral s Mátyással szövetségbe, s ennek szilárdabbá fűzése végett adná leányai egyikét Mátyásnak, másikat Fridrik fiának Miksának feleségül. De Kázmérnak egyáltalában nem volt kedve háborúba bonyolódni Csehországgal, melynek örökségére igényt tartott; utóbb pedig egészen Podjebrád részére vonta őt ennek máj. 16-kán tett azon ígérete, hogy a maga halála után Kázmér fiainak egyikére szálland Csehország öröksége ²⁾.

Az alkudozás félbeszakasztatván, Podjebrád nemsokára visszavonult táborával, mely azon okból, mivel a portyázó magyar lovasság minden élelmiszer szállítását meggátolta, mindenben hiányt szenvedett. Mátyás ennek következtében Znaimba tette át táborát; és miután a cseh-morva és sziléziai katolikus rendeket felhívta, hogy minden erejökkel hozzá csatlakozzanak ³⁾, a pápát pedig Rómában lévő követe által az ígért pénzsegély megküldésére szólíttatta ⁴⁾, egy ügyes fordulata által Viktorint Trebics városába szorítá, s nyomban körülfogá. A város nem állhatott sokáig ellent a magyarok rohamának. — Midőn azonban ezek a városba hatának, Viktorin az őrség nagyobb részével, előbb egy közel fekvő

¹⁾ Bonfin. e. h. Epist. Math. Corv. III, 67. 70. Pessina 824.

²⁾ Dlugoss Lib. XIII, 422.

³⁾ Epist. Math. Corv. III, 66. 70.

⁴⁾ U. o. 84.

megerősített klastromba, abból pedig néhány nap múlva egy kitörés alkalmával a segedelmére jött Henrik öcsésének táborába menekült ¹⁾, ezzel együtt atyjok táborába huzódott vissza.

Trebicsből a király Brünn alá vezette seregét, hova őt a polgárok maguk hívták volt meg; de a város mellett fekvő hatalmas sziklavár, Spielberg kapitánya hallani sem akart a megadásról; miért is azt Mátyás jun. 23.-án körültáborolta. Pár nappal utóbb Podjebrád is megjelent ott táborával, de nem annyira, hogy a várat felmentse, mint hogy Mátyásnak ismét békét ajánljon. A királyok e végett többször találkoztak s ebédeltek is egymással; de az alkudozásnak most sem lett sikere. Sőt kevésben múlt, hogy a felek egy ily lakomából véres fejekkel nem váltak el egymástól. Sternberg Zdenko ugyanis poharazás közben indítványt tőn, döntse el a két király közti viszályt udvari bolondjaik párbaja. A tréfa köztetszést nyert, s a bolondok birkozni kezdének. De midőn a magyar a szálasabb csehet fölemelé s már-már a földhöz sújtá, s egy cseh udvarnok ezt némileg gyámolítaná, a néző urak, kik a hosszas birkozást mind növekedő érdekekkel kísérek, maguk is összevesztek, s nagy bajjal lehetne csak meggátolni, hogy a már villogó kardok össze ne csapjanak. Podjebrád az alkudozás sikeretlensége miatti bosszúságában maga is párbajra hívta fel Mátyást, mit ez el is fogadott ugyan, de nem gyalog, mint a cseh király akará, hanem miként fejedelmekhez illenék, lóháton, mire ismét a testes, potrohos Podjebrád nem akart ráállani ²⁾. A cseh király célját az egyezkedésben el nem érvén, meg visszavonult táborával. Mátyás pedig, miután Spielberg vívásának folytatását Magyar Balázssra és Kinizsy Pálra ³⁾ bízta, Olmüczbe ment,

¹⁾ Pessina 823. Dlugoss Lib. XIII, 424. Bonfin 555. Epist. Math. Corv. III, 26.

²⁾ Bonfin. c. h. 556.

³⁾ E nevezetes férfiú, kit kortársai magyar Herculesnek neveztek, ifjúságában molnár legény volt. Magyar Balázs vele rendkívüli erejé-

1468. hogy ott a fölkelt szövetséges rendekkel a háború nagyobb mérvben való folytatásáról tanácskozzék. A rendek, kik eddigelé nagyon kevés buzgalmat mutattak, a király felhívására most 20 ezernyi sereget ígértek zászlai alá állítani ¹⁾. E közben a lengyel királytól is követek érkeztek, Mátyást arra bírni ügyekezők, hogy egy hosszabb fegyverszünetre lépjen ellenével, mely alatt aztán mind vele, mind Rómával megújíttassék a békealku. De törekvésök süketlen maradt. Mátyás, miután még Csehország királyi helyettesének címét fölvette, és Sternberg Zdenkót Morvában helytartójának nevezte, Hradistye városának megszállását pedig elrendelte ²⁾, szeptemberben Pozsonyba utazott, hova a magyar rendeknek e hó 8-kára országgyűlést hirdetett.

Mátyás attól tarthatott, hogy Kázmér királyt, Csehország örökösödésének reménye nyílt fellépésre bírja Podjebrád mellett. Hogy tehát seregeit oly számra emelhesse, miszerint ennek is megfelelhessen, mindenekelőtt kincstárát kívánta jó karba állítani; s ez volt főczélja az országgyűlésnek. A rendek, miután biztosítottak, hogy abból a király jogot magának a jövőre nem képezend, a kincstár-adón felül még rendkívüli pénzsegélyt is szavaztak meg, amavval együtt kapunkint beszedendőt; az egy telkes nemesek azonban úgy ezen rendkívüli, mint a kincstár-adó alól is fölmentettek. A király viszont avval jutalmazta a rendek e kedvezését, hogy őket a fölkelés terhe alól, kivéve, ha az országot rendkívüli veszély fenyegetné, egy évre fölmentetett; s a koronázási oklevelet is sértetlenül megtartani s megtartatni ígérte ³⁾.

nek híre után — mely szerint atyja malmát egymaga is elhajtá, egy malomkövet vállán tova vitt, egy akós teli hordót szabadon szájához emelt s úgy ivott belőle stb. megismerkedvén, őt seregébe vette föl, hol aztán a nemsokára nagy hírre s vezérségre jutottnak leányát is nőül adta. Bonfin. e. h.

¹⁾ Dokument. Gesch. v. Bresslau III, 2, 24.

²⁾ Eschenloer: Chronik von Bresslau II, 138.

³⁾ Kovachichnál: Suppl. ad Vest. Com. II, 196.

A kívánsága szerint végzett gyűlés után a király szövetségét Fridrikkel novemberben megújítván, 1469 elején némi haddal ismét Morvába sietett, hol valamint Sleziában is a háború idő közben szerencsésen folyt részére. Mert bár maga Podjebrád a Csehországba tört s kegyetlenül pusztító német keresztesekeket széjjel verte ¹⁾; Morvában mindazáltal Viktorin hadai több ízben jelentékeny vereséget szenvedtek, Sleziában pedig néhány vár a szövetséges rendek kezébe jutott ²⁾. Jelenléte és czélszerű intézkedései Spielberg vívásába is újabb élénkséget hoztak, minek következtében ez febr. 12-kén (1469.) magát végre meg is adta, mit örömteljes levelei hirdettek az országban ³⁾. A nevezetes várral szintén egész Morva hatalmába jutott; s most már Csehországban akarta fölkeresni a nagyobb ütközetre eddigelé bátortalan ellenséget. E hadjárat alatt azonban, melyre február végével indult meg, nem szolgált Mátyásnak a szerencse. Alig szabadult meg ugyanis Chrudin táján, melyet sikeretlenül vívatott, egy vakmerő kémszemle alkalmával az elfogatás veszélyéből, midőn Willamovnál még nagyobb jutott. Chrudin alól elvonulván, Kutna felé tartott seregével, midőn hírül vette, hogy Podjebrád egy- s ennek Henrik fia másfelől erős hadakkal közelednek feléje. Őt tehát látván, hogy e hegyes vidék szűk völgyeivel nagyrészből lovasságból álló seregének igen alkalmatlan hely volna az ütközetre, Willamov felé fordult. De rövidebb úton megelőzte őt az országában jártasabb Podjebrád, s útját egyfelől hadaival, másfelől a szénégetők által megfűrészelt s ledöntött fák torlaszaival annyira elvágta, hogy Mátyás a kelepczéből semerre sem szabadulhatott, s legfőlebb csak hada nagy részének vesztével vághatta volna ki magát. Mátyás e ve-

¹⁾ Pessina 837. Eschenloer e. h. 135.

²⁾ Pessina 839. Eschenloer. 140.

³⁾ A Kassa városát erről tudósító levelét közli gróf Teleki, okmánytár XI, 371.

1469.

szélys körülmények közt fegyverszünetet ajánlott ellenének, mely alatt a békéről újabb alkudozás kezdetnék meg. Podjebrád még e kétes helyzetben is veszélyesebb ellenfélnek tartá Mátyást, a békét pedig sokkal inkább óhajtá, mintsem hogy azon feltétel alatt, hogy Mátyás a pápát is ügyekezze megengesztelni, el nem fogadta volna az ajánlatot. A fejedelmek maguk is több ízben találkoztak, s végre abban egyeztek meg, hogy az alkudozás ápril elején Olmüczben kezdessék meg, s e végett maga Podjebrád is e város közelébe, Sternbergbe jöjön. Podjebrád, fiainak kizártával s a Kázmérnak tett ígéret megmásításával Mátyásnak ígérte megszerezni országa örökségét, ha a pápától magának a békét, felekezetének a kehely használatát kieszközli ¹⁾. Az ellének oly barátságosan váltak el egymástól, hogy Podjebrád fiai Mátyást biztosító levél nélkül Olmüczig kísérték, hova ez az alkudozás megkezdése végett a kathol. rendeknek gyűlést hirdetett. A pápai követ, Roborella Lőrincz, váltig ingerlé itt Mátyást, tenné fogolylyá a két herceget; de ő bosszúsággal utasítá el magától a méltatlan tanácsot ²⁾.

Mátyás, úgylátszik, most őszintén hajlott a békére; de a pápai követ erről mitsem akart hallani, s tiltakozott az ápril elején tartott tanácskozások ellen. Azt hivén, hogy a király csak azért óhajtja most annyira a békét, mivel ennek jutalmául Podjebrád neki koronája örökségét ígérte volt: ő is Mátyás nagyravágyásának kielégítését ragadta meg eszközül a békekísérlet megghiúsítására. Tanácsa szerint a szövetséges rendek, Rudolf boroszlói püspök indítványára Mátyást királyukká választották. A királynak azonban most több bizodalma lehetett Podjebrád ígéretében, ki a béke jutalmául részére a kelyhesek hajlamát is megnyerni

¹⁾ Pulkava folytatja Dobnernél IV, 187. Dlugoss, Lib. XIII. 439. Podjebrád által téteti a békeajánlatot. Pessina és Eschenloer e. h, s mások, több nevetséges mesékkal is vegyítve adják elő ezen eseményt.

²⁾ Cureus: Annal. Siles. 176. Galeotus Martius: De Mathiae regis dictis et fact. Cap. I. Schwandtnernél I, 535.

fogadta, mint a katholikus felekezet egyoldalú választásában, melyet nemcsak a kelyhesek ellenzése, hanem azokkal kapcsolatban a lengyel király törekvése is megíúsíthatna. Ő tehát a választást nem fogadta el, hanem inté a rendeket, hajóljanak az ő akaratára, ki örömet eszköz lesz kibékültetésükben Podjebráddal. A rendeket Mátyás e szilárdsága hamar meggyőzte, hogy az óhajtott békét sokkal előbb elérhetik általa, mint makacsul ragaszkodva a pápai követhez: s az alkudozások megkezdését tovább nem ellenzik. E szerint, bár a lengyel király mind a rendeknél, mind Podjebrádnál oda törekedett követei által, hogy az egyességet meggátolja, mégis a legszebb kilátás nyílt a békére. Az alkudozások a királyok személyes jelenlétében az Olmücz előtt felvont sátorokban kezdettek meg, és sikerrel is folytak mindaddig, míg a baseli compactatakra került a sor. Ezekre nézve Podjebrád kijelenté, hogy népe az urvacsorájának két színben vételétől elállni nem hajlandó; minélfogva azt kívánta, hogy a pápa megegyeztével részrehajlatlan bírák által vizsgál-tassék meg ama kérdés: van-e joga a sz. széeknek eltörölni oly engedményt, melyet egy közönséges zsinat adott? De ezt a pápai követek még csak feljeleníteni sem akarták; s így aztán az alkudozás megakadt, s Podjebrád az egyesség lehetetlenségéről meggyőződén, Sternbergből hirtelen eltávozott, meghagyván fiainak, hogy egy évi fegyverszünetet eszközöljenek ki a magyar királytól; mi aztán meg is kötöttet ¹⁾.

Podjebrád távozása annál inkább aggodalmat ébreszte Mátyásban, mivel értesült, hogy a cseh király ezután a lengyel követekkel tanácskozott, s ezek tőle nyomban Rómába utaztak. Nem lehetett többé kétsége, hogy Podjebrád ismét közeledett a lengyel királyhoz, s általa kívánja megkísérteni kibékülését a pápával, és hogy akár sikerülend e kísérlet, akár nem, Kázmér igényei a cseh koronára minden-

¹⁾ Eschenloer II, 153. kövv. Dlugoss Lib. XIII, 440.

1469.

esetre nagy támaszt nyerenének Podjebrádban. E tekintetek, melyekhez még a pápai követ előterjesztései, a szövetségesek kérelmei, s az alkudozásokat szintén megrontani kívánó Fridrik császár épen akkor érkezett követeinek ösztönzései is járultak, végre arra bírták Mátyást, hogy cseh királylyá választatását, mely a szövetséges rendek által az olműczi székesegyházban, a pápa és a császár követeinek jelenlétében május 3-kán ünnepélyesen megújított, végre elfogadja. — Még azon hónap folytában a morva és sleziai rendek is hódoltak neki Boroszlóban, csak azt kötvén ki, hogy tartományuk Csehországtól el ne szakasztassék, s Mátyásnak netalán örökös nélküli halála esetében szabadon választandó királyuk Magyarországnak e tartományokért 400 ezer aranyat fizessen kárpótlásul ¹⁾).

Podjebrád e választás hírének vévén, oly boszúra gyúlt Mátyás ellen, hogy a kelyheseknek egy, Prágában tartott gyűlésén saját fiainak mellőztével Uláslót, Kázmér lengyel király fiát örökösévé választatta, s a maga leányát neki nőül jegyezte el ²⁾; azután pedig a fegyverszünetet, a nélkül hogy azt felmondta volna, megszegvén, a háborút ismét megkezdette; maga Sleziára tört, s azt tűzzel, vassal pusztította, — Viktorin fiát pedig Morvába küldötte. Ezen ellenséges föllépés nem csekély zavarba ejtő Mátyást, ki a hosszú fegyverszünetben bízva, seregének nagy részét elbocsátotta, vagy haza küldötte volt. Szokott erélyével mindazáltal rövid időn annyi erőt sikerült összevonnia, hogy legalább Viktorint előnyomultában nemcsak megállíthatta, hanem egy véres ütközetben Hulinnál meg is verte, és serege maradványaival Hradistyébe szorította; utóbb pedig őt,

¹⁾ Bonfin Dec. IV, Lib. II, 557. Eschenloer II. 160. Pessina 838. Cureus: Annal. Siles. 177. Balbin: Epitome 556. Ezek ellenében hiába mondja erőszakoltnak a választást Dlugoss. Lib. XIII. 442. Mit maga Mátyás levele is a Kassaiakhoz eléggé megczáfol, Kaprinaynál I, 480.

²⁾ Dlugoss. Lib. XIII, 445. Cureus c. h. 177.

midőn onnan távozott, Wezele körül utólérvén, magát is elfogta s Visegrádra vitetvén, tisztességes őrizet alá tette ¹⁾).

1469.

A nyert előnyök után Mátyás örömet Csehországba tette volna át a háború terét, mielőtt Podjebrád Kázmértól, — mi Ulászló megválasztásának föltételéül szabott ²⁾, tetemesebb segílyt nyerne. De e végre nagyobb erőt látta szükségesnek, mint a minővel rendelkezhetett. Eddigelé sem a pápa, sem a császár, sem a szövetséges rendek — bár ezek megválasztatásakor 20 ezernyi sereget ígértek zászlai alá állítani, — nem váltották be adott szavokat, s a háborút jobbara saját kincstárából, saját zsoldosaival viselte. Különösen bosszús volt e hanyagság és fősvénység miatt Mátyás a császárra, kihez is e miatt Mihály esztergomi olvasó kanonokot s oldala mellett lévő titkárát küldé követségben. Ennek sürgetéseire a császár újabban is megígérte ugyan átküldeni Ausztriának kikötött egy évi jövedelmeit, s az ezer lovas; de a pénz most is csak ígéretben maradt, s az ezer lovas pedig, kiket valahára átkülde, oly csócselék nép volt, hogy Mátyás azokat bosszúsan visszautasítá, azt üzenvén a császárnak, hogy helyettök csak azon összeget küldje meg neki, melybe tartások kerülné ³⁾. Maga a pápa is szemlátomást meghidegülni kezdé, mióta Ulászló Prágában Csehország koronaörökösévé választatott, s bár Mátyás a veronai Rongoni Gábor ügyes szerzetest, ki még Kapisztrán Jánossal

¹⁾ Pessina 845. Bonfin e. h. 558. szerint Weszelében ostromolta és fogta el Mátyás a herceget. Ezt látszik mondani Mátyás maga is Kassához írt levelében. (Dat. in descensu nostro exercituali sub fortalicio Wezele feria 6-a prox. post fest. b. Matris Mariae a. d. 1469.) . . . Victorinus filius Georgy Podebrath heretici in civitate Wezele captivitati nostre mancipatus stb. Kassai levéltár. A herceget Madácsi László és Jánosi Gáspár fogták el, kiket e tettökért Mátyás meg is adományozott. Teleki okmánytár, XI. 426.

²⁾ Dlugoss Lib. XIII. 445.

³⁾ Bonfin e. h. 558.

403

jött volt be az országba, s kinek Mátyás már több ízben hasznos szolgálatait tapasztalta, újabban is Rómába küldé, a pápa egyáltalában nem vala reábirható, hogy ama kérdésben: Mátyást illeti-e a cseh korona, vagy Ulászlót? határozatot mondjon. Mindezekhez járult, hogy pillanatnyilag a hadi szerencse is elpártolt Mátyás zászlaitól. Henrik, Podjebrád György második fia, október végén egy erős haddal váratlanul megint Morvában termett, s Mátyást Hradistye vívásával felhagyni kényszerítvén, egy véres ütközetben, melyben ezer magyarnál több maradt a csatamezőn, megverte, s hadát a Kárpátokra vetette vissza. A visszavonulásnál, melyet a király kopjás testőreivel ügykezett fedezni, ő maga is csaknem elfogatott, s egyedül személyes vitézségének és testőrei önfeláldozásának köszönhetette menekültét ¹⁾. E csorbát ugyan hamar helyreüité Mátyás, mert hadait Brodnál összeszedvén, s Magyarországból magához újabb pihent csapatokat vonván, ismét oly erővel jelent meg Morvában, hogy Henrik nem mert újabb ütközetet adni, s Mátyás annak elvonulása után, ismét visszatérhetett Hradistye vívására. De minthogy sem a Kázmér által fenyegetett szilezektől, sem a többi szövetséges rendektől az ígért hadakat meg nem nyerhette, a háborút kívánsága szerint nagyobb mérvben még sem folytathatá.

A király e körülmények közt ismét csak Magyarország bővebb segélyzését vette tehát igénybe, s a végett november közepén, miután hadai vezérletét Hradistye alatt Csopor Miklós erdélyi vajdára bízta, maga Budára sietett, s oda az év végére a rendeknek is országgyűlést hirdetett. A gyűlés célja pénzsegély volt, melylyel az ország déli határait a törökök ellen, kik Horvátországot fenyegették, védelemállapotba helyezhesse, s egyszersmind a cseh háborút is erélyesebben folytathassa. Voltak, kik a hosszú s az országra semmi hasznót sem hajtó háború ellen szót emeltek; de az

---

¹⁾ Pessina 847. Eschenloer II. 188.

ügyes király, ki ezen ízben sem mulasztá el biztosítani a rendeket, hogy akarattok ellen őket ozentúl sem fogja megadóztatni, mégis oda vitte az ügyet, hogy a segedelem, s pedig minden eddiginél bőségesebben, minden telektől egy arany, a rendes kincstáradó tehát ötszörözve, megajánl-
tassék ¹⁾).

1469.

A magyar országgyűléssel majdnem egy időben Fridrik császár is gyűlést tartott Bécsben a birodalom rendeivel. Mátyás oda a maga részéről is küldött követet Rozgonyi János személyében, részint hogy a német urakat is segélyre indítsa a csehok ellen, részint hogy a császárral megbomlott jó egyetértését helyreállítsa; majd, hogy ezekben czélt érjen, az 1470-ki február közepe felé személyesen is fölment Bécsbe. Mind a két fejedelemnek volt egymásra panasza: Fridrik vádolta a királyt, hogy a mult évben lázongó Baumkircher és más stájer urak mozgalmait kéz alatt ő szítogatta, s a törököknek Tótországon keresztül az ő tartományaiba végrehajtott becsapásait meg nem akadályoztatta; Mátyás ellenben a cseh háborúra kötelezett segély elmaradását vetette Fridriknek szemére. Majd a német rendek vették át köztök az egyeztetői szerepet, s a béke állandósága végett házasságot hoztak indítványba Mátyás és a császár Kunegunda leánya között. Mátyásnak tetszék a szűz, de hogy a házasság megkötésével az egyenetlenségek minden oka is megszűnjék, jegyajándok helyett azt kívánta a császártól, hogy a még közénél lévő magyar javakat ereszse vissza, követeléseiről a magyar koronára mondjon le, Baumkircher Andrásnak pedig, kit Mátyás a maga védelmébe fogadott, elvett jószágait 40 ezer arany forintnyi kárpótlással adja vissza. A fősvény császárt e föltételek annyira felbosszantották, hogy haragjában Mátyásnak még alacsony származását is szemére vetette, sőt, ha egy bécsi polgár igazat mondott, még élete ellen is cselt hányatott. Mátyás erre búcsuzatla-

Bonyodalmak
Fridrikkel.

1470.

¹⁾ Pray: Annal IV, 61. Kovachich: Vest. Com. 383.

1470.

núl távozott Bécsből Czobor és Bánfy Miklós társaságában, többi kíséretét hátrahagyva ¹⁾).

Mátyás ezután Baumkircher s más pártos osztrák urak váraiba magyar őrséget küldött, s mivel Podjebrád nagy hadi készületeiről, majd Igló megszállásáról értesült, újdonszerűen szervezett fekete-seregével máj. elején maga is Morvába sietett, s Iglót fölmentette, Gödingnél Podjebrádnak 800, s utóbb Tobischaunál ezer emberét s több száz szekérét elfogta. Nagyobb ütközetre mindazáltal ezen évben nem került a dolog, minthogy sem Podjebrádnak szekérváraiból nyílt csatába ereszkedni, sem Mátyásnak a szekérvárakat megtámadni nem volt kedve. E közben a diplomácia is mozgásban volt. Mátyás nemsokára Bécsből hazatérte után, egy újabb követség által sürgette a pápánál Olmüczben történt elválasztatásának megerősítését. II. Pál pápa ilyféle lépés következtében újabb bonyodalmaktól tartván, a király kívánságának teljesítése helyett Kázmér lengyel királyhoz küldte követet, ki őt arra bírni ügyekeznek, hogy Kázmér Sleziával megelégedve, önként mondjon le Cseh- és Morvaországról, melyet Mátyástól megtagadni nem lehetne, sőt Mátyással kezét fogva támadja meg Podjebrádot, s e szövetség megerősítése végett adná Hedvig leányát is hitvesül Mátyásnak ²⁾). A pápai követ működését azonban, mely különben sem talált Krakóban viszhangra, egészen eredménytelené tette Fridrik császár, ki mihelyt arról értesült, hogy Rómából követ megy Kázmérhoz, a maga részéről is tüstént követet küldött hozzá, s őt a Mátyással való szövetségről minden módon lebeszélvén, felszólította, küldene Bécsbe teljes hatalmú követeket, kik vele kötnének szövetséget. Kázmér hajlott a felszólításra, minek következtében a szövetség közte és a császár közt létre is jött, a pápai követ pedig utóbb kitérő válaszzsal bocsáttatott vissza Rómába ³⁾).

¹⁾ Dlugoss Lib. XIII. 445. Pulkava folyt Dobnernél IV. 189.

²⁾ Dlugoss 454.

³⁾ Dlugoss. e. h.

1470.

Míg a császár, s a lengyel király ekként fondorkodának Mátyás háta mögött, ez és Podjebrád, ki a nyílt csatát gondosan kerülte, eredménytelen menetekkel fárasztották egymást, mígnem a cseh király azokat megunván, s egészségét is mind inkább hanyatlani érezvén, békeköveteket intézett Mátyáshoz. Ezekkel egy ideig keserűen folyt ugyan a levelezés, némely morva uraknak azonban mégis sikerült oda vinni a dolgot, hogy a felek közt aug. 10-kétől november 1-ig tartandó fegyverszünet köttessék ¹⁾, s majd a valóságos békealkudozások is megkezdessenek. Mátyás, ki a törökök mozgalmai miatt az őszön Magyarországra tért vissza, a következő békeföltételekkel küldötte Polnára követeit: Csehországot, míg él, Podjebrád bírja, de utódául még a maga életében választassa meg Mátyást, ki aztán Viktorint fogóságából díj nélkül elbocsátván, Morva herczegévé nevezi, ha pedig örökös nélkül halna meg, Csehországot is reászálítja ²⁾. Podjebrád oly méltányosaknak találta e föltételeket, hogy azoknak elfogadtatása végett az 1471-ki január 20-ra Prágába országgyűlést hirdetett, s azon mindent elkövetett, hogy a rendek Ulászló választatását megsemmisítvén, e békeföltételeket fogadják el. A dolog nem ment ugyan könnyen: a kelyhesek nagy része semmi jót sem várt a buzgó vallásosságú, erélyes Mátyástól; de Podjebrád ügyekezete már-már legyőzte az ellenszenvet a magyar király iránt, midőn a lengyel követek megjelentek, s azon ígéretökkel, hogy a pápánál, kihez küldve vannak, mindent jó végre vezetendének, oda hajlították a rendek többségét, hogy visszatértökig minden további határozat felfüggesztessék. Így állt az ügy, midőn Podjebrád, korának egyik legkitünőbb fejedelme, az 1471-ki márczius 22-kén meghalálozott.

1471.

¹⁾ Eschenloer II, 202. Pessina 856.

²⁾ Dlugoss és Pessina e. h.

1471.

V.

A cseh
királyság.

Mátyás Podjebrád György halála után, melyet maga is megkönyezett, azonnal Brünnbe siet, s a boroszlói származású Bekensloer János egri püspököt és Csopor Miklós vajdát, fényes kísérettel, haladék nélkül a cseh rendek királyválasztó gyűlésére küldötte; mert bár egynémelyek azt javasolák, hogy haddal menjen Prágába, ő nem akarta erőszakolni a nemzeti akaratot, melyet a januári gyűlés eseményei után önként is maga felé hajlani reménylett. Reményét még az is nevelte, hogy az őt ellenző kelyhesek, a vágytársak, Ulászló, Albert szász herczeg és a vitéz Podjebrád Henrik közt megoszolva valának, míg a kathol. rendeket, kevés kivétellel mindnyáját, magához szítani hitte; másrészt pedig a császár követei is úgy nyilatkoztak előtte, hogy az ő megválasztását elősegíteni mennek a gyűlésbe ¹⁾. Midőn a gyűlés május 19-kén Prágából Kutnába áttétetett, valóban jól is látszának állani Mátyás ügyei: Sternberg Zdenko, Neuhaus Henrik és Rosenberg János az ellenzékből is többeket megnyertek részére. Ekkor azonban hirtelen megfordult a kocka. Ellenségei megijedvén pártjának e szilárdulásától, fennen hirdették, hogy Mátyás egy nagy sereget von össze Brünn táján, és szenvedélyességgel izgatták a rendek nemzeti érzelmét; ne hajólnának meg az erőszak előtt, ne engednék megszoríttatni a nemzet szabad választási jogát. Ezek ügyekezetének még Roborella pápai követ s Rudolf boroszlói püspök helytelen buzgalma is támogatására szolgált, midőn mind azokat egyházi átokkal fenyegették, kik Mátyás ellen, másra szavaznának. S majd közönségesseé lőn a kelyhesek közt a kiáltás, hogy hitők, nemzetök föllenségét soha sem fogják elismerni királyuknak. Többeket

¹⁾ A pápai követ levele Raynaldnál: Annal. Eccl. XIX, 226. Bonfin Dec. IV. Lib. II. 560. Imperatoris legati aliud dicebant et aliud inferre nitebantur.

elfordított Mátyástól a császár követeknek fondorkodása is, kik míg nyilván a magyar királyt látszának pártolni, kéz alatt Kázmér fiának szerzének barátokat. De tán mindenek közt legtöbbet ártottak Mátyásnak Vitéz esztergomi érsek, s a többi elégedetlen magyar urak követei, kik Kutnában titkon megjelenvén, mennél váratlanabbúl, annál nagyobb hatással intették a cseh rendeket, óvakodnának oly királyt választani, ki önkénye, zsarnoksága által hazájában is minden szívet annyira maga ellen ingerelt, hogy az egyházi s világi urak eltökélték légyen magukat, őt megbuktatniok, s a lengyel király második fiát emelniök az ország trónjára. Szavoknak nagy hitelt szerzének a Lengyelországból érkezett legújabb hírek, melyek szerint a magyar urak már valóban alkuba ereszkedtek Kázmér királylyal második fiának Magyarországra küldése iránt. — Mindez összehatva, végre győzedelmet szerzett a lengyel pártnak: a 15 éves Ulászló május 27-kén királylyá választatott; Mátyás követei, kik az ellenök hányt cselektől már életüket is félthették, méltatlanságokkal illetve, Kutnát harmað nappal elébb odahagyták ¹⁾).

Mátyás e történetekről értesülvén, haragjában Iglóról Prága felé indult, s az országot tüzzel, vassal pusztítá, majd oda ismét visszatérvén, jogainak békés úton kivívása végett a lengyel királyhoz, és a regensburgi birodalmi gyűléshez küldé követeket; a hozzá szító morva és sleziai rendeket pedig Iglóba gyűjtötte. Itt a már elébb érkezett s Mátyást a cseh királyságban megerősítő pápai bulla, melyet csak azért nem tett nyilvánossá, nehogy a közvéleményt általa erőszakolni látszassék, ünnepélyesen kihirdettetett ²⁾, s végzéssé lön, hogy miután a király a cseh háborúra eddigelé már harmadfél millió aranyat költött, tovább is folytassa azt

¹⁾ Eschenleor II, 217. Pessina : Mars Morav. 862. és Phosphorus septicornis III, 292. Bonfin Dec. IV. Lib. II. 559. Dlugoss: Lib. XIII, 466. Pray: Annal. IV, 71. kövv.

²⁾ Pray Annal. IV, 73.

1471. jogainak kivívása végett ¹⁾. Mátyás ezután a morva-sziléz hadak vezérletét Sternberg Zdenkóra bízván, maga julius vége felé Magyarországra sietett, hova őt sürgetőleg hívta egy újabb bonyodalom.

Összeesküvés
az országban.

Míg ugyanis Mátyás a cseh koronáért küzdött, a magyar is csaknem elvesztette. Már a mult évben tudósíták őt hívei, hogy mind nagyobb elégedetlenség és egy napról-napra terjedő forrongás létezik az országban. A cseh háború, miként az említett iglói gyűlésen kiszámíttatott harmadfél millió aranyba került. A szűken folyt pápai segedelem, az adóból gyűlt összegek korántsem voltak elegendők a költségek fedezésére. A világi urak, bár az ő megegyeztökkel kezdé meg Mátyás a háborút, hamar megunták dandáraiknak kiállítását; a cseh-morva és sziléz szövetséges rendek sem feleltek meg soha tett ígéreteiknek: s így jobbára zsoldos haddal kelle folytatni a háborút. E költségek megszerzése végett tehát Mátyás a pápai követ segedelmével a főpapságot gyakrabban megadóztatta; nevezetesen az esztergomi érseknek a pénzverésből járó tizedét, pisetumát, egészen lefoglalta; kölcsönvett 7000 aranyát vissza nem fizette. Ilyfélékre a király annál inkább feljogosítva érzé magát, minthogy az egyház ügye forgott szóban, s épen Vitéz érsek és a többi főpapok ösztönözték őt kezdetben leginkább a háború megkezdésére, banderiumaikat kiállítani pedig nem-sokára mégis késedelmeskedének. Ama pénzsarolásoknál nem kevésbbé sérté Vitéz érseket az is, hogy mióta a cseh háború megkezdett, a király őt mindinkább elhanyagolá, s megszűnt élni tanácsával. Hasonló panasza volt az érsek öcscsének, a Janus Pannonius költői nevén ismeretesebb Czezinge János pécsi püspöknek, ki bátyjával egyetértve, boszúságában a királyt, zsarlásai miatt, a pápánál be is vádolta. A király erről a krétai püspök által értesülvén, s ügyeketét megghiúsítván, még inkább érezte velök

¹⁾ Eschenloer II. 223.

kegyvesztésöket. Az érseket a béli és sz. jobbi apátságoktól, a saji és bozói prépostságoktól, melyeket előbb reáhalmozott volt, megfosztotta, őt és öcsését végkép elmellőzte, s általában még kiméletlenebbül adóztatta a főpapságot. Az ekként érdekeik- s nagyravágyásukban egyaránt megsértett főpapok a világi urak közül is mind többeket vontak a maguk pártjára, mi annál könnyebben sikerült, minthogy a többször, bár országgyűlésileg, kivetett rendkívüli adó, a királynak az igazságszolgáltatásban kicsinyre, nagyra egyaránt kiterjedő szigora, s önállósága, melynélfogva jobbára önfeje szerint rendelkezett, ezek közt is szaporitá a kormánynyal elégedetlenek számát. Első volt ezek közt Újlaky Miklós, ki a bosnya királyság elnyerésére maga a király által ébresztett reményeit teljesedve még sem látta. Egy idő óta a nem rég főtárnokmesterré lett ¹⁾ Rozgonyi Rajnárd is megneheztelt valamiért a királyra; és mióta az erdélyi s moldvai hadjárat alatt a királylyal összeveszett, bár aztán megbékült is, Szapolyai Imre sem viseltetett iránta többé szíves indulattal. Mialatt pedig ezen egyházi s világi urak az elégedetlenséget saját körükben egyre terjesztették, a mult év óta a nemességben is mind sűrűbben hallatszék a panasz, hogy a király a cseh korona elnyerése miatt védtelenül hagyja az ország déli határszéleit, minélfogva a kalandozó török csapatok mind sűrűbben átcsapognak ²⁾.

Figyelmét a király egészen a cseh ügyekre fordítván, ha értesült is a mindinkább terjedő elégedetlenségről, nem vette azt kellő tekintetbe; azt hitte, csak néhány egyházi s még kevesebb világi úr van a játékban, kiket bár mikor is megfenyíteni elég erőt érze magában. Az elégedetlenek ekként a király gyakori s huzamos távolléte alatt háborít-

¹⁾ Nemsokára kineveztetése után hívja meg egy levelében (Dat. Budae 2-a die Circumcisionis dom. a. e. 1471. — Kassa városi levéltár) Kassát a vízkeresztkor tartandó tárnoki székre.

²⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. III. 564. Dlugoss Lib. XIII, 470. Turóczy IV. Cap. 67. Ranzan, Schwandtneer I, 3 99.

1471.

tatlanúl működhetének s működtek is oly sikerrel, hogy midőn Mátyás a cseh királyválasztás előtt Morvába ment, a főpapok, a kalocsai érseket és az egri püspököt kivéve mindnyájan, a világi urak Ország Mihály nádoron s néhány másan —, a vármegyék pedig kilenczen kívül valamennyien hajlandók voltak fellázadni a király ellen, hogy őt megbuktatván, a lengyel király második fiát, Kázmér herceget, ki nagyanja, Erzsébet magyar királyné után a koronához úgys igényt tartott, helyezzék a királyi székbe. Az alkudozások e végett meg is kezdettek a lengyel udvarral, mely miután Ulászló cseh királylyá választatott, örömmel meg-egyezett az ajánlatban, s a nap is meghatározatott, melyen a magyarok Kázmér táborában, a Rákoson, megjelenjenek ¹⁾.

Mátyás a lázadók tervének ennyire haladtáról az esztergomi kanonokok által értesítettven, mihelyt Csupor vajdát seregének egyrészével a felvidékre küldötte, hogy ott Szapolyay Imrével közre működve, a városokat hűségökben megerősítse ²⁾, s a betörni készülő lengyeleknek útját állja, maga egy kicsiny, de próbált hűségű haddal Budán terem. Jöttek híre oly rémségbe ejté az összeesküdteket, hogy azok majdnem mindnyájan váraikba siettek, s csak néhányan várták be őt Budán a tántoríthatlan hűségű Ország nádorral. Az emberi szívet nem különben, mint nemzetét ismerő király, jól átgondolt terve szerint, inkább színleléssel s kegyességgel, mint szigorral és fegyverrel kísérle meg a kedélyek kiengesztelését. September elejére Budára országgyűlést hirdete. Az összeesküvés főbbjeihez, s a megyékhez írt meghívó levelekben színelve, hogy őket ártatlanoknak tartja, védelmét ígére nekik a még, mint állítá ismeretlen pártosok, s a lengyel király ellen. Újlaky Miklósnak, úgy-

¹⁾ Bonfin, Dlugoss e. h. Kázmér hadizenő levele Katonánál XV, 496.

²⁾ Úgy látszik, attól tartott, hogy a városok is elpártolnak gyakori megadóztatásuk miatt. Kassától 1470-ben 2000 aranyat, 1471-ben 1200 aranyat vett adó fejében, mint Kassa város levéltára bizonyítja.

látszik, ekkor küldé meg a bosnya királyi czímet, s hírnöke által kérdést tőn nála: „mit vél, elejébe menjen-e már az ellenségnek, vagy még várjon s erejét növeszsze?“ „Várjon a király — ez volt Újlaky válasza — mert naponkint több ellene fordított fegyver álland mellé s leendő segedelmére.“ Újlaky szavai teljesedtek. Az urak örülve, hogy a király ellenök semmi gyanút nem mutat, naponként mind többen gyűlöngtek Budára; s a kegyes nyájasság, melylyel Mátyás az érkezőket fogadá, az adományok, melyekkel közölők többeket megajándékozott, félelem helyett valamennyiök szívet bizodalommal tölté, úgy hogy az országgyűlés megnyitása előtt Mátyás az egész úri rendet maga körül láthatá, s egy nagy országtanács alkalmával, mosolyogva kérdezheté tőlök: ki fogná tehát Kázmért megvendégelni? A megszégyenült urak egyhangúlag Vitéz érseket vádolták, s a vádat annak távoiléte is igazolta. Mátyás ennek következtében az esztergomi érsekség minden javait lefoglaltatta ¹⁾).

A rendekkel az országgyűlésen szintoly módon bánt a király, mint elébb az urakkal: megada mindent, a mit kívántak; de e mellett királyi hatalmát oly záradékokkal oltalmazta meg, melyek neki minden esetre szabad intézkedést engedének. Megígérte, hogy rendkívüli adót az országra ezentúl nem vetend a rendek megegyezte nélkül; a főpapságot sem terhelendi pénzadóval; de ezek viszont banderiumaikat a Zsigmond alatti szabályok szerint állítsák ki; a nemeseket ítélet nélkül el nem fogatja, hanemha szolgáltatában volnának és szerződéseiket nem teljesítenék. Megszüntettek továbbá a nádori törvényszékek, melyek az adó beszedését gátló urak ellen szoktak volt tartatni, s minden pörök a rendes törvényszékre utaltattak. Rendeltetett még, hogy Rómába panaszkodni senki se menjen, különben javadalmát, ha ez nincs, fejét veszítse; főispánokká egyedül magyar

¹⁾ Bonfin e. h.

1471. nemesek tétessenek stb. ¹⁾). Végre, még ezen lázongó körülmények közt is, melyek nagy részben a szokatlan adóztatások miatt támadtak, oly hatalmat gyakorlott Mátyás erőteljes egyénisége, az emberek gyöngeségeit felhasználni értő ügyessége által a rendek fölött, hogy azok, daczára minden rendkívüli adó elleni óvásaiknak, ismét 80 denárt, tehát a rendes adónál négyszerte többet, ajánlottak meg minden kaputól ²⁾).

A lengyel
Kázmér be-
törése.

Az országgyűlés után juthatott Mátyáshoz a 13 éves Kázmér herczegnek sept. 6-kán kelt, pizskolódásokkal teljes hadizenő levele, melyet aztán októberben maga is követett mintegy 12 ezernyi hadával. Mivel Csupor és Szapolyay Kassába erős őrseget vetettek, azt elkerülvén, Eger és Hatvan városokon keresztül tartott Pestnek, hol a pártfeleknek, ígéret szerint, hozzá csatlakozniok kell vala. De nem csekély lehetett a lengyelek meglepetése, midőn hírvül vették, hogy párthívek helyett, Rákoson Mátyás táborozik 16 ezernyi seregével, s kiket vártak, a párthívek is mind ott vannak, de már mind ellenségeik, kivéve Rozgonyi Rajnáldot s a két Perényit, Istvánt és Miklóst, kik még a felföldön csatlakoztak hozzájuk dandáraikkal. Kázmér tehát sietve Nyitra felé csapott át, melyet Vitéz érsek neki megnyitotta, s hol őt Czezinge pécsi püspök fogadta. Mátyás távolról követte a lengyel királyfit, s csak miután az érseket Esztergomban, nehogy Kázmérhez csatlakozzék, körül táboroltatá, közeledett Nyitra felé. Kázmér hada ekkoron már tetemesen megcsökkent, mert nemcsak magyar pártfelei s köztők Czezinge János, hanem a zsoldjok meg nem fizetése miatt háborgó németek is, kik hada jobb részét alkották volt, odahagyták őt; miért is Mátyás közeledtének hírére, a városból a várba vonúlt ³⁾).

¹⁾ Törvénytár.

²⁾ Ennek nincs ugyan nyoma az alkotott törvénykönyvben, de világosan kitűnik az a királynak Vitéz érsekkel utóbb megkötött egyességi okmányából Pray: Annal. IV, 80.

³⁾ Bonfin: Dec. IV. Lib. 566. köv. Dlugos Lib. XIII, 472.

De a beállott kemény téli időben Mátyásnak sem volt kedve sok embert áldozni fel a várért, melyet a dolgok e fordulata után elébb-utóbb úgy is megszabadulandónak hitt, miért azt serege egy részével bekerítettvén, maga Esztergom alá ment a makacs érseket megalázni. De miután az érsek javait, zsoldosainak zsákmányul adván, elpusztíttatá, Vitézzel is nemsokára kibékíté őt Gábor kalocsai érsek, János egri püspök, Ország nádor és Szapolyay Imre, kik közbenjárói szerepet vállalva, a király s az érsek közt december 19-kén következő egyességet hoztak létre: az érsek ellenmond minden összeköttetéseinak Kázmérral, s újra hűségesküvel kötelezi magát a király iránt; várait oly magyar kapitányokra bízva, kik magukat a király iránt is hűségre kötelezik; Nyitrát a lengyelektől visszaveszi. A király ellenben az érseket kegyelmébe visszafogadja, jogaihoz s jövedelmeihez ezentúl nem nyul, a tőle kiszarlott 7000 aranyat neki megfizetteti; a rágalmozók s bujtogatók szavainak egyik sem fog hitelt adni ¹⁾. Czezinge János Horvátországba futott s egy régi barátjánál elrejtőzván, a büntetést elkerülte.

Ezen végső támaszainak elvesztése után néhány nappal Kázmér herczeg is elhagyta Nyitrát, négyezer lengyelt hagyván benne őrségül. Pár hét múlva, 1472 elején, szerződésileg ezek is kivonultak; de elkövetett rablásaik miatt részint a föltámadt parasztságtól leölettek, részint az utánok küldött királyi hadaktól kiszalasztattak ²⁾. Ez lett vége Kázmér trónkövetelő hadjáratának. De Mátyás és Vitéz közt a szerződés daczára sem állott többé vissza a bizodalom és barátság. Sőt az 1472 tavaszán, nem tudjuk, mi oknál fogva, újra felébredt az érsek ellen Mátyás gyanúja, minek következtében őt Budára hivatván elfogatta és Visegrádon elzáratta. A pápai követ s az egyházi és világi urak közben-

1471.

1472.

Vitéz érsek
elzáratása.

¹⁾ U. o. A szerződési okmány Praynál: Annal. IV, 79. Katonánál XV, 511.

²⁾ Bonfin és Dlugoss. e. h. Turóczy IV. Cap. 67. Mátyás levele Sternberghez, Tannernél: Die Sternberge 388.

1472. járására Mátyás öt ápril 1-jén visszaereszté ugyan Esztergomba, de Bekensloer János egri püspököt felügyelőjévé rendelte, míg a béke a lengyelekkel megkötetnék ¹⁾. Vitézt a bú és szegényen négy hónap múlva sírba vitte. Még ugyanazon évben halt meg unokaöccse, a pécsi püspök is zágrábi száműzöttségében; a pécsi papság öt visszahozatta ugyan megyéje székhelyére, de a király haragjától félvén, díszesen eltemetni nem merte. Mátyás erről, midőn egy ízben a várost s annak székestemplomát meglátogató, értesülvén, fájdalommal hallá a még fiatal kitűnő férfiú halálát, s őt azonnal szokott díszszel tétette le a székesegyház sírboltjába. E két férfiúban legszebb díszét — amabban az új pozsonyi egyetemnek hű gondnokát, igazgatóját, emebben a hazának a külföldön is becsült, kellemes latin költőjét, vesztette el a honi tudományosság.

Béke-alku
Kázmérral.

A lázadás e szerencsés előjótása nem kevésbé elősegítette Mátyás ügyeit Csehországban; kedvezett azoknak az új pápa IV. Sixtus is, ki Csehország birtokát neki ítélé, a császárt és lengyel királyt pedig komolyan meginté, állának el Ulászló és a cseh eretnekek pártolásától, hogy Mátyás a mind veszélyesebbé váló török ellen fordúlhasson; a cseh és morva rendeket végre egyházi átokkal fenyegette, ha Mátyást királyokul elismerni vonakodnának ²⁾. Kázmér lengyel király ennek következtében az 1472-ki márcziusban követeket küldött Budára, hol Mátyás ekkoron a mult zavarok káros következményeinek megszüntetése végett az ország rendivel gyűlést tartott ³⁾. Ezeknek közbejöttével egy

¹⁾ Praynál: Annal IV, 84.

²⁾ Pápai levelek Praynál: Annal IV, 82. köv.

³⁾ Lásd ennek végzeményeit Kovachichnál: Suppl. ad Vest. Com. II, 213. köv. A rr. itt megint ajánlottak, nem tudjuk mennyi rendkívüli adót. Hogy azonban az adózás megújításának még alkalmát is elzárják a király előtt, — ki újra ígérte, hogy megegyeztök nélkül, azt nem fog kivetni, — végezték, hogy két évig ne tartassék országgyűlés.

évre fegyverszünet köttetett ¹⁾, melynek folytában az állandó békéről is tanácskozások tartatnának. Mátyás már a visszatérő lengyel követtel is küldött át némi békefeltételeket, melyek azonban Krakóban nem fogadtattak el. Sőt itt még a fegyverszünet körül is emelkedtek némi nehézségek. Barbo sz. Márk bíbornoka mindazáltal, kit a pápa oly utasítással küldött követül Krakóba, hogy a békét minden módon, s ha másként nem lehet, Csehország megosztásával is ügyekezze létrehozni, oda vitte mégis a dolgot, hogy a fegyverszünet megerősített, s az 1473-ki februárra Neissebe összejövetel rendeltetett, melyen Mátyás, Kázmér és Ulászló közt a végbéke tárgyalatnék ²⁾.

Az év (1472) második felét addig is különféle, részint bel-, részint külügyeire vonatkozó intézkedésekkel tölté a király. Amazok tekintetében említést érdemel, — mert azt mutatja, hogy Mátyás a mult évi lázongás után nem egyhamar nyerte vissza bizodalmát a magyar papokban, — hogy a megürült püspöki székeket csupa idegenekkel töltötte be. Az esztergomi érsekségre Flans, vagy Bekensloer János eddigi egri püspököt tette át, a pécsi püspökségre Ernuszth másként Hampó János kincstartójának fiát Zsigmondot, az erdélyire a veronai származású Rongoni Gábort, kit még mint ferenczi szerzetest több ízben használt római küldetésekre —, a váradira végül a morva születésű Praisz Jánost nevezte ki. Külügyei tekintetében, bár látta, hogy a pápa és annak követe, sz. Márk bíbornoka minden lehetőt megtesznek ugyan a béke helyreállítására, de ismervén a lengyel királynak habozó, magát elhatározni nem könnyen tudó, s e mellett igényteljes, gőgös jellemét, nem sokat bízott a megindítandó alkudozások sikerében, s ennél fogva egyéb módokról is gondoskodott, melyek által Csehország birtokát magának biztosíthatná. Ez volt főindoka annak, hogy a nyár

¹⁾ Dogiel I, 62 s onnan Katona XV. 578.

²⁾ Eschenloer II, 270. Dlugoss. e. h.

1472. folytatában Viktorinnal Podjebrad György vitéz fiával, kit lovagias jelleme miatt igen megkedvelt, oly szerződést kötött, mely szerint Mátyás őt fogságából minden váltságdíj nélkül szabadon bocsátotta; Viktorin ellenben kötelezte magát, hogy Mátyást cseh királynak elismeri, az örökségéhez tartozó Kollin várát neki általadja, s ha a háború Mátyás és Ulászló közt megújulna, őt ez ellen minden erejével segíteni¹⁾. Főügyekezetét azonban Csehország tekintetében arra fordítja Mátyás, hogy Fridrik császárt nyerje meg a maga részére. És ez nagy nehézségekkel ugyan, de Roborella sz. széki követ buzgó működése következtében mégis sikerült. Fridrik császár egy szerződés által ígéretet tőn a királynak, hogy az 1473-diki áprilisban német országgyűlést tartand Augsburgban, s ott Mátyást választó-fejedelemnek elismeri, s a cseh koronát reáruházandja²⁾. A pápa pártolása, s a császár és Viktorin szövetsége által annyira megerősödve látta Mátyás a maga ügyét Csehországban, — kivált miután másrésről értesült, hogy a tunya s gyöngye eszű Ulászlót a csehek már megunták, — hogy bizvást mondhatni vélte meghittjei körében, miképen a kopasz Kázmért, ha a békét vele meg nem kötheti, még jobbban megkopasztja³⁾.

1473.

Ily körülmények közt nyílt meg végre az 1473-ki február végén Neisseben az alkudozás. A pápai követ, sz. Márk bíbornoka, azt hitte, legkönnyebben létrehozhatja a békét a felek közt, ha oly föltételeket hoz javaslatba, melyek szerint mind Mátyás, mind Kázmér, mind Ulászló igényeinek egy része megadatnék, s ezt azáltal vélte elérhetni, hogy Mátyás Morvát, Kázmér Sléziát, Ulászló Csehországot nyerje osztályrészül; e fölött Kázmér adja Hedvig leányát nőül Mátyásnak s vele jegyajándokul díj nélkül ereszsze vissza a

¹⁾ Dlugoss Lib. XIII, 479. 482 Eschenloer II, 293.

²⁾ Dlugoss e. h. 485. De Roo Lib. VII, 300.

³⁾ Dlugoss e. h. 487.

szepesi városokat. De a javaslat egyik rész által sem fogadtatott meglelégedéssel. Mátyás a császár ígérete és Viktorin szövetsége mellett fegyver által könnyen elűzhetni vélte most a csehek által nem kedvelt Ulászlót. Kázmér pedig, kinek dölýfös neje Mátyást vejéül kicsinyelte, a házasságban meg nem egyezett ¹⁾; s általában halasztani óhajtá a dolgot, miután a császártól titkos ígéretet vón, hogy az augsburgi gyűlésen nem Mátyást, hanem Ulászlót ismerendi el cseh királynak ²⁾.

Mátyás az alkudozás e megakadásáról értesülván, ápril közepe felé hirtelen Morvában termett egy sereggel, s az ottan lévő hadaival és Podjebrád Viktorinnal egyesülván, Kollint ettől átveszi, s bele erős őrséget helyezvén, beljebb nyomúl Csehországba ³⁾. De útjában nemsokára megállítá s visszatérésre indítá őt a neissei gyűlésnek azon határozata, hogy aug. 15-kén (1473.) egy újabb gyűlés tartassék Oppelnben, hol mind a három fejedelem teljes hatalommal felruházandó követei 40 nap alatt tartozzanak megegyezni; mi ha meg nem történnék, Károly burgundi fejedelem, vagy ennek halála esetében XI. Lajos franczia király, mint békebíró 4 hónap alatt határozzon, s az ítéletet mind a csehek, mind a fejedelmek elfogadni tartozzanak ⁴⁾. Az oppelni gyűlés, bár a kitűzött napnál egy hónappal később, meg is tartatott ugyan, de az elébbinél nem több sikerrel. Mátyás, miután irányában a császár megint szószegő lett, Csehország ügyét az augsburgi gyűlésen elő sem hozván, s Kázmérral különben is fondorkodván, — most engedékenyebbé lett, és követei, a kalocsai, veszprémi s erdélyi főpapok, a nádor és országbíró és az osztrák Gravenecker által kijelenteté, hogy kész Ulászlót cseh királynak elismerni, úgy mindazáltal,

¹⁾ U. a. 489.

²⁾ Cureus: Annal. Siles. I. 322.

³⁾ Dlugoss e. h. Pessina 570. ki azonban 1472-re teszi Kollin elfoglalását.

⁴⁾ Dlugoss e. h. 491. Eschenloer Chron. von Bresslau II, 279.

hogy maga Morva, Slézia és Luzsitza birtokában maradjon, e tartományokat azonban Ulászló tőle másfél millió forinton megválthassa; Kázmér leánya Mátyás nejevé legyen, s a szepesi városokat hozza magával jegyajándokul. A pápai követ maga is méltányosoknak találta e föltételeket; de a lengyelekkel nem lehetett boldogúlni, szerintök elég engedmény volt urok részéről, hogy ez Mátyást Magyarország birtokában, mely neje után szintén őt illetné, háborgatni többé nem kívánja. Meglátszék a lengyel követek e viseletén, melyet Barbó bíbornok is roszt, hogy királyuk erősen fondorkodik a császárral Mátyás ellen ¹⁾).

A háború
folytatása.

A lengyel király e rosz akarata mellett a burgundi fejedelem békebirósága sem vezethetett volna célra; s Mátyás illetén újabb kísérlet helyett fegyvert ragadt. Mindekelőtt Hradistyét táborolta körül Morvában, mely e tartományban egymaga daczolt mindeddig hatalmával ²⁾). Majd annak további vívását Szapolyay Imrére bízván, Csupor Miklóssal ama felső-magyarországi várak vívására ment, melyek Kázmér herczeg bejöttekor jutván lengyel kézre, a neissei gyűlés végzése ellenére, még most sem adattak vissza, s a vidéket sanyargató rabló-fészekké lettek. Sztropkó, Homonna, Nagy-Mihály egymás után megvétettek: de ezen utolsó vár alatt egy a várból kirepült kő által a derék Csupor megöletett. A király maga ezután Budára ment, hova decz. 8-ra országgyűlést hirdetett; de hadai Tarczy Tamás vezérlete alatt Galicziába törtek, s ott több várat megvevén, mindaddig tűzzel, vassal pusztítottak ³⁾), mígnem Kázmér 1474 elején békeköveteket küldött. Az alkudozások Mátyás részéről az erdélyi és zágrábi püspökök, Szapolyay Imre és Pongrácz János által Ófalun folytak. Február végén a béke Magyar- és Lengyelország közt meg is kötöttet, mely

Három évi
fegyverszünet.

¹⁾ Eschenloer II, 292. kövv, Dlugoss XIII, 493. köv.

²⁾ Pessina 875.

³⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. III, 578. Dlugoss XIII, 503. 506.

szerint Mátyás a Galicziában elfoglaltakat visszaadta; Cseh-országra nézve pedig három évi fegyverszünetben egyeztek meg a hatalmak ¹⁾).

1474.

E fegyverszünetre a királyt leginkább ama veszély indítá, melylyel a török pár év óta gyakrabban, s különösen ez időben ismét fenyegeté az alvidéket; ideje, hogy mi is vessünk rá egy futó pillanatot. Miután Mátyás a török békékövetet az egri országtanácsból, melyben a cseh háború elhatározott, 1468-ban azon válaszzal bocsátotta haza, hogy a békét mindaddig megtartja, míg a törököktől nem háborgattatik, ezek Negroponte vívásával elfoglalva, a magyar végeken 1470-ig nyugton maradtak; de az ezen évi jul. 12-kén Negropont megvételével hatalmukat a Pelopon-nezuson megalapítván, éjszak felé is háborogni kezdenek. — Horvátországon keresztül több ízben betörték Krainba, Karinthiába és Styriába, onnan rendesen nagy zsákmányt és számos ezer foglyot vivén haza magukkal. Egy ily beütésük alkalmával, az 1470-ki szeptemberben Zágráb is majdnem kezökre jutott, s azt csak a segedelmére siető káptalanbeliek mentették meg ²⁾). Nagyobb baj volt ennél az, hogy még ezen évben a Száva jobb partján egy várat építének, melyet Szabácsnak neveztek, mert látni való volt, hogy e várnak nem más a célja, minthogy onnan biztosabban üzhessék becsapásaikat a Szerémségbe. A király Thuz János bánt ama hanyagsága miatt, melylyel e becsapásokat boszúlatlanul tűrte és Szabács építését háboríttatlanul nézte, fogsággal bűnheszté; s helyébe bánná Magyar Balázst nevezvén, a vár megvétele s lerontása végett a kevéssel utóbb kalocsai érsekké nevezett Gábort és Ország Mihály nádort küldé le a bán segedelmére. De a támadás eredménytelen maradt; s a vezérek, hogy legalább az onnan megki-

Viszonyok
a törökkel.

¹⁾ Dogiel I, 71. s utána Katona XV, 666.

²⁾ Farlatus: Illyr. Sacr. V, 491. Dlugoss: Lib. XIII, 476. Freher II, 151.

1473.

sértendő becsapásokat meggátolják, a Száva balpartján Szabácscsal szemközt szintén várat emeltettek ¹⁾. Magyarország ennélfogva még egy ideig mentve maradt pusztításaitól, de Tótországon keresztül 1472-ben ismét betörték Fridrik császár déli tartományaiba, s azokat feldúlván, 12 ezer fogolylyal tértek haza ²⁾. Még nagyobb csapás érte e tartományokat a következő évben, szeptemberben, midőn mintegy 25 ezer török csapott azokba Horvátországon át, s Kollonics Kristófot rögtön összeszedett fegyveres népével Klagenfurtnál megvervén, egész Cillyig minden további ellentállás nélkül dült, s 20 ezer fogolylyal és gazdag zsákmánnyal hagyta el a tartományt ³⁾. A törökök e rabló hadjárataik alkalmával rendesen nagy sebességgel haladtak ugyan keresztül Bosnyán, Horvátországon, nehogy a magyar király ellenök felingereltetvén, e zsákmánylásaikat az osztrák tartományokban is meggátolja; de elképzelhető, hogy a szilaj csapatoktól a magyar tartományok is mindig szenvedtek többet, kevesebbet. Mahommed szultán ama nagy vereségei után, melyeket Uzunhasszántól, a fehér ürüről nevezett turkoman dynastia nagy uralkodójától, ki szerencséje tetőpontján Chorazantól Karamanig, Perzsia nagyobb része fölött uralkodott, 1473 folytában szenvedett ⁴⁾, attól tartván, hogy ezen alkalmat Mátyás, és a többi európai fejedelmek annál kevesebbé fogják elmulasztani a törökök pusztító becsapásainak megboszulására, minthogy ugyanazon időben egy siciliai ifjú Gallipolinál az egész török hajóhadat fölégette, követséget küldött Budára. A szultán nemcsak örök békét, hanem szövetséget is ajánlott Mátyásnak, mely szerint neki egész Szerb- és Bosnyaországot

¹⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. II, 562.

²⁾ Cureus: Annal. Siles. I, 331.

³⁾ U. o. 322. Dlugoss Lib. XIII, 499. Ide tartozik a pápa levele is Epist. Math. Corv. IV, 7. Legbővebben Valvasor: Chron. Carinth. V, 372. V. ö. Hammert: Gesch. d. Osm. R. I, 520. köv.

⁴⁾ Ld. erről Hammert Gesch. d. Osm. R. I, 504. köv.

átengedni ígérte, úgy mindazáltal, hogy a magyar király a török csapatoknak, midőn más keresztény tartományokra zsákmányolni mennek, a maga déli tartományain szabad átmenetet engedjen. E követség híre még Rómába is elhatott, s a pápa tartott is tőle, netalán Mátyás ama körülményei közt, melyeket Fridrik császár és Kázmér király fondorkodásai idéztek elő, az ajánlott szövetséget elfogadja; miért is őt arról minden módon lebeszélni ügyekezett. De Mátyás, ki csak is ellenségeinek ijesztése végett bocsátá maga elébe a követséget, úgylátszik, már a pápa levelének vétele előtt visszautasította a török ajánlatát ¹⁾. A békét azonban most, hogy annál nyugodtabban működhessék a császár, a lengyel király és ennek fia a cseh király ellen, úgylátszik, mégis megkötni kívánta a szultánnal, s e végett az 1473 őszén követeket is küldött hozzá. Ezeknek eljárásáról nincs ugyan tudósításunk; de annyi bizonyos, hogy a béke nem kötöttet meg a szultánnal, ki épen ekkor tért vissza az Uzunhasszán fölött nyert nagy győzedelméről; mert egy dúló hada nemsokára ezután ütött be Magyarországra.

Míg ugyanis Mátyás a csehekkel s lengyelekkel, Mohammed szultán pedig Uzunhasszánál vala elfoglalva, István, a harczias moldvai fejedelem, Radul oláh vajdát 1473-ban tartományából elkergette. De ez a törökhöz folyamodék segítségért, mit meg is nyert. Bali Oghli szendrői basa, egy erős haddal még az 1473-ki év végén Oláhországra üt, azt visszafoglalja, s Radult a vajdaságban helyreállítja ²⁾. Ezután, — a szultán parancsából-e, vagy csak rablásvágytól ösztönöztetve, bizonytalan, átkél a Dunán és a Maroson, s az egész alföldet Nagyváradig tűzzel, vassal irtalmatlanul

¹⁾ Ld. a német birodalmi gyűlésre küldött magyar követek beszédét 1479-ben Frehernél *Rer. German.* II, hibásan az 1481-dik év alá sorozva. V. ö. Pray: *Annal*, IV. 88. kövv. Fleury folytatója XXIX, 453. Mátyásnak tulajdonítja, de hibásan az első lépést az alkudozásra.

²⁾ Engel: *Gesch. der Wallachey u. Mold.* II, 137. kövv.

1474.

feldúlja, és miután e virágzó s gazdag várost, február 6-kán hajnalban szintén meglepven, két napig fosztogatta s fölégette, lakosait felkoncizolta, roppant zsákmánynyal és számos, mindkét nembeli fiatal fogolylyal, minden ellentállás nélkül takarodott ki az országból ¹⁾.

Mátyásra a törökök e becsapása nagy hatást gyakorlott, s alig lehet kételkedni, hogy leginkább azért fogadta el, pár héttel később az ó-falusi egyezkedést, mivel a törökök ellen szándékozott fordítani boszuló fegyverét. E föltételét azonban még csak megérlelni sem engedte a szószegő császár és a nálánál semmivel sem őszintébb lengyel király. Ez ugyan is, mialatt Mátyás fegyvereitől féltében vele Ó-falun örök békét kötött, ugyanazon időben a császárral is alkudozott egy szövetség fölött Mátyás ellen, mely szerint a császár Ulászlót cseh királynak ismerné el, s vele és Kázmérral egyszerre támadná meg a magyar királyt. Az egyesség köztök valóban létre is jött. Fridrik császár Ulászlót márczius elején a regensburgi gyűlésen cseh királynak és birodalmi választó-fejedelemnek ünnepélyesen elismerte, s néhány nap mulva a szövetséglevelet is aláírta, mely szerint Mátyás, „mint a kereszténység veszedelmes pestise“, Fridrik, Kázmér és Ulászló hadai által egyszerre megtámadtatnék és kiirtatnék ²⁾.

Mátyás e hűtlenséget távolról sem gyanítva, az ó-falusi békekötés után a Liptóban és vidékén féktelenkedő Komorovszky Péter ellen vezette hadait, s miután Oravát, Likavát, Sz. Miklóst, s a rabló úr egyéb fészkeit részint fegyverrel, részint pénzzel megvette, legénységét pedig fekete-seregébe sorozta, az 1474-ki áprilban Budára ment, hol reá az országosan összegyűlt rendek várakoztak. Első dolga volt

¹⁾ Egy névtelen Kovachichnál: Script. Min. II. 11. Dubniczi Codex, a bécsi Jahrbücher der Literatur XXXIV-dik köt.

²⁾ Dlugoss XIII, 500. Kurz: Gesch. Österr. unt. Frid. IV. II. 247. Chmel: Regest. 665. Dogiel: Cod. Dip. I, 168.

itt, a rendek által is megerősíttetni az ó-falusi békekötést ¹⁾. Majd a hosszú béke reményében valahára a családi örömökről is kezdte gondolkodni, s az egyházi s világi urak tanácsából követeket küldött Nápolyba, kik számára Ferdinánd Sicília s Aragonia királyától Beatrix leányát nőül kérnék. Ez idő tájban eshettek tudtára Mátyásnak a császár, és a lengyel király hitszegése, s emennek roppant készülétei a háború megkezdésére. Mátyásban a boszúvágy megkettőztette szokott erélyét. A Nápolyba küldött követeknek utasításul adá, hogy útközben a milanói herceget, a császár régi ellenét, ez ellen fellázítani ügyekezzenek. Kevéssel utóbb egy zsoldos hadát, tán épen azt, mely előbb Komorovszky zászlai alatt állott Ausztriára küldötte, s azt szélteben pusztíttatá; a vakmerő lovasok egész Augsburgig kalandoztak, hol a császár a birodalom rendével épen gyűlést tartott, s ennek külvárosában több házat fel is gyújtottak ²⁾. Maga julius végén Trencsén mellett ütött tábort fekete-seregével; ott várta be Újlaky Lőrincznek, — kit, mióta atyja bosnya királyiá lett, hercegnek címeztek, s más uraknak dandárait; onnan inté Morva és Slézia rendeit is a felkelésre. — Ezután hadaival Morvába majd Sléziába menvén, a rabló urak közül, kik váraikból az iparos nép verejtékének gyümölcseit távolléte alatt prédálták, többeket váraik megvívásával s halállal büntetett ³⁾.

Ezen a szorgalmas néptől s a városaiktól nagy tetszéssel fogadott működése között Magyarországról sem feledkezett meg a király. Nehogy távolléte alatt a török az alvidéket büntetlenül pusztíthassa, a nádor által szeptember végén országgyűlést tartatott. Itt a török beütésének esetére a nemesség fölkelése elrendeltetvén, a királynak is minden

¹⁾ Ezeknek megerősítő levele sz. György napjáról, Dogielnél I, 72. Katonánál XV, 676.

²⁾ Dlugoss XIII, 514.

³⁾ Eschenloer II, 302. kövv.

1474. kaputól egy arany ajánltatott segedelmül, úgy mindazáltal, hogy e pénz csak a török elleni védelemre fordíttassék. De a török ez évben nyugton maradván, a nemességnek fölkelnie nem kellett; a pénzre azonban annál nagyobb szüksége volt Mátyásnak.

Kázmér újabb
rámadása.

Kázmér ugyanis hadait nagy lassan felkészítvén, október elején 40 ezer gyaloggal és 20 ezer lovassal, kik közt számos tatár, pusztítva s rabolva tört be Sléziába. Mátyás Boroszlónál vonta össze hadait, és miután az ellenség nagy számáról értesült, melyet még Ulászló cseh hada is növelemlő vala, arra határozta magát, hogy 10—12 ezernyi seregét ne tegye ki nyílt mezőn a szerencse esélyeinek, hanem a város falai mögött várja be az ellenséget, hol azt száma daczára is tönkre tenni remélheté. Táborozása tervét a lengyelek féktelen dúlásaira építve, szigorú parancsot bocsátott ki egész Sléziában, hogy a vidéki nép mindenütt a legközelebbi városokba vonúljon, oda vivén magával minden marháját s élelmi szereit, mi pedig el nem vihető, azt, nehogy az ellenség kezére jusson, rontsa, semmisítse meg. És míg e rendeletét egy futó csapat által végrehajtatá, maga Boroszló külvárosában árkokkal, földhányásokkal megerősített táborba szállott, és azt szintűgy, mint a várost élelmi és tüzelő szerekkel bőségesen elláttatá. De Boroszló polgárait nagy félelem szállta meg városuk, családjaik sorsa felett, és Erneszt szász herczeggel együtt, — ki a nem rég megszerzett sagani herczegségért 600 fegyveressel jött a király táborába — nem nyugodtak addig, míg Mátyás követséget nem küldött Kázmér elébe, mely őt az ó-falusi béke megtartására szólítaná. A követek, miként előre látható vala, elutasítottak. A szász herczeg a maga részéről még egyszer ismétlé a kísérletet, de nem több sikerrel; minek következtében utóbb el is hagyta a tábort. Mátyás e közben lankadatlan erélylyel folytatta védelmi készüléteit; erre az ellenség elég időt engedett neki, mert az útjába eső Oppelnt akarta előbb megvívni. Mátyás az oppelni herczegnek 600 fegyverest

küldött kérelmére segélyül; ugyanakkor Brige, Grottgau, Ohlau, Neumarkt őrsegeit is megszorította néhány száz fegyveressel; Szapolyay Istvánt és Kinizsy Pált pedig egy dandárral az ellenség háta mögött Lengyelországba küldé, hogy azt pusztítsák, s minden élelmi szállítmányt elfogjanak.

Kázmér hada 12 napig sikeretlenül vívta a vitézül védett Oppelnt, s végre is tetemes veszteséggel vonult el alóla. Nem kevesebbet szenvedtek hadai Brigenél, hol október 24-kén Ulászló is egyesült vele 20 ezernyi seregével. Így aztán Kázmér, veszteségei után is, mintegy 70 ezernyi roppant sereggel szállott Boroszló alá, hol Mátyásnak ama kisebb csapatok szétküldése után alig volt 7—8 ezer vitéze. De a számerő egyenotlenségét bőségesen helyreütötte a megszállottak páratlan vitézsége és királyi vezérok lángesze; míg a megszállókat a magyar fegyveren kívül a mindennemű szükség és éhség is egyre tizedelte. Mihelyt az ellenség táborba szállott, a vakmerő király azt bővebben megsemmisítendő, paraszt ruhában, egy gyors lovon rajta keresztül vágatott, s midőn a városba visszatért, ennek remegő tanácsát avval bátorítja, „ne féljének, ő jót áll minden verébfészekért, mely városukban létezik“. Kirándulásában meggyőződött a király, hogy a cseh-lengyel had, melyben semmi rend, semmi fegyelem, s az eleségnek már is nagy hiánya létezik, a téli fagyot s fekete-seregének kitöréseit nem sokáig állandja ki táborában. Ennek bizonyosságát adá mindjárt október 27-ke, midőn Kázmér, mintegy 15 ezernyi lengyelrel rohamot szándékozott intézni a külvárosra: a 40 ágyú, a czélszerűen elhelyezett puskások s az ágyúk megett fal gyanánt álló 1000 páncélos gyalog, annyira megrettenté a lengyeleket, hogy lehetetlen volt őket támadásra bírni; midőn pedig Mátyás jól irányzott ágyúiból rájuk lövetni kezdte, valamennyien rendetlen futásnak eredtek. Ugyanez történt okt. 30-kán, midőn Mátyás Nápolyba küldött követeitől a Beatrixxal való eljegyzéséről

1474.

Harczok
a boroszlói
táborból.

1474. hírt véné, azt a városban kihirdetteté. A polgárok harangozással, örömtűzekkel ünneplék az eseményt. A lengyelek ezt kiütött tűzvésznek tartván, újabb támadást akartak intézni a városra, de mielőtt azt megkezdették, az ágyúk és lövészek által ismét megfutamították. Kázmérnak és hadának ezután nem is volt kedve több rohamot intézni, hanem részint egyenes felhívás, részint csel által ügyekezett Mátyást kicsalni erős fekvéséből; de mind hasztalan: bár serege, némely magához vont csapatokkal 10 ezerre szaporodott, ő nem tért el jól kiszámított tervétől. És hogy erről az ellenséget is meggyőzze, lehangoltságát növeszsze, egy emelkedettebb helyen, hogy az ellenségtől is láttassék, táncztermeket készíttetett, melyekben katonái a boroszlói nőkkel kedvökre mulatának. E mellett a fekete-sereg naponkint majd egy, majd más oldalon kicsapásokat intézett az ellenség táborára, és sokakat leölt, sokakat foglyokul hozott magával. A börtönök nemsokára mind megteltek; miért is a kitörő csapatok azontúl csak a szebb és előkelőbb foglyokat hozták be magukkal, a többieket pedig kardvágással jelölték meg arcukon, és szabadon eresztették, hogy haza érve elbeszélhessék, miképen Mátyás seregével harcoltak.

Még többet szenvedtek a lengyelek és csehek az éhségtől. A lengyeleknek már akkor sem volt eleségük, midőn Brigehez értek, mert az eleséggel terhelt 600 szekeret, melyek Lengyelországból jöttek utánok, Szapolyay és Kinizsy elfogta. Ugyanezt tették a többi akár Lengyel-, akár Csehországból jövő szállítmányokkal, az ellenség háta mögött lévő városok őrségei, melyek futó csapatokká alakulva, minden szállítmányt lefoglaltak; az eleve néptelenné tett, vagy maga az ellenség által feldúlt vidék pedig nem sokáig nyújthatott élelmet. Az éhség s ennek nyomán a ragályos betegségek, miket a rögtön beállott kemény hideg is nevelt, s ezekkel együtt a zúgolódás, rendetlenség, lázongás minden nap rémségesebbé lőnek az ellenség táborában; s Kázmér és Ulászló királyok seregeik romjainak megmentésére nem

láttak más módot a békénél; e végett tehát követet küldének Boroszlóba.

1474.

De Mátyás teljesen meg akarta törni az elébb oly gögös királyokat, s azt kívánta, hogy a békét tőle Kázmér és Ulászló személyesen kérje. Sanyarúan esett nekik a megaláztatás, de a szükség parancsolá, s nov. 15-kén Kázmér végre csak eljött Mátyásnak a két tábor közt e végre emelt sátorába. Mátyás azonban, ki az egyszerű fekete czobolyöltönyben megjelent Kázmért egy könnyű s gyöngyökkel s gyémántokkal hímzett zöld zekében fogadta, kijelenté, hogy mindaddig nem ereszkedik alkuba, míg Ulászló is el nem jő; de Kázmér ama kérelmét készséggel teljesíté, hogy éhen haló serege a szomszéd városokból eleséggel elláttassék. Más nap a magyar király még számosabb és fényesebb kísérettel fogadta az ekkor már fiával együtt megérkezett Kázmért. A magyar urak fényüzése bámulásra ragadta a lengyeleket; Újlaky Lőrincznek például egy 60 ezer arany értékű kard csillogott oldalán. Az értekezés egész estig tartott, mely közben Mátyás fényesen megvendégelte mind a királyokat, mind kíséreteiket. Mindenekelőtt egy rövid fegyverszünet kötöttet, mely alatt a további egyezkedés Boroszlóban megbizottak által folyjon. Ennek végét Kázmér és Ulászló be sem várhatták táborukban, mert ez nov. 18-án egy esetleg kiütött gyuladás alkalmával nagy részben elégett, s a királyok másnap tovább álltak hadaikkal. Decz. 8-kán végre befejeztettek az alkudozások, melyek szerint a következő pontokban történt meg az egyesség: a fegyverszünet az 1477-kimájus 25-ig tart, melybe, ha akar, 90 nap alatt a császár is beléphet; Csehországot addig a két király, Mátyás és Ulászló által kerületenként választandó két-két tisztviselő igazgatja; a foglyok mind a két fél által szabadon bocsáttatnak. Egyébiránt az állandó béke megkötése végett a jövő évi februárra halasztattak a tanácskozások ¹⁾.

Békeköt

¹⁾ Eschenloer. Chron. v. Bresslau II, 303. közv. Turóczy IV. Cap.

1474.

Mátyás még ezeket is bevárta, részint Sléziában, részint Morvában töltvén a telet, s fényesen jutalmazván híveinek a háború alatt tapasztalt hasznos szolgálatait és szigorúan büntetvén azon, kivált szilez urakat, kik őt Kázmér nagy hadának közeledtekor veszve híven, ehhez pártolának. Hosszabb tanácskozások után, melyeket Mátyás részéről most is Rongoni Gábor egri püspök és Sternberg Zdenko vezetett, a következőkben egyeztek meg a prágai biztosok: Ulászló Csehországot, Luzsiczát és Sléziából a schweidniczi és jauerni herczegségeket, Mátyás pedig Slézia többi részeit és egész Morvát bírja, úgy mindazáltal, hogy Ulászló azokat pénzen megválthassa. Ha Ulászló elébb s magtalanul halna meg, minden tartományai Mátyásra szállnak; ennek halála esetében pedig Morvát és Sléziát Ulászló öröklí, de 200 ezer aranyat köteles fizetni örököseinek. De Mátyás, bár nem vetette is el végkép, meg sem erősítette e föltételeket, azt remélvén, hogy Fridrik, ki most a burgundi fejedelemmel veszett volt össze, a neki nyujtandó segélyért tán mégis hajlandó lesz reá ruházni Csehországot, hol a nép és az urak már különben is egyaránt megunták, s gúny tárgyává tették a tunya, gyáva Ulászlót. Mátyás küldött is e miatt követet Fridrikhez; de hasztalan, a makacs császár újabban is Ulászlót ígérte felruházni a cseh hűbérrel ¹⁾).

Török háború.

Míg Mátyás a cseh ügyekkel Boroszlóban foglalkodék, a magyar fegyver Bogdánovics István moldvai vajda társaságában a török ellen is fényes ütközetet nyert. Rádul oláh vajdának visszahelyezésével, mit fentebb elbeszéltünk, Mohammed szultán nem volt ugyan megelégedve, de annak ellenét István moldvai vajdát is megbüntetni szándékozott, kivált miután ez adóját megfizetni nem akarta. Az 1474-ik év vége felé Chadim Szulejmán rumeliai basa 120 ezernyi

67. Bonfin Dec. IV, Lib. III, 570. kövv. Cureus: Annal. Siles I, 337. Dlugoss XIII, 518. kövv.

¹⁾ Dlugoss XIII, 534.

haddal indult Moldva ellen. A fenyegetett István vajda, a magyar király iránt hódolatot igérve, Magyar Balázs erdélyi vajdát hívá segítségül s ez a király meghagyásából, mintegy 20 ezernyi haddal — melyben 5000 székely számláltatott, sietett Moldvába. Az egyesült magyar-moldvai sereg aztán a hegyek s erdők közé csalt török hadat majdnem egészen megsemmisíté ¹⁾. István vajda részint hálából a nyert segélyért, részint további segélyeztetése végett, Mátyásnak be is mutatta hódolatát, s általa a magyar korona pártfogásába vétetett ²⁾. 1474.

Mátyás e fényes győzelem hírére február közepén vette Boroszlóban, és mivel nem kételkedett, hogy a szultán azt megboszulni ügyekvendik, 1475 tavaszán Sléziából, hol Szapolyay Istvánt nevezte volt ki kormányzónak, Magyarországra indult, hol a török elleni készülétek megtétele végett az ország rendjeinek ápril 24-re országgyűlést hirdetett. A rendek itt ismét egy arany forintot ajánlottak minden telektől; de világosan kikötve, hogy az egyedül a török ellen fordíttassék, a nemesség pedig ez évben fölkelni ne tartozzék, hanemha a szultán maga támadná meg az országot; a jövőre pedig minden rendkívüli adó megszűnjék, s az ország védelme annak törvényei és szokásai szerint intéztessék ³⁾. 1475.

Mihelyt a pénzsegély beszédve, hadi készülétei megtéve voltak, Mátyás az ország kormányát Szapolyay Imrére bízván ⁴⁾, az 1475-ki októberben 10 ezernyi válogatott sereggel indult az alvidékre. Hadjáratának célja Szabács várának megvétele vala, mely az ozmánoknak főtámaszul

¹⁾ U. a. 526. Epist. Math. Corv. IV, 15. Pray: Annal. IV. 96. Hammer I, 522. A magyar hadak részvételéről ezen ütközetben ld. gróf Teleki: Hunyadyak kora III, 422. ⁶⁾ jegyzet alatt.

²⁾ Gróf Teleki József: Hunyadyak kora. Okmánytár XI, 540.

³⁾ Kovachich: Suppl. ad Vest. Comit. II, 240.

⁴⁾ Mátyás lev. a kassaiakhoz okt. 28-ról. Kassai levéltár. Kiadta Teleki is XI, 546.

1475. szolgált a Tót- és Horvátországba intézett becsapásaiknál. A vállalat nem volt könnyű; mert a szultán Mátyás terveit sejtván, őrségül öt ezer válogatott vitézt küldött a várba, kiknek lelkesedését még inkább feltüzelve, a forgót saját kezeivel tűzte turbánjokra. De Mátyás hadi tudományának, cselekediben kifogyhatatlan eszének és bátorságának ¹⁾ ezek sem állhattak ellent. Bár a vitéz örök egy hónap lefolyta alatt több ostromot visszavertek, de miután kétségbeesett ellentállásukban jobbára elhulltak, a vár végre az 1476-ki február elején a király kezére jutott ²⁾.

A tél és tavasz folytában a király még nagyobb készülleteket tőn Szendrő ostromára, melyeknek elősegítésére a pápa és Velence mintegy 90 ezer aranyat küldöttek neki. Tervét azonban megzavarta a szultán, ki a nyár derekán tömérdek sereggel támadta meg István moldvai vajdát. A harczias fejedelem ellentállásra eltökélve, Mátyástól és Kázmértól sürgetett segédelmet. De emez nem akará ingerelni a szultánt, míg a nála járó követei meg nem térnek, s csak arról gondoskodott, hogy István neki hűségesküt mondjon. Mátyás a segély ígéretével s azon tanácsdal küldé vissza követeit, hogy míg hada megérkezik, főütközettől tartózkodva, erdei közé vonúljon. De a szultán is követte a vitéz vajdát, s őt, miután a kelet-éjszak felől reá küldött tatár hadat megverte s kiűzte, július 16-kán a segély megérkezte előtt ütközetre kényszeríté, mely vitéz ellentállás után a vajda legyőzetésével végződött. Csak ekkor jelent meg Báthory István országbíró, Oláhország határain, ki azonban a sietve visszavonuló szultánnak csak utóhadát érhetette el, s verhetette meg. Annyiban mindazáltal Báthory mégis hasz-

³⁾ Egy ízben egy kis csolnakra ült, hogy a várnak a vízre néző oldalát megvizsgálja. A törökök azonnal minden tüzcsovet a csolnakra irányoznak; egy golyó a király kísérlőjét sodorja el; de ő a szemlét mindamelllett is hideg vérrel végrehajtá.

⁴⁾ Bonfin: Dec. IV. Lib. III. 578. Turóczy IV. Cap. 67. Dlugoss XIII, 539. Heltay: Magyar Kron. II, 142.

nára lőn István vajdának, hogy ellenségét, Bazarád Radul oláh vajdát, ki a törököket minden erejével segítette, elűzvé, a tíz év óta Nándorfehérvárban foglyul őrzött Vládót tette helyébe. Radul Brassóba futott, de ott elfogatván, István kezébe került s általa megöletett ¹⁾. Báthory elkészének az lehetett oka, hogy ugyanakkor, midőn a szultán Moldvában járt, a Mihaloghli testvérek, Ali és Iszkender a temesi bánságba törtek, s azt leheté hinni, hogy ők csak a török főhad előcsapatai. De miután kitűnt, hogy céljuk csak zsákmánylás, a temesvári s nándorfehérvári kapitányok a három Dóczy testvérrel, Péterrel, Imrével, Lászlóval s néhány más urakkal üzőbe vették őket, és seregüket Iszkenderrel együtt nagy részben levágták; Ali csak bajjal szabadulhatott a Dunán keresztül ²⁾.

E közben Mátyást magát folyton egy nagy hadjárat gondjai s előkészületei foglalkodtatták, melynek, ügylátszik, nemcsak Szendrő visszavétele, hanem a déli melléktartományok teljes felszabadítása volt volna célja. Érzé a magas lelkű király, mily hibát követett el, midőn az ország érdekei által kimutatott feladatát mellőzve, magát a cseh háborúba bonyolítottatni engedé; most tehát, valahára időt nyervén, e hibát helyre ütni lőn egyik legbuzgóbb törekvése. Ez volt célja már ama három várdában, melyet mindjárt Szabács megvétele után építtetett Szendrő közelében, ennek vívását azok által előkészíteni kívánván. Utóbb, a nyár folytában, különféle vívó gépeket, fenyű talpakon uszó fatornyokat s egy nagy naszád-hadat építtetett, melylyel szárazföldi hadmunkálatait a Duna mentében támogatná; s ezek mellett hadait is egyre szaporítá, s nagy mennyiségű minden-

¹⁾ Turóczy IV, Cap. 67. Dlugoss e. h. 545. Mátyás adománylevele Báthory javára Teleki: Hunyadyak kora, Okmánytár XII, 22. egy részét kiadta már Pray is: Dissert. in Annal. Vet. Diss. VII, 148. Báthory levele Szeben városához gr. Teleki: Okmánytár XI, 575. Engel: Gesch. d. Walach. u. Mold. I, 181. Hammer: I, 527.

²⁾ Bonfin: Dec. IV. Lib. IV. 581.

1476. féle fegyvert készíttetett, tárait pedig eleséggel rakatta meg ¹⁾).

A háború megkezdésére azon idő volt volna legalkalmasabb, midőn Moldvából a szultán győzedelmesen ugyan, de hadaiban mind Bogdanovich István vajda vitézsége, mind az utána eredt Báthory István által súlyos veszteségeket szenvedve, haza tért, a Temes vidékre betört Ali pedig kiveretett. De minthogy e háború minden kilátások szerint hosszabb ideig vala tartandó, menyekzője pedig Beatrixsal, az alkudozások befejezése után, október 16-ra már meg volt határozva, nehogy hadi munkálatait félbeszakasztani kényteleníttessék, azoknak megkezdését a jövő évre halasztván, gondjait most egészen menyekzőjének előkészületeire fordítá.

A király násza
Beatrixsal.

Mátyás, különben az egyszerűséget szerető, midőn szükségét látta, példátlan fényt és pompát szokott kifejteni. Helyét látta ennek most is, nemcsak azon magas tekintély-nél fogva, melyben ipa Ferdinánd, Sicilia és Aragonia királya az európai fejedelmek közt állott, hanem azért is, hogy némileg megboszúlja magát Fridriken és Kázméron, és éreztesse velök, mily szerencsét fogtak el leányaiktól, midőn őt a nem királyi vérből származottat, vejöknek fogadni kicsinyelték. Már a követség is, melyet Beatrixért küldött, oly fényes volt, hogy aligha irígységet nem ébresztett a császárságban és a lengyel királyban. A főkövetek, Gábor kalocsai érsek és Bánfy Miklós pozsonyi főispán, oldalán ugyan is, kik az alkudozások végett hosszabb idő óta Nápolyban valának, a következők jelentek meg Ferdinánd király udvarában: János váradi, Rudolf boroszlói püspökök, Hinko münsterbergi, János ratibori hercegek, Pongrácz János erdélyi vajda, a két bazini gróf, és Sternberg s Rosenberg, kiket a Szabácsnál királyi szolgálatba állott 22 török, több százra menő lovag, számtalan inas, cseléd, udvari színészek

¹⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. 580.

és bolondok kísérték ¹⁾). A mit e fényes követség küldése —, ugyanazt akarta Mátyás azáltal is éreztetni Fridrikkel és Kázmérral, midőn őket követei által személyesen is meghívta lakadalmára. Ők ugyan, mint előre látni volt, különfélekép mentegetőzvé, nem jöttek el; de azért nem kevésbbé fényes volt a nászünnepély, melyet Kristóf bajor herczeg személyesen, Otto és Lajos bajor herczegek pedig, valamint a szász és pfalci választók, Velence és más fejedelmek követek által diszítének. Menyasszonyát a király Székesfehérváron várta, hova deczemberre — mert a menyekző ekkorra halasztatott — a főrendeket, a nemességet, és a királyi városokat is országgyűlésre hívta meg. Beatrix, kit szépségéről, a tudományok szeretetéről s a régi classicusokban való jártasságáról dicsérnek az egykorúak ²⁾), bátyja Ferdinánd herczeg, s a nápolyi érsek, és a magyar követség kíséretében, deczember 10-kén (1476.) érkezett Fehérvárra. A király Újlaky Miklós bosnya királytól, a fejedelmek követektől, az ország nagyaitól s az akkori művelt világ majd minden részeiből megjelent vendégeitől környezve, a város előtt egy órányira pompás sátorok alatt fogadta az érkezőt. A koronázás deczemb. 12-kén nagy ünnepélyek közt hajtatott végre. Más nap az egész vendégsereg Budára indult, hol aztán díszmenetek, lakomák, lovagi játékok, s a kornak minden egyéb multságai közben, az ifjú pár deczemb. 22-én menyekzőjét is megtartotta ³⁾). Más nap az udvar gyászt öltött, mert a király rokona Pongrácz János, erdélyi vajda, már az esküvő alatt halva feküdt. Gyász váltotta fel az

¹⁾ Gr. Teleki József: Hunyadyak kora, III, 453.

²⁾ Galeotus Marcius: De dictis, factis stb. Math. Reg. Schwandtnernél I, 536. és Bonfin 584.

³⁾ E multságokat s lakomákat az azokon uralkodó fényt, a ruhák s más eszközök csillogó pompáját részletesen leírja gr. Teleki: Hunyadyak kora III, 481—492. Ezen ünnepélyekről egyébiránt a pfalci követnek elbeszélése is elég érdekes, Schwandtnernél I, 519. kövv.

1477. országban is a vigasságot, mert a törökök észrevévén, hogy itt minden a menyekzővel van elfoglalva, 40 ezernyi sereggel a Szendrő mellett emelt várdákra törtek, s miután azokat megvették, Erdélybe csapván, annak nagy részét fel dúlták és tömérdek zsákmányt és számos ezer foglyot vittek ki magukkal ¹⁾).

VI.

Az osztrák
háború.

Az események logikájában fekszik, hogy a politikában szintügy, mint az erkölcsi világ egyéb viszonyaiban, az elkövetett hiba gyakran újabb hibát von maga után. A körülményekből, melyekbe hibánk által jutottunk nem egyszer csak valódi érdekeink fölláldozása, tehát új hiba által leszünk képesek becsülettel menekülni. Mátyás a lángeszű, nagy király története is próbát szolgáltat ennek igazolására. Hiba volt az ország valódi érdekeinek mellőzésevel, a török háborúk teréről a cseh háborúra menni át; az országnak a török elleni biztosítására fordítandó erőt a cseh korona megszerzésének mulékony dicsőségeért pazarlani el; s hibájának következményei Mátyást újabb hibába ragadták: a cseh háború osztrák háborút vont maga után.

Fentebb láttuk, hogy Fridrik császár, midőn Podjebrád Györgytől nemcsak háborúval, hanem azon veszélylyel is fenyegetteté, hogy általa végre tán a császári méltóságból is kiszoríttatik, mindaddig fondorkodék, míg a pápa György királyt az egyházból ki nem átkozta, Mátyás pedig a cseh korona reáruháztatásának feltétele alatt a pápai ítélet végrehajtására nem ajánlkozott. A császár ezen ígéretet utóbb szerződésileg is megújította Mátyás irányában. De a ravasz, irigy, kapzsi, gyanakodó, fösvény császár, — minőnek őt az egykorúak ábrázolják ²⁾ — soha sem feledheté, hogy Mátyás előle a magyar koronát elragadta; s e miatt sokkal inkább gyűlölte őt, sokkal inkább félt a nagyra ter-

¹⁾ Bonfin e. h. 584. Dlugoss. e. h. 548.

²⁾ Egyebek közt Bonfin a 4-ik tiz. 4-ik könyvében 587.

mett, lángeszének ereje által hatalmassá lett királytól, sokkal inkább irigylé a világtól bámultnak dicsőségét, mintsem ígéretét valaha teljesíteni, s halántékait egy újabb korona fényével körül övezni akarta volna. Míg Mátyás nem kevésbbé az ő, mint az egyház érdekében küzdött, Fridrik nem szűnt meg alattomban ellene fondorkodni; s utóbb ünnepélyes ígéretei daczára, Csehország hűbérét a tunya s gyáva Ulászlónak ígérte oda, s legújabbán, még 1475-ben is, az andernachi gyűlésen, ígéretét Ulászló iránt megújítván, Mátyásnak ebbeli kérelmét kereken visszautasította.

Mátyás nem azon férfiú volt, ki ily sérelmet boszúlatlan tűrni tudott s akart volna. Azonban a török háború, melyet el nem kerülhetett, elhalasztatta vele a boszúállást. Számított tán arra is, hogy Fridriket örökös bonyodalmai lázongó osztrák alattvalóival, kiket maga Mátyás sem mulasztott el kéz alatt bátorítani, végre oly körülményekbe hozandják, melyekben ismét reászorúlván, mégis csak hajlandó lesz reáruházni a cseh hűbért. Egyébiránt is ösmervén Fridriknek óvatos, félénk, mindent halasztani szerető természetét, nem hitte, hogy egyhamar teljesítse Ulászlónak Andernachban tett ígéretét. És így történt, hogy 1476-ban, mióta Szabácsot megvívta, mind komolyabban készült Mátyás a török háborúra, melyet országának érdeke, alattvalóinak közkívánsága tovább halasztani nem engedett.

De csak hamar újabb kellemetlenségek fejlettek ki a császárral, melyek a kedélyeket fokról-fokra oly igen elkeserítették, hogy Fridrik, tétozásával felhagyva, Ulászlót Csehország hűbéri birtokába valóban beigtatta. Mátyás ezóta ismét egészen fölhagyott a törökök megtámadásának szándékával, s irányukban csak védelemre szorítkozván, Fridrik ellen határozott háborút. E dolgok eképen történtek.

A boroszlói származású Beckensloer János, ki ügyessége s ravaszsága által a király kedvét annyira megnyerte volt, hogy általa Vitéz János halála után az ország első mágnásává, esztergami érsekké magasztaltatott, nem tudjuk

1477.

mi okból, de, úgylátszik, egyenesen Fridrik alattomos igaztásai következtében, ki őt a salzburgi érsekséggel biztató, ura, királya iránt árulóvá lett. Míg a király Szabács alatt harczolt, ő azon szín alatt, hogy Aachenbe, a boldogságos szűz csodaképehez bucsútjárni megyen, a császártól nyert útlevéllal, 60 lovag kíséretében, 300 ezer arany forint készpénzzel és sok drága arany s ezüst edénnyel az országból megszökött ¹⁾. A táborozásából visszatért király annál hevesebben kívánta megbüntetni a hűtlen alattvalót, minthogy ez az országtanács titkainak elárulása által tetemes kárt okozhatott az országnak; de kiadatását hasztalan követelte a császártól. A ravasz érsek, hogy magát ennél még inkább behízelegje, Mátyás ellen szórt hazug rágalmaival mindinkább szítogató a viszály tüzét, minek következtében kölcsönös vádakkal terhes, éles levelezés támadt a fejedelmek között. A császár vádolta Mátyást, hogy a török háborúra nyert pénzsegélyt másra költé, s a törököknek megengedé, hogy Tót- és Horvátországon keresztül tartományaiba törjenek. Mátyás viszont még alaposabban veté a császár szemére, hogy általa kevertetett a cseh viszályokba, hogy Fridrik a török visszanyomására soha semmit sem tett, s ő, Mátyás, egyáltalában nem tartozik a császár tartományait még a törökök ellen is megvédeni, mert azokat megvédte a csehek ellen ²⁾. Ehhez járult, hogy miután a császár Beckensloert kiadni nem akarta, Mátyás is pártfogásába vette amannak háborgó alattvalóit, különösen a Lichtensteinokat, állítván, hogy a boroszlói békébe, melyet Fridrik szintén elfogadott, azok is be vannak foglalva.

A császár, ki szövetségét Kázmérral még 1476 végén megújította, ettől és Ulászlótól sürgetett segédelmet. Emez küldött is neki négyezernyi hadat, melylyel aztán Fridrik nemcsak engedetlen alattvalói ellen működött, hanem Ma-

¹⁾ Bonfin Dec. IV, Lib. IV. Lichnovszky: Gesch. d. Haus. Habsburg. VII. Regest. CCCXLIV.

²⁾ Lichnovszky e. h. Regesten CCCCLXXXVIII.

gyarország széleit is háborgatta¹⁾). Mátyás ezen előzmények után, és miután még a pártfogásába vett osztrák urakkal is hasztalan ügyekezett megbékéltetni a császárt, a háborút elkerülhetetlennek látván, hogy a lengyel királyt elfoglalja, az 1477-diki márczius 12-kén a német renddel Esztergamban szövetséget kötött, mely szerint ez Mátyást ismerte el pártfogójának, s kötelezte magát, hogy őt a lengyel király ellen minden erejével segítendi. Ezek után történt, hogy Ulászló junius 9-kén hatezernyi sereggel Bécsbe jött, s a császár őt más nap Csehország hűbéri adományával ünnepélyesen felruházta²⁾).

Mátyás a háborúra ekkoron már el volt határozva; de minthogy arra az ország s különösen az urak segedelmét tetemesebben igénybe venni ohajtá, csak megegyezésekkel akarta azt megkezdeni. Az országtanácsban, melyet e végett tartott, Báthory István országbiró s vele a főpapság, hihetőleg, nehogy erszénye a király által megint annyira ostromoltassék, mint a cseh háború alatt, határozottan ellenzé a háborút; de Kinizsy Pál előadására, melyben az ország becsületét vitatta szóban forogni, az urak majdnem mindnyájan a háborúra szavaztak³⁾). És junius 12-kén Mátyás azonnal el is küldé Fridrikhez hadizenő levelét⁴⁾) egy más, az osztrák rendekhez intézett nyílt levél kíséretében, melyben előadja, hogy miután a császár a boroszlói békébe befoglalt osztrák urakat háborgatja, s attól az ajánlott békeföltételek után sem állott el, sőt Magyarországra ütött, itt raboltatott s őt különféle bántalmakkal illetván, a török háború folytatásában is gátolja, neki háborút üzent légyen⁵⁾). Írt azután még a szász és bajor hercegeknek, s a német birodalmi rendeknek is, ezen

¹⁾ Bonfin. e. h.

²⁾ Az adománylevél olvasható Goldastnál: *Erbfolge in Ungarn u. Böhm*, 231.

³⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. IV. 588

⁴⁾ Pray: *Annal.* IV, 108.

⁵⁾ Praynál e. h. 107. Kiadta azt gr. Teleki is XII, 47.

1477. utolsóknak kijelentvén, hogy ő velök ezentúl is békességben s barátságban kíván maradni, s reméli ennél fogva, hogy a császárt ellene nem segítettik ¹⁾). Fridrik e levelekre jun. 26-kán a magyar rendekhez intézett hosszú levélben pontonként czáfolja a királyt, állítván egyebek közt, hogy háborgó alattvalóit ő izgatta föl, hogy a török ellen csak színre viselt háborút, annak ürügye alatt a pápa s mások segélypénzeit fölszedendő, s alattvalóit kizsarolandó stb ²⁾).

Mátyás a hadüzenet után nem sokáig késett tényleg megkezdeni a háborút. Mihelyt hadai Győrnél összegyűltek, azokat julius közepén haladék nélkül Ausztriába vezette. — Haimburg ellentállott ugyan három napi vívásának; de aztán rövid idő alatt hetvennél több vár és város részint megvívva, részint önként hódolva jutott hatalmába. A császár, kit még Ulászlónak fizetetlenlenség miatt felbomlott segélyhada is cserben hagyott, másik szövetségese pedig, Kázmér, a német rendtől félve, segíteni nem mert, Bécsből Linczbbe menekülvén, csak most kezdett védelemről gondolkodni; de sem alattvalóitól, kik őt nem szerették, sem a német fejedelmektől, kik őt rég megunták s mostani zavarát is kárörömmel nézték, nem nyerhetett segédelmet, s minden erejét Bécs, Németújhely, Krems és Stein védelmére pontosítá össze; mert a többi Alsó-Ausztria már jóformán egészen Mátyást uralta. Augusztus közepén a király Bécset is megszállá, s e hó végéig azt minden oldalról oly szorosan bekerítette, hogy a polgárok nagy éhséget kezdének szenvedni ³⁾). Utóbb Krems és Stein városokat is vívatni kezdé egy hadosztálylyal Kinizsy vezérlette alatt ⁴⁾). A császár minden segedelemtől megfosztva a pápát ostromlá kéréseivel, tiltaná le Mátyást a háború folytatásától; végre pedig, midőn arról értesült, hogy már

¹⁾ Pray e. h. 108 Lichnovszky e. h. CCCCLIX.

²⁾ Praynál e. h. 109.

³⁾ Tichtel, Rauchnál: Script. Austr. II, 533. Bonfin: Dec. IV. Lib. V, 592. kövv.

⁴⁾ Urbis Crems et Stein Acta, ugyanott 274.

az éhségtől gyötrött Bécs és Krems is föladásról gondolkodik, büszkeségében megtörve, maga is békét kért a királytól. Mátyásnak nem volt szándokában, tartományaitól megfosztani Fridriket: ő csak megalázni kívánta a gőgje mellett is tehetetlen császárt; s ezt elérvén, annál hajlandóbb volt a békére, minthogy a pápa őt ez iránt nemcsak több ízben megintette, hanem miután a törökök szeptemberben Dalmatiát s Friault feldúlván, egy velencei hadat megvertek, s egész Udinéig tűzzel, vassal pusztítottak, — a szentszék és Velence segélypénzeinek megtagadásával is fenyegette, ha fegyverét a török ellen nem fordítja. A fegyverszünet megkötetvén, az alkudozások is megkezdettek nov. közepén Gmundenben, s Gábor egri, Pruisz János nagyváradai püspökök, Szapolyay Imre és Bánffy Miklós decemb. 1-jétől főbb pontjaiban következő szerződést kötöttek a császár biztosaival: Fridrik és Mátyás közt ezentúl oly viszony fog létezni, minő az apa és fiú közt létezni szokott; a császár Mátyásnak Csehországot azon módon, mint az Ulászlónak adta volt, hűbérül adja; hadi költségeit 100 ezer arany lefizetésével téríti meg; mihelyt e kárpótlás az osztrák rendek által elfogadva, s a csehországi adomány-levél Mátyás kezében lesz, ez seregeit Ausztriából azonnal kivezeti; a Mátyás által pártfogolt osztrák urak javaikba visszahelyeztetnek, de ezután Fridriknek engedelmes jobbágysai lesznek¹⁾. Titkos föltételül kikötetett még, hogy a császár Milano hűbérét Mátyás sógorára Ferdinánd sicíliai herczegre ruházza, s neki Kunegund leányát is nőül adja²⁾. A békeokmányokban nincsen nyoma, de egykorú írók tanúskodnak, hogy Fridrik ez alkalommal a magyar királyi címről, s az eddig Magyarországon birt városokról is lemondott³⁾.

¹⁾ Praynál: Annal. IV, 114. A császár által kiadott békeokmányt kiadta gr. Teleki XII, 39.

²⁾ Kollár: Auctar. Dipl. ad Ursinum Velium. 320.

³⁾ Dlugoss XIII, 562. Cureus: Annal. Siles: 198. (Az 1571-ki wittenbergi kiadásban).

1478.

A cseh királysági felruházmányt kezéhez vévén, Mátyás, miként a magyar rendeknek, kiket az 1478-ki február 14-kére országgyűlésre hívott egybe, tudtára adá, személyesen szándékozott átmenni Csehországba, hogy valahára annak ügyeit is rendbe hozza.¹⁾ De utóbb, hihetőleg, hogy a csehek érzelmeit eleve kitudhassa, szándékát megváltoztatván, csak biztosai által küldé át Csehországba és annak tartományaiba a felruházmányi oklevelet. A megijedt Ulászló Mátyással kikötni nem mervén, alkudozással kísérlé magát megerősíteni ingadozó trónján. Mátyás, valószínűleg, hogy erejét a török ellen fordíthassa, szinte nem volt idegen a békétől; s ennek következtében a két fél követei az 1478-ki márcziusban Brünnben találkozáskor, készítették is egy szerződést, melyet azonban Mátyás főleg azon okból nem akart megerősíteni, mivel ennek alapjául szinte az tétetett, hogy Csehországot ezután is Ulászló tartsa meg, Mátyás pedig,

¹⁾ Kovachichnál: Vest. Comit. 399. A rendek itt a távollevő királynak, biztosai előadására a következő öt év mindenikére külön egy-egy aranyat ajánlottak minden kapa után, kikötvén egyszersmind, hogy maguk személyes táborozásra ezen idő alatt ne kényszeríttessenek, kivéve, ha nagyobb ellenség támadná meg az országot. -- Nevezetes még Fridrik császárnak az országgyűlés rendeihez intézett egy levele, melyben írja, hogy előadta neki Zsigmond sz. györgyi és bazini gróf, miképen ez Mátyás király, választó fejedelem s kedves fia előtt bevádoltatott azon okból, mivel a múlt (1477.) évben nála Bécsben volt, s neki ígérte, „ut si annueremus, quod ipse Castrum Hardegh et alia bona, quae a nobili, fideli nostro dilecto Michaeli Comite de Maidburg pignori tenet, pleno jure sibi conquireret, et jus nobis in eisdem bonis competens ei largiremur, ipse nobis adversus praefatum regem assisteret et opem praeberet.“ A vád, úgymond alaptalan, mert Zsigmond grófot az 1477-ki pünkösdi táján ő maga s csak azért hívta meg Bécsbe, hogy őt a maidburgi gróffal a nevezett zálog iránti viszályában megbékéltesse; de mivel e célját nem érte, elbocsátá őt, „neque nos cum eo, nec is nobiscum de factis ipsius Regis verbum ullum habuit, nec quidquam in detrimentum ipsius Regis practicavit.“ Kelet-hely és nap nélkül, de az év, melyet egyébiránt a tartalom is igazol, ekként van kitéve: 1478. A bécsi csász. titkos levéltár eredetijéről

kit Ulászló cseh királynak nevezni nem köteles, Morvának és Szeziának csak zálogképen maradjon birtokában, míg azt Ulászló 400 ezer aranyon kiváltaná¹⁾. Ily békealapot Mátyás sem a maga, sem országa méltóságával nem vélt megferhetőnek. De bár azt elvetette is, a jelen körülmények közt, midőn a törökök múlt évi becsapása őt az ország legfőbb érdekeire ismét oly komolyan figyelmeztette, másrésről pedig a pápa és Velence is megtagadta volt a pénzsegélyt, nem akarta magát újabb háborúba bonyolítani a makacs csehekkel, kiket a közérzelem kikémlése végett, de más szín alatt Prágába küldött követei még mindig ellenséges indulatúaknak, tőle idegeneknek tapasztaltak²⁾. Célravezetőbbnek látá őket, kik Ulászlót sem kedvelték, idő folytával magához édesgetni s bevárni, míg azok a tunya s gyakran gúnytárgyul szolgáló, „lengyel disznónak“ csúfolt Ulászlót annyira megunják, hogy aztán maguk is hajlandóbbak lesznek őt elismerni királyokul. Ehhez járult, hogy a törökök észrevevén, miképen Mátyás a Dalmátország szélein örökdő hadait, tán hogy Velenczét a segélypénzek fizetésére megint reábirja, visszavonta, e tartományon keresztül ismét betörték Friaulba, onnan pedig a karantán és stájer földre, s iszonyú dúlást és zsákmánylást követtek el³⁾.

Mind ez nem kevésbbé tette Mátyást hajlandóvá a békére Ulászlóval, mint ama vonakodás, melyet Fridrik a béke némely pontjainak, kivált a Milano hűbéri adományának, s a kikötött 100 ezer arany lefizetésének végrehajtásában mutatott. Ezekből indíttatva tehát, nem ellenzé Mátyás, hogy az

Békekötés
Ulászlóval.

¹⁾ E szerződést közli németül Eschenleor II, 373.

²⁾ Pruisz János váradi püspök és Báthory István e végett bucsújárás ürügye alatt mentek Prágába; kíséretökből azonban néhány magyart majd agyonvert a kelyhes nép, mivel a szentelt ostya előtt meghajolni nem akartak. Dlugoss Lib. XIII, 568.

³⁾ Egy több ezerből álló csapatjokat, midőn Horvátországon keresztül hazament, Geréb Péter megverte, foglyaitól és zsákmányától megfosztotta. Bonfin Dec. IV. Lib. V, 601. Hammer I, 543.

1479.

alkudozások Ulászló kérelme szerint megújíttassanak, s oly szerződés köttessék, mely ha birtokában hagyja is Csehországot Ulászlónak, a maga jogait mindazáltal meg ne sértse. Ulászló követei a főbb pontokra nézve már szeptemberben megegyeztek a királylyal, minek következtében ez a még függőben maradt részletek meghatározása végett a meghalt Gábor helyébe választott György kalocsai érseket s főkan-czellárát, Protáz olmüci püspököt, Szapolyay István sleziai főkapitányt, csernahórai Boskoviez Venczelt és Széchy Miklóst novemberben Olmüczbe küldé ¹⁾, kik aztán december 7-kén a békét következő föltételek alatt kötötték meg: A cseh királyi czímet mind a ketten viseljék, s azt egymásnak is megadják; Mátyás egész Morvát, Sleziát, Luzsitzát, s a hat várost, Ulászló egész Csehországot birja; ha Mátyás elébb halna meg, e tartományokat Ulászló vagy örökösei 400 ezer aranyon kiválthassák, ha pedig Ulászló halna meg elébb, a csehek Mátyást királyokul ismerik el, s ő valamennyi tartományukat díj nélkül egyesítendi; a jövő 1479-ik évi febr. 2-kán a fejedelmek Olmüczben személyesen találkoznak, s e békét mind ők, mind a tartományok rendei megerősítik ²⁾. A találkozást Mátyás, mással lévén elfoglalva, az 1479-ki juliusra halasztotta, mikor aztán Beatrix királynéval együtt páratlan fényűzéssel jelent meg s időzék Olmüczben, s a múlt évben kötött békét is megerősítette ³⁾. Időközben Kázmérral is megbékült a király. Annak követi Budán apr. 2-kán fegyverszünetet kötöttek, mely szerint a két fél meghatalmazott biztosai még ez évi novemberben Újfalun találkozáván, minden eddig fenforgott nehézségeket kiegyenlítenének ⁴⁾.

Még mielőtt Olmüczbe, az Ulászlóval leendő találko-

¹⁾ Mátyás felhatalmazó levele az említett követek számára. Datum in Wysegrád die dominico prox. ante fest. b. Katharine V. e. M. anno d. 1478. A bécsi csász. titkos levéltárban lévő eredetiről.

²⁾ Praynál: Annal. IV, 124. Eschenloer II, 388.

³⁾ Bonfin: Dec. IV. Lib. V. 604. Turóczy IV. Cap. 67. Dlugoss Lib. XIII, 583.

⁴⁾ Katona XVI, 187.

zásra távozott, Zsigmond sz. györgyi és bazini grófot követül Nürnbergbe küldé Mátyás, hogy az ott sz. Háromság napján megnyilandó német birodalmi gyűléstől a török ellen segédelmet kérjen. Velence ugyanis miután, hihetőleg maga Fridrik által, értesüle Ferdinánd siciliai hercegnek Mátyás által is támogatott törekvéseiről Milano birtokára, érdekeit a felső Olaszországban is hatalomra vergődő nápolyi udvartól féltvén, számos évi háborúskodása után, az 1479-ki januárban a törökkel békét kötött. E béke általános kedvetlenséget szült a kereszténységben, mert híre szárnyalt, hogy az önző signoria, kedvezőbb föltételek kieszközlése végett, bizonyos számú hadihajókat is ígért legyen a töröknek Nápoly és Magyarország ellen viselendő háborúira. Mátyás, különben is eleve sejtvén, hogy a török, ki a múlt években Velence birtokaiba, Dalmatiába, Friaulba küldé leginkább dúló csapatait, ezentúl Magyarországot, s a szomszéd német tartományokat fogja háborgatni, — most ismét komolyabban kezde gondolkodni a török elleni hadjáratról, és mivel már sem Velenczétől, sem a pápától nem várt segílyt, a birodalmi rendeknél sürgette azt, kiket a törökök betörései szintén veszélylyel fenyegettek. De bár mily élénken ábrázolta is előttök a veszélyt a magyar követ, a német rendek e kérdést, tárgyalásba sem vévén, más időre halasztották. Ezen apathia annyira felboszantá Zsigmond grófot, hogy egy jegyző kíséretében ment fel a következő gyűlésre, s ott írásba tétette, hogy ha ezek után a kereszténységet veszély érné, azt a világ ne Magyarországnak és királyának, ki a hatalmas ellenességgel egymaga kikötni erőtelen, hanem Németország hanyagságának tulajdonítsa ¹⁾).

A német rendek e hanyagsága annál sajnálatosabb volt, Török háború. mivel Mátyás aggodalmai elébb teljesedésbe mentek, mintsem maga is várta volna. Alighogy Olmüczből hazajött, már is hírt vette, hogy egy török sereg Horvátországon kereszt-

¹⁾ Müller : Reichstags-Theater II, 723. köv. és 733. A követ beszédét ld. Praynál: Annal. IV, 130.

1479.

túl Stájerbe tört, s miután azt Radkersburgig elpusztította, Magyarországra is átcsapván, Szala és Vas megyéket egészen Vasvárig dúlja. Mátyás, ki még a felvidéken időzött a királynéval, a hír vételére ezt Kassára küldi, Szapolyay Istvánt és Geréb Pétert, kiket a 100 ezer aranyat megfizetni vonakodó császár kényszerítése végett már előbb az ország nyugati határaitra küldött volt, a törökök ellen fordítja; majd maga is némi rögtön összegyűjtött hadakkal az alvidékre siet. — De az ellenség a magyarok közeledtéről értesülván, zsákmányával és foglyaival sebesen kitakarodott. Egy elmaradt csapatjokat azonban Szapolyay és Geréb mégis utólérték s majdnem egészen levagdalták, úgy hogy a háromezerből kétszázan alig menekülhettek meg. Mátyás ezután a Szávánál még több erőt vonván magához, s Jaiczán túl a grebeni mezőkön táborba szállván, seregének egyrészét a török földre küldé, hogy a Magyarországból kivitt zsákmánynak s foglyoknak legalább egyrészét megkerítettén. Ehadosztály eleinte szerencsével harczolt: Verbászt megvette, s az ottani basát a városból kiszorítván, az ott és vidékén felhalmozott zsákmányt hatalmába ejté. A martalék annyi volt, hogy a legénység avval nemcsak lovait, hanem magát is megterhelte, mi azonban majd hogy nem vesztökre vált. A basa ugyanis rögtön nagyobb erőt gyűjtött, s a gondatlanul hazatérőket oldalba fogá. Ezek a zsákmánytól gátolva, erejüket eléggé ki nem fejthetvén, rövid ellentállás után már-már futásnak eredtek, midőn szerencséjükre egy, alig 300 legényből álló horvát csapat érkezett a csatahelyre. A törökök ezeknek bátor megtámadásából azt gyanítván, hogy azok csak egy ellenök jövő nagyobb sereg előörsei, futamlásban kerestek menekülést; s így a magyar had zsákmányával szerencsésen visszavért a táborba. A király ezután a török Bosnya és Herczegovina nagy részét egész Szerborszáig feldúlatta seregével, s csak késő ősszel tért vissza Zágráb vidékére¹⁾.

¹⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. V. 606. köv. Mátyás levele a pápához, és sógorához, az aragoniai bíbornokhoz. Epist. Math. Corv. IV, 68. és 84.

Mi alatt Mátyás ekként a Szávánál táborozott, Erdélyt nagy csapás érte, de melyet Báthory István vajda és Kinizsy Pál temesi főispán hős karja dicsően megtorlott. Tizenkét basa, s a hűtlen oláh vajda 40, mások szerint 60 ezernyi sereggel október elején Erdélybe tört, s azt keresztül-kasul dúlta, fosztogatta. A király a Szávánál kémei által már a betörés előtt értesült a törökök szándokáról, s Báthoryt és Kinizsyt sebes futárok által meginté, hogy hadaikat összeszedvén, ott, hol a betörés történni fog, egyik a másiknak segédelmére siessen. De Báthorynak már nem volt ideje annyi erőt gyűjteni, hogy a törököt betörésében, s a tartomány feldúlásában gátolhassa, miért is Kinizsynek a veszélyről hírt adván, s őt segélyére szólítván, hogy vele annál előbb egysülhessen, hadaival a Kenyérmezőn Szászvárosnál szállott táborba. De mielőtt Kinizsy megérkezett volna, a törökök foglyokkal és zsákmánnyal terhelve haza felé készülének. Útjokat a Vaskapu tehát épen Báthory tábora felé választották, melyet október 12-kén egy mérföldnyire megközelítének. Báthory értesülve lévén Kinizsy közeledtéről, kedvező fekvésében bevárandónak határozta a törökök támadását. Más nap, október 13-kán hajnalban, a szintoly vallásos, mint vitéz hadvezér, misével s közönséges áldozással s ezután rövid étkezéssel készül a nap kemény munkájára.

Az ekként lelkileg s testileg ellátott vitézeit harcrendbe helyezi, s lelkesítő szavai által oly elszántságra buzdítja, hogy azok mindnyájan megesküsznek győzni vagy meghalni. A jobb szárnyat a székelyek s néhány megye zászlóalja, a bal szárnyat a szászok és oláhok foglalták el; a vezér maga a vajdai dandárral, mely jobbára pánczélos lovasokból állott, a középet képezte. A harc a balszárnynon indult meg. A szászok, kik kívánságuk szerint az első rendben állának, az ellenség első rohanását vitézül visszaverik; de utóbb a sokaságtól elborítva, szintúgy, mint az oláhok is, hátrálni kénytelenek; sokan közölök a Marosban találták halálukat. E közben a jobb szárnyon is megkezdődött a harc, de a sok-

1479. szorta számosabb ellenség, rohamait mindig pihent csapatokkal újítván meg, a székelyeket is visszanyomja, s a közép háta mögé kényszeríti menekülni. Ekkor Báthory, hogy a harcz tüzét a szárnyakon gyöngítse, vasas dandárával az ellenségre rohan, s annak első harczrendét megfutamítja; de a török vezérek négy újabb dandárt vezetnek ellene, s a harczot az eddiginél hevesebben megújítják. A szárnyakról lassanként mindinkább a közép felé vonúl a harcz heve, mert Báthory rémítő pusztítást tesz a sokszorta számosabb ellenségben. De ennek számereje végre mégis kicsikarni kezdi az elszánt, de kis dandártól a győzedelmet; Báthory már hat sebből vérzik, s végre leszúrt lovával a földre rogy: minden veszve látszék lenni.

Ekkor, a végső szükségben, vágat le a hegyekről valahára megérkezett seregével Kinizsy, s a már-már diadalmas törököt oldalba fogja. Hatalmas szava, melylyel Báthory nevét kiáltá s hollétét kérdezé, fölülmúlta a harcz zajos viharát, s új erőt öntött a hat sebe daczára is küzdő, s inkább a török, mint saját vérétől ázott vajdába, míg Kinizsy, miként szokása volt két karddal harczolva, magának hozzá utat tör s őt megszabadítja. A meglepett ellenség száma daczára sem bírja sokáig kiállani a mieinknek minden oldalról megújult rohanását, s mindenfelé rendetlen futásnak erod. Harmincezer török, köztök több basa s más főember fedte a harczmezőt, vagy öletett le futásában a mindenfelől föltámadt földnéptől. De a mieinknek is nagy áldozatába került a dicső győzelem, mert nyolcezeren vérzettek el hazájokért.

A harczban kifáradt magyar sereg a csatamezőn tölté az éjet, víg lakomát készítvén a súlyos napi munka után. A kupák forgása közt, daczára a nyert sobeknek, a jó kedv közönségessé lett, s Kinizsy a török holtak közül, kiknek hullái asztalok gyanánt szolgáltak, a földről egyet fogai közt felkapván, vad kedvében úgy lejté vele a harci toborzót. A kegyes Báthory utóbb az elhullott magyarok sírja mellett kápolnát emeltetett, melynek romjai a vidék népét századok

múlva is emlékeztették a fényes diadalra, „míg a hazai emlékekkel oly kevésbé gondoló újabb kor — úgymond a lelkes gróf Teleki József — annak utolsó nyomait más czélokra nem fordította ¹⁾).

1480.

VII.

Mátyásnak e szép győzelmek után nagy kedve volt tovább is folytatni a háborút a török ellen. E végre Németországban nagy mennyiségű fegyverneműeket vásároltatott, s az 1480-ki január 28-kán írt levelében azt kívánta a császártól, hogy ama 24 hajót, melyek ezen, egyedül a kereszténység védelmére szánt fegyvereket a Dunán leszállítják, vámmentesen bocsáttassa át birtokain ²⁾). — De minthogy Velence békekötése után a törökökkel ezek hatalmának súlyát egymagának kellett felfognia, méltán kívánhatta, hogy a kereszténység közös ügyének védelmében legalább pénzzel gyámolítottassék a keresztény fejedelmek által. Azonban a nürnbergi birodalmi gyűlésre e végett küldött követei, mint már fentebb láttuk, onnan még csak ígéretet sem hoztak magukkal vissza. Még nagyobb panasza volt a királynak Velence ellen. Ettől a törökkel megkötött békéje ellenére nem kívánta ugyan, hogy segélyezését folytassa; de azt méltán kívánhatta, hogy semleges maradjon. Már pedig világos nyomaira talált annak, hogy Velence, ha tán, mint a hír szárnyala, nem nyújt is hadaival s hajóival anyagi segélyt a töröknek, ezt mindazáltal nem szűnik meg izgatni Mátyás és a nápolyi király ellen, kikre most Milanó ügye s általában emennek Mátyás által is támogatott felső olaszországi terjeszkedései miatt fölötte boszankodott.

Viszályok
Velenczével s
a pápával.

De nem kevésbbé volt oka Mátyásnak a pápára is ne-

¹⁾ Bonfin: Dec. IV. Lib. VI, 612. Oláh: Hungaria Cap. 15. A brassai egyház felirata Schwandtnernél I, 886. Mátyás levele a pápához Katonánál XVI, 241.

²⁾ Gr. Teleki: Hunyadyak kora. Okmánytár XII, 112.

1480.

heztelni, ki ugyanazon okból, mint Velencze, evvel a nápolyi király ellen összeszövetkezett. A pápának e szövetkezését Velenczével még sajnosabban vette Mátyás, mint azon segélypénzek kimaradását, melyet neki IV. Sixtus más fejedelmektől ígért volt megszerezni, s nem is mulasztá el, neki e miatt szemrehányásokat tétetni sógora, az aragoniai bíbornok által, ki most követi minőségben járt el ügyeiben a sz. széknél. — „Megmondók előre, mi az elfogott kém vallomásaiból nyilvánosan kitűnt, — így írt Mátyás a nevezett cardinálnak, mielőtt a bosnyai táborozásra megindult, — hogy Velencze mindenkép fondorkodik a törökkel, a miben csak a kereszténységnek, kivált pedig felséges közös atyánknak (a nápolyi királynak) árthat. . . . Ném győzünk eléggé csodálkozni ő szentségén, hogy annyira kedvez Velenczének, miképen miatta más fejedelmeket, kivált pedig felséges atyánkat Ferdinánd királyt megsérti. . . . Gyanítjuk, hogy irányunkban is ezt akarja tenni ő szentsége, azt hívén, hogy szigor és kegyetlenség által serényebbé tesz bennünket a sz. szék szolgálatában; de nem gondolja meg, hogy mi távolabb vagyunk tőle, mintsem hogy rossz akarata által nekünk árthatna. Ha arra kerülne a dolog, hogy megmutassuk, ki árthat közölünk többet a másíknak, mi bizonyára elébb megsérthetnők az ő birodalmát, mint ő a mienket. Ohajtanók tehát, hogy nagyobb kegyességgel viseltetnék irántunk és ipánk iránt: bennünket mások példája szerint hasztalan fogna ingerelni: mi az ő jó akaratát, mint keresztény fejedelem, szívesen kívánjuk; rossz akaratára és keménységére mitsem hajtunk¹⁾.”

Nem kevésbbé szabad folyást engedett e miatti panaszaínak a pápa ellen Mátyás azon levelében, melyben 1479 végén a török ellen nyert győzedelmeit a Rómában követül lévő egri püspök, Gábor bíbornok által a sz. széknak tudtára adá, s melyet a követ Mátyás utasítása szerint egészen felolvasott a consistoriumban. Midőn pedig a cardinálók gyüle-

¹⁾ Epist. Math. Corv. IV, 62.

kezete egy, a királyhoz intézett levelében¹⁾ a pápát ezen vád-
 dak ellen védelmezné, Mátyás, ki idő közben értesült, hogy
 Sixtus Velenczével az 1480-ki ápril 20-kán formszerint szö-
 vetségbe lépett, annál keményebben kikelt újra a pápa ellen,
 minthogy ez a modrusi püspök kinevezése által a királyi
 kegyúri jogot is megsértette. „Bizonyára fájlaljuk, úgymond,
 hogy a kereszténység védelméért tett annyi fáradozmaink
 után ő szentségétől, kitől egyebet érdemelnénk, oly gyakran
 zaklattatunk. . . . Mi a modrusi püspökséget illeti. . . . Úgy
 hiszszük, nem tenne ilyeneket ő szentsége, ha tudná, mily na-
 gyon szívökre veszik az ilyfélét a magyarok. . . . Hogy tehát
 erről világos tudomása legyen ő szentségének, győződjék
 meg róla, hogy a magyar nemzet ama kettős keresztet, mely
 országunk czímere, inkább hármassá változtatja, mintsem
 abban megegyezzek, hogy a koronához tartozó főpapi java-
 dalmak a sz. szék által töltsenek be. . . . Mit pedig Főtisz-
 telendő Uraságaitok értésünkre adnak, hogy megbotránkozott
 gyülekezetök levelünk utolsó pontján, melyben panaszkodunk,
 hogy ő szentsége szeretete irántunk megfogytakozott, buz-
 galma a török ellen a velenceiek pártfogása által megkiseb-
 bedett; és utána vetik, hogy ő szentsége nem egyesült a ve-
 lenceiekkel, mint a török barátjaival. . . . :ám megjött most
 az idő, hogy ő szentsége tettel mutassa meg, . . . valjon akar-
 nak-e a velenceiek inkább segíteni fenyegetett szomszédjai-
 kon, mint a hitetlen törökhöz ragaszkodni; ha ők arra nem
 birhatók, hogy a kereszténység ellenségétől elálljanak, . . .
 mindenki látni fogja, hogy ő szentsége azoknak barátságát,
 kik a törökkel tartanak, a kereszténység javának elejébe te-
 szí s ennek ügyeit e szövetség miatt elhanyagolja¹⁾.“

Ily körülmények közt a magára hagyott, külföldről
 semmi segédelmet nem várható Mátyásnak minden kedve el-
 múlt nagyobb hadjáratot intézni, mint kívánta volna, a török

¹⁾ U. o. 47.

²⁾ Epist. Math. Corv. IV, 52.

1480.

ellen. De ha már e kellemetlen viszonyok is fölötte megnehezítették e szándéka teljesítését : Fridrik császár, ki a kötött béke daczára sem szűnt meg ellenséges indulatot táplálni szívében Mátyás ellen, őt abban egyenesen meggátolta.

A második
osztrák háború.

Fridrik, kinek szokása volt, midőn megszorítottatott, mindent ígérni, s mihelyt békét nyert, a kötött szerződéseket mindenféle fondorlatokkal megszegni, — már 1479-ben újabb okot adott Mátyásnak a háborúra. A 100 ezer arany lefizetésének második határideje is eltelt, s a fősvény császár, mind a mellett is hogy e végett alattvalóit súlyos adókkal terhelte ¹⁾, elmulasztá Mátyást kielégíteni. Még inkább növelte köztük a feszültséget az, hogy Fridrik a hozzá futott Beckensloer esztergami érseket nemcsak pártolni nem szűnt meg, hanem a salzburgi érseket is kényszeríteni akará, hogy javadalmát Beckensloernek engedje át, maga a bécsi székre menvén át. Rohr Bernát, a salzburgi érsek, ez ellen tiltakozott, mire Fridrik mind az ő, mind suffraganeusa, a seckauai püspök Ausztriában fekvő jószágait lefoglalta. E főpapok Mátyáshoz folyamodtak pártfogásért; s ez velök az 1479-ki novemberben oly szövetséget kötött, hogy a Fridrik birtokaiban fekvő erősségeikbe magyar őrséget vegyenek föl ²⁾. Fridrik azonban ezt avval boszúlta meg, hogy mialatt Mátyás hadaival Bosnyában táborozott, ő egy rabló csapattal az ország nyugati végeit egészen Győrig pusztíttatá ³⁾.

A fizetés elmaradása miatt nagy türelmet mutatott a király, e becsapást azonban már nem tűrhette bószúlatlanúl. Szapolyay Istvánnak és Székely Jakabnak az 1480-diki tél végén rendeletet küldött, Tótországbán lévő hadosztályukkal Stájerországra törniök. Hadizenetet nem is bocsátott a császárhoz, mert a gmundeni békekötés fölhatalmazta őt a fizetés elmaradásának esetében kárpótlást szerezni magának Fridrik birtokaiban a nélkül, hogy a béke ezáltal

¹⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. V, 607.

²⁾ Chron. Salisb. Pez: II, 433. Pray: Annal. IV, 137.

³⁾ Bonfin e. h. 608.

fölbontottnak tekintetnék. A kiküldött vezérek Radkersburgot, Pettaut, Fürstenfeldet s több más várost megvívták ¹⁾).

A háborút azonban Mátyás csekély erővel folytatta, részint mivel nem annyira állandó foglalás, mint inkább az volt célja, hogy a császárt még a hátralévő adósság lefizetésére, s a nála egyre fondorkodó Beckensloer pártolásától való elállásra kényszerítse; részint mivel kémeitől vett hírei oda mutattak, hogy Velence nem szűnik meg ellene, s a nápolyi király ellen izgatni a törököt. Caffarelli, ascolei püspök sürgetéseire, kit a béke helyreállítása végett a pápa még a tavaszon követül küldött hozzá és Fridrikhez, két ízben alkudozások is kezdettek, de a császár makacssága miatt, mind a kétszer süketlenül ²⁾). Mátyás e miatt megboszankodván, egyik hadnagyát, Zelenit, ezer lovassal Ausztria pusztítására küldé, és készülleteket tőn Stájerországban is nagyobb erővel megtámadni a császárt, mert értesült, hogy ez a nürnbergi gyűlésen a rendek segedelmét sürgeti, s ezek ígértek is neki 15 ezer fegyverest, ha a békét köztök, kiküldendő követeik által helyre nem állíthatnák.

Ezalatt híre érkezett, hogy a törökök Velence által felbujtva, Apuliában 20 ezernyi sereggel kikötöttek, s a gazdag és népes Otrantot néhány napi vívás után aug. 11-kén megvették, feldúlták, s onnan hallatlan kegyetlenséggel pusztítának a tartományban. Az esemény nagy remegést okozott Olaszországban; már a pápa maga is elhagyni készült Rómát. Mátyáshoz a levelek egymást érték Rómából és ipától, öt segélyre fölhívók, s a pénzsegélyről biztosítók. A pápa az olasz fejedelmek részéről 200 ezer, a maga részéről 50 ezer aranyat ígért, ha a háborút a török ellen erőlyesebben megindítja, s ezáltal öt Olaszországból eltávolítja.

A király Beatrix által is sürgetve, készségesen hajlott a kérelemre. Caffarelli pápai követ, s a birodalmi rendek

¹⁾ U. o. Lib. VI, 611.

²⁾ Bonfin e. h. 610.

1480. **követsége** közbenjárását ajánlá a békére nézve Fridriknél.
 Fegyverszünet **Mátyás** tehát megegyezett egy fegyverszünetben, mely alatt
 Fridrikkel. a béke tárgyalatnék, s aztán, az ígért segélyben bízva, Zágrábba sietett, készületeit ott a török elleni nagyobb hadjáratra megteendő. Ipjának sürgetéseire Magyar Balázst egy 300 lovasból és 400 gyalogból álló dandárral haladék nélkül, utóbb pedig Nagy Jánost 1,300 vitézzel Zengbe küldé, hogy onnan hajókon Apuliába vitessenek, több hadat is ígervén neki, mihelyt annak felszerelésére pénzt küld¹⁾. A Rómából megígért pénzsegély megküldésének reményében Mátyás az 1480-dik év végét, s a következő elejét folyton a Dráva és Száva vidékén, jobbára Zágrábban tölté, hadat szedve s egyéb nagyszerű készületeket téve a hadjáratra. Semmi áldozatot nem kimélt a király, hogy a kereszténység benne vetett bizodalmanak megfeleljen. Annál nagyobb volt aztán boszúsága, midőn magát reményeiben megcsalatra tapasztalta. „Mi többé nem küldjük követünket Rómába a pénzsegély sürgetése végett, — így válaszol már 1480 végén a nápolyi királynál lévő követének, Leoncius Jánosnak, kitől eziránt megintetett. Nem annyira a magunk, mint az olasz fejedelmek ügye forog itt fen; eddig is nem magunk, hanem a kereszténység ügye miatt sürgettük a pénzek megküldését, de ezen túl azt nem fogjuk sürgetni, s nem is küldünk e végett követet Rómába; ám lássák ők maguk, a kiket a dolog illet. Mi semmit sem mulasztandunk el saját országunk védelmére, s gondoskodni fogunk, hogy, ha veszni kell, elsőik ne veszünk el. Eddig Isten kegyelméből idegen segély nélkül is megvédtük nemcsak magunkat, de másokat is, és hiszszük erre a jövőben is lesz elég erőnk²⁾.“ — Még keservesebben panaszkodik e miatt sógorának, az esztergami érsekké szánt

¹⁾ Epist. Math. Corv. IV, 111. Ide tartozik azon levele, melyet a kiadó (a 262-dik lapon) hibásan tett 1480-ki márcz. 10-re. Ekkor a törökök még nem voltak Otrantóban. Bonfin Dec. IV. Lib. VI, 617.

²⁾ Gr. Telekinél, Okmánytár XII, 149.

aragoni bíbornoknak. „Ő úgymond, a pénzsegélynek csak hiú reményeivel, szép szavakkal tartatik. Ő valamint a múlt évben, midőn Bosnyában járt, a pápa sürgetéseire, a kereszténység javának tekintetéből kezdte a háborút: úgy most is csak ezen ok által indítatva tett annyi költséget készületeire; s fájdalommal kell látnia, hogy midőn az erejét meghaladó terhek alatt kimerült, elhagyatik. Ezt tudva, nem bonyolította volna magát e dologba. — — Kedve sincs többé követet küldeni Rómába, hanem ezután saját ügyeiről fog gondoskodni, nehogy más segélyére várva még nagyobb kárt szenvedjen, mint eddig szenvedett. Ám gondoskodjanak mások is a maguk ügyeiről; ő bízik Istenben, hogy ha mások elvesznek is, ő magát s birodalmát megótalmazandja stb¹⁾.”

1480

Az ígért segélypénzek valóban sehonnan sem érkeztek, s minthogy 1481 tavaszán a fegyverszünet is letelt Fridrikkel, Mátyás egyedül saját birodalmának védelmére szorítkozván, a török háborúról ideiglen lemondott; s hogy a makkacs császárt békére kényszerítse, seregét ismét Stájerországba vezetvén, Marburgot megszállotta. A fegyverszünet azonban a pápa s a birodalmi rendek közbenjárására ismét meghosszabbítottatott junius 11-ig²⁾. Erre Mátyást azon újabb betörések indíták leginkább, melyeket a török egyrészlől Horvátországon keresztül Stiriába, másrészlől Orsova táján intézett az országba; de emezek az ott tanyázó katonaságtól visszanyomattak³⁾. Még inkább indíthatá erre a királyt azon ekkor tájban vett hír, hogy II. Mohammed szultán május 3-kán meghalálozott és fiai, Bajazed és Dsem közt belháború tört ki. E körülményt, — mely Otrantot és általában Olaszországot is megszabadítá a pusztító törököktől, Mátyás fellette alkalmasnak látta a déli tartományokat valahára megszabadítani a török járom alól, s még egyszer visszatérni ohajta

1481.

¹⁾ Epist. Math. Corv. IV, 84. Kiadta azt teljesebben, s a kelet idejét is megigazítva, gr. Teleki, Okmánytár XII, 156.

²⁾ Kollár, Auctar. Dipl. ad Ursinum Vel. 322.

³⁾ Telekinél XII, 664. 173.

1481.

hadjárati terveire, ha a külfejedelmektől némi segédelmet nyerne, vagy legalább kimerült kincstárát valamikép jobb karba állíthatná, Fridrikkel pedig a békét becsületes föltételek alatt megköthetné. Ezekre fordítá tehát, miután Budára visszament, minden ügyekezését, hogy aztán a török ellen egész erővel s háboríttatlanul működhessék.

A pápa a keresztény fejedelmeknek, hogy erejüket a hit ellenségei ellen fordíthassák, három évre békét parancsolt, Mátyásnak pedig, szintannyi időre birodalmában teljes bucsút engedett, melynek jövedelme a szent háborúra fordíttatnék. A király örömeztőbb vette volna ugyan az elébb ígért pénzsegélyt; de ennek elmaradtában a bucsú jövedelmét is köszönettel fogadta a pápától¹⁾. Minthogy azonban e forrásból elég költséget meríthetni nem remélt, fölszólítá Európa fejedelmeit, ne hagynák tétlenül elosonni a jó alkalmat, melyben a kereszténységet a hitetlen ozmánok túlterjeszkedésétől mindigre megmenthetik. E mellett saját országában is minden eszközt mozgásba tett, mely céljának megközelítésére vezethető. Gondja volt reá különösen, hogy a főpapok dandáraikat teljes számmal kiállíthassák, s ebbeli köteleességeknek meg is feleljenek. Komolyan meginté a Rómában lévő egri bíbornokot, hogy jövedelmeit ne, miként hallja, Olaszországnak védelmére, hanem dandárának kiállítására fordítsa²⁾. És mivel értesült, hogy több püspök dézsma-jövedelmeinek megfogytával menti magát arra nézve, hogy zászlóaljának törvényes számban való kiállítására elégtelen; az 1481-ki július első felében Budán országgyűlést tartott, melyen egyebek közt a dézsmaügyet is szabályoztatta. E gyűlésen hihetőleg még némi pénzsegélyt is szavaztatott magának a rendek által³⁾.

¹⁾ Epist. Math. Corv. IV, 108.

²⁾ U. o. 119.

³⁾ A végzeményt csak hiányosan ismerjük. Ld. Corpus Juris Hung. I, 230.

Minthogy saját birodalmán kívül Németország volt leginkább kitéve az ozmán hadak dúlásainak, fölszólítandóknak vélte segélynyújtás végett annak rendeit is, és e végett, valamint a császárrali viszályainak elintézése végett is Pruisz János váradi püspököt és Boskovitz Venczel morva főbíró a nürnbergi gyűlésre igen terjedt hatalommal küldé követeikül¹⁾. Nagy baj volt ezek eljárásának sikerére nézve az, hogy a pápa a jóakaratú s buzgó Caffarelli Prosper ascolei püspök helyébe még a tavasszal Ursini theanói püspököt nevezte ki sz. széki követül a Mátyás és Fridrik közti viszályok elintézése s a török háború sürgetése ügyében. Mátyás tovább is meghagyatni kérte ugyan küldetésében az ascolei püspököt, de kérelme nem vétetett figyelembe. Az új követet pedig a császár hamar a maga részére vont; s így történt aztán, hogy általa Mátyás ügye részrehajlatlanul s erélyesen nem védetvén, a követek a gyűlésbe sem bocsáttattak, a rendek pedig a császár fondorlatai által reábiratva, nem a török ellen Mátyásnak, hanem Mátyás ellen Fridriknek szavazták meg a segedelmet²⁾.

Mátyás büszkeségét érzékenyen sérté ugyan a méltatlan bánás követeivel; de most még főleg a nagy tervet forgatván elméjében, elfojtá boszúérzelmeit, s elégle csak annyit kijelentetni a császár előtt a még Németországban időző Caffarelli által, hogy fondorlatait alacsonyságnak tartja³⁾. A háborút egyébiránt, melyet a fegyverszünet eltelte után Fridrik, s a pártján lévő Beckensloer kezdett meg Marburg alatt, csak mint eddig, csekély erővel folytatta. A pápával mindazáltal, azon reményben, hogy még tán fordítand az ügyön, éreztetni kívánta neheztelését, hogy ily embert küldött követül, ki közbenjáró helyett, a császár fondorlatainak

Az osztrák
háború folyta-
tása.

¹⁾ Epist. Math. Corv. IV, 149, 167.

²⁾ Müller : Reichstagstheater. II, 756. Epist. Math. Corvini IV, 135. 180. 182. 184. Chron. Bavar. Katonánál XVI, 423.

³⁾ Epist. Math. Corv. IV, 164.

1481.

társává lett; elejébe akarta adatni, hogy gondolná meg, mi lesz a kereszténység ügyéből, ha ő az ozmánal békét köt, kinek eddig is csak maga vetett gátot. „Mi ezen ellenünk tett készülletektől nem sokat tartunk — úgymond a Rómában lévő egri bíbornokhoz írt levelében — ; bízunk Istenben, hogy magunkat a császár és minden császáriak ellen emberül megvédjük a nélkül, hogy e végett akár ő szentsége, akár ki más segedelmére szorulnánk. . . . Mi a béke tárgyalását nem fogjuk koldulni ő szentségétől; de ha mégis küldene egy alkalmas bíbornokot a béke megkötésére, ám mi elfogadjuk. Ha nem küld, ő szentsége sem fogja nekünk vétkül tulajdonítani, ha a török tekintetében mi is olyat teszünk, mit nemcsak a császár, s a birodalmi fejedelmek, hanem az egész kereszténység is megtalál sínyleni. Mert bizonyára, nem mulaszthatjuk el, hogy magunkat minden lehető módon ne védjük azok ellen, kik ellenünk összeesküdtek ¹⁾.” Utóbb azonban, midőn az ily hangú leveleitől megijedt pápa őt minden módon meggyőzni ügyekezett, hogy a békét közte és Fridrik közt helyreállítani kívánja, Mátyás is simulóbb lett a pápa iránt, s kijelenté, hogy ő, miként eddig, úgy ezután is kész lesz e vizálynak véget vetni, hogy, úgymond, egész erővel megragadhatta az alkalmat, melyet az Isten különös kegyelméből nyújtott a kereszténységnek a hitetlenek megalázására. S ennél fogva, bízván a pápa igazságszeretetében, kész magát ez ügyben feltétel nélkül alávetni a pápa ítéletének. — De figyelmezteti őt egyszersmind, hogy a császártól egyenességet és becsületességet a szerződésekben várni nem lehet, szükség tehát, hogy a pápa Fridriket az apostoli hatalom egész erejével kényszerítse a kimondandó ítélet teljesítésére ²⁾. De Fridrik most, a német rendek által ígért segélyben bízván, a békebiróság alól különféle fogásokkal kivonta magát.

---

¹⁾ Epist. Math. Corv. IV, 218.

²⁾ U. o. 203.

Míg Mátyás a pápa békéltetési ügyekezeteinek sikerére várakozék, s e közben hadi készülleteit az alföldön egyre folytatá, ama jó alkalom is elosont a török hadjáratra: Bajazed szultán Dsem öcscsét Nissza vidékén az 1481-ki jun. 20-án elhatározó ütközetben megverte, s Egyiptomba, onnan pedig Rhódosz szigetére a kereszturakhoz futamította. Trónján ekként megerősödvén, még azon évben megkezdte a becsapásokat az éjszaki tartományokba. Iszkender basa, a meghódolt Szerbország beglerbégje, miután Velenczét egy, Dalmatiába intézett betörése által a békekötés megújítására kényszerítette, október végén készülleteket tön Magyarországra is betörni. Mátyás alig hogy erről értesült, az új szultánnal mindjárt kormánya kezdetén éreztetendő fegyverei súlyát, Kinizsy Pál országos főkapitányt 32 ezernyi sereggel ellene küldé Temesvárból. A vezér november elején megindulván, Haramvárnál akart átkelni a Dunán, mi végre Vuk szerb despota s Rozgonyi László belgrádi kapitány által oda számos hajót szállíttatott. Történt azonban, hogy Tököly Miklós és Endre testvérek, midőn száz lovasra menő dandárakkal mellékúton a mondott rév felé haladnának, lesben álló négyszáz törökre bukkantak. A Tökölyek a számosabb ellenséggel nyílt csatába ereszkedni nem bátorkodván, a magukkal vitt szekerekből rögtön várat készítenek. De a török az erdőt rájuk gyújtá, s midőn a tűz szekérvárukba is elhárapózék, végre mégis kénytelenek lőnek elfogadni a nyílt csatát. A harc reggeli 9 órától estig tartott; a törökök nagy részben levágtattak, a többiek majd mindnyájan megsebesítetvén, végre elfutottak. — De a magyarokból is 50 vitéz maradt a csatatéren, a többiek, hármat kivéve, mindnyájan megsebesedtek. — A két Tököly is számos nehéz sebből vérzett, melyekben Miklós még az nap meghalt. — A despotnak és Rozgonyinak is kemény csatája volt Iszkender basával, ki a hajók szállítását meggátolni ügykezett, de megveretett és Szendrőbe futamíttatott. — Kinizsy ezután hadait átszállítván, az ifjabb Jaksichot kémkedés végett

1481

Kinizsy had-
járata a török
ellen.

1481. egy hadosztálylyal előre küldé, ki aztán a Galambóc várából kitört mintegy ezer főnyi őrséget részben levágta, részben foglyává tette, magát az úzőbe vett basát is a vár kapuja előtt lefejezte. A foglyokat Kinizsy egyen kívül mind leölette. Rozgonyi és Vuk még utóbb is jeles győzedelmet nyertek hajóikkal a török hajóhadon, melyet részint elsüllyesztettek, részint elfogtak. Kinizsy ezután sehol sem találván ellentállásra, Krusováczig nyomult hadával, s miután ott 12 napig a tartományt tűzzel-vassal pusztította, visszatértében 50 ezer önként hozzá csatlakozott szerbet és ezer török foglyot szállított be magával az országba ¹⁾.

A békekísérlet
Fridrikkel
meghiúsúl.

Mátyás, ki e táborozás ideje alatt maga is Belgrádba ment; mielőtt munkálatait a török ellen folytatná, még egy végkísérletet kívánt tenni a császárral való viszály megszüntetésére, s a nála megfordult pápai követnek némi békepontokat adott át, melyekre haladéknélkül választ kívánt a császártól, kijelentvén, hogy annak elmaradását is tagadó válasznak veendi ²⁾. De Fridrik, miután a birodalmi rendektől a nürnbergi gyűlésen ajánlott segílyt megkapta, válasz helyett a hadakozást újra megkezdette. Most már végre kimerült Mátyás türelme, s eltökélve fegyvererővel törni meg makacs ellenét, neki formászerint háborút izent ³⁾, és az 1482. év tavaszán Haimburgot körültáboroltatá. A szerencse eleinte nem kedvezett fegyverének. Értesülvén, hogy a császár vezérei a várost fölmentendők, tetemes erővel közelednek, Szapolyay Istvánt egy hadosztálylyal ellenök küldé. De ez a nagyobb számú császári had által megveretett, s rendetlenségben visszatérő serege a haimburgi tábor is oly zavarba hozta, hogy Mátyás avval kénytelen volt Pozsonyig visszavonulni. Azonban a király hű és serény kincstárnoka, Dóczy Orbán győri

1482.

¹⁾ Mátyás levelei az egri bíbornokhoz és a pápához Epist. Math. Corv. IV, 208. 211.

²⁾ U. o. 252.

³⁾ Mátyás levelei az egri bíbornokhoz és a pápához Epist. Math. Corv. IV, 255.

püspök néhány hét alatt helyreüté a hadban támadt csorbát, s Mátyás azt augusztusban ismét visszavezethette Haimburg ostromára, melyet aztán oly keményen szorongatott, számos ágyúi, kivált az óriási nagyságú „Varga-mózsár“ által oly élenken lövetett, hogy az magát szept. 30-kán feladni kénytelenítettett¹⁾. Az örömet Ausztria e kulcsának megvételén nem kevésbé növelte a pár héttel elébb érkezett hír, hogy Kinizsy és Dóczy Péter a szendrői basán egy nevezetes győzedelmet nyertek, 3000 törököt vagdalván össze az ütközetben. Haimburg után St.-Veit, Feldkirchen s több más város megadta magát, s a király egy ideig Badenben ütötte fel táborát; hanem a megvett osztrák erősségeket őrséggel, eleséggel ellátván, az év vége felé, miután még Kőszeget is könnyűszerrel megvétette, Sopronba ment téli szállásra²⁾.

1482.

A következő 1483-dik év nagy részében Mátyás csekély erővel és erélylyel folytatta a háborút Fridrik ellen, minek részint a törökök újabb mozgalmaiban, részint a békealkudozás ismételt megkísérlésében találjuk okát. Miután a pápa a Velenczével kötött frigyétől elállott, sőt a nápolyi udvarral szövetkezvén, politikáját Olaszországban megváltoztatta, Fridrik is kevesebbet számolhatott Velence támogatására. E mellett, miután Mátyás a múlt év végén a Bécs körüli városokat mind hatalmába ejtette, s ekképen a fővárost, bár még csak távol körben elzárta, annál inkább félteni kezdé azt, mivel híre szárnyalt, hogy a szultán ez évben a Dsem szultánfit pártoló egyiptomi basa ellen indul, s így Mátyás is nagyobb erővel fogja Ausztriában viselhetni a háborút. Ettől indítatva tehát, már a múlt év végén Mátyáshoz küldé a béke ügyében a forli püspököt³⁾. A pápa erről értesülvén, 1483 elején mindjárt írt a császárhoz, hogy őt a béke gondolatokban megerősítse. Mátyás hajlamairól, azon múlt évi ígé-

1483.

¹⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. VI, 618. kov. Chron. Mellic. Peznél II, 267.

²⁾ U. o.

³⁾ Raynald ezen évhez s utána Pray : Annal. IV, 159.

1483.

retei után, hogy bármikor is kész ügyét a pápa ítéletére bízni, nem kételkedett. Hogy tehát a béke ügyét valahára jó végre vezesse, a castellai püspök személyében egy részrehajlatlan, ügyes sz. széki követet ígért küldeni a közbenjárásra. Nemsokára ezután a cardinálok collegioma is írt mind a császárnak, mind Mátyásnak, emezt a megváltó irgalmára kérvén, hogy ne késsék tovább megbékülni a császárral¹⁾).

Mátyásban nem is hiányzott e tekintetben a jóakarat. Mintha lelkiismereti furdalásokat érzett volna magában a miatt, hogy Csehországért annyi időt s erőt pazarlott el, melyet országának, nemzetének biztosítására a török ellen kell vala fordítania, — mint már akkor, úgy most a Fridrikkel támadt viszálya alatt ismét többször, a török elleni hadjárat gondolatai, szándékai foglalkodtatták elméjét. Ha már ő maga is, ki, mint a pápához a múlt évben írt s fentebb idézett leveléből láttuk, oly önérzettel nyilatkozott hadi hatalmáról, hogy ha kell, nemcsak a császárral, hanem az egész német birodalommal is szembeszállni bátorkodik, több levelében nem kételkedett kijelenteni, hogy a török hatalmának egymaga elmentállani elégtelen: könnyen elgondolható, mi sors várja hazáját, nemzetét egy, kevésbbé harczias, az ő erélyével s lángeszével nem bíró király alatt a jövőben.

Az események most e gondolatokat, ügylátszik, élénkebben fölébreszték elméjében. A törökök, daczára ama híreknek, hogy a szultán egyiptomi háborúra készül, ismét folytatni kezdék éjszak felé hódításaikat. Egy török had a tavaszon Herczegovinára csapott s annak fejedelmeit, Kosszarics herczeg fiait elűzte, a tartományt a szultán hatalmába ejtette. Az idősb herczeg, Ulászló, csakugyan Magyarországon keresett menedéket, s tán épen ő indította a királyt, hogy seregeinek egyrészét az alvidékre küldje. Ezen esemény is eléggé meggyőzhette Mátyást, hogy országának érdekei a török ellen kívánják fordíttatni fegyvereit. Erre

¹⁾ Epist. Math. Corv. III, 101.

most maguk a törökök igen kedvező alkalmat nyújtottak. A múlt évben Bajazedtől megvert, s a rhodusi lovagokhoz menekült Dsem szultánfinak egy párthíve, előkelő basa, Magyarországba jött, s a Bajazed zsarnoki kormányával megbarátkozni nem tudó több basák megbíztaból arra ösztönzé a királyt, segítené ki Dsemet a rhodusi nagymester fogságából, s aztán vele együtt támadná meg Bajazedet. A háború sükere nem volna kétséges, mert a megutált szultán ellen sokan hajlandók Dsemhez pártolni, mihelyt őt Mátyás által segítettetni értesülnek; jutalmul Dsem Bosnya-, Szerb- és Bolgárországot fogná a királynak átengedni. Mátyásnak tetszék a terv, s azonnal tett is lépéseket a rhodusi nagymesternél a fogoly szultánfi kiadatása iránt ¹⁾. E terv foroghatott Mátyás szeme előtt, midőn a német birodalom egyházi s világi fejedelmeihez írt leveleiben, előadván nekik a veszélyt, mely a kereszténységet az ozmántól fenyegeti, szívökre köti, ne segítenék ő ellene tovább a császárt, kinek vak dühe annyira megy, hogy a törököt mind maga, mind Velenceze által izgatja Magyarország ellen, s nem áll olyakat mondani, hogy csak a magyarok kiirtása által lehet a kereszténység ügyén segíteni. A török, ekként izgatva, tesz is ellene készülleteket. Ő isten segélyével nem mulasztja el országát megvédeni; kéri mindazáltal a fejedelmeket, ha már a császárt ő ellene segítették, adjanak neki is segélyt, ki a keresztény vallásért küzd, melyet bizonyára inkább kötelesek gyámolítani, mint a császárt, nehogy országát veszély érvén, az reájok, szomszédokra is kiterjedjen. Neki a török több ízben nagy ígéretekett tett, ha tartományain át a török csapatokat Németországba bocsátja; de ő később volt bármi veszélynek tenni ki magát, mint azon ajánlatokat elfogadni. — Gondolnák meg tehát, ki méltóbb segélyökre, ő-e vagy a császár? Ha őt a többi keresztények nem segítik, a császár pedig háborgatja, könnyen oly állapotba jöhet, melyben kénytelen oly

---

¹⁾ Praynál : Annal. IV, 168.

1483.

valamit tenni, mi mind rájok, mind az egész kereszténységre veszélyt hozhat¹⁾.

A pápai követ
békekísérlete.

E tervek közt érkezett meg valahára október közepén az új pápai követ, a castellai püspök Gräczből, hol a császárt hasztalan ügyekezett méltányos békeföltételek elfogadására bírni. Fridriket most ismét konokká tette azon remény, hogy Mátyás, kinek, mint híre járt, a törökkel ismét meggyüendő baja, sok háborúi által kimerülve, végre is kénytelen lesz elfogadni az általa megszabandó békét. A követ maga is e Gräczben hallott véleménynyel jelent meg Mátyás udvarában.

De mily nagy volt bámulata, midőn látá fegyvertárában a számtalan hadi gépeket, fegyvereket, ágyúkat, mely utolsók közül épen előtte vitetett Mátyás, ki hibás véleményét észrevette, tizenhetet Pozsonyba, melyek mindenikébe 18 egyenlő színű ló vala befogva; s midőn a királyi palotában körülvezettetvén, az arannyal, gyöngyökkel s drágakövekkel terhelt ruháknak, szőnyegeknek, szebbnél szebb mívű arany és ezüst edényeknek oly tömérdek sokaságát látta, hogy, mint mondá, 50 szekérre sem fértek volna. „Annyi itt, úgymond, a drága butor, drága edény, s oly nagy a teremek fénye, hogy ennél Salamon dicsősége sem lehetett nagyobb.“ De maga a király személye is nagyon meglepte a követet. „Ez úgymond, egy böcs, tudós király, kinek előadását tekintély, méltóság diszíti, ki soha sem mond többet, mint a mennyi szükséges. Bizonyára, tekintve elméjét, beszédét, magaviseletét, minden általam ismert fejedelmet — a követ pedig Európa udvarainak nagyobb részét látta volt már, — felülhalad eszélyben, bátorságban. Ez egy fáradhatlan munkásságú, ernyedetlen erélyű, harcziás király, kinek lelke nagy tervekkel foglalkodik, ki nem hetvenkedik, de cselekszik.“

Ezeket látván, a követ nem talált jobb indokokat, melyekkel őt a békére ösztönözné, mint ama figyelmeztetést:

¹⁾ Katonánál : XVI, 480.

gondolná meg a király, hogy oly fejedelemmel hadakozik, kit meggyőznie nem válandik dicsőségére. „E harc, úgymond finom mosolylyal az olasz, az oroszlan harca az egérrel.“ Mondá aztán, hogy a császár kijelentette neki, miképen, ha a király elfoglalt tartományait visszaadja, kész irányában méltányosabb lenni, mintha ezer szerződéssel és hittel köteleztetnék le; az agg férfiú szavában pedig lehet bízni, ő szégyellend hazudni. A király erre nagy kacajjal szakasztá félbe a követet: jól tudja ő, úgymond, hogyan kell hinni a császárnak, kitől annyiszor, oly ármányosan megcsalott, s tudják azt maguk a német fejedelmek is. Kijelenté aztán a követnek, hogy ő kész a császártól elfoglaltakat ő szentsége kezébe letenni oly feltétel alatt, hogy azok a császárnak visszaadassanak, ha ez s Németország őt a török ellen vezető tízezer lovassal három évig ellátandja. Csak így hajlandó a békére, hogy általa többé ki ne játszassék.

A követ sürgeté a királyt, állana el e föltételtől, melyet a császár becsülettel nem fogadhatna el. De Mátyás szilárdan megmaradt kijelentésénél, mert, úgymond, a császárnak hinni egyáltalában nem lehet. S aztán fülébe sugá a követnek: „ha én nem volnék, s e gonosz ember ellen e háborút nem viselném, ti papok, kiket gyűlöl, higyjétek el nekem, már rég súlyosan megéreztetek volna azt“. Erre a követ maga is kikelt Fridrik csalfasága s fondorkodó jelleme ellen, mi miatt senki előtt sem volna becsülete. Végre abban állapodának meg: hirdessen a pápa a német fejedelmeknek gyűlést, melynek céljául a hit védelme, e cél eszközéül pedig a Fridrik és Mátyás közti béke helyreállítása tüzessék ki. A gyűlés aztán mondja ki végzésül, hogy a német birodalom Mátyásnak a török ellen 10 ezer lovas állít ki három évre, Mátyás pedig a császár elfoglalt birtokait a pápa kezébe adja, mindaddig ott maradandókat, míg a végzés teljesítő nem lesz¹⁾. A király a távozó követ által arra is kéréste

¹⁾ A castellai püspök levele a pápához. Ex Vissegrado, paradiso terrestri, die 25-a oct. 1483. Praynál: Annal. IV, 162.

1483.

a pápát, adatná ki neki Dsem szultánfit a rhodusi nagymester által, ki, mivel Bajazedtől a fogoly őrizetéért évenként 45 ezer aranyat nyert, a király felszólításaira mindeddig nem hajólt. — De a pápának nem tetszék a terv, hogy Mátyás bármi módon szövetkezzék a törökkel; s nemsokára Mátyás is lemondott arról, midőn értesült, hogy Bajazed, a száműzött basa állításainak ellenére, teljes mértékben bírja népe rokonszenvét ¹⁾).

Mátyás jobban ismerte Fridriknek sem békét kötni, sem háborút viselni nem tudó egyéniségét, mintsem hogy a castellai püspök tervétől sokat reménylett volna. — Elfogadta azt, hogy a szentszéknek újabb bizonyítványát adja, miként nem rajta múlik, ha a békét a császárral helyreállítani nem sikerül. Ez volt oka annak is, hogy a török követet, ki előtte kevéssel a castellai püspök elutazása után békeajánlattal jelent meg, ennek visszatértéig magánál tartotta. A császár válasza úgy hangzott, mint eleve is várta; ő most is csak húzni-vonni akarta az ügyet, hogy időt nyerhessen. Mátyás ennél fogva a szultán ajánlatát, melyre a követeknek már első meghallgatásuk alkalmával is kedvező választ adott, végkép elfogadta, a fegyverszünetet öt évre megkötötte, föltételül tévén, hogy azalatt a szultán se háborgassa a hitünkön lévő országokat ²⁾).

A békealkudozás Fridrikkel nem szakadt meg mindjárt a törökkel való fegyverszünet megkötése után. A pápa leveleivel, a castellai püspök ékesszólásával, Beatrix kérelmeivel még azután is ostromolták Mátyást némi kedvezőbb föltételek elfogadása végett, de hasztalan: ő nem hitt a császárnak, s el volt tökéltve a háborút 1484-ben erélyesebben folytatni.

¹⁾ U. o. 168. A szerencsétlen szultáni regényes történetét ld. Hammernél I, 609. kövv.

²⁾ Epist. Math. Corv. IV. 1. köv. A föltétel így áll az eredetiben: ita ut regnis fidem nostram observantibus nullibi noceatis. Ezt utóbb a szultán arra magyarázta, hogy csak a király hűségében lévő országokról szól.

Várta ezt maga Fridrik is, mert családi kincseit Bécsből még az őszön Tirolba szállította. A háború 1483 folytatában az alkudozások alatt sem szűnt meg végképen; Mátyás vezére s rokona Geréb Péter, a karantán és krajnai földön több várat megvett; Dávidházy István pedig Bruckot a Lajtnánál folyton körül táborolva tartá. A király most tetemesb segílyt küldött neki, s Dávidházy a magát makacsul védelmező várost az 1484-diki február 24-kén ostrommal megvette; két hét múlva a vár is megadta magát¹⁾. Dávidházy ezután Klosterneuburgot —, s annak megvétele után Korneuburgot szállotta meg, s az annak fölmentésére jött császári sereget jun. 16-kán, egy kemény csatában, hol ezer osztrák esett el, visszaverte. A király más hadai pedig Bécset kerítették körül.

E hadi munkálatok közt ama kedvetlen hír lepte meg a királyt, hogy Bajazed Moldvába tört, s ott Kiliát és Neszterfehérvárt (Akiermant) megvette. Mátyás ezért kemény szemrehányást tőn a szultánnak; de ez a békeoklevélre hivatkozott; állítván, hogy Moldváról s a Fekete-tengerről, melynek partjain e városok fekszenek, abban nincs semmi említés; ő egyébiránt a barátságot fentartani kívánja, s azért kész is Moldvából kivonulni. A király megtekintvén a békeokmányt, Bajazed mentségét kénytelen volt igaznak ismerni. Most azonban a levél szerzőjére, Várday Péter kalocsai érsek cancellárra csapott le haragja: a különben is szabad szájú, gyakran a nyersségig őszinte, nehéz természetű érseket, első hevében pofoncsapta, s elébb Árva, azután Visegrád várába csukatta, honnan őt, ellene számos ellenségei, maga Beatrix által is folyton ingereltetvén, daczára a pápa minden kérelmei s intéseinek, míg maga élt, ki sem bocsátotta²⁾.

VIII. Incze pápa, ki a meghalálozott IV. Sixtus után

¹⁾ Bonfin. Dec. IV. Lib. VI, 621. Tichtel: Diarium Rauchnál, II, 538. De Roo Lib. IX, 347.

²⁾ Bonfin e. h. 623. Epist. Math. Corv. IV, 4. Révay: De Monarch. et Coron. S. Schwandtnernél II, 683.

1485.

Bécs ostroma

aug. végén foglalta el az apost. széket, a török e büntetésének hírének vévén, ösztönzé Mátyást, bontaná föl a törökkel kötött s általa ily hűtlenül megszegett békét. De a király most, főleg Bécs megvételére fordítá figyelmét; 1485 elején maga is megjelent a megszálló táborban, s a vívást keményebben megkezdette. Látván, hogy a nagy terjedelmű, mintegy 50 ezer embertől lakott, s vitézül védett várost csak nagy áldozatokkal lehetne kiostromolni, éhséggel akarta azt földadásra kényszeríteni, mi végett azt szorosabban bezáratta. A közép dunahídnál még a múlt év végén két erősséget emeltetett. De sem ezek, sem a láncz, melylyel a Dunát elzárata, nem gátolhatták meg, hogy a császártól küldött néhány eleséges hajó a városba ne jusson. Mátyás ezt a jövőre lehetlenné teendő, Gumpendorft vette meg, s a Dunán még egy hidat építtetvén, a folyamot a híd felett s alatt erősebb lánczokkal záratta el; s végre a Tábor-hidat is hatalmába ejté az előtte lévő s makacsul védett hídfőt elfoglalván. Ezen előnyök s intézkedések által a város úgy be lőn kerítve, hogy minden eleség-szállítás lehetlenné vált. Az éhség ennek következtében rémítőleg nőtt a népes városban; a szegényebb osztályból mind több áldozatok hulltak. Májusban oly nagy lőn az eleség hiány, hogy ló-, macska-, egerhús nyaláncsággul tekintetett, s egy mérő liszt száz rajnai forintnál drágábban árultatott. Tudta ezt a király, mert egy ízben kerékgyártónak öltözködvén, maga előtt egy kereket hajtva, személyesen bement a városba. Az őrség s polgárság az éhséget tovább nem tűrhétvén, s meggyőződván arról is, hogy segílyt a császártól hasztalan várnak, május vége felé alkudozásba ereszkedtek, s a várost jun. 1-jén földták. A király 8000 vitéz élén még az napon, a királyné pedig 5-kén nagy fénynyel ment be a városba. — A királyi pár ezen napon fogadta Sz. István templomában a hatóságok hódolatát. Az egyetem nevében Kreuznach Miklós tanár üdvözlé a királyt, ki annak ékes latinsággal válaszolt, igérvén, hogy gondja lesz reá, miképen főiskolájok azon állapotban tartassék fen, melyben az-

előtt virágzott¹⁾. Jun. 24-re Alsó-Ausztria rendeinek is országgyűlést hirdetett, hódolatuk vétele és az adóügy rendezése végett²⁾. A császár, ki ezután Linezből Insbruckba vonult, tilalmat bocsátott ugyan a rendekhez, hogy megjelenni ne merészeljenek. De azok tanácsosbna láták az új uralkodó rendeleteinek engedelmeskedni, s hódolatuk megtétele után a kívánt adót megajánlani; minek következtében Mátyás — ki Bécsben tartózkodása alatt a Karantánutezában foglalt lakást, — kérelmökre megengedte, hogy egy helyesebb adórendszert dolgozzanak ki, s terjeszszenek elébe. Az év folyamán Mátyás Tulnot, Laxenburgot, és több más várost és várat foglalt el Alsó-Ausztriában, és miután egy száguldó csapatot Tettauer vezérlete alatt Felső-Ausztriába, egy más hadat pedig Geréb Mátyás horvát bán alatt Triest és Fiume felé küldött, az őrséggel jól ellátott s gondosan megerősített Neustadtot is körültáboroltatá.

VIII.

Mátyás második házassága is terméketlen maradt. De Corvin János. mielőtt Beatrixsal egybekelt, azon fényes ünnepélyek alkalmával, melyeket cseh királylyá választatása után 1469 tavaszán Boroszlóban tart vala, Krebsz, mások szerint Krebil boroszlói polgármester bájos leánya, kinek a hagyomány Mária nevet adott, szerelemre gyulasztá az ifjú király szívét, s e szerelem gyümölcse lett Corvin János³⁾. A hagyomány szerint a gyermek 1470-ben született, s atyjától négy év múlva elismertetvén, még a Beatrixsal kötött házassága előtt a budai udvarba vitetett, s Ugoletti Tádé és Galeotus Martius

¹⁾ Tietzel Diar. Rauchnál : Script. rer. Austr. II, 540. kövv. Bonfin Dec. IV. Lib. VI, 624. A bécsi egyetem egykorú irományai az 1842-ki „Austria“ 144 s kövv. I. I.

²⁾ Acta urbis Krems et Stein, Rauchnál III. 331.

³⁾ Eschenloer II, 169. Istvánfy Lib. IV, 32. Vannak azonban, kik az anyát ausztriai, mások magyar nőnek tartják.

1485.

nevelők gondjaira bízott. A gyermek, külsejére atyjához hasonló, és szellemileg is sokat ígérő¹⁾, hamar kedvence lett Mátyásnak, aki őt a büszkeség bizonyos nemével szokta volt mutogatni. Már a Beatrixsal tartott násza alkalmával is, midőn a magyar urak fényes környezetében a külfejedelmek követeit kihallgatta, a maga jobbára ültette volt a hat éves fiút. Az atyai szív e gyöngédsége még inkább növekedett a gyermek iránt, midőn látá, hogy házassága Beatrixsal, bár ezt még hadjárataiban is mindig annyira oldalánál tartá, hogy asszonyosnak neveztetnék, magtalan marad. Ezóta egyedül a mind reményteljesebben fejlődő Corvin Jánosban teljesedhetett csak szívének azon igen természetes vágya, hogy általa alkossa meg az új nemzeti dynasziát, mely az ő dicsőségének s hatalmának örököse, nemzetének a maga példája szerint boldogítója legyen.

De látta Mátyás, mily súlyos akadályokkal kellend e cél elérésében küzdenie. — Ő ismerte nemzetét, mint senki jobban, s tudta, hogy dicső kormánya után is, mely által a magyar birtokot terjesztette, az országot fényesebb európai hírre, s föltételező hatalommá emelte, barátinak tisztelet-, ellennek félelem-tárgyává tette, — e nemzet nem egy könnyen fogja magát túltenni azon, hogy Corvin János, egyetlen fia, törvénytelen származású. Ezen akadályhoz, mely a nemzeti közerkölcsi fogalmakból támadt, járult még az is, hogy az uralomra vágyó, fondor Beatrix mennél inkább korlátolva érezte uralkodási vágyát erélyes királyi férje mellett, annál inkább ohajtá annak halála után magára szállíttatni a főhatalmat. Ezek voltak a fő okok, miért hogy Mátyás, — mint a szemtanú Bonfin írja, — „gyakran kesergett magában a gyermek sorsa felett“. De az atyai szív, melynek minden öröme, minden reménye ezen fiúban központosult, még sem állhatott ellent a kívánságnak, hogy az általa oly fényre emelt királyságot egykor e már is szép reményű gyermeke örökölje; a

---

¹⁾ Bonfin : D. IV. Lib. VII, 633.

férfiú, a király szilárd akarata pedig nem rettent vissza a nehézségektől, melyek e kívánsága teljesítésében útját állták. Ő tehát eltökélte magát megküzdeni ezen akadályokkal, s körülbelül 1481 vagy a következő év óta, midőn az új házasságából születendő örökös iránt ápolt reménye mindinkább eltűnt, leggondosabb buzgalommal érlelt terve lőn, Corvin Jánosnak a királyi trónra útát készíteni, s őt abba maga mellé beültetni. E tervet ő azontúl soha sem veszté el szemei elől; sőt, úgylátszik, életének utolsó tizedében összes kormánypolitikájának is ez volt rejtett ugyan, de főczélja. A szemtanú Bonfin szerint, Mátyás gyakran mondotta volna, hogy a közte, s a császár közt folyt háborúnak belsőbb titkos okát a császáron s rajta kívül senki sem tudja. S e titkos ok aligha az nem volt, hogy a magyar trónra vágyó Fridrik igényeit megsemmisítve, fia örökösödését biztosítsa. — És míg e czélért küzdött, fokonként ügyekezett lerontani azon akadályt is, mely a gyermek születéséből származott: gazdagsága, anyagi hatalma által maga után elsővé akarta őt tenni a nemzetben, hogy ovvel születését lassankint feledtesse. Ezért tette őt 1481-ben hunyadi gróffá, majd lipthai herczeggé, ezért adományozta meg számos egyéb javak mellett 1482-ben a magvaszakadt Garay, utóbb pedig a szintén kihalt Maróthy nemzetség s elhunyt édes anyjának Szilágyi Erzsébetnek jószágaival; e czélból szerzett neki Sléziában is több herczegséget, és szánta neki az elfoglalt Ausztriát is.

E közben az ország egyházi s világi nagyjai közül is mind többeket nyert meg alattomban fia részére; de legerősebb támaszt, ha maga talán János kiskorúsága alatt, s mielőtt, mint szándékozott, a koronát annak fejére tétethetné, találta meghalni, a nádori tisztségben, mely Ország Mihálynak pár év előtt történt halála óta üresen állott, s az arra választandó egyéniségben akart neki adni. — Hogy a leendő nádornak e czélra elég hatalma legyen, tisztét újonnan akarta szabályozni; és ez volt főczélja az 1485-ben, bizonytalan, mely hónapban, de, úgylátszik, Bécs megvétele után tartott

1485. nevezetes országgyűlésnek ¹⁾, mely közjogi tekintetben különösen megérdemli figyelmünket.

A nádori hatalom szabályozása.

A nádori hatalom s méltóság tárgyában alkotott törvények következők: Ha a király törvényes örökös nélkül hal meg, a királyválasztásban a nádoré az első szó. Ha a koronaörökös kiskorú, annak gyámja, az országnak pedig kormányzója a nádor legyen. Mind a király magvaszakadása, mind az örökös kiskorúsága alatt országgyűlést egyedül a nádor hirdethet. Ő az ország főkapitánya. Az urak közt támadt viszályokban ő biráskodhatik, a királyi hatalom s tekintély sértetlenül maradván. Ha a nemzet s királya közt valaha viszály támadna, a nádor leendő a közbenjáró békebíró. Ha a király hanyag vagy arra nem képes, ő hallgatja meg az idegen hatalmak követeit. Ő az ország legfőbb bírója a király után; s mint ilyen, a birtokjogi perekben is mondhat ítéletet; az általa kiszabott bírságot a király csak különös kegyelemképen engedheti el, míg a más bíróktól mondott ítéletet rendes úton is megszüntetheti. Az igazságtalan adományozások miatti panaszokat ő hallgatja meg s viszi a királyhoz és eszközözlendi azoknak orvoslátát. A király távollétében ő a kormányzó mindenben, egy melléje adandó tanácsesal; de adományt s kegyelmet nem osztogathat. Ő a kúnok ispánja s bírója, kiktől évenként 3000 aranyat húz díjúl. Ő a bírója Dalmátországnak is, miért némely szigetek jövedelmét kapja.

Ezen, ily széles hatalomkörrel ellátott méltóságot Mátyás nem gondolta jobbra ruházhatni fia érdekében, mint Szapolyay Imrére, ki nemzetsége fényét, gazdagságát jobbra neki köszönheté; kit szintűgy mint István öcsését, kegyekkel, kitüntetésekkel halmozott el, s kiknek hálájától méltán várhatott fia számára hasznos szolgálatot. Fájdalom, Imre úr

¹⁾ Némelyek e gyűlést egynek mondják avval, mely az év elején Váczon tartatván, minden kapu után, egy arany frt segélyt ajánlott a királynak, nekünk helyesebbnek látszik Kovachich (Vestig. Com. 403) és gr. Teleki (Hunyadyak kora V, 335.) véleménye.

a király előtt halt meg; öccse pedig árulóvá lett János herczeg iránt. — A nádort eddigelé kényők szerint nevezték ki a királyok; Mátyás most az ország rendeinek is befolyást engedett annak megválasztására, és Szapolyay Imre az 1485-ki december 4-kén magát már nádornak írta ¹⁾).

1486.

E gyűlést folytatólag-e, — de, miután a király s a nádor deczemb. elején Bécsben volt, mindenesetre némi szünettel, — vagy újonnan összehíva, bizonytalan, az ország rendei 1486 elején is együtt ültek, s azon nevezetes törvénykönyvet alkották, mely Mátyás nagyobb rendeletének nevezetik, s több pontjára nézve a legújabb időkig alapja maradt az igazság kiszolgáltatásának. Ime belőlök néhány czikkely. A hatalmaskodási pörökben Zsigmond király idejében szokásba jött rögtönítélő törvényszékek, az úgynevezett kikiáltott gyűlések, melyeken t. i. a pörös kérdés a megyei nemesség tanútétele szerint a főispán és szolgabírák által rögtön ítéltetett el, valamint az ezekhez hasonló nádori törvényszékek is, a bennök történt számos visszaélések miatt eltöröltettek, s a megyei rendes törvényszékek által pótolattak. E rendes törvényszékek a király kinevezte főispánból, az ettől kijelölt alispánból, s a megyei nemesség által választott négy szolgabírából s 10—12 táblabírából valának szerkesztve. — Nehogy e bírák félelemből vagy megvesztegetésből részrehajlókká legyenek, az előkelő s jobb birtokúakból választassanak; a ki e hivatalt elvállalni vonakodnék, a főispán által 50 gírabírságban marasztaltassék el. E megyei törvényszékek illetősége, a személyek tekintetében, kivéve az örökös grófokat, minden megyei lakosra, polgári ügyekben a papságra is, az ügyek tekintetében pedig, kivéve a király ítélete alá eső hűtlenségi, honárulási és tized kérdéseket, minden polgári s bűnvádi pörökre kiterjesztetett; minden kiváltságok eltöröltettek. Különösen a polgári pörökre nézve, melyek első folyamodásban kivétel nélkül e megyei székek alá tartoztak,

Az igazságügy
rendezése.

¹⁾ Ld. egy levelét Praynál : Hierar. III, 354.

1486.

évenként két törvényfolyam rendeltetett: egyik Sz. György, a másik Sz. Mihály napja után. Nehogy pedig a pörök, mint szokásba jött, a végetlenségig elhuzódjanak, rendeltetett: hogy e törvényszék a hatalmaskodási, zálog- és adóssági pöröket mindjárt az első —, egyéb jogi kérdéseket pedig a negyedik törvényfolyamon mulhatatlanul bevégezze. — Egy ügyész, nehogy különben a perfolym lassuljon, 14 ügynél többet ne vállalhasson. A fölebbvitel e törvényszéktől az ország rendes biráihoz történjék. Valának pedig ezek a következők: a nádor, az országbíró, a királyi főkanzellár, vagy ennek távollétében, helyettese, ki t. i. a királyi pecsétet őrzé. E főbírák mindegyikének legyen ítélőmestere; kik azonban ne szállásaikon, hanem a törvényszéki teremben, a rendes főbíró előtt bíraskodjanak stb. A többi törvények is jobbára mind az igazságszolgáltatással foglalkodnak s mind megannyi tanúi, mennyire szíven feküdt Mátyásnak az igazság ügye. A más tárgyuak közül említésre méltó ama két törvény, melyeknek egyike a parasztság szabad költözési jogát biztosítja; másika pedig rendeli, hogy a lengyeleknek és velenzeieknek, kik annyira mesterkednek a szent korona alá tartozó földeket magukhoz rántani, bármi fekvő birtokot eladni vagy elzálogosítani, hűtlenség büntetése alatt tilos¹⁾.

Az országgyűlés után Ausztriának további meghódítása különösebben igénybe vette Mátyás tevékenységét; mert Miksa, Fridrik császár fia, — ki már elébb a melléknevén Vakmerőnek nevezett Károly burgundi király egyetlen leányát, Máriát nőül vette, s kezével Alsó-Burgundot szerezte meg nemzetségének, — a német birodalmi rendektől az 1486-ki febr. 16-kán római királyllyá választatott, s mindjárt azután a rendekkel szövetséget kötött és segédelmet is szavaztatott magának Mátyás ellen. E segélynek 300 ezer

¹⁾ Cor. Jur. Hung. I, 234. E törvénykönyv egyébiránt már Mátyás életében is háromszor kinyomatott. Toldy Ferencz: A magy. nemz. irodalom története II, 34.

forintból, és szükség esetén 30 ezer emberből kell vala állani¹⁾); de az, mint a következés bizonyítá, csak a papiroson maradt. Mátyás ismervén a németországi viszonyokat, nem sokat tartott ugyan e segélytől; de mégis örömet elfogadta a szövetséget, melyet neki Ulászló cseh király ajánlott a feletti boszújában, hogy Fridrik által a királyválasztó birodalmi gyűlésre meg nem hívatott. A fejedelmek e végett személyesen kívántak találkozni Iglóban, hova aztán szeptember elején Mátyás, Beatrix és Corvin János kíséretében, nagy fényvel jelent meg²⁾).

Mi végeztetett e találkozáson, nem igen tudjuk; annyi bizonyos, hogy Mátyás, hadviselésében egyáltalában nem támaszkodott szomszédja segélyére, s miként már a tavasz óta tette volt, ezután is erőiesen folytatta hódításait. Működésének tere most kivált a Dunának balpartján fekvő tartomány volt, hol még ez évben Feldsberg, Laa, Recz, Eggenburg, Aich, Zwettel több más várak s városokkal együtt megvéttetett. — Beesületére válik az osztrák várnagyoknak, hogy, bár fejedelmöktől magukra hagyattak, váraikat mégis vitézül védelmezték; mi okból az ostrom mindenütt huzamosan tartott, s a foglalás csak lassan haladt előre. Az év végéig mindazáltal a tartomány e része is a Duna balpartján egészen Mátyás hatalmába került³⁾).

Még Eggenburgot vívta Mátyás, midőn a francia királytól követség érkezett hozzá, mely őt szövetkezésre hívta fel Miksa római király ellen. Mátyás annál örömebb fogadta az ajánlatot, mivel ez által a rhodusi lovagok egy francia várába került Dsem szultánfit is kiadatni reménylette. 1487 elején Mátyás a francia követtel Pruisz János váradi püspököt küldé Párisba. A püspök onnan, utasítása szerint⁴⁾),

¹⁾ Müller : Reichstags-Theater. III, 7. kövv.

²⁾ Bonfin : Dec. IV. Lib. VII, 635.

³⁾ Ugyanaz 634. köv.

⁴⁾ Ld ezt Kátonánál XVI, 745.

1487.

Milanoba ment, megkötni a már elébb egy Fontana nevű olasz által előkészített házassági szerződést Corvin János és a milanói fejedelem huga, Galeazzo Bianca Mária között. — Galeazzo János fejedelem s anyja Bona, kik felett Sforza Lajos zsarnoki hatalmat gyakorolt, már annál fogva is örömet oda ígérték a gazdag arát, mivel a hatalmas magyar király segítségével nyakukról elűzhetni reménylék Sforzát. Míg a püspök alkudozásai Milanóban folytak, Mátyás otthon is mindent ráfordított, mi által fiát, mielőtt örökösének fogadtatná, a közvéleményben lassanként emelheté, s neki barátokat szerezhete. Nyilvános megjelenéseinél őt mindig maga mellé rendelé s jobbára ülteté; a királyi asztalnál, midőn idegen követeket, vagy országnagyokat vendégelt meg, gyakran egészségváltozást színlelvén, az előülésben magát általa helyettesítetté. Nem egyszer alkalmat nyújtott neki az urak ügyeiben magánál közbenjárói szerepet viselni, egy s más kegyelemért azok számára folyamodni, s gondja volt reá, hogy folyamodása ne legyen sikertelen¹⁾.

Részben a fiáról való gondoskodás ösztönözte Mátyást arra is, hogy az osztrák háborút valahára befejezze. E végett 1487-nek mindjárt elején megindult táborába, mely Neustadtot már csaknem másfél év óta elzárva tartotta. A király most szorosabban bekeríté a várost és keményebben megkezdé annak vívását. A külvárosok, melyek szintén megvalának erősítve, nemsokára hatalmába estek ugyan, de a belváros vívása igen hosszúra nyúlt; mert bár ágyúi a falakon több oldalról rést lőttek, s vitézei azoknál több ízben nagy elszántsággal intézték rohamaikat, a nem kevésbé vitéz őrség és városi polgárság oly makacsúl állott ellen, hogy a király, katonáit kimérendő, végre is fölhagyott a rohamokkal, s egyedül a már növekedő éhség által akarta a várost hatalmába ejteni. És ez nem sokáig késett megtörni a megszállottak makacsságát. Julius elején Wolfersdorfer a város

¹⁾ Bonfin e. h.

hadnagya, ki eddig Mátyás minden felhívására avval felelt, hogy készebb a város falai közé temettetni, mint azt feladni, tán valamikép az érkező segélyről is hírt vévén, követeket küldö a királyhoz, s a várost aug. 16-án feladni ígéré, ha addig meg nem segítették. A király ráállott, s a fegyverszünet megkötött. ¹⁾

Mátyás ez időt sem akarta henyélve töltöni. Hadának egyrészét a város alatt hagyván, más részével július 12-kén Schottwient vette meg, s a Simeringen átkelvén, Stiria egyrészét is meghódította. Egy hónap múlva már ismét Neustadt előtt volt a király, mely, miután a várt segély a határnapig meg nem érkezett, aug. 17-kén kapuit csakugyan megnyitotta. Mátyás a királyné s ennek unokaöccse, az aragoniai bíbornok lemondása után nem rég esztergami érsekké nevezett tíz éves Hyppolit herczeg, és számos magyar úr kíséretében diadalmenetben vonult be a városba; maga után pedig nagy mennyiségű eleséget vitetett be a kiéhezett lakosság számára²⁾. Neustadt megvételevel, melyet aztán nemcsak szabadságai megerősítésével, hanem számos nagybecsű adományokkal, ezek közt egy a városiak által máiglan dicsekedve mutogatott óriási, megaranyozott ezüst billikommal, ügykezett magához csatolni a király, — Alsó-Ausztria meghódítása teljesen be volt fejezve, mielőtt a birodalmi rendektől a császárnak ígért segély kiállítatott volna.

Fridrik azonban nagy bajjal mégis gyűjtött némi hadat s annak vezérletét a hadi tetteiért Bátor melléknevet nyert Albert szász herczeg vezérletére bízta, ki aztán aug. 9-kén hadat izent a királynak. Az ellenséges seregek egymással több ízben szemben voltak; de a vezérek, kik egymást becsülték, egymás hadi szerencsájától tartottak, nagyobb ütközetbe nem akartak bocsátkozni, s némi apróbb csatározások után, melyekben hol egyiknek, hol a másiknak kedvezett a szerencse,

¹⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. VIII, 638. köv.

²⁾ U. o. 643.

1487.

Fegyvernyug-
vás.

október 14-én fegyverszünetre léptek, mely alatt aztán személyesen is találkoztak. Albert, ki a császártól sem hadat, sem pénzt eleget a háború folytatására nem nyerhetett, s tétlensége miatt mégis mind élesebb levelekkel boszantatott, ezóta végkép elveszté kedvét e hadakozástól, s a császár ellenzése daczára deczemb. közepén St. Pöltenben oly szerződést kötött a királylyal, mely szerint a császár és Mátyás közti viszály végeldöntése a pápára bízott; ha a pápa ítélete Mátyás részére dől el, s a császár azt elfogadni nem akarná, a birodalmi rendek őt többé ne segítsék; ha viszont Fridriknek kedvezne az ítélet, úgy Mátyás ne nyerjen az ellen alattvalóitól és hűbéreseitől segedelmet; a fegyverszünet, mely alatt az ítéletnek kimondatnia kell, az 1488-ki nov. 1-ig tartson; ha a pápa addig semmit sem végez, a szerződés kötelezései megszűnnek ¹⁾).

A király
gondoskodása
fáról.

E fegyvernyugvás alatt Mátyás ismét több időt nyert előmozdítani fia ügyét, mely ezentúl összes munkásságának irányát jelölte. A nagyváradai püspök a házassági szerződést Biancával az 1487-ki nov. 25-kén oly föltételek alatt kötötte meg, hogy a menyasszony pénzben 100, ékszerek és ruhában 50 ezer aranyat hozzon jegyajándokul. Mátyás ellendíjúl egy harmaddal többet kötelezett s annak fejében az ausztriai herczegséget, a hunyadi grófságot, a munkácsi herczegséget Debreczennel s minden tartozandóságaival, Gyula és Maróth várakat Gara várossal, Csereg várat Futakkal, Bajmóc várát minden hozzá tartozókkal, Turóc vármegyét Szklabina, s a többi hozzá tartozó várakkal s javakkal, Árva és Liptó megyét Likava és Árva váraival, Sleziában az oppelni, tosti, leobschützi, ratibori herczegségeket és a sagani herczegség

¹⁾ Langenn : Herzog Albrecht der Beherzte 155. kövv. Tichtel Diar. Rauchnál, II, 554. Bonfin. e. h. 645. A szerződés, hosszú okmányát közli gr. Teleki József XII, 372. De ettől egy egészen különböző szerződés is olvasható Müllernél : Reichstags-Theat. II, 145. 151. és De Roonál Lib. X, 513. Annyi bizonyos, hogy ama szerződés életbe nem ment, a viszály a pápa elébe nem terjesztetett.

öröködési jogát, Corvin János mind megannyi birtokait, kö-
tötte le. Ugyanaz napon az eljegyzés is forma szerint végre-
hajtattott, a menyekző egy évre halasztatván ¹⁾). De Sforza
Lajos, a milanói fejedelem gyámja még azt is kívánta, hogy
Corvin János addig magyar koronaörökössé is kineveztes-
sék; és valószínűleg ezért küldetett Oliva milanói korbátnok,
az 1488-ki februárban Mátyáshoz ²⁾). A király ezt, mielőtt
a rendeket arra bővebben előkészítené, nem tehetvén, úgy-
látszik, azt ígérte a követnek, hogy a királyi czímet, ha még
Magyarországban nem lehetne, Morva és Slezia birtoka után
Csehországban adja meg fiának. De az említendő körülmé-
nyek miatt ezt mindjárt ott sem eszközölhetvén, Fodor István
szerémi püspököt annak kieszközlése végett, hogy a me-
nyekző a meghatározott időn túl még egy évig elhalasz-
tassék, Milanóba küldé, ki aztán a király teljes megelégedé-
sére végezte el a reábizottakat ³⁾.

Az ok, mely miatt a király, fia házasságát elhalasztatni
kívánta, abban állott, hogy a két oppelni herceg, kiket Má-
tyás hűtlenségök miatt fogságba tétetett, abból kiszabadúl-
tak, és a hercegségének Corvin Jánosra tett átírását meg-
bánt sagani herceggel szövetséget kötven, föllázadtak, s
Podjebrád Henrik münsterbergi herceget is részőkre von-
ták. A király Tettauer, Haraszty és Haugwitz alatt mintegy
nyolcezernyi hadat küldött a pártosok megtörésére. A há-
ború 1488-ban az egész nyáron és őszön nagy elkeseredéssel
folyt, míg végre a sagani herceg megveretett, s fővára Glo-
gau, novemberben megvétetvén, az egész tartomány hűséget
esküdött mind Mátyásnak, mind Corvin Jánosnak. Utóbb a
münsterbergi Henrik is tartománya elvesztésével lakolt. —
Frankensteint és Troppaut Podjebrád idősb fiától Vikto-
rintól, némi tótországi javakkal cserélte be a király. És a
szerint, miután az ölsi, ratibori és leobschützi hercegsége-

¹⁾ A szerződési okmányok Katonánál : XVI. 828.

²⁾ Chmel : Archiv der kais. Academie der Wissensch. I. 92. köv.

³⁾ Boufin Dec. IV. Lib. VIII, 648.

1487.

Fegyvernyug-
vás.

október 14-én fegyverszünetre léptek, mely alatt aztán személyesen is találkoztak. Albert, ki a császártól sem hadat, sem pénzt eleget a háború folytatására nem nyerhetett, s tétlensége miatt mégis mind élesebb levelekkel boszantatott, ezóta végkép elveszté kedvét e hadakozástól, s a császár ellenzése daczára deczemb. közepén St. Pöltenben oly szerződést kötött a királylyal, mely szerint a császár és Mátyás közti viszály végeldöntése a pápára bízott; ha a pápa ítélete Mátyás részére dől el, s a császár azt elfogadni nem akarná, a birodalmi rendek őt többé ne segítsék; ha viszont Fridriknek kedvezne az ítélet, úgy Mátyás ne nyerjen az ellen alattvalóitól és hűbéreseitől segedelmet; a fegyverszünet, mely alatt az ítéletnek kimondatnia kell, az 1488-ki nov. 1-ig tartson; ha a pápa addig semmit sem végez, a szerződés kötelezései megszűnnek ¹⁾).

A király
gondoskodása
fiáról.

E fegyvernyugvás alatt Mátyás ismét több időt nyert előmozdítani fia ügyét, mely ezentúl összes munkásságának irányát jelölte. A nagyváradi püspök a házassági szerződést Biancával az 1487-ki nov. 25-kén oly föltételek alatt kötötte meg, hogy a menyasszony pénzben 100, ékszerek és ruhában 50 ezer aranyat hozzon jegyajándokul. Mátyás ellendíjúl egy harmaddal többet kötelezett s annak fejében az ausztriai herczegséget, a hunyadi grófságot, a munkácsi herczegséget Debreczennel s minden tartozandóságaival, Gyula és Maróth várakat Gara várossal, Csereg várat Futakkal, Bajmóc várát minden hozzá tartozókkal, Turóc vármegyét Szklabina, s a többi hozzá tartozó várakkal s javakkal, Árva és Liptó megyét Likava és Árva váraival, Slezsiában az oppelni, tosti, leobschützi, ratibori herczegségeket és a sagani herczegség

¹⁾ Langenn : Herzog Albrecht der Beherzte 155. kövv. Tichtel Diar. Rauchnál, II, 554. Bonfin. e. h. 645. A szerződés, hosszú okmányát közli gr. Teleki József XII, 372. De ettől egy egészen különböző szerződés is olvasható Müllernél : Reichstags-Theat. II, 145. 151. és De Roonál Lib. X, 513. Annyi bizonyos, hogy ama szerződés életbe nem ment, a viszály a pápa elébe nem terjesztetett.

öröködési jogát, Corvin János mind megannyi birtokait, kö-
tötte le. Ugyanaz napon az eljegyzés is forma szerint végre-
hajtattott, a menyekző egy évre halasztatván ¹⁾). De Sforza
Lajos, a milanói fejedelem gyámja még azt is kívánta, hogy
Corvin János addig magyar koronaörökössé is kineveztes-
sék; és valószínűleg ezért küldetett Oliva milanói korlátnok,
az 1488-ki februárban Mátyáshoz ²⁾). A király ezt, mielőtt
a rendeket arra bővebben előkészítené, nem tehetvén, úgy-
látszik, azt ígérte a követnek, hogy a királyi czímet, ha még
Magyarországban nem lehetne, Morva és Slezia birtoka után
Csehországban adja meg fiának. De az említendő körülmé-
nyek miatt ezt mindjárt ott sem eszközölhetvén, Fodor István
szerémi püspököt annak kieszközlése végett, hogy a me-
nyekző a meghatározott időn túl még egy évig elhalasz-
tassék, Milanóba küldé, ki aztán a király teljes megalégedé-
sére végezte el a reábizottakat ³⁾).

1487.

Az ok, mely miatt a király, fia házasságát elhalasztatni
kívánta, abban állott, hogy a két oppelni herceg, kiket Má-
tyás hűtlenségek miatt fogságba tétetett, abból kiszabadúl-
tak, és a hercegségének Corvin Jánosra tett átírását meg-
bánt sagani herceggel szövetséget kötven, föllázadtak, s
Podjebrád Henrik münsterbergi herceget is részökre von-
ták. A király Tettauer, Haraszty és Haugwitz alatt mintegy
nyolczezernyi hadat küldött a pártosok megtörésére. A há-
ború 1488-ban az egész nyáron és őszen nagy elkeseredéssel
folyt, míg végre a sagani herceg megveretett, s fővára Glo-
gau, novemberben megvétetvén, az egész tartomány hűséget
esküdött mind Mátyásnak, mind Corvin Jánosnak. Utóbb a
münsterbergi Henrik is tartománya elvesztésével lakolt. —
Frankensteint és Troppaut Podjebrád idősb fiától Vikto-
rintól, némi tótországi javakkal cserélte be a király. És a
szerint, miután az ölsi, ratibori és leobschützi hercegsége-

1488.

¹⁾ A szerződési okmányok Katonánál : XVI. 828.

²⁾ Chmel : Archiv der kais. Academie der Wissensch. I. 92. köv.

³⁾ Boufin Dec. IV. Lib. VIII, 648.

1488. ket már elébb megszerezte volt, majdnem az egész Slezia, közvetlen a király birtokába jutott ¹⁾).

Míg ezek Slezsiában történtek, a király, ki az 1488-ki évet jobbra Bécsben tölté, Fridrik császárral, is tartatott némi értekezleteket, melyeknek következtében a fegyverszünet meghosszabbított. A felső-ausztriai, stájer és karantán rendek ezen felül a maguk részéről is külön eszközöltek ki némi összegért a királytól fegyvernyugvást. Fridrik ezért avval büntette meg alattvalóit, hogy tőlök a maga számára még nagyobb összegeket zsarolt ki. De a karantánok és stájerok még azután is sokat szenvedtek Fridrik fizetetlen zsoldosaitól, s hogy pusztításaiknak valahára véget vessenek, 1488 végén ünnepélyesen meghódoltak Mátyásnak ²⁾. — Bécsben fogadta Mátyás a török követeket is, kik a szultán nevében a már-már végét érő fegyverszünetet újabb három évre megerősíteni kívánták. Mátyás a sleziai háborúval s fia iránti gondjaival különben is elfoglalva lévén, az ajánlatot annál örömelebb elfogadta, minthogy egészségét a sok évi táborozások miatt mindinkább hanyatlani érzé ³⁾.

1489. Köszvényes baja ugyanis a tél folytában annyira el súlyosodott, hogy fia ügyének Magyarországon is biztosítását nem vélte tovább halaszthatni, s 1489 tavaszán, miután Ausztria kormányzójává Szapolyay Istvánt nevezte ki, hosszú távolléte után visszajött Magyarországra. A nyavalya már annyira elvette volt erejét, hogy útját szokása szerint nem

¹⁾ U. o. 646. Curæus : Annal. Siles. I, 363. kövv. II, 139. kövv.

²⁾ Bonfin i. h. Unvest : Chron Aust. Hahnál I, 733. Pray : Annal. IV, 198. A birtokaitól ekként megfosztott császár, ki jobb időkben emlékkönyvét teli írta az ismeretes öt betűvel : A. E. I. O. U. (minek sok magyarázatai közül legismeretesbek ezek : „Austriæ Est Imperare Orbi Unversio,” és németül : Alles Erdreich Ist Oesterreich Unterthan;“) most egyes városok segélyéből tengetve életét, azt irogatá lakának falaira : „boldog, ki megfélekedzik azon dolgokról, miket többé vissza nem nyerhet.“

³⁾ Bonfin 647.

tehette meg lóháton, hanem hajón vitette le magát Budára. Az urakat fia részére megnyerni, és szándékát annak örökösül elismertetése iránt bővebben kifejteni, volt itt főczélja Mátyásnak, miután ezt neki őszinte hívei közül is többen javasolták. — Mielőtt a tárgyat országgyűlés elébe hozatná, egyenként ügyekezett megnyerni a befolyásosabb urakat. Őket külön-külön magához hívatván, kívánta tőlök, támogatnák szándékait, ismernék el fiát örökösül, esküdnének neki hűséget. A törvényhatóságokhoz, kivált a városokhoz pedig levélben intézett eziránt felszólítást. A dolog eleinte a király kívánsága szerint haladt: az urak közül többen esküvel kötelezték magukat, hogy halála után János herceget fogják elismerni királyokul; hasonló módon kötelezte magát több város is, például Segesvár, jun. 23.-kán kelt levelében kijelentvén, hogy ha a királynak Beatrixtól törvényes utóda nem születnék, Corvin Jánost ismerendik el igazi örökös uroknak, rajta kívül senki mást nem fogadnak el fejedelmökül¹⁾. De a jó sikernek nem sokáig örvendhetett Mátyás. Beatrix, ki már elébb megkezdé fondorlatait, melyek miatt irányában a király meg is hidegült, és párthívei, mihelyt Mátyás ezen ügyekezetről értesültek, mindent elkövettek, hogy azt meggátolják. — És így lőn, hogy az urak közül többen, mielőtt a királytól felszólíttatnának, az udvarból különféle ürügy alatt eltávoztak: így tőn egyebek közt Báthory István erdélyi vajda; mások, a hűségeskü letételére felszólítva, azt különféle módon mellőzték, vagy legalább elhalasztották: a király még életének javát éli, mondák legtöbben, gondoskodása idő előtti, még Beatrix is megajándékozhatja őt örökösöl²⁾. Maga Beatrix a női ravaszság minden fogásait ki-merítette, hogy férjét szándékától elmozdítsa, sőt arra bírja, hogy halála esetére őt jelölje ki s fogadtassa el uralkodó ki-

Beat. ix fon-
dorlatai.

¹⁾ Gr. Telekinél, Okmánytár XII, 456.

²⁾ Bonfin e. h. Nonnulli juramentum declinarunt diverticulum ali-quod ex ingenii calliditate causati. Bonfin e. h. 651.

1489

rálýnéúl. Sohajtásaival, siránkozásaival, kérelmeivel, sőt néha indulatától elragadtatva, még szitkaival is, egyre ostromolta, fárasztotta a betegsége miatt különben is mind szenvedőbb állapotba jutott királyt.

Mátyás, ki egyébiránt könnyen haragra gyúladt, bámulandó türelemmel ügyekezett legyőzni neje ellenzését, s őt lemondásra bírni fenhéjázó vágyairól. Előadá neki, miképen kívánságát teljesíteni lehetetlen. Ha ő, a király, maga akarná is, a nemzet soha sem fogja őt uralkodójának elismerni; s ha Beatrix e lehetetlenséget tovább is sürgetné, nemcsak János herczeg, hanem saját jövődjét is kockáztatná. Ellenben, ha János kineveztetésében jó szerével megegyezik, a herczeg őt édes anyjának fogadja; maga pedig úgy fog intézkedni, hogy a nemzet őt királynéjának, nagy asszonyának tisztelje. E fölött bőségesen gondoskodandik jövedelmeiről, eddig birt javait újakkal is szaporítván ¹⁾).

De mind hasztalan; az indulatos, nagyravágyó nő nem hallgatott a józan ész szavára, és midőn látná, hogy a királynál sem könyekkel, sem kérelmekkel, sem patvarzkodással nem boldogul, egy más cselhez folyamodott. Újabban siránkozva kéri a királyt, hogy ha már őt magát egyáltalában nem akarja kinevezni örökösének, legalább a herczeg uralkodó társául ismertesse el a rendek által. Midőn pedig tapasztalná, hogy a királyt engedelkenységre ebben sem bírhatja, szüleit, a nápolyi királyt és királynét vette reá, hogy Budára mennél előbb követet küldjenek, ki őt igényeiben Mátyás előtt támogassa. Kivánsága nemsokára teljesedett, a nápolyi király Montano Ferenczet küldé át veje udvarába ²⁾). Ennek segédelmével Beatrix ismét és ismét megújította ostromait a királyra, s azoknak végre is lett annyi sikerök, hogy Mátyás az ősz folytában tartott országgyűlésen nem is lépett fel ér-

¹⁾ Instructio pro praeposito posoniensi ad Ducem Calabriae misso. Kovachich Script. Min. I, 345.

²⁾ Bonfin. e. h. 647.

lyesen fia öröködésének tárgyában. Egy író, az országban mintegy 60 évvel utóbb nevezetes szerepet játszott Verancsics Antal, azt állítja ugyan, hogy Mátyás ezt az országgyűlésen valóban szőnyegre hozatta s pedig kedvező sikerrel. „Mind a fő, mind a többi rendek, úgymond, esküvel kötelezték magukat, hogy Corvin Jánost atyja halála után királynak fogják koronázni¹⁾.” De ezen állítás, úgylátszik, tévedésen alapsúl.

Mátyás látván, hogy Beatrix makacsságát maga le nem győzheti, ennek testvére, a calabriai herczeg által ügyekezett célt érni. A pozsonyi prépostot hozzá küldvén, előadatá neki, hogy bár számos úr azon kérelemmel járult elébe, hogy János fiát utódává neveztesse, azt mégis a királyné megátalkodott ellenzése miatt nem cselekedte. Kéreti sógorát, ügyekoznék ő is reábirni a királynét, hagyna fel annak sürgetésével, minek teljesítése egyáltalában lehetetlen, a magyarok nem lévén hajlandók nökormányt elfogadni. Makacssága által a királyné oda vihetné a dolgot, hogy a maga halála után olyanra essék a rendek választása, ki mind Beatrixet, mind Corvin Jánost kiűzheti az országból. Holott, ha Beatrix Corvin János elválasztásában megegyeznék, ebben a legengedelmesebb és szívesebb fiúra találand, ki különben, ha fegyverrel kényszeríttetnék magát Beatrix ellenében a trónra emelni, — mit hatalma, gazdagsága, barátainak száma által kivívnia nem leend nehéz, bár különben szelíd és jó indulatú, könnyen megfélelkezhetik a tiszteletről, melyyel atyja neje iránt tartozik. Egyébiránt, bár nem örömet látja, de kénytelen megvallani, hogy a nemzet nem szereti a királynét, ki magát vele megkedveltetni elmulasztá; miért is, a mit ő ohajt, a mit nemcsak kér, hanem könyei, sohajtásai, patvarkodásai által kierőszakolni akar, azt teljesíteni lehetetlen,

¹⁾ Kovachichnál : Script. Min. II, 37. és az Academia által kiadott Történelmi Emlékekben 2-dik oszt. II, 4. Ugyanezt állítja emlékiratában Szerémi György. Cap. X. Magy. Történ. Emlékek. Másod. osztály, Írók. I. 27. kövv.

1489.

azt ő, Mátyás, maga sem volna képes keresztülvinni; még csak szóba hozni sem merné a királyné örökösödését, tudván, hogy a magyarok készebbek magukat megfojztatni hagyni, mint női kormányt tűrni; egyszer volt az ország asszonyi kormány alatt, s akkor is oly veszélybe esett, hogy máiglan szájakban van az íze¹⁾.

Ügylátszik, Mátyás ezentúl egészen fel is hagyott törekvésével Corvin Jánost még életében elismertetni örökösévé, vagy azt legalább alkalmasb időre halasztá. — Azon esetre mindazáltal, ha hosszabb életnek nem örvendhetne, fiát minden módon oly állapotba ügyekezett helyezni, hogy a trónra magát saját hatalmával is fölemelhesse. A nádor, kiben bízott, Szapolyay Imre, nem élt többé, s annak halála után Mátyásnak a főbb urak közül senkiben sem lévén teljes bizodalma, nem is volt többé kedve betölteni a nagy hatalmú hivatalt, mely fiának nagy támaszára lehetne ugyan, ha hű kezekben van, de legnagyobb veszedelmére is válhatanda, ha annak birtokosa a háláról megfeledkeznék. A nádori tiszt támasza helyett tehát anyagi hatalmat kívánt adni fia kezébe, melylyel igényeit minden körülmények közt biztosítsa. Visegrádot a koronával, s a kir. kincsekkel, s az ország minden fontosabb várait az ő kezébe adta, azok kapitányait, a kincstár őreit, a fekete-sereg tiszteit a herczeg iránti hűségre esküvel kötelezte le. Bizodalmasabb híveit egyszersmind megintette, hogy a maga halála után Beatrixot jegybérének lefizetése mellett, azonnal küldjék vissza hazájába; fekete-seregét pedig tartanak együtt, a herczeg igényeinek, ha kell, fegyverrel is támogatására²⁾.

Fia érdekében Mátyás még Fridrik császárral is hajlandó volt megkötni a békét, mire egyébiránt most a birodalmi rendek is nyújtottak alkalmat. A fegyverszünet vége ugyanis közelgetvén, Fridrik a frankfurti gyűléstől segedel-

¹⁾ Instructio legati ad duc Calabr. Kovachich Script. Min. I. 343.

²⁾ Zsámboki : Append. Ad Ranzanum.

met kért Mátyás ellen. A rendek csak hatezer fegyverest szavaztak meg neki s azt is azon föltételhez kötve, ha Mátyás újabban felszólítva sem akarna méltányos békét kötni. E végett a gyűlésből Otto bajor herczeggel követség is jött a királyhoz Budára, hol aztán a fegyverszünet meghosszabbítatván, elvégeztetett, hogy a béke megkötése végett a két fejedelem szept. 13-kán Linczbén személyesen találkozzék ¹⁾. De mindig súlyosbodó betegségétől gátolva, Mátyás maga nem mehetett, és Pruisz János váradi püspököt küldötte oda, általa nagy ajándékokkal tisztelvén meg Miksa német királyt; ki Linczbén atyját megelőzte. Követe által késznek nyilatkozott Mátyás Ausztriát, Stíriát, Karinthiát visszaadni Fridriknek, ha ez hadi költségeit 700 ezer arannyal megtéríti. De eliszonyodva hallá a nagy összeget a fősvény, ravasz császár, ki a Mátyás egyre súlyosbodó betegségéről vett hírekből annak közel halálára számítván, a fizetésről hallani mitsem akart, s még Miksa ellen is, ki a föltételt legalább alkudozási alapúl elfoglalhatónak találta, gyanakodni kezdte, hogy Mátyás ajándokai által megvesztegettetett; miért is őt a magyar követtel való érintkezéstől eltiltotta. A váradi püspök ennek következtében hat hónapi fegyverszünetnél több eredményt most sem hozott vissza; s a római király megízené általa Mátyásnak, hogy a császár makacsságát nem is reményli másként legyőzhetni, mint ha Mátyás, mihelyt egészsége engedi, személyesen találkozik vele Linczbén ¹⁾.

Reményeit a császár arra nézve, hogy tartományait ingyen is visszanyerheti, ama jóslatokban helyezte, melyek szerint a csillagvizsgálók a jövő november vagy december hónapokat veszélyeseknek mondák a nagy király életére. És valóban nyavalyája mindinkább súlyosbodék; ereje annyira elveszett, hogy lábain is alig állhatott; köszvényes bajait az

¹⁾ Müller: Reichstags-Theater. III, 170. Bonfin e. h. 647.

²⁾ Bonfin e. h. 647. köv. Kurz: Gesch. Fridr. d. IV. II, 195. De Roo Lib. X, 380.

1490

ősz beálltával még váltó-láz is öregbíté; minélfogva, bármint ohajtá is személyes találkozását a császárral, azt mind továbbra kénytelen volt halasztani. — Mintegy 50 társzekér kincscsel, podgyászszal megrakva, három hónapig várakozott a királyi palota udvarán, míg végre Mátyás a karácsonyi ünnepek után azokat útnak indíttatá. A csillagászok jóslatai, melyekben ő maga is fölötte hitt, s melyeket semmi fontosabb ügy megkezdése előtt nem mulasztott el megtudakozni, most nem teljesedtek: a veszélyes két hónap eltelt, s mivel lázától is megszabadult, úgy gondolá, a veszélyt szerencsésen elkerülte¹⁾. Mindjárt az új 1490-dik év első napjaiban megindult tehát Bécsbe, egy ruganyos hintóban, melynek tálmánya neki tulajdoníttatik²⁾, vitetvén fel magát.

Mátyás halála.

Útjának a Fridrikkel való egyezkedésen kívül még az is volt célja, hogy Corvin Jánost a Boroszlóban tartandó országgyűlésen a tartomány uralkodó fejedelmétől elismeresse, hogy aztán annak házasságát is végrehajthassa Biancával³⁾. De bár egészsége a tél folytában mindinkább helyreállott, és — boszúságára Fridriknek és Velenczének, kik hírnökeik által lesették a király egészségi változásait, — köszvényét kivéve, marc. végén az már általában tűrhetőnek látszék, e terveket végzete már nem engedte végrehajtania. Apr. 4-én, virágvasárnapon, étlenül hat órát tölte isteni szolgálaton. Ebédhez hazatérte után sem ülhetett mindjárt, mert a királyné még több templomot méne látogatni; éhségének csilapítása végett tehát fűgét kért. De a gondatlan sáfár romlottakat tőn elébe, min fölötte nagy haragra lobbant. Nem sokára fejszédülés fogá el, görcs és szélhűdés szavától, eszméletétől megfosztotta; fájdalmai nagyok lehettek, mert szinte ordított azok miatt. April 6-kán reggel, életének még csak

¹⁾ Bonfin u. o. 648. de hibásan teszi megindultát 1489. végére.

²⁾ Currus Kochy rex primus inventor fuit. Liszti püspök jegyzetei Bonfinra, Kovachichnál: Script. Min. I, 336.

³⁾ A házasság iránt 1489-ben több követet váltott a milanói udvarral. Ld. Chmel: Archiv der kais. Acad. I, 97. kövv.

47-dik évében megaszúnt élni a korának, nemzetének legnagyobb királya¹⁾. 1490.

Halálos küzdelmében, midőn fájdalmai kissé enyhülének, szemeit elérzékenyülve járatá nején és fián, mintha azokkal akarta volna őket szeretetre, egyességre inteni, mert nyelve a szolgálatot megtagadta. János herczeg megérteni látszott atyjának e szemjátékát, s mihelyt fájdalomának annyira urává lett, hogy saját helyzetére eszmélhetett, a nagy halott ágyát körülfogó egyházi s világi urak jelenlétében, a királyné lábaihoz borúlt és zokogva kérte őt, ne vonná meg tőle anyai szeretetét, gyámolítását, ígervén viszont, hogy őt édes anyja gyanánt tisztelendi. Az érzékenyítő jelenet hatalmas annyira megragadta az urakat, hogy mindnyájan könnyekre fakadva, maguk is az ifjú herczegéhez kapcsolták kéréseiket. Beatrix szinte meghatva emelte keblére az ifjút, s őt megcsókolván, anyai szeretetéről biztosítá. A jelenlevő urak erre mindkettőjüknek hűséget esküvének²⁾.

A nagy halott Bécsből a Dunán Budára szállíttatott. Ráskay Balázs budai várnagy, az érkező herczegnek hűséget esküdött, és a várat és kincseket, melyek mintegy 400 ezer aranyra becsültettek, rendelkezésére adá; kitől aztán azoknak őrizetében továbbra is megerősítettett. Corvin ezután a meghidegült tetemeiket, a nagy számmal Budára gyűlt urak kíséretében, Fehérvárra vitette, s mivel a sírbolt még bevégezve nem volt, ideiglen a boldogságos szűz egyházának közepén takaríttatta el³⁾.

IX.

A harc, mely a pápaság és császárság, a hatalomnak e két főképviselei közt Európában századokig tart, még ko
Mátyás kormányának jellemes eredményei

¹⁾ Bonfin 649.

²⁾ Bonfin 651.

³⁾ Bonfin e. h. 652. Theobaldus Antal utóbb e párverset készítette sírjára :

Corvini haec brevis urna est, quem magna fatentur
Facta fuisse Deum, fata fuisse hominem.

1490.

rántsem volt bevégezve, midőn Mátyás a magyar trónra ült, bár az akkori pápa és császár közt nem létezett is nyílt háború. A pápák e hosszú harc folytában már több ízben kerestek támaszt a császárok ellen a magyar királyokban. A hagyományos vetélkedésnél s ellenzéknel fogva, mely a magyar és a német birodalom közt létezett, a pápák erre mindig számolhattak, valahányszor kitünőbb egyéniség ült a magyar trónon. Egy századdal előbb Róbert Károlyt, Nagy-Lajost épen azért pártolták a pápák ama törekvéseikben, melyek által birodalmukat éjszakra s keletre terjesztetni ügyekeztek, hogy általuk a római császárokat ellensúlyozhassák. Archiregnum-nak, főkirályságnak nevezték a magyar birodalmat, királyok királyának annak fejedelmét, hogy a császárságnak benne vetélytársat támaszszanak, saját hatalmuknak a császáré ellenében támaszt, szövetségest nyerjenek.

E hagyományos politika indította most is a sz. széket, midőn Mátyást a nemzet választottát, a császár ellenében, ki vetélytársául lépett föl, daczára az öröködési jogelvnek, törvényes királynak azonnal elismerte. Élénk emlékezetében volt még a sz. széknök Zsigmond kora, midőn a császárság egy fő alatt egyesülve a magyar királysággal oly súlyosan, oly korlátlólag nehezedett a pápaságra; s nehogy e kor megújuljon, még II. Pius, a császár pártfogoltja és személyes barátja sem kételkedett Mátyást királyul ismerni, daczára a császár minden törekvéseinek.

És miként a pápáknak nem egyszer előnyére vált a magyar király támogatása a császárok ellen, szintúgy Magyarország is több ízben hasznát látta e barátságnak, egyetértésnek, pártolásnak a függetlensége ellen mindig fondorkodó, hatalmát, gyarapodását irigy szemmel néző német birodalom ellen. A szövetség királyaink s a sz. szék közt e szerint közös érdeken alapúlt, s azért tartós, állandó vala.

Ezen érdek öntudata ösztönszerűleg élt magában a nemzetben is, midőn Mátyást, ellenére a császári vetélytársnak a trónra emelte. Zsigmond a német koronát csak mint-

egy függelékül kapcsolta a magyarhoz. Ő állandólag több fontosságot látszék helyezni a magyar koronában, ettől nyervén még a császári trónon is több anyagi eszközt hatalmára, melyet Európa ügyeiben gyakorolt. Tudjuk, hogy nem egyszer magyar urak által tárgyalatott német ügyeket; Magyarországon tartott német országgyűlést, s nem kételkedett az akaratára hajlani nem akaró német rendeknek kijelenteni, hogy ő a német koronát egyáltalában nem tartja személyére nézve is nélkülözhetlennek a magyar mellett. A magyarok ily viszonyok közt örömmel láthatták királyuk fején a császári koronát; s ezért egyeztek is meg minden nehézség nélkül abban, hogy Albert király szinte elfogadhassa a német rendektől neki följánlott német koronát. De Albert halála után a viszonyok egészen ellenkezőre változtak. A méhben hagyott László kiskorúsága alatt, s azután is, midőn a kormányt saját nevében igazgatta, sokkal súlyosabban érezte s békétlenebbül tűrte a nemzet a német befolyást, mintsem hogy a régi ellenzék s gyűlölet föl ne ébredt volna benne a némettség ellen. Ez az oka, hogy ama kis számú nagyravágyó pártosok, kik a Hunyady-nemzetség boszújától félve, a koronát Fridriknek oda ajánlák, egyáltalában nem voltak képesek nagyobb pártot alkotni választottjok mellett a nemzetben, sőt attól maguk is rövid idő múlva elhajoltak, hódolván a nemzeti közvéleménynek.

A közös érdek a sz. széket ismét egyesítette a nemzettel Mátyás megválasztásában és elismerésében. A kora érettségű ifjú Mátyás az eszmét teljesen fölfogta, s annál szorosabbra fűzte ama hallgatag, de századokon át tartószövetséget a sz. székkal, mivel épen a császár lévén vetélytársa, kétszeres szükségét érezte a pápa pártolásának. És ez adja kezünkbe kulcsát Mátyás külpolitikájának. — Tagadhatatlan ugyan, hogy Mátyásnak minden, azon kori írótól említett, s magától is elismert dicsőségvágya ¹⁾, s az egy és más oldalról

¹⁾ Gloríae usque infinitum avidus, — úgymond Turóczy IV, Cap. 64. — Gloríae plus aequo cupidus, ismétli Bonfin. Dec. III. Lib. IX. —

szenvedett sérelmek nem utolsó tényezők voltak háborúiban, melyeket előbb a husszita csehek, utóbb a császár ellen viselt; de bizonyos az is, hogy, valamint ama teljes fiúi, majdnem vak engedelmesség által, melyet a cseh háborúban a sz. szék iránt mutatott, s melynél fogva az egyház zászlótartójának szerepét elfogadva, hatalmas karját Róma érdekeinek támogatására följárlotta, ama szövetség megerősítését célozta: úgy a császár elleni háborúnak nagy részben ama nemzeti érdek volt indoka, mely a német s magyar birodalom közti versengésből származott. És hogy az eszme, mely Mátyás külpolitikájának irányt adott, egyaránt élt a nemzet és királya öntudatában, nem fogunk kételkedni, meggondolván, hogy mind a cseh, mind az osztrák háborút az egyházi s világi urak többségének megegyezte, végzése szerint kezdette meg a király. Ha vegyült is ennél személyes érdek az indokokba: az ország rendeinél azonban a nemzeti visszahatás bélyegét látjuk mind a husszita cseh, mind a császár elleni háború elhatározásán.

Azonban, ha a kiindulási pontot nem kárhoztathatjuk is Mátyás külpolitikájának irányában, lehetlen mindazáltal nem sajnálnunk, hogy az események hatalma által tovább ragadtatva, szomszédjai, kivált a császár által szünetlenül ingereltetve, mélyebben bebonyolult a nyugat és éjszak viaszályos ügyeibe, mintsem hogy elég ideje s ereje maradt volna birodalmát a török ellen biztosítani, s ezen még égetőbb nemzeti érdeknek kellőleg megfelelni. És bár elismerjük is, hogy azon hanyag gondatlanság s rövidlátó önzés mellett, mely ezen korban a közép és déli Európa hatalmait bélyegzi, Mátyás magára hagyatva nem lett volna is tán képes maga megtörni a töröknek egy II. Mohammed alatt óriásivá nőtt hatalmát: azon erővel mégis, melyet a cseh és osztrák tartományok elfoglalására s mulékony birtokára pazarlott, lega-

lább az ország déli melléktartományait biztosíthatja vala az erre több ízben kínálkozott alkalommal. Sajnálunk kell, hogy az ország oly különmemű érdekei, végzetszerűleg egyszerre merültek a felszínre, minélfogva valamennyinek, szűk erőforrásai mellett, Mátyás lángesze sem volt képes kellőleg megfelelni. — Mert tagadni nem lehet, hogy eszközei, erőforrásai igen korlátoltak valának; s e tekintetben kétséget nem is szővöd, hogy a fény és dicsőség, melyben Mátyás alatt a magyar név künn ragyogott, sugárait leginkább a nagy király rendkívüli, hatalmas egyéniségétől kölcsönözte: az ország közép Európában ismét föltételező hatalommá lőn, mert királyában elég erő volt törvényt szabni a szomszéd fejedelmeknek. A hatalom, melyre alatta a magyar birodalom emelkedett, a nagy királynak volt tulajdona. Alatta a dicsőség templomának rakásához a nemzet még annyiban sem járult, mint Nagy-Lajos alatt. Ennek hadai, némely háborúiban 200 ezerre emelkedtek; de az nagyrészben az összes nemzet alkotmányos hadereje volt: Mátyás serege alig haladta meg a 30 ezeret, s ez csak királyi zsoldos had volt, — és csak evvel vitt ő véghez annyi nagy dolgokat.

Annak, hogy a pápa iránt csak külviszonyai érdekében viseltetett oly felette nagy engedelmességgel, kiáltó bizonyítványa az, hogy a belviszonyokra nézve nem ült még király a magyar trónon, ki hatalmára féltékenyebb volt volna, mint Mátyás. — A szent széket mindannyiszor korlátai közé tudta ő szorítani, valahányszor azt királyi hatalmának jogai-ba látta avatkozni. Ezért ő, ki egy szavában azt mondta volt: „hogy miután magát országával együtt a római egyháznak és a pápának egyszer felajánlotta, sem az Istennek e földön helytartója, sem maga az Isten nem parancsolhat neki semmi oly nehezett, oly veszélyest, mit elvállalni szentnek, üdvösnek ne tartana, mit félelem nélkül meg nem kísértene. . . . A mennyiben csak a maga és országa ereje terjed, az mindekifelett az apostoli székeknek van és lesz örökké szentelve¹⁾”;“

¹⁾ Epist. Math. Corv. II, 70.

1490.

— ő, ki egy szavában így nyilatkozott, midőn külviszony forgott szóban, királyi hatalomgyakorlatának függetlensége végett mindenkor kész volt kikötni a sz. székkal. „Köszönöm szentségednek, hogy engem kötelességem teljesítésére, az igazság kiszolgáltatására int,“ válaszolá a pápának, midőn ez 1468-ban pártfogása alá vette a maidburgi grófokat, kik a strigói és csáktornyai uradalmakhoz Czillej Ulrik özvegyének halála után jogot tartván, a pápához folyamodtak képzelt sérelmeik orvoslata végett. „A mennyiben pedig értenem adja, hogy ha intésére nem hajlok, ellenem föllépni akar, nem tudom, mire vegyem. Mert ha ez megtörténék, védelmeznem kellend királyi jogaimat, egyáltalában nem lévén hajlandó országom világi ügyeiről bárkinek felelni a római egyház törvényszéke előtt¹⁾.“ Még keményebb, határozottabb, mit ez alkalommal római követének írt, kétségkívül oly szándokkal, hogy azt a pápával is közölje : „Egyáltalában nincs kedvünk a világiakban magunkat a sz. szék ítélete alá vetnünk; sőt ezt alattvalóinkra nézve sem engedjük meg, s nemcsak városokra és várakra, de még egy házhelyre vagy szőlőkertre nézve sem. Magyarországnak megvannak saját szokásai s törvényei, melyekhez a külföldinek is alkalmaznia kell magát, midőn hazafit perel be. Ha ki pedig magunkat, személyünket akar törvénybe idéztetni, mint tudjátok, csak egy bíránk van, a nádor, ki az összes országot képviseli. Készebbek vagyunk bármit inkább szenvedni, mint magunk és országunk ezen szabadságáról lemondani²⁾.“ Sőt, miként fentebb előadtuk³⁾, a koronának az egyházi javadalmak osztogatásában gyakorlott kegyúri jogait is oly erélylyel meg-

¹⁾ U. o. II, 80.

²⁾ U. o. 82. Erre vonatkozik az 1471-ki 19-dik törvenyczikk is, mely javadalomvesztést, sőt halált mond annak fejére, ki az ország rendes bírását mellőzve, panaszával közvetlen a római kuriához folyamodik.

³⁾ Ld. a VI. cikket.

védte a sz. szék ellenében, minőt egy királyunk sem fejtett még ki. 1490.

De nemesak az egyház gyámkodásától akarta ő függetlennek látni királyságát, az oligarchia ellenében is hasonló erélyt és szilárdságot fejtett ő ki. Alig 15 éves ifjú, kinek nemzetségfája is csak az imént, országnagygyá szegény nemesből lett atyja alatt sarjazott föl az úri rangosztály magasáig, egy hatalmas, féktelen, daczos oligarchia ellenében vette közébe a kormányrudat, és azt oly erélyesen, annyi szilárdsággal igazgatta, hogy az elébb oly féktelen oligarchia, néhány év múlva meghunyászkodva simúlt a törvény, s a királyi akarat alá. Ő rettenetes ostora volt az oligarchiának, midőn azt hatalmával visszaélni tapasztalta. — Egyes urak megfékezésében néha még az alkotmányos törvényeket is túllépte, Szilágyit, Vitézt, Csuport, Bánfyt, Hampót, Várdajt vétségeik miatt per nélkül fogatta el; és bár az ezt sajnosan túrt urak néha zúgolódtak, őt önkényről, zsarnokságról vádolták is; de szigorán, szilárdságán megtört minden hatalmaskodásuk: és a nemzet, mely ezáltal a maga javát látta eszközöltetni, magasztalta igazságszeretetét. Azonban erőforrásainak korlátozottsága mellett nagy terveinek, vállalatainak végrehajtásához hatalmas alattvalókra volt szüksége, kik által gyámolítottassék; s e miatt neki nem volt szándokában féktelenségének korlátozása mellett hatalmát is csökkenteni az oligarchiának; sőt magában elég erőt érezvén, annak, valahányszor szükségét látta, korlátozására, még maga is nevelte a törvények határai közt gyakorlandó hatalmát. Kiket híveinek hitt, kiktől maga s a nemzet iránt hasznos szolgálatokat tapasztalt, azokat a gazdagság és hatalom még magasabb fokára emelte, a kihalt nemzetségek helyébe újakat magasztalt föl szegény sorsból a legmagasabb polcra.

Ő azonban, bár maga s a törvény iránt föltétlen engedelmisséget kívánt az uraktól, és kiméletlenül sujtotta a hatalmukkal visszaélőket, megelégedett arról, hogy nem fog mindig hozzá hasonló egyéniség ülni az ország trónján;

1490.

elmulasztotta a megállapított jó rendet a jövőre is biztosítani az oligarchiának most ugyan vas kézzel elnyomott, de halála után annál inkább kitörhető féktelensége ellen, s némi újabb intézményekben vetni ellensúlyt hatalmának. Ha az államkormányzat tanában még gyarló kortól tán felette sokat nem kívánunk, úgy gondoljuk, a megyék polgári életének bővebb fejlesztése által lehet vala ezen czélszerűleg s legjobban segíteni. Igaz ugyan, hogy e tekintetben tett is egynémit a nagy király, midőn az 1486-ki törvénykönyvében (1. cz.) a nádori közönséges bíróségeket eltörölvén, a megyéknek jogot ad, hogy a király előleges engedelmével a főispán, s a megyei törvényszék által irtassa ki a latrokat, zsiványokat s egyéb gonosztevőket; vagy midőn ugyanazon törvénykönyvben (21. t. cz.) mindazon szabadítékokat, kiváltságokat eltörölte, melyek által a nagyobb birtokosok fölös része fölmentette magát a bánok, vajdák, fő és alispánok ítélőszékei alól, s csak a királytól vehetett ítéletet. De ezen törvények korántsem voltak elégségesek korlátot szabni az oligarchiának, sőt azt tulajdonképen nem is illették. Az említett 1-ső t. cz. csak a közönséges rablókra s más gonosztevőkre terjed ki; a 21-dikben pedig csak az úgynevezett jobb módú birtokosok fosztattak meg ama kiváltságtól; a tulajdonképeni oligarchák, az örökös grófok, minők az Újlakyak, Frangepánok, Szapolyaiak, Zrínyiek, Báthoryak, Rozgonyiak, Perényiek, Losonczyak, Hederváryak, Medgyesaljayak, Országok, Lindvayak, Bakosyak, a sz. györgyi s bazini, a corbaviai s más grófok, tehát épen az oligarchák, egyenesen kivétettek e törvény rendelkezése alól, kiváltságaikat a megyei hatóság alól azontúl is megtartván ¹⁾). A megyéknek sz. István óta

¹⁾ Az sem bizonyít e tekintetben sokat, hogy Mátyás országglásának vége felé megyei gyűlésekben vettette ki a népre, s általok hajtatta be az adót, mert ez csak kivételesen, s alig történt többször egyszernél. Való igaz, a megyéknek nem annyira a király, mint az urak hatalmának megszorítására kellett volna szolgálni; de az urakat Mátyás is kivette a megyék hatósága alól.

az volt rendeltetése, hogy az urak hatalmát ellensúlyozzák, féktelenségeit korlátozzák; de épen a leghatalmasabb urakat mentette föl Mátyás is a megyék hatósága alól. A megyék polgári életének bővebb kifejlesztése, hatóságaiknak minden rangú hazafira kiterjesztése alatta is elmaradt, és e mulasztás okozta főleg azt, hogy mihelyt a nagy király a színpadról lelépett, életével, gyáva utóda alatt, hatása is megszűnt e tekintetben: az intézmények által nem korlátolt oligarchia, hatalmának tetőpontjára jutván, féktelenkedése, pártoskodása, viszályai által a hazát sírja szélére vitte. És ekkor tűnt ki leginkább, hogy az erély, a szigorú igazságszolgáltatás, mely Mátyás belkormányát oly dicsővé tette, czélszerű intézmények hiányában csak alamizsnához hasonlított, melyből a nemzet nagy tömegére a kormánya aranykorát visszavárgó emlékezeten kívül egyéb alig maradt fen, mert az állam-polgári népjog nagy tőkéje majdnem kizárólag a főpapság és főnemesség kezei közt hagyatott. Így értjük a népnek ama nevezetes szavát: meghalt Mátyás király, oda az igazság! Ezen egyszerű szavak, melyek legjobban illenek vala síriratául, nagyon találólag jellemzik nemcsak a Mátyás korát, hanem a halála után beállott inséges kort is, nemcsak az igazságszerető királyt, hanem az intézmények hiányát is, melyek az eláradt féktelenségnek gátot vethettek volna.

Mátyás egyébiránt közmondásos igazságszeretete mellett az alkotmányos igazgatásnak nem volt nagy barátja. Ő ugyan nem egyszer elismerte az országgyűlést összehívó, vagy az adóügyben a vármegyékhez intézett leveleiben, hogy „a közügyeket köztanácskozások útján kell elintézni;” tartott is országgyűlést oly gyakran, hogy a rendek a sok gyűlésre (hihetőleg csak azért, mert egy gyűlés sem folyt le az adó megnagyobbításának kérése nélkül) reáunván, végre maguk kérték a királyt azoknak elhalasztásáért; sőt a nemzet akarátának is, legalább színre, szabad nyilatkozatot engedett e gyűléseken: de a megalkotott törvényeket nem tartá meg mindig elég szigorral, midőn azok királyi hatalomgyakorla-

1490.

tát korlátolták. Ő ismerte nemzetét, mint senki jobban; tudta mennyire féltékeny az szabadságaira, mily igen ragaszkodik alkotmányos formáihoz, melyeket szabadsága védfalainak tart, s azért óvakodott is megsérteni e formákat. Ő a királyi hatalmat, mely megválasztatásakor megszorítottatott, majd minden gyűlésen szélesebbre terjesztette; de ügyes politikája által, melynél fogva az alkotmányos formákhoz ragaszkodott, s újításait úgy intézte, mintha azok a nemzet kezdeményezéséből származnának, s az övé csak a megerősítés volt volna, meggyőzte a nemzetet, hogy egyedül ennek érdeke, java, dicsősége fekszik szívéen. Nem volt országgyűlés, melyen a jobbágyai adóztatását elébb annyira ellenzett nemesség neki rendkívüli adót nem szavazott; de nem is mulasztá el mindannyiszor megigérni a nemzetnek, hogy adót önkényesen, a rendek akarata s megegyezte nélkül soha sem vetend az országra; s így elismervén s tiszteletben tartván a nemzet jogát, mindig elérte célját. — Ezen politika, mely szerint magát a nemzet gondolkodása módjához ennyire alkalmazta, színleg mindent annak akarata szerint intézett, mind hajlékonyabb eszközzé tette kezében az országgyűlést, mind nagyobb túlsúlyt szerzett személyében a királyságnak, úgy hogy még akkor is ritkán akadt komolyabb ellenzésre, midőn a közjó, kivált az igazság kiszolgáltatásának tekintetéből a törvényektől egynémiben eltért. És ha a nemzet őt ennek következtében sürgette is a koronázási törvények szigorúbb megtartására, ezt is készséggel beiktatta a törvénykönyvbe; de aztán az urakat is annál nagyobb szigorral szorította a maguk alkotta törvények pontos megtartására.

Valamint belkormányában a személyválogatást nem ismerő igazságszolgáltatás, minden rendbontásnak s hatalmaskodásnak szigorú megtorlása, igazgatási gond és pontosság szerzett személyének oly népszerűséget, hogy emlékezete századok múlva is él a nép szívében: úgy hírnevét, dicsőségét a külföldön leginkább nagy hadvezéri tulajdonai alapították meg. Jobbára támadó háborúkat viselvén, melyekben

a csupán védelemre szánt, alkotmányos haderőt nem használható, mindjárt országlása kezdetén egy jelentékeny állandó zsoldos hadat rendszerezett, melynek számát utóbb időnként mintegy 30 ezerre szaporította; ennek körülbelül negyed részét alkotta a világhírű fekete-sereg. A lovasság részben nehéz vértés, pánczélos vitézekből, részben könnyű lovasságból, huszárokból állott. A gyalogság ötödét mindig tűzfegyveresek, puskások alkották; a többiek három nemre oszlottak: pánczélos, nehéz gyalogokra, kik az ütközetben fal gyanánt megállták az ellenség rohamait, készebbek mind egyig elveszni, mint kijelölt helyökről távozni; paizsosokra, kik egymás mellé állított nagy paizsaikkal mintegy várat képeztek, melyben a többi fáradt katonaság magát kipihenhet és rendezhet; minden pánczélos és paizsos vitéznek egy-egy fegyverhordója volt; és végre a könnyű gyalogokra, kik szükség s alkalom szerint használtattak¹⁾. Magából ezen osztályozásból is kitűnik, hogy Mátyás egyéb vezéri tulajdonságain kívül nagy rendszerező tehetséggel is föl volt ruházva, mely által szintúgy, mint harcсорainak rendezése, mozgulatái által jelentékeny újításokat tett a hadműtanban. E katonaság, melynek felette nagy gondját viselte, melynek fáradságai s veszélyeiben megosztozott, melylyel oly gyakran társalgott, hogy minden vitézét nevééről szólíthatá, imádkozott a győzedelmes vezéréért, mindamellett is, hogy a fegyelmet nagy szigorral tartotta fen²⁾. Mátyás a határszélek védelmére is új rendszert alkotott; kapitányainak, várnagyainak részint

¹⁾ Lásd erről bővebben magának Mátyásnak egy levelét. *Epist. Math. Corv. IV. 252.* kövv. E levélből tanuljuk azt is, hogy egy nehéz lovasnak 15, huszárnak 10, pánczélos és paizsos gyalognak 16, könnyű gyalognak 8 arany forint volt egy évnegyedi díja. Maga a fekete-sereg 400,000 aranyba, az egész sereg mintegy millióba került évenként. *Epist. Math. Corv. IV. 263.* Kovachich: *Formulae Solen. Styli* 509. 87. 89. sz.

²⁾ Bonfin *Dec. IV. L. 7.* és 8.

1490.

készpénzben, részint sóban fizetvén az összesen mintegy 130 ezer aranyra menő díjakat ¹⁾).

Hogy a nagy királynak e hadi intézményei halála után nemsokára dugába dőltek, egyedül gyáva, tunya utódának hibája. Mátyás hibája ellenben, hogy kormánya alatt a nemzeti, alkotmányos honvédelem majdnem teljesen elhanyagoltatott. Támadó háborúiban a nemzeti fölkelő hadat, melynek rendeltetése csak védelem volt az ország határai közt, nem használhatván, a nemesség hadi szolgálatát jobbára adóval váltatta meg, s állandó katonaságát is inkább a minden viszontagságot tűrni tanult, tűrni készebb paraszt osztályból, ráczokból és csehekből alkotta, mint a nemességből. Arra nem gondolt, nem számított a különben oly előrelátó király, hogy jól rendezett, de az alkotmánytól, s a kor szükségseitől még nem feltételezett állandó hada, gyöngye kormány alatt, mely elég államjövendelmet teremteni nem tudand, könnyen elenyészhetik; a nemességben pedig, melyet gyakorlatlanul, folytonos nyugalomban hagyott, a hősi szellem kialszik, s ekkép a honvédelem meggyöngyülván, a haza veszélybe sülyed. És valóban alig telt el pár év halála után, s már nem létezett a híres sereg; a gyakorlatlan, a harczoktól elszokott nemesség pedig honát megvédeni képtelen, avval együtt sebes léptekkel sietett veszedelme felé. Azonban óvakodjunk, a hon e veszélyének okát Mátyásiglan felvinni; a gáncs csak a gyáva utódokat érheti, kik még a reájok maradtakat sem birták fentartani.

Az anyagi érdekekre Mátyás kora nem volt kedvező. Gyakori, hosszas háborúskodása, vagy csak ellenséges viszonya épen azon országokkal, melyekkel Magyarországnak legélénkebb volt közlekedése, iparra, kereskedésre lankasztólag hatottak. — A hódító ozmánok barbársága azon nyereséges közbenjáró kereskedést is fölötte megcsökkentette, melyet felvidéki és erdélyi városaink szorgalmas polgársága a keleten Kaffa és Konstantinápoly felé hajdan nagy élénkséggel

¹⁾ Ld. *Salarius Regni Hung.* Kovachichnál: *Suppl. ad Vest. Com. II.*, 305.

üzött. De mennél mostohábbak voltak a körülmények, annál inkább ügyekezett Mátyás a maga részéről megtenni mind azt, mi által az ipart, forgalmat gyarapíthatta. Ez magának is fölötte érdekében állott, mert a városok adójára, s a vámok és harminczadok jövedelmeire nagy szüksége volt mindenha. Ő ezen városok szorgalmas foglalkodásait különféle kedvezményekkel, szabadalmakkal segítette elő; a belföldi nyomasztó, törvénytelen vámokat eltörülte; a harminczadot, mint föntebb látók, czélszerűbben szabályozta. Nagy előnyére vált a belforgalomnak, hogy ama rabló várakat, melyeknek apró zsarnokai karvalyként csaptak le fészkeikből az utazó kereskedőkre, a békés városokra, egyenként megvívta, lerontotta, az utak bátorságát helyreállította. A külkereskedésnek Morvával, Sleziával, Milanóval, Flórenczczel, amott foglalásai, emitt barátságos viszonyai által új utakat nyitott; Flórencznek, Boroszlónak stb. az országban szabadalmakat biztosított. A fényűzés, a nagyszerű építkezések által, mikre nézve az ország egyházi s világi uraiban is követőkre talált, nem kevésbé élénkíté az ipart és kereskedést. — Az iparnak ama számos kézművesek által, kiket Olasz- és Németországból behozatott, nem kevésbbé jó szolgálatot tett, mint ama czéhszabályok által, melyeket több város iparosainak számára újonnan, megjavítva kiadott, s melyek egynémelyike még a XVII-dik században is mintául szolgált más községek iparosainak ¹⁾. — A földművelő osztály is nem kevesebbé dicsekedhetett Mátyás pártfogásával, védelmével a féktelen urak ellenében. Ebbeli gondoskodását számos törvényein ki-

¹⁾ Ld. erről bővebben „Az ipar és kereskedés története a vegyes házakbeli királyok alatt“ című munkámat. Történet. tudom. Pályamunkák I, 296. kövv. Több város iparosainak czéhszabályai és szabadalmai ismeretesek már; de Varasd polgáraiéi, melyeket Mátyás az 1480-ki Sz. Ferencz ünnepének 10-dik napján, Budán kiadott, tudtomra még nem jöttek napvilágra. Ime tehát, közlöm azokat Soprony vármegye levéltárának egy másából, kivonatban. Az okmány a városbeli fényesítők (politores), vargák (pellifices), nyergesek, szíjgyártók, dárda-, iv-, paizs-

1490.

vül, melyekkel a parasztok szabad költözési jogát biztosítá, alig fejezi ki jobban valami, mint amaz ismeretes tette, Gömör vármegyében. — Fényes lakoma után a megvendéglett urakkal egy szőlőhegyre sétált, s ott magának és azoknak kapákat adatott kezébe. A fáradalmakhoz szokott király serényen ment elől a munkában; de az urak csakhamar belefáradván, szünetért könyörögtek. „Jól van, mondá ekkor komolyan a király, de tapasztalástok után soha se feledjétek, mennyi verejtékébe kerül a szegény parasztnak megszerezni azt, mit ti könnyelműen éldeltek; bánjatok tehát vele kimélettél.” A nagy király ily tetteire való visszaemlékezések csalták aztán a Mátyás halála után eláradt féktelenség korában a nép szájára azon szavakat: „Vetne bár Mátyás király évenként háromszoros adót reánk, örömost eltűrnők, csak állana hatalmunkban őt visszahozni sírboltjából”).“

Mátyás dicsőségének nem utolsó tényezője a tudományok s művészetek szeretete s ápolása. A kor divatos tudományaiban, szintűgy mint a régi latin írókban járatos, azokkal még hadjáratai alatt is foglalkodó, a tudományt országában is terjeszteni ügyekezett. A budai, Zsigmond alapította

gyártók és kovácsok részére szól. Megengedi nekik, hogy czéhtársulatot alkossanak, évenként egy czéhmestert válasszszanak, ki a társulatot igazgassa, s a mesterségekre vonatkozó pereket megítélje, ezekre nézve egészen kivéven őket a város bírának hatósága alól. Mesterré csak az lehessen, kit a czéh és annak mestere befogad; az új tag a czéhbe felvételésekor két arany forintot, négy font viaszt, s a czéh többi tagjainak egy ebédet köteles adni. Ki a czéhbe felvéve nincs, mesterségét a városban nem űzheti; ha űzné, műveit a czéhmester elkobozhatja, valamint azon idegen műveket is, melyeket a kereskedők a városba hoznának. A városbíró a czéhmestert ebben semmikép ne gátolhassa. E szabadalmak élvezetében a czéhtársulatot a bán és a főispán pártfogása alá helyezte.

Ezen varasdi czéhszabadalom a dunántúli országrészben sok ideig példányúl szolgált más városok iparosainak biztosítására. Nádasdy Pál Vas megyei főispán is, Mátyás e levelét idézte, midőn az uradalmaiban lakó mesterembereknek 1617-ben czéhszabadalmat adott.

*) Bonfin Dec. IV, Lib. VIII, 655.

egyetem már megszűnt volt; a pécsi pedig, mely Lajosnak köszöné lételét, még teljes virágzatban állt ugyan, de csak jogtudósokat nevelt; Mátyás tehát, Vitéz érsek ösztönzéseire, II. Pál pápától engedelmet eszközölt ki egy új egyetem alapítására, mely egyéb tudományokra, s különösen a theológiára is kiterjedne. — E főiskola azonban, mely 1467-ben valóban megnyílt s külföldről behívott több jeles tanárral, dicsekedhetett, tulajdonképen Vitéz érsek teremtménye s alapítványa volt, és az érsek halálával ismét feloszlott. Mátyás maga ennél egy sokkal nagyobbyszerű tudományos intézetet tervezett, melynek az összes hazai tanuló ifjúság nevelő intézetévé kell vala válnia. A roppant épületnek azonban, mely 40,000 tanulót s azok tanárait lett volna befogadandó, csak alapfalai készültek el a budai vár alján, a mai vizivárosban; Mátyás, az osztrák háború által hosszasan az országon kívül lévén elfoglalva, a nagyszerű tervet be nem végezhetette¹⁾. E nagyszerű intézet, ha elkészültét a király kora halála meg nem akasztja, méltó társa lett volna az általa gyűjtött, korában páratlan budai könyvtárnak, mely körülbelül 50 ezer selyembe, bársonyba kötött s arany és ezüst kapesokkal ellátott, részint írott, részint nyomtatott könyvet foglalt magában²⁾, s melynek szaporítására folyton harmincz-

¹⁾ Schier. Memor. Acad. Istropolit. Horányinál : Memoria Hung. III, 116. Kaprinai : Hung. Dipl. I, 71. Wallaszky : Tentamen Hist. litt. 59. és Conspect. Hist. Litt. 106. Toldy Ferencz : A magy. nemz. irod. történ. II, 18.

²⁾ Mily pazar fényvel készültek e könyvtár számára az írott codexek, mutatja ama páratlan szépségű Missale Romanum, melyet II. Lajos özvegye Mária királyné, Budáról Brüsszelbe vitt, hol az máiglan főke a burgundi könyvtárnak. Festésein, melyek művésziek, gyönyörűek, a florenzi Attavanti öt évig dolgozott. Több lapját egészen képek töltik be. Egy ily lapon Mátyás, Beatrix, Corvin János és több magyar úr miniatúr arczképei léteznek. Aligha ez nem legjobb arczképe Mátyásnak. 1870-ben a Romában lévő Corvinákból a magyar püspöki kar tiz gyönyörű lapot fényképeztetett, melyek vetélkednek a brüsseli Missalénak a m. Muzeumban lévő festett lapjával.

1490.

nál több másolót és festőt tartott, s évenként 33 ezer aranyat költött; 1470-ben pedig Geréb László budai prépost felügyelése alatt Hesz András által könyvnyomdát állított föl.

A tudományoknál nem csekélyebb szeretettel ápolta a művészetet, kivált az építészetet, s mi avval szorosabb kapcsolatban áll, a szobrászatot s festészetet. Országot, világot látott nevezetes férfiak, mint például, a castellai püspök s pápai követ, bámulatra ragadtattak a fénytől, mely Mátyás udvarában csillogott, a művészet mindennemű kincseivel fölékesített, szintoly nagyszerű, mint szép budai s visegrádi palotáktól. Az említett castellai püspök, ki egy levelében Visegrádot földi paradicsomnak nevezi, nem kételkedik állítani, hogy valamint Mátyáshoz hasonló király, úgy a budainál fényesebb udvar sem létezett Európában.

A nagy király hatalmas egyénisége a hazafiakra sem mulaszthatta el termékenyítő hatását. Míg tudományszere-tete, s a tudósok iránti bőkezűsége számos külföldit, kivált olaszt¹⁾, — hadvezéri hírneve több német, cseh, morva kapitányt vont szolgálatába; a hazafiaknak is egy fényes, tömött koszorúja fogta őt körül, mind az egyházi, mind a világi rendből, kik az ő hadtudományának s más hadvezéri tulajdonainak hatása alatt kitűnő kapitányokká, statusférfiúi s kormányzói iskolájában jeles kormányférfiakká fejlődének, kiket tudomány- s művészet-szeretetének és pártfogásának szintűgy, mint fényűzésének példája hasonlóra ösztönözött.

¹⁾ Mátyásnak számos olasz tudós pártfogoltja közé, kiknek nevei ismereteseek, tartozik még „nobilis Franciscus Cynthus de Dionysiis, Civis Anconitanus, eques auratus, et Poëta Laureatus,” kinek Mátyás több évi hasznos szolgálataiért 1487-ben a magtalanúl elhalt gróf Frangepán Márton birtokaihoz tartozott Bekar nevű tengeri várat adományozta. Datum Soprony die dom. prox. p. festum b. Urbani pap. a. d. 1487. Az adományos statutiojáról a zágrábi káptalan ugyanazon évi aug. 25-kén adta ki hiteles levelét. A király privilegialis adománylevele kelt az 1489-ki jan. 13-án. Mind a három levél megvan a bécsi csász. titkos levéltárnak két íróhártyán lévő másolatán.

TIZENEGYEDIK KÖNYV.

AZ OLIGARCHIAI FÉKTELENSÉG

ÁLTAL OKOZOTT NEMZETI

SÜLYEDÉS KORSZAKA.

ELSŐ FEJEZET.

II. Ulászló kormánya. 1490—1516.

I.

Mátyás halálának hírére a nemzet nagy tömege őszinte bánatkönyeket hullata : érzé, hogy a nagy időket hanyatlás váltja föl. De volt a nemzetnek egy osztálya, mely örömét alig titkolhatta a szigorú, erőteljes, nagy király halálán. Mátyás a hatalmas oligarchiának, ha a törvény korlátain túlesapongott, súlyos ostora volt; s ez most szabadabban kezdte föllélekzeni : nyilván hallatá panaszait, mennyire elnyomta az elhúnyt király önkényes uralkodása az ország szabadságait, de eljött ideje azokat visszaszereznie ¹⁾.

Beatrix, a mellette volt urak megegyeztével, május 17-kére, már útközben, Komáromból kihirdette a királyválasztó országgyűlést a Rákos mezejére ²⁾. Corvin János, a mintegy 20 éves lipthai herczeg, bízva azokban, kik iránta még atyja életében hűséget fogadtak ³⁾; bízva az urak többségének pártolásában, kiknek nagy része atyjának köszönheté rangját, gazdagságát; bízva abban is, hogy a legjelentékenyebb várak és városok, Budával, Visegráddal, a koro-

---

¹⁾ Így írt két héttel Mátyás halála után Bártfa városához a király kegyeltjeinek leghálátlanabbika, Szapolyay István. Wagnernál : *Analecta Scepus. IV, 22.*

²⁾ Kovachich : *Vest. Comit.* 406.

³⁾ Veráncsics : *Magyar. Tört. énelmi Emlékek II. oszt. II, 4.*

1490.

nával és kincsekkel hatalmában vannak; bízva végre a nemesség s a nép őszinte ragaszkodásában, eleinte nem látszék kételkedni királylyá választatásában. Pedig az egyházi s világi urak nagyobb része, épen a kiknek hálájára legtöbb oka volt számolnia, háta mögött már ellene esküdött, már másnak szánta a koronát. Várday Péter kalocsai érsek, bár vele Mátyás túlságosan is éreztette szigorát, és sem a pápa közbenjárására, sem barátai kérelmére mindedig nem nyitotta meg visegrádi fogságának ajtaját, — ő mégis, jól tudván, hogy ez Beatrix műve, állhatatos ragaszkodással viseltetett a nagy király fia iránt. Ő már ápril 27-kén meginté a herceget¹⁾, ne bízzék sokat az urakban; mert épen a leg hatalmasabbak, míg szemben hűséget színlelnek, határozottan ellenzik igényeit. Corvin a jó barátot azonnal szabadon bocsátá, eltökélve, ezentúl leginkább az ő tanácsait követni. — Kedvetlenül látták ezt Beatrix, s Corvin egyéb titkos elleni; és hogy a szabad szájú, nyers főpapot az udvarból eltávolítsák, azt költék róla, hogy fogságában megtébolyodott. És czélt is értek. Az egykor oly hatalmas érsek s főkancellár ezen annyira elszomorodott, hogy Budát odahagyta s látván, hogy az ő ideje már lejárt, hogy fogsága alatt más csillagzatok tűntek föl a közvélemény egén, érsekségében megvonnulva, részt sem kívánt többé venni a közdolgozatokban²⁾).

Várday intése nem volt alaptalan. Bár a nemesség általában, s az urak közül is számosan, köztök Újlaky Lőrincz, Kanizsay György, Székely Jakab, Keserű István, Szécsy Tamás, a gazdag pécsi püspök Erneszt Zsigmond, Beriszló Bertalan vranai pörjel, s többen mások pártolták a herceget; de épen azok, kik az ország ügyeibe legtöbb befolyást gyakoroltak, Dóczy Orbán egri püspök, a nádori tiszt helytartója, Pruisz János nagyváradi, Bakacs Tamás győri püs-

¹⁾ Praynál : *Annal.* IV, 207.

²⁾ Lud. Tubero : *Comment. de temporib. tuis* Lib. I. Schwandt-
nernél : II, 128.

pökök, Báthory István erdélyi vajda, Szapolyay István szepesi gróf s Ausztria főkapitánya, Drágfy Bertalan, Bánfy Miklós, Kinizsy Pál stb. másfelé hajlottak. Ezen oligarchák megúnván Mátyás erőteljes kormányát, oly királyt kívántak, „kinek — mint Báthory mondá — üstökét markukban tartassák ¹⁾“, s árnyékországata alatt a Mátyás szabta korlátokat lerontván, a királyi hatalmat maguk gyakorolhassák ²⁾. Ilyennek ismerték mindnyájan Ulászlót, a tunya, gyáva cseh királyt, kinek kormánya már Csehországban is gúny s megvetés tárgya volt; vagy öcscsét, Albert lengyel herceget. Mind a ketten különben is jogot tartottak a magyar koronára, mint Erzsébetnek, Albert király leányának fiai. Volt még egy negyedik trónkövetelő is, Miksa, római király, ki az 1463-diki szerződésre alapítá igényeit, mely atyjának s ezáltal neki is biztosítá az örökösödést Magyarországon Mátyásnak törvényes fimagzat nélkül történő halála esetében ³⁾.

Ulászlót pártolták a fentebb említett urak legtöbbjei, kivált pedig Szapolyay István, ki vole mindjárt Mátyás halála után titkos alkudozásba ereszkedett, s máj. 8-kán készült szerződése szerint kiköttette magának, hogy pártolásáért Ulászló, mihelyt királylyá választatik, a lengyelektől kiválandó szepesi városokat, s Lubló és Podolin uradalmakat, Morvában pedig Kremsiert örök birtokul adja neki ⁴⁾. Albert herceg pártja leginkább az ország éjszak-keleti, Lengyelországgal határos részeinek birtokosaiból állott; ezek feje volt Báthory vajda és Prényi István. Miksát az Ausztria szomszédságában lakó urak és Beatrix pártolták, ki nem kevésbé epedve férj után, mint vágyva uralkodásra, őt kezével s általa a koronával ohajtá megajándékozni. De miután

¹⁾ A székelyek levele Ulászlóhoz, Engelnél : *Gesch. der Nebenl. d. U. R.* III, 46.

²⁾ Veráncsics, *Magyar Tört. Emlékek.* II. oszt. II, 4.

³⁾ Miksa lev. a rendekhez Schwandtnernél II, 453. kivonatban h) jegyzet alatt; és egy másik Bártfához Kovachichnál : *Vest. Com.* 408.

⁴⁾ Schedius : *Zeitschrift*, az 1804-ki foly. IV, 317.

1490.

Miksa őt egy levelében anyjának nevezte, s azáltal értésére adta, hogy a házasság nincs inyo szerint, a megsértett nő Ulászlóra veté szemeit, s annak pártjától a házasságra reménységet nyervén, nyilván hozzá állott; egyszersmind, hogy magát a nemzet előtt, mint Corvin János által üldözöttet tüntesse föl, s így ennek ügyét rontsa, a királyi palotából Dóczy püspök házába ment lakni¹⁾.

Corvin János nem birt atyjának nagyratörő, erélyes lelkével. A szép műveltségű, szelíd indulatú, minden jóra, nemre hajlandó ifjú, a trónon kétségkívül egyike lesz vala, ha nem is a legdicsebb, de bizonyára legjobb királyoknak. De hiányzott benne a nagyravágyás felfokozottabb indulata, mely az emelkedését gátló akadályokon erőhatalommal is képes legyen keresztültörni; hiányzott benne az erély, hogy a kezében lévő eszközökkel a koronát, ha másként nem megy, fegyverrel is kivívja; hiányzott a ravasz, cselszövő lelkület, mely ügyesen szőtt tervek, vesztegetés s más hasonló módok által tudott volna célra jutni. Míg pedig ő mindent atyja érdemei után békésen várt a nemzettől, ellenei erélyesen működtek ellene.

Az országgyűlés határnapja bekövetkezett, s Dóczy Orbán, Báthory István s mások zászlóaljaikkal Pestre gyűlőnének. Szapolyay, pártja terve szerint, Bécsben maradt. A dunántúli s horvát- és tótországi urak értesülvén, hogy János ellen nagy ellenzék készül, igényeinek gyámolítása végett hadszedéssel késlekedtek. — Báthory az alkalmat használva, kevéssel Pestre megérkezte után, Albert herceget királylyá kiáltatta ki; de az Ulászló- és János-pártiak hevesen ellentmondának, s bevárni kívánták a még teljes számmal meg nem érkezett nemességet. Végzéssé lón, hogy addig is a trónkövetelők követői s ügyvivői hallgattassanak meg.

Ez június első napjaiban a pesti főtemplomban történt.

¹⁾ Tubero : Schwandtnernél II, 127.

A tapasztalatlan, másokról is saját lelkének egyenessége szerint ítélő Corvin a ravasz győri és váradi püspökök által oly annyira körülhálóztatni engedé magát, hogy őket fogadta el ügynökeikül az országos rendek előtt. De bármily lanyhán szónokolt is a hercegért a két püspök, az elhunyt nagy király emlékezetének föllevenítése oly annyira meghatotta a jelenlevő nemességet, hogy az Ulászló részére összeesküdt oligarchák, kiknek számát és súlyát most a Beatrix által megnyert Báthory vajda is növeszté, annak szavazatától félve, a választás napjának kitűzését különféle ürügy alatt mindaddig halogatták, míg a nemesség a várakozásba beleunt s költségéből kifogyván, junius közepe felé a maga kebeléből 60 képviselőt rendelt, és hazament ¹⁾. Csak ezt várták az összeesküdt oligarchák. Mindjárt akkor olyféle híreket terjesztének, hogy Miksa Alberttel oly szerződésben egyezett meg, mely szerint az ország köztök fölosztatnék, amannak a nyugati, emennek a keleti rész jutván részül. E hír befolyása alatt többen közölök csupa jóakarát színlelése mellett oly szerződést ajánlottak János hercegnek, melynek, mint ők mondták, nem volna egyéb czélja, mint őt a jövőendő bizonytalanságának tekintetéből örökölt javainak birtokában mindenesetre biztosítani, mely azonban közvetve lemondást foglalt magában a koronáról. Maguk álnok ügyvivői, Bakács és Pruisz püspökök is javaslák neki az ajánlat elfogadását; s a jóhiszemű, tapasztalatlan herceg, azt junius 17-kén elfogadta. Az okmányban 33 egyházi s világi úr, — köztök Hyppolit esztergami érsek, Dóczy, Pruisz, Bakács püspökök, Báthory, Kinizsy, Bánfy Miklós, Drágfy Bertalan stb. — biztosítá őt, hogy ha a gondviselés, vagy a hazafiak többsége úgy akarván, magyar királylyá más választatnék, János herceg Bosznia királyává fog koronáztatni, mi mellett még a tótországi hercegséget, s a horvát bánságot is birandja. — Tótországban joga leend a koronára visszaeső javakat, me-

¹⁾ Bonfin : Dec. IV. Lib. IX, 659. kövv.

1490.

lyek 50 házhelynél nem nagyobbak, bár kinek adományoznia, a köztisztviselőket tetszése szerint választania. Mindazon javak, melyeket atyjától bárhol nyert, örökös birtokában biztosíttatnak, kivéve Komáromot, Pozsonyt, Tatát, melyeket a leendő király tőle 40 ezer aranyon visszaválthat. — Ha e birtokok valamelyikéből törvényes úton kiforgattatnék, a fölperest a korona köteles kielégíteni. Liptó és Oppeln hercegi címét megtarthatja, de mit Ausztriában, Szeziában és Lausitzban bir, a koronának visszaadja. Magvaszakadta után javai a koronára szállnak; de azokról, melyeket boldogult atyja adományából bir, barátai javára rendelkezhetik. Ha más, mint ő, választatnék királylyá, az ezen szerződést, mielőtt az országba jő, köteles megerősíteni. A koronát a herceg addig is az urak kezébe adja ¹⁾).

E szerződés János ügyének felette sokat ártott : az összeesküdt urak mellőztetését azóta elvégzett dolognak tekintették, s Ulászlóval haladék nélkül bővebb közlekedésbe ereszkedtek, neki Szapolyain kívül még többen is drágán adván el szavazatukat. Belátta tévedését nemsokára János is, midőn szinte barátai Újlaky, Kanizsay György, Beriszló s többen mások mintegy 7000 fegyveressel —, s ezek jelenléte által fölbátorítva, az elébb nevetségessé tett Várday érsek is, megjelentek, s lépésének következményeire figyelmeztették. Az ellenpárt, hogy ezeket elbátortalanítsa, Dóczy által kijelenteté nekik, hogy az országgyűlés Ulászlót már királylyá választotta: csatlakoznának tehát ők is a többséghez. De Újlaky s felekezete erre azt válaszolják, hogy a nálok nélkül történt választást el nem ismerik; s a gyűlést boszúsan odahagyván, Budát védelmi állapotba helyezik. A szövetséges urak ellenben ostromra készülnek; Kinizsyt, Báthoryt s helyettesét Drágfyt vezérökké nevezik. A békésebb indulatúak azonban fegyverszünetet eszközölnék; majd Budán a

¹⁾ Pray : Epist. Pocerum I, 378. Kovachich : Suppl. ad. Vest. Com. II, 271.

sz. Zsigmond vízivárosi egyházában újabb tanácskozás tartatik, hol aztán hosszú vita után végzéssé lesz: menjenek mind a két felekezetből megbízottak Bécsbe Szapolyay Istvánhoz: a kit ő javasol, azt mindnyájan kötelesek elfogadni királyokul¹⁾. Újlaky s társa nem tudták, mi történt Ulászló és a szepesi gróf között, s bármit is elébb hittek volna, mint hogy a méltóságaira, roppant gazdagságára esztergami hajdúkapitányból Mátyás által emelt férfiú jótevőjének fia iránt árulóvá legyen.

A nagyravágó ember, midőn a követség, mely a királyválasztást az ő kezébe tette le, Bécsbe érkezett, magát szerette volna föltozni; de ezt tenni még sem merte; fia pedig még igen gyöngö gyermek volt. „Volnál fiam már ekkora, — így szóla, János fiát karjainál fölkapva s férfi-magasságra fölemelve, az oligarcha, — most magyar királylyá tennélek²⁾“. A nagyravágó szavak termékeny földbe estek a gyermek szívében: mihelyt felnőtt, főczélja a királyság lett. A következők Szapolyay oly választ adott, hogy Corvin János, nemcsak születése, de a miatt sem lehet királylyá, mivel úgy három hatalmas ellent vonna magára az ország; Miksát az atyja s az ország közt létező nagy gyűlölség miatt nem lehet megválasztani; Albertet hiba volna tapasztaltabb bátyjának elejébe tenni; csak Ulászló cseh királytól várhatja az ország a maga javát: ha az ország rendei mást akarnának is, ő, egy-magára maradva is csak Ulászlóra adná szavát. A követek egyike, Pruisz nagyváradi püspök, Bécsből azonnal Sléziába ment, s az ott táborozó fekete-sereget a maga pártja, s így Ulászló szolgálatába esküdtette fel³⁾.

Szapolyay István ítélete Budapestre hozatván, Corvin János barátai tanácsára elhatározta magát, hogy fegyverrel

¹⁾ Bonfin e. h. 665. Tubero e. h. 129.

²⁾ Herberstein: Rer. Moscovit. Comment. Wagnernél, Annal. Scep. IV, 34.

³⁾ Bonfin e. h. 666.

1490.

vívja ki igényeit. Az alföldön még több erőt gyűjtendő, miután Budát Ráskay Balázs hűségére bízta s erős őrséggel látta el, a koronával és kincseivel, melyeknek egyrészét a Dunán hajókra rakatá, hívei kíséretében jul. elején Tótország felé indula. De az urak rendeletéből Báthory István s Kinizsy Pál a maguk —, s Hyppolit esztergami érsek és Dóczy Orbán egri püspök fegyveres népével, s a királyné nehéz lovasságával jul. 4-kén utána siettek, s Tolna megyében, a Sárvizon túl, a Csonthegyen táborozót utólérték s megtámadták. Kis Mátyás, Dombay Ferencz, a herczeg alvezérei, mindjárt az első rohamban elestek; majd Kanizsay György, Beriszló pörjel hetvened magukkal foglyul estek; Újlaky, Székely Jakab, Kis-Horváth, Zsigmond pécsi püspök, a csatát veszve látván, futásban keresnek menekülést, s a herczeget is magukkal ragadják. A győztesek üldözés helyett az útban talált társzekerekre rohannak, s azokat felprédálják. A martaléokban még a barátok is osztoznak; a már elébb Pécs felé indított szekereket futtokban maguk zsákmányolják ki, nehogy, mint mondák, ellenség kezére jussanak. Corvin, Újlaky s társaik csak Pécs falai közt jutottak lélekzethez, hol Zsigmond püspök által vendégszeretőleg fogadtattak. A viszály, egyenetlenség a balsorsban hamar felburjánz: így történt Pécsen is, honnan Székely, miután magával a herczeggel is összeveszett, Stiriába sietett és Miksához pártolt; Újlaky s a többiek jószágaikra távoztak. Corvin pár nap alatt mindazoktól elhagyatva látván magát, kik őt fegyverfogásra leginkább ösztönlítették, maga is drávántúli javaiba vonúlt¹⁾.

Kinizsy, Báthory a martalékkal, s a foglyokkal már jul. 11-kén visszaindultak Budára, hol a foglyok békére hittel köteleztetvén, szabadon eresztettek. Dóczy Orbán egri püspök, s mint nádori helytartó az országgyűlés vezetője, pártja győzedelméről értesülvén, Corvinhoz, Újlakyhoz, Zsigmond pécsi püspökhöz azonnal követeket küld, s őket a múltak

¹⁾ Tubero e. h. 130. kövv. Bonfin 667.

feledésére és békes egyezésre szólítja; s hogy ebben annál könnyebben érjen célra, s a trón birtoka iránt minden további viszálynak elejét vegye, jul. 15-kén a trónkövetelők követeit, az urakat és a nemesség megbizottait Sz. György templomába gyűjti, s ott Ulászlót a rendek akaratából megválasztott királynak kiáltja ki ¹⁾).

Miksa római király s Albert herceg követei azonnal távoztak, s kétség nem volt benne, hogy e két fejedelem bosszút álland a vallott kudarczért. E kilátásnál a kettős háborúra a győztes oligarchia mindenekelőtt János herceget és pártját kívánta megengesztelni. Dóczy és Bakacs püspökök a királynéval vállat vetve, a herceg két leghívebb emberét s főtámaszát, Zsigmond pécsi püspököt és Ráskay Balázs budai tiszttartót ügyekeztek pártjokra hajlítani s rávenni, lépénének maguk is közbe a hercegnél, hogy a békeföltételeket elfogadja. Zsigmond püspök és Ráskay, a további ellentállást lehetetlennek látván, engedtek, s tanácsukra a szelíd indulatú Corvin sem habozott sokáig. Hazafiúi érzelmeitől ösztönözötve, nem ragaszkodott tovább igényeihez, melyeket csak polgári vérrel lehetne érvényesíteni: a békét, a jun. 17-kén kelt szerződés alapján elfogadta, s a koronát átadta ²⁾). A koronával együtt veszté el a herceg Bianca jegyesét is; mert a milanói udvar csak koronás főnek szánta a gazdag arát. — Bianca utóbb Miksa király nejevé lett.

E közben Szapolyay István Bécset Upor Lászlóra bízván, épen a legveszélyesebb időben hagyta oda, midőn azt Miksa király megtámadni készült. Az ő befolyásával irattak aztán a király elébe adandó koronázási föltételek, melyek a királyi hatalmat oly igen megszorították. Egyebek közt határozott, hogy az egy arany forintnyi adó eltörültesse, a király Magyarországbán lakjék, az urak tanácsa nélkül a pénzügyben semmit se változtasson, a Mátyás halála óta hozott s

¹⁾ Bonfin e. h. 668.

²⁾ Bonfin e. h. 669.

Ulászló király.
lyá választása.

1490.

még netalán hozandó végzéseket megerősítse; Morva, Slézia az 1479-ki szerződés szerint mindaddig Magyarországhoz tartozzanak, míg érettek a váltságdíj le nem fizettetik stb. Ezen okmánynyal siettek aztán az urak követei, köztök Szapolyay, Ulászló elébe, ki 15 ezernyi haddal várakozott reájok az ország határain. Ulászló őket Farkashidán jul. 31-kén örmkönyűkkel fogadta s egyenkint megölelte; a koronázási föltételeket, s a János herczeggel kötött szerződést még az nap megerősítette. Szapolyay s mások sürgetéseire titkon még azt is hittet fogadta, hogy Beatrixet nőül nem veszi, míg azonban a körülmények úgy kívánják, üres szavakkal biztatandja. A király ezután aug. 9-kén nagy pompával vitetett Budára¹⁾.

Ausztria el-
veszte.

De egy nappal később már öcsese, Albert herczeg is a Rákoson ütötte föl táborát felekezetével. Néhány nap múlva mindazáltal sikerült Ulászlónak öt oly föltétel alatt fegyverszünetre bírnia, hogy királyságuk ügyét atyjok, Kázmér lengyel király intézze el; minek következtében Albert Szerencsig visszavonúlt táborával. Mihelyt öcsesét legalább a főváros szomszédságából eltávolította, Ulászló, Miksa királyt is megengesztelendő, Fodor István szerémi püspököt és Schellenberg cseh kancellárt békeajánlatokkal küldötte hozzája. A követek öt már Bécsben találták; mert Miksa, mihelyt a pesti gyűlés eredményéről értesült, néhány ezer fegyverest rögtön összegyűjtvén, Stiriába tört, a hozzá pártolt Székely Jakabtól több erősséget átvett, s Ausztriába sietett; aug. 10-kén Neustadt, néhány nap múlva pedig Bécs polgáraitól is tárt kapukkal fogadtatván, a megerősített fejedelmi lakot, melyben Szapolyay őrségül Upor László alatt csak 400 magyart hagyott volt, azonnal ostromolni kezdé. Upor néhány rohamot vitézül visszavert; de a hely megtartását lehetet-

¹⁾ Bonfin e. h. 669. Kovachichnál: Suppl. ad Vest. Com. II, 270. Corp. Jur. Hung. I, 255. Tubero e. h. 139. kövv. Istvánffy: Hist. de reb. Hung. 2. l. (Az 1622-ki bonni kiadás.)

lennek látván, azt aug. végén, szabad elköltözés föltétele alatt átadta. Bécs példáját nyomban követte a neustadti vár; a brucki erősség átadására maguk a polgárok kényszeríték a városban vigyázatlanul időző s elfogott Tarczay Jánost. E három erősség után, a többi is jobbára vívás nélkül került Miksa kezére: Mátyásnak annyi ember- és pénzáldozatba került több évi foglalásai néhány hét alatt elvesztek. Ulászló követeit a bécsi fejedelmi lak megvétele után hallgatta meg Miksa s válaszul adá: elégedjék meg Ulászló Csehország, Morva és Slézia birtokával; ő az 1463-ki szerződés által biztosított s az ország rendeitől is megerősített jogairól Magyarország birtokára nem hajlandó lemondani. És hogy oda mindjárt meg nem indúlt, csak a várak ostrománál vett sebé gátolta ¹⁾).

E körülmények közt Ulászló koronáztatásában remélt s keresett királyságának legerősebb támaszt vetélytársai ellen. Az ünnepély szept. 18-kán nagy fénynyel hajtattott végre Székesfehérvárott. A koronát maga a szelíd, könnyen megengesztelődött Corvin János vitte a díszmeneten a király előtt, ki e váratlan, meg nem érdemlett szerencséje fölött bőségesen hullatta örömkönyeit ²⁾).

De a korona nem szerezte meg Ulászlónak a remélt békét; vetélytársai igényeikről azután sem mondtak le, s a gyel Alberttel tehetetlen királyra, ki a koronázási ünnepélyről nem a táborba, hanem Budára pihenni ment, súlyos idők állottak be. — Atyja, a hozzávitt békebiróságban közte és Albert között mitsem végzett; anyja pedig a kedveltebb Albertet ohajtá látni a magyar trónon. A háború mindjárt a koronázás után mind Miksa, mind Albert által azonnal megkezdetett.

Albert, kit Magyar Balázs, Perényi Imre, Rozgonyi István, Homonnay, Tarczay s más urak most sem szüntek

Koronázat.

Háború a len-
gyel Alberttel
s az osztrák
Miksával.

¹⁾ Istvánfy I, 3. köv. Tichetel. Rauchnál II, 559. kövv. Bonfin Dec. IV, Lib. X. 675.

²⁾ Bonfin Dec. IV. Lib. X, 677. Koronaörökké ez alkalommal Dóczy püspök és Báthory István nevezettek.

1490.

meg pártolni, miután Eger vidékét felpredálta¹⁾, Kassát szállotta meg. A polgárok októb. elején megizenték a királynak, hogy két hétnél tovább nem lesznek képesek védeni városukat, sietne tehát mennél előbb segedelmökre. Ulászló Istenre kéré őket, védenék magukat ne csak két hétig, de tovább is; ily erős várost feladni, mely a közvélemény szerint az ellenséggel évekig daczolhat, nem válnék becsületökro²⁾. Küldött is aztán a felvidékre némi segédelmet; de Kassát ez szintoly kevésbé mentette volna meg, mint Ulászló kérelmei s ösztönzései, ha a polgárok, látván mily pusztítást követnek el a lengyel hadak a környéken mindenfelé, városukat hasonlótól féltve, vitézül meg nem ótalmazták³⁾.

A római király e közben még nagyobb veszélylyel fenyegette a tehetetlen Ulászlót. Seregei már ennek koronáztatásakor átlépték az ország határait. Soprony oly föltétel alatt hódolt meg neki, hogy elégedjék meg egyszerű ígéretökkel, miszerint Ulászlónak nemcsak segélyére nem lesznek, hanem általa megtámadtatván, védeni is fogják magukat⁴⁾, Corvin János előbbi párthívei Székely Jakab, Kis-Horváth, Bánfy, Thallóczy stb. majdnem mindnyájan hozzá csatlakoztak. — A Kanizsay testvérek, László, János és István, már szept. 28-kán nála voltak Bruckban s levelökben bizonyították, hogy királyuknak csak öt ismerik el, hittel fogadván, hogy

¹⁾ Tubero e. h. 150.

²⁾ Datum Budae fer. 4-a prox. post. fest. b. Lucae evang. a. d. 1490. Kassa városi levélt.

³⁾ Bonfin Dec. V. Lib. I, 689.

⁴⁾ Miksa lev. Geben zu Prodersdorf im Veld am Sand Matheystag im 1490. A Soprony városi levéltárból. A polgárok ezen egységöket mindjárt tudatták Ulászlóval, ki aztán oly választ iratott nekik, hogy „licet dispositio ipsa satis nobis gravis esse videatur; tamen quia... extrema compulsi necessitate... fecistis, vobis imputare non possumus. Dat. Budae die dom. p. p. fest. b. Dionysio mart. a. d. 1490.“ Szintén a sopronyi levéltárból.

öt minden erejökéből pártolandják ¹⁾). Résztint ezeknek segedelmével történt aztán, hogy Miksa Köszeget, Szombathelyt, Zágrábot s utóbb, nov. 8-án, a bécsi püspökség ígérete által megnyert ifjabb Vitéz János püspöktől átadott Veszprémet, nov. 16-kán pedig rövid vívás után Székesfehérvárt is elfoglalta. Az önző oligarchák, s a gyáva király alatt annyira jutott az ország Mátyás halála után néhány hónap alatt, hogy még a nagy király sírját is földülta az ellenség ²⁾).

És pedig még fenállott, s Morvában, Sleziában feküdt a boldogult király világhírű fekete-serege; de Ulászlónak nem volt pénze, hogy azt onnan a haza védelmére levezetesse. Beatrix, ki most rokonánál Hyppolit érseknél Esztergamban tartózkodék, ígért ugyan pénzt a királynak, de előbb biztosítani kívánta magát általa a házassági ígélet teljesítése iránt; különben avval fenyegette Ulászlót, hogy felvidéki várait Albertnek adatja át. Ulászlónak mindenkép meggyűlt a baja, s nem tudott magán másként segíteni, mint hogy néhány hívével Esztergamba menjen, s azok előtt ünnepélyesen megújítsa Beatrixnak a házasság ígéletét, föltéve mindazáltal, hogy azt előbb az országgyűlés is megerősítse ³⁾). Beatrix utóbbi vallomásai szerint, Ulászló a pusztai ígéletnél és szavaknál ez alkalommal még tovább is ment volna négy szem között Beatrixsal, hogy ennek férj utáni sóvárgását kielégítse ⁴⁾). — Így aztán a némileg lecsillapított királynétól pénzzel elláttatván, a fekete-sereg lejöttét megrendelhetette Ulászló.

De mire ez leérkezett, akár a csekély erősségű Budát is megvívhatta volna Miksa király. Szerencsére zsoldosai a zsákmány felett Fehérvárott összevesztek, s fizetetlenségök miatt is annyira lázangani kezdének, hogy Miksa, miután

¹⁾ Actum Pruck circa Flumen Leittaw 28-a mens. sept. a. d. 1490. A bécsi titk. levélt. ered.

²⁾ Bonfin Dec. V. Lib. I. Istvánfy Lib. I, 8.

³⁾ Bonfin Dec. V. Lib. I, 686. és Lib. II, 694. Istvánfy Lib. I, 7.

⁴⁾ VI. Sándor pápa lev. Ulászlóhoz Praynál : Annal. IV. 249.

1491.

sem fősvény atyjától, sem az e miatt zaklatott dúsgazdag pécsi püspöktől pénzt semmi módon nem kaphatott, az elfoglalt városokban mindenütt őrséget hagyván, seregével decemberben visszaindult ¹⁾).

Ulászló ennek hírére kissé fellélekzett, kivált miután a fekete-sereg is megérkezett, s a Fehérvár elveszte miatt megsegyenült urak közül is néhányan kiállították zászlóaljait. E haderővel Ulászló mindenekelőtt Kassát s annak vidékét akarta fölmenteni öcsésének amazt folyton vívó, emezt kegyetlenül pusztító hadaitól. A hadjárat 1491 elején indult meg. Mielőtt a király Kassához ért, Szapolyay a Szepességből ötödfélezer fegyverest hozott táborába, mely aztán Albertet némi csatározások után arra kényszeríté, hogy bátyjától békét kérjen. Az alkudozások tehát nemsokára megkezdettek. A baráttá lett Pruisz János váradi püspök unokaöccse és utóda, Bálint és Bakács Tamás püspökök, kik Ulászló részéről némely más urakkal az alkudozásra kiküldettek, február 20-án a következő békét kötötték meg a lengyel Alberttel: Ez bátyját magyar királynak ismeri, s kárpótlásul Sleziában néhány hercegséget kap, a mennyiben pedig azok más kézen volnának, míg kiváltatnak, kész pénzben huzandja azok jövedelmeit. Ha a szerződő felek Miksát igényeiről a magyar koronát illetőleg lemondásra bírhatják, s Ulászló örökös nélkül hal meg, a korona a rendek megegyeztével Albertre szálljon. Míg Albert a glogauai hercegség birtokába tényleg be nem jut, Eperjest és Kis-Szebent zálogul tartsa ²⁾).

E közben a római király minden módon oda működék, hogy hadjáratát ez évben megújítva, magát egész Magyarország birtokába behelyezhesse; de sem atyjától, sem a rendektől nem nyerhetett segédelmet s kénytelen volt túrni, hogy

¹⁾ Bonfin D. V. Lib. I, 689. köv. Istvánfy e. h. 11.

²⁾ Bonfin 690. kövv. Istvánfy 13. A békelevél Praynál: Annal. IV, 219.

múlt évi foglalmányai 1491 folytában egyenként elvesztek. Mihelyt ugyanis Ulászló a tavasz elején Kassáról Budára visszament, az országtanács Fehérvár s a többi városok visszafoglalására azonnal hadjáratot határozott. Szégyenlék az urak, hogy a királyok koronázási s temetkezési városa ellenség kezén van, ki e fölött még a szomszéd vidéket is háborgatja az elfoglalt városokból. Báthory István tehát tetemes erővel indult meg június elején, és miután Kinizsy Pál is, ki a tavasszal egy az országba tört és majdnem Nagyváradig zsákmányolt török hadat megvert, hozzá csatlakozott, Fehérvár német őrsége júl. végén megadta magát. E közben más dandárok Veszprémet és Szombathelyt vívták; emez rövid időn megvétellett, de Veszprémből csak az őszön lehetett eltávolítani a német őrséget.

Miksa király Corvin Jánost a múlt évben nem szűnt meg csábítgatni a maga pártjára, miért Ulászló némi gyanúval is viseltetett a herczeg ellen, s őt Dóczy püspök által ügyekezett megerősíteni a maga hűségében. — Corvin, hogy a királyt meggyőzze, miképen semmi szándéka sincs elpártolni, elébb őt Kassa alá követte a maga dandárával; majd midőn Fehérvár vívása megindult, ő a zágrábi várat szállotta meg, melyet 600 német katona őrzött Miksa részére. A fontos várnak, mely az eleségszállítmányok elfogására s egyéb zsákmányló kalandok intézésére különösen alkalmas volt, hamar segedelmére sietett Székely Jakab, a római király pártosa. Közeledtéről értesülvén, Corvin azonnal elejébe ment, s őt egy véres csatában megverte. Az erősség, melynek vívása ezután újabban nagy tüzzel megkezdett, segedelmet sehonnan sem remélvén, kapuit a győzőnek nemsókára megnyitotta¹⁾.

Miksa király, kit a pénzhiány folyton tétlenségben tartott, már attól kezdte félni, hogy a győzedelmes magyar ha-

¹⁾ Bonfinius Dec. V. Lib. II, 695. Istvánfy Lib. II, 15. Pray: Epist. Proc. I, 25.

1491

duk, miután őt foglalmányaitól egyenként megfosztották, Ausztriába teszik át a háborút, hol még egynémely erősségekben fentartották magukat a magyar őrsegek. Ő tehát, mihelyt Székesfehérvár megvételéről értesült, azonnal békeköveteket küldött Ulászlóhoz. Ez annál örömebb hajlott a békére s küldé a maga követeit Pozsonyba, mely az alkudozások helyéül kitűzetett, minthogy Albert, mivel a békekötés föltételei eddigelé nem teljesítettek, ismét újabb hadat hozott az országba, Sztropkot elfoglalta, s pártfeleit, kiket a király súlyos betegségéről elterjedt hír megszorított, Szerencsre gyűlésbe hívta. De szerencséje most sem volt kedvezőbb. Értesülvén, hogy a király egészsége jobbra fordult, Szapolyay pedig erős haddal indult meg ellene, ezt be sem várva, hanem miután Tokaj vidékét feldúlta, s onnan mintegy kétezer hordó bort elrablott, ismét visszavonult¹⁾.

Békekötés a
trónkövetelő-
kel.

Pozsonyban ezalatt Bakács Tamás győri püspök s főkanczellár, Báthory István, Ország László, Rozgonyi László és még négy cseh úr sokáig sikertelenül alkudoztak a római király követeivel, kik erőnek-erejével a Fridrik s Mátyás közt 1463-ban kötött szerződést, mely által a magyar királyság örökösödési joga Fridrik nemzetségének ígértetett, akarták a békekötés alapjává tenni. November 7-kén végre a következő pontokban egyeztek meg az alkudozók: A magyar korona Ulászló fején marad s halála után gyermekeire, de ha örököse nincs, Miksára s utódaira szálland. Ulászló ezen örökösödési szerződést országul is megerősíteti; sőt a királynak minden utóda, minden új püspök, nádor, erdélyi vajda, horvát bán, temesi és pozsonyi főispán és koronaőr stb. köteles aztesküvel megerősíteni. Ulászló Miksának mind azt visszaadja, a mi Ausztriában, Stíriában még magyar kézen van, viszont Miksa is kiűrteti mindazon helyeket, melyek Magyar- és Tótországban még birtokában léteznek,

¹⁾ Oklev. Praynál : Hist. R. H. II, 506. Szirmay Not. Com. Zempl. 44. Bonfin e. h. 697.

kivéve, melyeket még Erzsébet királyné zálogosított el Fridriknek; ezek csak a zálogbér lefizetése után esnek vissza Ulászlóra. Ez mindazáltal Fridriknek a még Mátyásról maradt százezer aranyról szóló kötelezvényét visszaadja, Miksának pedig hadi költsége fejében két év alatt szintén annyit fizetend stb¹⁾).

Miksa királynak volt oka örülni e föltételeken, melyeknél jobbakat, ha győzött volna, sem igen kívánhatott; de Ulászló nem kevés gyávaságot árult el, midőn öt napra az alkudozás befejezése után körleveleiben a legnagyobb öröm kifejezéseivel, mint valamely rendkívül szerencsés eseményt hirdette a vármegyéknek a gyalázatos békét. A visszatért követeket azonban a Budán volt urak többsége nagy kedvetlenséggel fogadta, s közölők csak 15-tőt sikerült reábírní Ulászlónak, hogy azt aláírják; de ő azt, bár sokan árulásról beszéltek, s nyilván hallatták, hogy „készebbek ezerszer meghalni, mint a németek szolgaságába esni²⁾“, december 6-kán mégis megerősítette³⁾.

Albert, alig hogy hírt vette e békekötésnek, mely őt a trónöröklésből kizárá, boszúságában már ismét fegyvert ragadt s Eperjesről kegyetlenül pusztítá a szomszéd megyéket; de Szapolyay Istvántól december 24-kén egy véres ütközetben megveretvén, kénytelen volt a múlt évi békeföltételekkel

¹⁾ A hosszú okmányt közli Kollár: Auct. Dipl. ad Ursin. Vel. 238. Pray: IV, 231. A magyar követek közül Báthory, Ország, Rozgonyi saját kezeikkel nem tudták aláírni neveiket. Kollár azon példányról adta ki az okmányt, mely a magyar követektől íratott alá. A másik szintén nov. 7-kén kelt s Miksa követeitől aláírt példány bevezetése ezek nevét sorozza el. Ezen két példányon kívül még 3-ban létezik a békelevél, melyekben t. i. Ulászló — dec. 6-kán —, Fridrik Linzben az 1492-diki jan. 5-kén —, és Miksa Inspruckban az 1491-ki dec. 20-kán erősítik meg azt. Mind az 5 létezik a bécsi levéltárban. Miksa követei közül kettő: Hohenecki Spawr Máté, és Kis Horváth János szintén nem tudtak írni.

²⁾ Istvánfy Lib. II. 19. Bonfin e. h. 700.

³⁾ Kollár e. h. 260. 262.

1492. megeleégedni, és a zálogos Szebent és Eperjest is visszaadni ¹⁾).

A budai
országgyűlés.

Az országgyűlés, melynek a pozsonyi béke megerősítésül elébe terjesztendő vala, az 1492-ki febr. 2-kára volt kihirdetve ²⁾. A nemesség oly nagy számmal gyűlt össze az elhírhedt békeokmány meghallgatására, hogy terembe nem férvén, a gyűlést a Sz. György terén kellett megnyitni ³⁾. Előre is zajos jelenetektől lehetett tartani az ingerült nemesség részéről. A király tehát a gyűlésbe lépven, inté a rendeket, hogy tekintetbe vevén az idők súlyát, fogadnák el a békeföltételeket. A király magyarul nem tudván, csehül szólott, s beszédét Bálint nagyváradi püspök, ki mint morva anyának fia, e nyelvet is érté, magyarázta meg a gyülekezetnek. Már e körülmény is nevelhette az ország rendjeinek kedvetlen hangulatát; de még inkább elmérgesedett az, midőn Bakacs Tamás püspök és kancellár szólott a király után, egyelőre is a Mátyás király halála óta pártzajlongásoktól elárasztott, két ellenségtől egyszerre megtámadt s ellentől és baráttól sanyargatott ország állapotával ügyekezvén igazolni, vagy legalább mentegezni a békeföltételeket. E rajz nemcsak hogy célját nem érte el, hanem megnyugvás helyett súlyosabb aggodalmakat ébresztett a jövőre iránt, s bizalmatlanságot a kormány ellen, mely alatt az ország már e rövid korszak alatt is oly mélyen süllyedt Mátyás-kori hatalmából, jólétéből.

Felolvasztatott azután a békekötés okmánya; s az indulatok az olvasás közben fokról-fokra felgyűladtak. Az első pontok, melyekben Ausztria, s annak még magyar kézen lévő

¹⁾ Bonfin e. h. 700. köv. Istvánfy L. II, 20. köv.

²⁾ Kovachich : Vest. Com. 414.

³⁾ E sz. györgy-téri gyűlést ugyan mind Bonfin (700. l.) s mind — úgylátszik utána — Istvánfy mindjárt a követek megérkezése utánra teszik, de meggondolván, hogy a király e gyűlésen trónbeszédet tartott, e gyűlést egynek kell tartanunk az országgyűléssel. Istvánfy maga is „rendeknek“ nevezi a hallgatóságot.

részei is, minden kárpótlás nélkül visszaadatni ígértetnek, az elégtelenség zúgásával fogadtattak. Midőn pedig azon czikkre került a sor, melyben a királyság öröködése Miksának biztosítatik, a többé nem fékezhető indulat nagy zajban tört ki. A békeokmányt szolgasági szerződésnek, az azt megkötött biztosokat honárulóknak nevezték, s fejökre halált kiáltozának. Bakacs és a jelenvolt német követek, kik a nemzet megerősítését hazavinni jöttek, csak bajosan menekülhettek a királyi palotába. A zajt utóbb a köztekintélyű Báthory valamennyire lecsöndesítette ugyan; de az ingerült kedélyeket megnyugtadni ő sem volt képes. A nemesség a gyűlésből szétszórt s magán gyülekezeteket tartott, melyekben a kedélyek még inkább fölingereltettek. Az utcák szögleteire, a templomok ajtaira iratok ragasztattak, melyek által a rendek fölhivattak, inkább fegyverhez nyúlniok és szabad nemzethez illő harcban veszniök el, mintsem hogy ily káros és gyalázatos békét fogadjanak el.

A királynak azon ígérete végre, hogy a békeföltételek módosíttatni fognak, a nemességet valamennyire lecsöndesítette.

Nehogy pedig a zaj megújuljon, a békéről többé szó sem tétetett nyilvánosan; de alattomban mindent ráfordított Ulászló, hogy az urak közül mennél többektől nyerjen ki okmányokat, melyekben a békét elfogadják, megerősítik, mi aztán sikerült is néhányaknál. — A tizenöt úron kívül, kik eziránt még november 29-dikén adták ki okmányukat¹⁾. Corvin János, Szapolyay István, Kinizsy, Újlaky, a Fran-gepánok, Blagayak, Zrínyiek s többen mások, részint még a

---

¹⁾ Kollár e. h. 260. Ezen urak nevei következők: Osvát zágrábi, Bálint váradi, János csanádi, Miklós váci, István szerémi, György nyitrai, Lukács bosnyai püspökök, a fehérvári prépost, János és Péter bazini és sz. györgyi grófok, Losonczy László tárnok-, Drágfy Bertalan ajtónálló-, Thuróczy György pohárnok-mesterek, Dóczy Péter, Gersei Pethöfy Miklós.

1492.

a gyűlés alatt, részint azután helybenhagyták a békekötést ¹⁾.

A gyűlöletes tárgy mellőztetvén, a rendek a törvények alkotásához fogtak. Ezek közül némelyek igen nagy fontosságúak, s mint az ország állapotának, s a jövőendő események okainak ismeretére kulcsul szolgálók, kissé bővebb előadást érdemelnek.

1. A királyi hatalom még inkább megszorítottatott. Azokon kívül, mik a királynak az országba jöttekor elejébe terjesztettek, s most újra megerősítettettek, rendeltetett: a király a főrendek befolyása nélkül hűtlenségi bűnben ne ítéljen, s 400 teleknél többet egyszerre senkinek ne adományozhasson; az ország lakosaira, akaratjuk ellen, ne szálljon. Mátyás adó s harminczad-törvényei eltörültetvén, a régi kamarai nyereség (egy-egy telektől 18 denár) —, Erdélyben az ötvened, Horvátországban a menyétadó —, a harminczadra nézve Lajos, Albert és Zsigmond törvényei s ezekkel együtt az urak és városok régi kiváltságai állíttattak helyre. Királyi jövedelmekül ezen kívül a koronai javak s azokban a kilenczed-adó, a szászok és királyi városok adója, a só- és érczbányák tűzettek ki.

2. Az igazságszolgáltatás tekintetében: a rögtön-ítéletek, t. i. az ügynevezett kikiáltott gyűlések, s a nádori köztörvényszékek a megyékben eltörültettek, szabadságában hagyatván a nemességnek, ha a rablások igen elhatalmasodnának, a nádori törvényszéket a királytól kikérni. Eltörültetett továbbá a törvénykezési párviadal, s a háromszori kikiáltás. A nyolczados törvényszék Sz. György és Mihály napján múlhatlanúl megtartassék, s azon az ország rendes főbíráinak ketteje jelen legyen, a többiek helyetteseiket küldhetvén. Az 1486-ban rendelt, s a megyei közönségtől évenként

¹⁾ Mindezen okmányok Miksához küldettek, s a bécsi csász. titkos levéltárban máiglan megvannak. Ezek közt találhatik Kolozsvár, Szeben, Medgyes városok, és a hét szász szék okmánya is.

választott esküdtbírák, annyira megunták már a helyhatósági hatalomnak ezen oly hasznos, szabad nemzethez oly igen illő gyakorlatát, hogy az 53-ik t. cz. ezen esküdszékeket, mivel úgymond a nemességet nagyon fárasztják, eltörülte, s a bíraskodást ismét a fő- vagy alispánból és a szolgabírákból álló törvényszékekre, a végrehajtást pedig a király és a káptalan emberére bízta. A főtörvényszék ítéleteinek végrehajtói a fő- s alispánok és szolgabírák maradtak.

3. A honvédelem rendszerében is nevezetes változások tétettek. A főrendeket Mátyás több ízben kötelezte az ország határain kívül táborozni olyankor is, midőn a derékhad föl nem kelt. Az urak ez ellen most óvást tőnek s törvényül iratták, hogy az országon kívül táborozni sem maguk, sem telekkatonáik ne kényszeríttessenek, s az ország fegyveres ereje átalában csak akkor szólíttassék felkelésre, midőn a királyi s tiszti banderiumok (t. i. a nádoré, az országbíróé, az erdélyi vajdáé, a horvát báné, a székely és a temesi grófé stb., kik a királytól zászlóaljaikra zsoldot kaptak) az ellenség visszatörlesztésére elégtelenek. Nevezetes azon törvény is, mely szerint a főpapokon, az ország zászlósején, s az örökös szabad grófokon kívül minden más urak a vármegye közös zászlója alá köteleztettek állítani telekkatonáikat, egyet minden 20 telektől. A banderiumok létszáma 500-ról, 400-ra szállíttatott, mely felében nehéz, pánczélos, felében könnyű, huszár lovasságból álljon. — Az egy telkes nemesek közül 12 tartozott egy jól fegyverzett lovast állítani a megyei zászló alá¹⁾.

4. Méltó panasza volt a nemességnek az urak ellen, azon már szokássá vált fogásuk miatt, miszerint, hogy a legfontosabb ügyeket maguk dönthessék el, az országgyűlésre annak határnapjánál 15—20 nappal is később jönnek, midőn a szegényebb nemesség, költség hiánya miatt, miként

¹⁾ Ld erről bővebben : A honvédelem történetének vázlata, czímű munkámat az akad. évkönyv. és kisebb tört. munkáim I, 149. kövv.

1492.

az utolsó királyválasztáskor is történt, haza menni kénytelen. Ez okból rendeltetett, hogy ezután négy napon túl senki se várassék, s akkor a jelenlevők bármi fontos ügyben is érvényesen végezzenek.

A gyűlés végén a nádori hivatal is betöltetett Szapolyay István személye által. Még ezelőtt történt, hogy Várday Péter kalocsai érsek, a királynak Beatrixsal való házasságát is szőnyegre hozta; mert a királyné ismét igen sürgette az ígéret teljesítését. Mint előre látható vala, a rendek Ulászlónak ezen magtalan, cselszövényes asszonynyal való házasságában már csak azért sem egyeztek meg, nehogy örökös nélküli halála Miksának nyisson a trónra utat. Beatrix így elutasítva sem szűnt meg sürgetni a nápolyi király, s a pápa által a házassági ígéret teljesítését; de vágya nem teljesedett a fondor nőnek, ki Mátyás tanácsait és rendelkezéseit megvetvén, egyik főoka volt, hogy a nagy király nagy reményű fia mellőztetvén, a tehetetlen Ulászló ült a trónba.

Míg a rendek a törvények felett tanácskoznak, a király követeket küldött volt Miksához, hogy ezt, ha nem is a süker reményében, legalább ígérete szerint, a békekötés föltételeinek módosítására felhívja. A követek a törvénykönyv megalkotásakor még nem tértek vissza; miért a király, hogy a békeokmányt még egyszer a rendek elébe hozhassa, a törvénykönyv megerősítését a követek hazajöttéig akarta halasztani. Történt ezalatt, hogy More György két szekér török fejet hozott Budára azon csatából, melyben bátyja, Fülöp szörényi bán, egy a széleken kalandozó török hadat megvert volt¹⁾. Kivánt alkalom volt ez a nemességnek, mellőzni a pozsonyi béke újabb tárgyalását; s azon ürügy alatt, hogy a török az országot fenyegeti, daczára a király intéseinek, mielőtt a törvénykönyv formá szerint megerősítve kihirdettetének, széteszlott s felkelésre készült. E készüllet pedig újabb zavart támasztott; mert a nemesség azt kívánta, hogy mind-

¹⁾ Bonfin D. V. L. II, 702.

azon egyházi s világi urak is, kik az új törvényben, mint külön zászlóaljjal bírók nem említetnek, a megye zászlója alatt állítsák ki telekkatonáikat; mivel pedig az érdekelt urak ellenszegültek, a nemesség fegyvert ragadt, s azok jószágait pusztítani kezdé. A király ezért keserű szemrehányást tett a nemességnek, hogy így hálálja meg jószágát, melylyel nemcsak régi szabadságait helyreállította, hanem azokat újakkal is szaporította, minőket soha egy királytól sem várhatnak. S e fölött „még békét is szereztünk számotokra, úgymond, minőnek ember emlékezete óta nem örvendhettetek“. Igérvén aztán, hogy a homályos új törvénczikket (a 21-diket), mely e zavargásra okul szolgált, a jövő országgyűlésen bővebben értelmezendi, minden további zavargást hűtlenségi büntetés alatt megtiltott¹⁾.

A csend végre helyreállt a megyékben, a nemesség mindenütt szétoszlott. De a veszély, melyet előbb a nemesség csak azért híresztelt, hogy annak ürügye alatt az országgyűlésről hazamehessen, nemsokára tényleg beállt. A török Szörény várát vívni, s onnét a temesi tartományt dúlni kezdé. Szerencsére az alföld nem vala készületlen. Czobor Márton, kit a kormány még a múlt évben küldött volt a szultánhoz, hogy a lejáró fegyverszünetet meghosszabbíttassa, miután Bajazedtől hosszasan letartóztatott, júniusban azon hírrel tért meg, hogy az ország nemsokára megtámadtatást várhat a törököktől, mert Bajazed csak azon föltétel alatt volt volna hajlandó meghosszabbítani a fegyverszünetet, hogy a zsákmányló török hadak a német tartományokba bántatlanul mehessenek keresztül Tótországon. E hírt Szörény megszállása csak néhány hét múlva követvén, Kinizsy elég időt nyert a fekete-sereget az alvidékre vezetni; melylyel aztán a török hadat megvervén, s foglyait iszonyú kegyetlenséggel kivégeztetvén, a várát fölmentette²⁾.

¹⁾ Az oklevélben, melyet Kovachich : Suppl. ad Vest. Com. II, 288. Katona XVII, 284. közöl, az évszám 1492-re igazítandó.

²⁾ Bonfin : Dec. V. Lib. III, 703. Istvánfy 25.

1492.

A fekete sereg
eltörlése.

E diadal után azonban maga a Szeged tájára szállított fekete-sereg is nyugtalankodni kezdett, rég elmaradt zsoldja miatt. Pusztításairól annyi panasz érkezett Budára, hogy a kormány végre rendeletet küldött Kinizsyhez, fenyítene meg a rakoncátlanokat. Kinizsy, mintha a török ellen készülne, egy erős hadat és nagyszámú kaszás népet gyűjtött össze az alföldi megyékben. A fekete-sereg azonban korán értesült szándékáról, s Halas mellett megerősített táborba szállott. De oda is követte őket Kinizsy, s miután kaszás népét jobbról s balról cselbe állította, lövései s lovassága által addig ingerelte a feketéket, míg azok táborukból kimenvén, az előtők megfutamlott támadókat üzőbe vették. A futamlást mindaddig színlé Kinizsy, míg a feketehad jó messze eltávozott táborától; ekkor azonban futó hadát megállítá, s míg maga nehéz lovasságával a lázadók közé vágatott, őket egyszerűsmind a kaszások által is minden oldalról körül fogatta. A lázadók, kiknek lovai a kaszásoktól igen sokat szenvedtek miután közölök négy, mások szerint hétszáz elesett, végre megadták magukat. Kinizsy ezután a bűnösebbeket fölakasztatta. A vert hadnak, melyet a király teljesen feloszlattanak nyilatkoztatott, egyrésze a királyi, nádori s más tisztizászlóaljakban lépett szolgálatba; a többiek, mintegy háromezeren nemzetiségökre csehek, morvák, miután esküvel fogadták, hogy e vereségökért boszút nem állanak, Haugwitz hadnagyokkal Ausztriába mentek, s Morva szélein emelt erősegeikből mindaddig üzték dulásaikat Ausztriába, mígnem 1493 folytában ott is megveretvén, részben kivégeztettek, részben szétverettek¹⁾. Ez lön sorsa Mátyás győzhetetlen, világhírű fekete-seregének, mely pontosan fizetve s kellő feyelemben tartva, a királyi széknék az oligarchiai féktelenkedés ellen legerősebb támasza, az országnak a török becsapásai ellen állandó, biztos véde maradhatott volna.

¹⁾ Bonfin e. h. 704. Istvánfy e. h. 26. De Roo: Hist. Austr. Lib. X. Tubero, e. h. 184.

II.

Ulászlónak, ki gyávasága, tunyasága miatt már a csehek¹⁾ től is nem egy ízben gúnyt, megvetést tűrni kénytelenítettett, az új korona sem változtatta meg lomha természetét, nem támasztott erélyt tehetetlen lelkében. Miként előbb Prágában, úgy most Budán is csak Dobzse kedvencz szavával igazgatta az államgépet. Itt pedig még önfejűbb, féktelenebb alattvalókra talált, mint a csehek. Az urak, kik épen azért választották őt királyuknak, hogy alatta a fejedelmi hatalomtól nem korlátozva, széles uradalmaikban kényők, kedvők szerint élhessenek, hamar éreztették vele, hogy hódoló engedelmességükre ne tartson számot, s hogy királyi tekintélyét csak addig tartandják tiszteletben, míg őket szabadosságukban nem gátolja. Az urak e szellemének már 1492-ben is számos nyilatkozatait tapasztalhatta Ulászló. Erre mutat az, hogy miután atyja, Kázmér lengyel király, meghalt, a lengyel trónt nemcsak önként átengedte erélyesebb öcsésének Albertnek, hanem Budára jött követével decz. 5-kén (1492.) egy titkos szövetséget is kötött „azon féktelen alattvalóinak megzabolázására, kik kellőleg nem engedelmeskednének, vagy tán épen föllázadni, s a királyi korona jóvedelmeit és jogait bitorolni merészkednének¹⁾.”

A király
gyarlósága.

Gyöngé királyok udvara rendesen színhelye a hatalomra vágyók fondorlatainak. Budán most hárman voltak, kik a renyhe király nevében gyakorolni vágytak a főhatalmat: Bakacs Tamás kanczellár, s Dóczy Orbánnak az év elején történt halála következtében egri püspök, Szapolyay István nádor és Báthory István országbíró s erdélyi vajda. Az ura tehetetlenségét kizsákmányolni legjobban értő, ravasz, álnok Bakacs és a gögös, indulatos Báthory közt nem sokáig állhattott fen a békesség. Bakacs, hogy vetélytársát megbuktassa, kéz alatt a székelyeket, szászokat bujtá fel, vádolnák be a

¹⁾ Dogielnél I, 86. Katonánál XVII, 526.

1492.

király előtt a kegyetlen, zsarnok kormánya miatt különben is utált vajdát. Az izgatás ennél fogva könnyen czélt ért, s az erdélyiek, bár őket a vajda avval fenyegette, hogy két feje legyen annak, ki ellene szót mer emelni, hogy az egyiket elvesztvén, a másikat tehesse nyakára, őt végre mégis bevádolták. Bakacs most arra birta a királyt, rendelne Báthory mellé vajdatársat, nem kételkedvén, hogy a gögös úr készebb lesz tisztéről lemondani, mint azt mással megosztani. Ebben maga a ravasz püspök is megerősíté Báthoryt, avval biztatván őt, hogy ha lemondását beadja, a király őt Erdélyben e veszélyes időben, midőn ott a török minden órán becsaphat, nem nélkülözhetvén, kénytelen lesz rendeletét megmásítani. A csel sikerült: Báthory e reményben csakugyan beadta lemondását, melyet aztán a Bakacstól vezérlett király azonnal el is fogadott. A kijátszott úr tombolt dühében, s hogy viszont Bakacsot megbuktassa, az országtanács tagjai közt hevesen kezdett izgatni, hoznának végzést, mely szerint a kormánytól valamennyi pap elmozdíttatnék. De ezt kivinnie nem sikerült, s mérgében, bűvában nemsokára meghalt¹⁾. A kormányt ezóta majdnem kizárólag a király szívéig egészen kezében tartó Bakacs igazgatta: legfőlebb Szapolyay nádornak engedvén abban annyi befolyást, hogy őt maga ellen föl ne haragítsa. Hogy hatalmának a tartományokban is támaszt szerezzen, nemcsak Erdélyre, hanem Tót- és Horvátországra nézve is azon rendeletet bocsáttatá ki a király által, hogy ezentúl minden tartományi kormány két egyén által kezeltessek²⁾; minek következtében Báthory példája szerint a régi bánok lemondván, mindenütt a kanczellár barátaival pótolattak. Erdélyben Losonczy László és Drágfy

¹⁾ Tubero: Lib. V. §. II. és III. Schwandtnernél II, 186. köv. Engel: Gesch. der Nebenl. III, 41.

²⁾ Spargitur fama regem universis regionum ac locorum praepositis collegam additurum; idque quibusdam in locis extemplo effectum est. Tubero e. h. 177. köv.

Bertalan, Tótországban a szintén lemondott Corvin János helyébe Derencsényi Imre és Lábotlani¹⁾ János neveztettek ki vajdákká és bánokká.

Még nem foglalták el az új vajdák Erdély kormányát, Török becsapások. midőn a törökök az alkalmat felhasználva, s Radul havasali vajda által is segítve, az 1493-ki februárban a tartományra törtek. De Telegdy István alvajda emberül megfelelt tisztének. Míg ugyanis a török, martalékvágyától ragadtatva, a tartományba mind belebb nyomúlt, Telegdy hátok mögött a székelyeket és szászokat a verestoronyi szorosnál, merre a rablóknak visszamenniök kelle, nagy számmal összegyűjté, s a visszatérő Alibéget egy véres csatában megvervén, minden zsákmányától és foglyaitól megfosztotta²⁾.

De a mily szerencsével itt Telegdy, oly szerencsétlenül harcoltak az új bánok 1493 nyarán Horvátországban. Míg Derencsényi és Lábotlani a Frangepánokkal, kikkel már Corvin Jánosnak is sok baja volt, viszálykodának, Jakup bosnya bég nyolcz ezernyi lovassággal a tartományon keresztül a karantán földre nyomúlt zsákmányolni. A közveszély egyesíté a viszálykodó urakat, s a visszatérő török hadnak Ubdina mellett útját állták, de szerencsétlenül: ötezer magyar s horvát, köztök Derencsényi fia és testvére, Frangepán János, Blaskovics György s több más úr halva maradt a csatamezőn. Magát Derencsényit és Frangepán Miklóst fogva vitte magával a győzedelmes Jakup. A szerencsétlenség hírért vévén, a tartomány bánjává Kanizsay Lászlót nevezte ki Ulászló³⁾.

Miksa római király, a múlt 1492-dik évi gyűlés után

¹⁾ A Both és Labothlani nemzetség ugyanaz, mint Both Endre medvevári kapitánynak egy, az 1490-ki decz. 8-kán kelt, s a csász. titkos levéltárban őrzött leveléből látszik.

²⁾ Bonfin e. h. 706. A brassai templom fölirata Schwandtnernél I, 887.

³⁾ Bonfin e. h. 707. Istvánfy Lib. II, 29. köv. V. ö. Hammert I, 642. Szerinte a bán fia és testvére Jakup által fejeztetett le.

1493. is többször sürgette Ulászlót, ügyekeznek valahára a rendek által is megerősíttetni a pozsonyi békekötést, mely neki a magyar örökösödést biztosítja. Fridrik császár az 1493-ki aug. 19-kén meghalálózván, eltakarítására Ulászló Bakacs Tamást és Bánfy Miklóst küldé Bécsbe követekül, mint látszik, egyszersmind azon utasítással, hogy Miksától kieszközlenék, egyeznék meg a pozsonyi béke megerősíttetésének elhalasztásában. De hasztalan: Ulászló kénytelen volt Sz. Mihály napjára gyűlést hirdetni, melyen a rendektől a pozsonyi békekötés megerősítését kieszközölné. Ez rosszabb időben nem történhetett volna Ulászlóra nézve, mint most, midőn az ubdinai csatavesztés, s a mind inkább eláradó oligarchiai zavargások az országot panaszszal tölték el a henye király munkátlansága ellen. Az összegyűlt rendek elégtelensége annál hangosabban nyilatkozott, mennél eleveonebb volt még a Mátyás erőteljes kormányja alatt uralkodott rend és törvényesség emlékezete. A rendek ezen elégtelenségét titkon Szapolyay nádor és Újlaky Lőrincz is ápolták, kik egymással nem rég szoros szövetséget kötöttek, melynek föltételei közé tartozott, hogy ha valamelyikök fiú örökös nélkül halna el, annak minden javait az életben maradt örökölje¹⁾. E két úr most Újlakynak a sz. Györgytéren létező nagy palotájában a rendek főbbjeivel gyülekezeteket tartá, melyeknek czélja volt egyrésztől Mikea király örökösödésének elismerését, mit a király minden módon sürgetett, megtagadni, másrésztől a királynál mindenhatóvá lett Bakacsnak egy erős ellenzéket alkotni. Újlaky azonban, ki Ulászlót még a boroszlói táborozás idejéből gyűlölte, ezen értekezleteket mindinkább maga a király ellen fordítja vala, ki ellen panaszkodni a hazai állapotok bőséges okot nyújtottak. Egy ily gyülekezetben keserű vád emeltetett a király ellen, hogy henyesége által, melyben az ország ügyeivel mitsem gondol s idejét hivalkodva tölti, az országot

Országgyűlés.

¹⁾ Kovachich : Scrip. Min. I, 44.

veszélybe sülyesztí; a közjövödelmeket hasztalanságokra költi, Morvát, Sléziát, a szerződés sérelmére, nem magyarok által kormányoztatja stb. Jelen volt együlekezetben a nádor is, ki aztán a többiek által felszólítva, e vádakat maga adta elő a királynak, Ulászlót annál inkább sérté és haragítá a vád, mivel az épen azoktól származott, kik ellen féktelenkedéseik miatt ezer volt a panasz. Haragjában még némi erélyre is fel birt emelkedni, s válaszában minden közbajok miatt az urakat okolta, kiket a baza védelmére egyesíteni már több ízben hasztalan ügyekezett ¹⁾, s kik e fölött még a királyi jövödelmeket is oly annyira megrövidítik, hogy mióta a magyar trónt bírja, harmad év alatt 40 ezer arany alig folyt be az ország jövödelmeiből kincstárába, s nemcsak királyi udvarát, de még az ország védelmét is Csehország jövödelmeiből kénytelen annyira-mennyire ellátni. Ő kész a török ellen táborba szállni, mihelyt őt az ország rendei erre képessé teendik.

De az egyszer felbujtott rendeket nem lehetett oly könnyen lecsöndesíteni; és minthogy a király válasza ellen, melyet sok részben maguk is valónak, igaznak érezni kénytelenítették, nem volt mit felelniök, Fodor István szerémi püspöknek és Báthory Endre Szatmár és Szabolcs vármegyék főispánjának estek, kiket a nem rég elhalt koronaörök Dóczy Orbán egri püspök és Báthory István országbiró, még életökben rendelték volt helyetteseiknek a korona őrzésében, — és követelték, mondanának le tisztökről, melyre nem a király s rendek által választattak, okul adván, hogy az országos tisztségek ilyféle átöröktítése veszélyt hoz az alkotmányra. Fodor és Báthory engedtek a felhívásnak, s

Pártzajlongá-
sok. Oligar-
chiai fékte-
lenség.

¹⁾ Van egy levele Ulászlónak Soprony városához, (Dat. Budae Sabb. prox. ante dom. Quadrag. a. d. 1493.), melyben tőle 2000 frt segédelmet kér a török elleni hadjáratra, melyet, mivel a török császár maga készül az ország ellen, ő, Ulászló is személyesen szándékozik vezetni. Soprony városi levéltár.

1493.

október 17-kén a koronát ama 400 ezer aranyról szóló kötelezvénynyel, melyek Morváért, Sléziáért és Luzsiczáért váltáságul valának fizetendőek, Visegrád várával átadták¹⁾. A korona Visegráddal most a két párt fejére Bakacs kancellárra és Szapolyay nádorra bízott, kik aztán haláluk esetére a maguk helyetteseivé Bakacs Ferencz budai prépostot és a hat éves Szapolyay Jánost nevezvén, a Visegrádba behelyezett várnagyaikat oly esküvel kötelezték, hogy ketten parancsa nélkül a koronát senkinek, még a királynak s a rendeknek se adják ki²⁾. A király válaszában azon pontja, melyben kijelenté, hogy mióta Magyarországon van, 40 ezer arany sem folyt be kincstárába, úgylátszik, nagyon elevenére talált az ország rendének; mert mielőtt a gyűlés széteszlott, a kincstárnokságról még Lukács csanádi püspököt is letétetni, s helyébe a dúsgazdag Zsigmond pécsi püspököt, a bányák bérlete által fejedelmi kincsek urává lett sváb Hampó fiát kívánták kineveztetni kincstartóul. A pozsonyi békekötés megerősítése, s evvel Miksa király örökösödésének elismerése most is végkép elmaradt; s a király kénytelen volt avval megelégedni, hogy az új tisztviselők: Drágfy erdélyi vajda, Kanizsay horvát bán és Czobor Márton nándorfehérvári bán titkon erősítették meg azt okmányaik által³⁾.

A pártzajlongás, mely ekként az országgyűlésen megkezdett, azután mindinkább eláradt, s néhol nyilvános belháborúvá mérgesedett. Szapolyay nádor, hihetőleg boszúságból Corvin János ellen, hogy Bakacs pártjára állott, annak Zombor várát, Ozsvát zágrábi püspök pedig ugyanannak némely

¹⁾ Az ország rendének, s a királynak István püspök és Báthory Endre részére kiadott felmentő levele. Datum Budae Fer. 5-a prox. ante fest. b. Lucae evang. a. d. 1493. Lukács csanádi püspök itt még mint Summus Thesaurarius regis van aláírva. A csász. titkos levélt. eredetijéről, melyen az aláírók 36 pecsétje függ.

²⁾ Révay : De S. Corona stb. Schwandtnernél II, 458.

³⁾ A gyűlés eseményeit leírja Bonfin e. h. 709. Istvánfy Lib. III, 32.

tótországi jószágait a király minden tilalmai ellenére erőhatalommal elfoglalták ¹⁾). Újlaky Lőrincz a maga pártfeleivel titkos gyülekezeteket tartott, melyek, úglátszik, Ulászló megbuktatására voltak irányozva. A pártos főúr beszédeiben nem egyszer ökörnek nevezte a királyt, kinek az utóbb fülébe is jutott. A gyöngö Ulászló, e zavargásoktól megrettenve, az 1494-diki húsvét táján Lőcsén Albert testvérével személyesen találkoztván, vele a pártos alattvalók ellen kötött szövetségét megújította ²⁾). De a bajokon ez semmit sem segített, nem, különösen, a kincstár szegénységén, mit a lőcsei összejövetel költségei még nagyobbá tettek. Ulászló tehát, hogy kincstárán némileg segítsen, Lőcséről visszajövet, Kassán az urakkal gyűlést tartott, s koronázási levele ellenére, minden jobbágytelekre egy arany forint adót vetett ³⁾). De a nemesség ezen adót, mely országgyűlésen kívül vetett ki, alkotmányselemnek kiáltozó, s annál inkább megátolhatni vélte annak behajtását, minthogy az egyedül az ő jobbágyságait terhelte, az uraknak és a főpapoknak, kik az adót megajánlák, gondjuk lévén reá, hogy alóla a maguk jobbágyságai kivésszenek. A zavargásban, melyet ezen adó behajtása támasztott, több adószedő agyonveretett; az erdélyi nemesség pedig egyenesen föllázadt. Ulászló e mozgalmak lecsillapítása végett Nagyváradról, hova a kassai gyűlés után ment volt, személyesen megjelent Erdélyben. Látván, hogy a két vajda egymással megférti nem tud, Losonczyt főudvarmesterévé nevezte, vajdául magát a zordon Drágfyt hagyván. Ez aztán kegyetlen szigorúsága által nemcsak a zavargást lecsillapította, hanem a tartományra kivetett 60 ezer aranyat is, még a király ott mulatása alatt beszédette ⁴⁾).

¹⁾ Bonfin, Istvánfy e. h.

²⁾ Bonfin Dec. V. Lib. IV, 714. Istvánfy Lib. III, 33.

³⁾ Registr. Proventuum regal. 1494. és 1495-ből Engelnél: Geschichte der Nebenl. I, 18.

⁴⁾ Bonfin e. h. 718.

1494.

Ulászló ezután, hogy a múlt évi országgyűlésen szemére hányt munkátlanság vádját magától elhárítsa, s az adó-kivetés szükségét igazolja, Erdélyből Temesvárra, onnan pedig Péterváradra ment, és a múlt évi szélhűdése által már szavától is megfosztott, vén Kinizsy és Drágfy vajda által Szerbországba betörést intéztetett. A kaland jól sikerült, a sereg nagy martalékkal tért meg. E kaland után a törökök ostroma, a rettenetes Kinizsy, — ki Báthory István halála óta az országbirói tiszteletet is viselte, november 24-kén meghalt, s halála minden további hadmunkálatot félbeszakasztott.

Újlaky meg-
fékeztetése.

De erre egyéb ok is indítá Ulászlót. Míg ő Erdélyben időzött, a törökök Tótországban kalandoztak, s Újlaky Lőrincz a velök való egyetértésről vádoltatott. A vád annál könnyebben talált hitelre, mivel Újlaky a múlt 1493-dik évi országgyűlésen zavargásai miatt a haza ellenségének ítélte Kis-Horváttal összeszövetkezvén, a kalocsai, pécsi és szerémi püspökök jószágain többféle hatalmaskodást követett el, s a király parancsainak, kit rendesen ökörnek nevezett, engedelmeskedni általában nem akart. Most tehát Ulászló példásan megbüntetni szándékozott a féktelen oligarchát. Mindenekelőtt maga elébe idézte őt, s mivel meg nem jelent, Drágfyt haddal küldé ellene; ki aztán több várát meg is vette. A király maga e közben Horvátországba ment, s annak rendjeivel a tartomány védelméről tanácskozáván, bánná ismét Corvin Jánost nevezte ki. A váraiból egymás után kiszorított Újlaky ezalatt szövetségesét, Szapolyay nádort szólítá segítségére. És, annyira elenyészett már a királyi tekintély, hogy a büszke nádor csakugyan felhívni bátorkodott a királyt: hagyna föl a herczeg zaklatásával, s ha mi panasza van ellene, bocsátaná rendes törvényszékre. De Bakacs tanácsai némi erélyt adtak most Ulászlónak, válaszában Szapolyaynak is szemére hányta elkövetett hatalmaskodásait s tudtára adta, hogy tőle is más viseletet vár, ha kegyét megtartani kívánja. Újlakynak pedig megizente, hogy az általa annyiszor emlegetett ökörnek már van egy nagy szarva, s a másik

is nő naponkint, miszerint reméli, hogy elleneit ezentúl két szarvval fogja megalázhatni. De Szapolyay jól tudta, honnan származik Ulászlónak ezen épen nem természetes erélye, s daczczal azt végre is megtörni remélvén, újabban is ráizen a királyra, szűnjék meg a háborútól; sőt midőn Ulászló, harczát a herczeg ellen az 1495-ben is folytatva¹⁾, az új temesi főispán Som Józsa által Németújvárbán magát Újlakyt is ostrom alá fogatta, a nádor még fenyegetőbb állásba helyezte magát, s néhány vármegyét is felbujtott a herczeg védelmére²⁾. Bakacs nem tartá tanácsosnak még tovább is ingerelni a hatalmas nádort, minélfogva a király is hajólt a megtört Újlaky kérelmére, s őt menvéddel ellátva, Pécssett maga elébe bocsátotta. A bűnbánó Újlaky minden zavar miatt Beriszló Bertalan vránai pörjelt okolta; miért az rögtön elfogatott, s miután reá több, valóban iszonyú bűnök bizonyodtak be, vasra veretvén, börtönbe záratott. Újlaky kegyelmet nyert; de javainak visszaadása a jövő országgyűlésre halasztatott³⁾. — April elején Ulászló visszatért Budára, hol reá török követek várakoztak. — A király ugyanis a Szerbországba intézett hadjárat után More Pétert békekötés végett Konstantinápolyba küldé. Bajazed, másfelé lévén elfoglalva, az ajánlatot örömmel fogadta, s Moreval maga is követeket küldött Ulászlóhoz. A megkötött béke három évre szólott.

A király mindjárt hazatérte után országgyűlést hirdetett máj. 9-re, szándéka lévén azon számot adni tetteiről, s Országgyűlés. különösen az Újlaky ellen viselt harcáról, hogy úgymond, rágalmozóit elnémítsa. De Bakacs kancellár, Zsigmond

¹⁾ Január végén 1495-ben Sz. Mihályban időzött Ulászló, s onnan inté Soprony városát (Fer. 2-a prox. p. fest. Conv. S Pauli ap. a. d. 1495.), hogy a jelen zavarokban városuk védelmére ügyeljének, s ha mi újat hallanak, azt rögtön tudassák Pogány Péter pozsonyi főispánnal, hogy ezáltal maga is tudósíttathassék. A Soprony városi levéltárból.

²⁾ A király levele e megyékhez. Katonánál : XVII, 696.

³⁾ Bonfin e. h. 711. kövv. és Dec. V. Lib. V, 725. Istvánfy Lib. III, 35. kövv.

1495.

kincstartó, s kire különösen hallgatott, Bornemisza János, nehogy a királyi tekintély, ha tettei a közönség ítélote alá bocsáttatnának, még nagyobb csökkenést szenvedjen, őt e szándokáról lebeszélték. E helyett az adóról tétetett előadást, kívánván a rendektől, adnának neki minden telektől egy arany frtot. De evvel darázsfészekbe nyúlt a király. A nemesség képviselői — tizen minden megyéből — nagy zajt ütöttek, hogy a múlt éven, egyedül a főrendek tanácsából kivetett adó által is megsértettek a törvények; a főnemesekeket éles kifejezésekben vádolták, hogy jószágaikon a maguk számára szedik a közjóra fordítandó adót, a kir. jövedelmeket lefoglalják, a kincstart kifizetjék, a nemességet mindenkép zaklatják; a rendes adónál tehát (1 aranyból 5 telek után) egy fillérrel sem akartak többet adni, és követelték, hogy az 1492-ben félbeszakasztott gyűlésen alkotott törvények újra vizsgálat alá vétessenek. A király s az urak, kitöréstől tartva engedtek, az adó ügyének újabb föl vételét akkorra halasztván, midőn majd a nemesség, a gyűlésezésbe belefáradva, szokása szerint, nagyobb részben széjjeloszlik.

Ezután a törvények alkotásához fogtak, melyek jobbra az 1492-kiekhez adalékul, vagy magyarázatul szolgálnak. Nevezetesebbek a következők: hogy a király 100 teleknél többet egyszerre ne adományozhasson; a hűtlenségi bűnök felett egyedül az országgyűlés mondjon ítéletet, a hűtlenség fogalma általában csak az alkotmány s a korona jogai ellen elkövetett vétségekre szoríttatván; hogy továbbá, az országgyűlésekre a vármegyéből ne csak néhány követ, hanem az egész nemesség hívassék meg; a gyűlésen a szavazatokat a főajtónálló-mester szedje be, a főrendek pedig az ügyeket gyorsabban tárgyalják, nehogy a nemesség sokáig kénytelenítették vesztegelni a gyűlésen; hogy a vármegyék hatósága alól egy világi s egyházi úr birtoka se legyen kivéve stb. Míg ezen s több más törvények megalkottattak, egy hónap folyt le, s mint a király s urak előre látták, a nemesség jobbra szétszolgált; a még ott maradtak megvesz-

tegettettek, s így aztán az adó, — minden telekre egy arany — a király kívánsága szerint annál készségesebben kivette, minthogy a király az alól, országgyűlési költségeik fejében, most is kivette az urak jószágait. Újlaky ügyében semmi sem végeztetett, az a jövő novemberben tartandó gyűlésre halasztatván; de Beriszló pörjel holtiglan tartó fogásra, Poky Péter ¹⁾ pedig — ki miután Corvin Jánostól bajmóczi várnagygyá neveztetett, nemcsak a várat magának oltulajdonítani, hanem magát a herceget is megölni szándékozott, — megnégyeltetésre ítéltetett ²⁾).

Újlaky ügyében novemberben ismét összegyűlniök kellett volna az ország rendeknek; de az 1495 folytatában dühöngő mirigyhalál miatt a gyűlés elhalasztatott, a király pedig, hogy a ragályt kikerülje, az ország külön vidékein tartózkodott, jobbra erdőkben, vadászva töltvén idejét. 1496 elején Valpóvárban időzött a király, s nem kis csodálkozással értesült, hogy a szelíd, jó indulatában minden eddig lefolyt zavargások közt sem változott Corvin János, oppelni és lipitai herceg, Lengyelországban hadat szed, s avval az országot megtámadni szándékozik. A tudósítás, úgylátszik, egyenesen Szapolyay nádortól érkezett a királyhoz, ki annak következtében útnak is indult Pozsony felé, a fenyegetett részek védelmét Szapolyayra bízván. A vád Corvin ellen nem volt egé-

¹⁾ Poky Péterről három eddig ismeretlen okmány létezik a székesi káptalan levéltárában: 1. melyben Ulászló (ddo Budae die dom. p. p. fest. b. Francisci conf. 1490.) őt mivel Miksa pártjához állott, javaitól megfosztja, s ezeket Corvin Jánosnak adományozza. 2. Melyben Ulászló neki személyére s javaira kegyelmet ad ddo Budae fer. 3-a p. p. Dom. Quasimodo 1491. — 3. Melyben Turóc megye nemessége felszólítja őt, hogy miután hallják, quod in facto salium laborare velletis, ut sales polonicales libere vendere possemus — csak dolgozzék ez ügyben, készek lévén őt meg is jutalmazni. Dat. ad b. Virg. in Thurocz in f. b. Luciae Virg. a. d. 1493.

²⁾ Bonfin Dec. V. L. V, 729. Istvánfy Lib III, 42. És a registr. Proventuum.

1496

szen alaptalan; ő csakugyan szedett némi hadat Lengyelországban, de nem a végre, hogy hazáját támadja meg ellenségesen, hanem, hogy magának elégtételt szerezzen a nádortól ama rablásokért, melyek által ez őt árvai, liptói, turóczi s más felvidéki javainak nagyobb részéből kiforgatta¹⁾. Kétségkívül csak ezek visszavétele, s a telhetetlen nádoron veendő boszú volt a herczeg célja, mit azonban nem érhetett el. A király Szapolyay tudósításai után azt híván, hogy a herczeg ellene lázadt föl, a felvidéki városok és megyék haderejét Szapolyay zászlai alá parancsolá²⁾. Oda küldettek azon többi hadak is, melyek a tavasz folytatában a törökök ellen szedettek volt, kik ez időben a Jaiczától nem messze fekvő Szokol várát elfoglalván, fegyveres néppel rakták meg, s a temesi tartományba is betörvén, több várost és helységet kiraboltak és felgyújtottak. Szapolyay nem is késett szétverni Corvin Jánosnak különben is fegyelmetlen, gyűlevész hadát. A király csak utóbb, Pozsonyban időzése alatt értesült a dolgok valódi állásáról s minden nehézség nélkül megbékült a herczeggel. A békeszerződés megkötésére Ulászló azt kívánta, hogy János herczeg személyesen menjen fel Budára; de ez nem bízott az ellenségeitől környezett király szavában, ki aztán két püspököt küldött ki a viszály teljes kiegyenlítésére³⁾.

A Pozsonyban töltött húsvéti ünnepek után⁴⁾ Budára

¹⁾ Az említett Registr. Proventuum regal. (Engelnél : Gesch. der Nebenl. d. U. R. L.) több tételei mutatják, hogy Corvin javai az említett megyékben 1495-ben már mind Szapolyay kezén voltak.

²⁾ Katonánál XVIII, 29. kövv.

³⁾ Marino Sanuto. Történ. Tár XIV, 5.

⁴⁾ Onnan kelt még húsvét utáni szerdán (Dat. Posony fer. 4-a p. fest. Resurr. dom. a. e. 1496.) egy érdekes levele, melynélfogva „megdölvén, hogy Magyarországon még nincsenek olvasztók — vulgo Zagerhwhthen — melyekben az ezüst a réztől elválasztatni szokott, mi mégis, a népnek munkát adván, javára válnék az országnak; azért tehát anyjának Erzsébet királynénak, és öcsésének, Albert királynak ajánlata, Bethlenfalvi Thurzó János krakói polgárnak s polgármesternek

ment a király, hova a mirígyhalál megszűntével országgyűlést hirdetett. Főczélja most is az adó lévén, mivel tapasztalá, hogy azt a nemességtől, midőn ez a gyűlésre nagyobb számmal jelenik meg, oly nehéz megnyernie, ellenére a múlt évi törvénynek, minden megyéből csak két képviselőt hívott meg; de most még ezekkel sem boldogúlhatott. Mindenekelőtt Beatrix ügye vétetett tárgyalás alá, ki Ulászló házassági ígéretének teljesítését sürgetendő, maga is átjött Esztergamból, hol unokaöcsésénél, Hyppolit érseknél tartózkodék. A gyűlés végzése szerint a magtalan nő végkép elutasított követelésével. Beatrix e végzésben, ha kissé mélyebb kedélyességgel bír, Isten boszúját láthatta volna Corvin János ellen elkövetett bűnéért; de ő még azután sem nyugodott. Még azon évben Bécsbe távozván, a pápát kezdé újabban sürgetni, parancsolna reá Ulászlóra, hogy teljesítse ténylegesen is lekötött szavát ¹⁾).

Ezután az adóra került a sor az országgyűlésen. A király a végvárak jobb karba állíthatása végett ismét egy-egy aranyat kívánt minden telektől. Támogatta az adófölemelés múlhatatlan szükségét a főkinestárnok is, Zsigmond pécsi

azon érdemei fejében is, melyeket iránta s az ország iránt különféle módon szerzett, neki és György fiának s örököseiknek megengedi, hogy Besztercze körül, vagy a hol nekik alkalmasabbnak látszanék, olvasztókat állíthassanak, s az általok bírt vagy bírandó, bérlett vagy bérlendő bányákból nyert érczet azokban felolvaszthassák, és ezen választókat más örök birtokaik gyanánt bírassák. Minthogy pedig az ilyféle olvasztókban nyert ezüst sehol a világon nem szokott a fejedelmi kamarákba beadatni ^(?), nehogy idővel az ezüsttartalmú réz akár a királyok, akár a királynék, vagy mások által a nevezett Thurzó János és György vagy örököseik kárára lefoglaltassék : ezennel rendeli, hogy a kamara tisztjei őt és örököseit az általok így nyert ezüst kiadására soha se kényszeríthessék, sem az ezüsttartalmú rézet le ne foglalhassák. (A bécsi csász. titk. levéltár eredetijéről.) Ezen adomány vetette meg a nemsokára oly hatalmassá lett Thurzó nemzetség roppant gazdagságának alapját. Mint alább látandjuk, ezen ezüst miatt nagy póre támadt a Thurzóknak, s a velők társaságban volt Fuggereknek, II. Lajos alatt, a kamarával.

¹⁾ Pray : Annal. IV, 332.

1496.

püspök, előadván, miképen a múlt évben mindamellett, hogy telkenként egy arany frt szedetett be, a kiadás 3000 arannyal haladta meg a bevételt; s aztán vihart sejtve, lemondását is beadta. A nemesség erre nagy zajt emelt a roszt kezelés, a közjövedelmeknek magán czélokra fordítása ellen; mert nem maradt előtte titokban, mi czélokra szivárog nagy része a közpénzeknek: hogy például, a nem rég meghalt Bálint nagyváradi püspök legénységének ruházata a közkincstárból fizettetett, hogy a nyitrai püspök a királytól egy infúlára 120 aranyat csalt ki¹⁾, s általában kormánypártiak s ellenzékiek egyaránt károsítják, fosztogatják a közkincstárt. E tékozlások ellen kikelvén, a nemesség szemrehányásokat tőn a királynak, hogy koronázási esküje ellenére, mindig fölemelt adót szedetett, mi hat évi kormánya alatt sok száz-ezer aranyra megy; az ország pedig nem tudja, nem látja mire fordíttatott a tömérdek pénz. Midőn pedig a király erre hirtelen azt válaszolná, hogy az ő kezébe eddigelé alig jutott több 60 ezer aranyból, a nemesség indulata viharosan kitért; a kincstár kezelőit hűtlenségről, csalásról vádolta, s őket szigorú számadásra szoríttatni kívánta. Bakacs kanczellár még nem volt ily súlyos körülményekben, és nem is látott más módot a felingerült kedélyek lecsillapítására, mint a kincstárnokot, kire lemondása miatt úgy is boszankodott, feláldozni. A kincstári számadások tehát a váradi s nyitrai püspökök, Losonczy László zászlós úr és Bornemisza Ferencz megyei képviselő által megvizsgáltattak; és miután a rendetlen számadásban egynémi hiány, -- mintegy 10 ezer aranyra menő -- valóban találtatott, Zsigmond püspök, Dombay Imre alkincstartóval együtt elfogatott, s a nemesség rivalgó örömjaja közt börtönbe zárattott. A püspök aztán 400 ezer arany lefizetésére ítéltetett; Dombay pedig, nem fizethetvén, Temesvárra vitetett fogságba. A nemesség nagyobb része e közben széjjeloszlott hangosan kiáltozva, hogy most van már igazi királyuk; a főrendek azután a még ott

¹⁾ Registr. Provent. Engelnél e. h. I, 155.

maradtakkal megajánlották a kívánt adót¹⁾. Fenforgott a gyűlésen Újlaky ügye is; de jószágait a megtört, megalázott úr, úglátszik²⁾, csak az év vége felé, egy országtanács végzése által s oly föltétel alatt nyerte vissza, hogy azok, ha magtalanul halna meg, ne Szapolyayra, mint a két úr magánszerződése tartá, hanem a koronára szálljanak.

Még az országgyűlés folytában³⁾ követség érkezett a királyhoz Csehországból, öt egyebek közt kérvén, jőne valahára cseheit is meglátogatni. A király e kérelmet csak 1497 tavaszán teljesíté⁴⁾, távolléte idejére — mert Bakacs is vele ment — Szapolyay nádorra bízván az ország kormányát. Az oligarchiának most még tágasabb tér nyílt a féktelenedésre⁵⁾, s a nemesség és nép nyomorgatására. A nemesség, már a miatt is boszús lévén, hogy a főnemesek az adó- s több más fontos érdekű kérdéseket, melyeknek az országgyűlésen kell vala tárgyaltatniok, egy idő óta csak az országtanácsban szokták eldönteni, midőn magát általok személy- és birtokjogaiban is sértetni érezné, még ingerültebb lőn ellenök, s a hatalmaskodásaikat tűrő gyöngye kormány ellen. E körülmény annál nagyobb fontosságú volt, minthogy Sza-

¹⁾ Bonfin, ki e gyűlés elbeszélésével be is fejezte történeti munkáját. Istvánfy Lib. III. 43. köv.

²⁾ Ld. a kalocsai érsek ezen évi leveleit Praynál : Annal. IV, 270. Katona XVIII, 3. köv.

³⁾ „Iisdem diebus“ mondja az itt egyébiránt elég zavart Bonfin. 732. l

⁴⁾ Brutus, Praynál : Annal. IV, 280. Katona : XVIII, 85.

⁵⁾ Ennek számtalan példái közöl álljon itt egy : Alsólindvai Bánfy Miklós két jobbágya, Demecz vajda és Igercsevics György négyes fogatú szekéren gyalgút vitt a gyümölcsföldi vásárra — az eset Körös megyében történt —; de midőn Dobru Rucha helység közelébe értek, Magas Miklós, Székely Jakab úr tisztartója, őket a nyilvános úton fegyveresen megtámadta, szekeröket, lovaikat elvette, s nekik 50 arany forintnál több kárt okozott. Gyulay János és Bradách István albánok lev. Dat. Crisij fer. 4-a p. p. fest. b. Ladisl. reg. a. d. 1496. A bécsi titk. levélt. eredetijéről.

1497.

polyay legalább alattomban, maga is a nemességgel tartott. A hatalmas oligarcha nem feledhette el, hogy az udvari párt az Újlakyval kötött szerződését megsemmisítette; s mi több, már neki is tervében volt, János fiának, a még mindig nőtlen király halála esetére, útat törni a koronához, mit, miként egykor Mátyással történt, leginkább a nemesség által vélt elérhetni.

Ulászló a nyár végén haza érkezvén, követeket küldött Bajazed szultánhoz, ki István moldvai vajdától segélyre hivatván, nagy hadat küldött volt Lengyelország pusztítására, Ulászló azt kívánta a törököktől, hogy miután Lengyelország őt, mint a boldogult Kázmér király első szülöttét még Albertnél is inkább illeti, a közte és Bajazed közt létező béke erejénél fogva, szűnjék meg háborgatni Lengyelországot, különben ő, Ulászló is kénytelen lesz hazáját védelmezni¹⁾. A követ útnak bocsáttatván, Ulászló novemberben országgyűlést hirdetett, hogy a mind ingerültebbé lett nemesség panaszait meghallgassa. Keserűen vádolta itt a nemesség az urakat, hogy nem az ország javát, hanem csak magán érdekeket hordják szívökön, s míg a nemességet és a népet végkép elnyomoritani törekednek, a királyt is meggátolják a sérelmek orvoslatában. A kölcsönös vádak azonban az ingerültséget annyira felcsigázták, hogy a gyűlés minden végzés nélkül oszlott széjjel²⁾.

1498.

Országgyűlés.

A következő 1498-ki év ápril 24-kén nagyobb sikerrel nyitattott meg s folyt le az országgyűlés. A nemesség most mind számra, mind erélyre nézve hatalmasan lépett föl, s miként a megalkotott törvények tanúsítják, a kedvét kereső Szapolyay nádor segedelmével teljesen győzedelmeskedett, szintúgy az udvari párton, mint az oligarchián. Ime a törvények fontosabbjai :

Az ország meggyűlt bajos ügyeinek rendezésére a kö-

¹⁾ Praynál : Annal. IV, 274.

²⁾ Ld az 1498-ki törvénykönyv előszavát.

vetkező négy esztendő alatt évenként tizenöt napig országgyűlés tartassék, melyre az egész birtokos nemesség mindig megjelenjen, az egy telkesek pedig tizen egyet küldjenek maguk közül; azontúl minden harmadik évben tartatván meg az országgyűlés. Azon törvény, mely szerint a király adományozási joga csak 100 telekre szorítottatott, mint a királyi felséggel meg nem férő, eltörültetik; de ő felsége javakat csak honia**knak** adományozhasson. Az ország főtörvényszékén a rendes főbirákon kívül két főpap, két zászlós és az ország négy kerületéből 16 nemes legyen jelen; ezen nemesek a kinstárból illő díjt húzván. Az országtanácsban valahányszor az fontosabb s az egész országot illető tárgyak felett intézkedik, e nemesek közül nyolczan mindig jelen legyenek. A koronát ezután világi urak őrzik¹⁾. Ha a király örökös nélkül halna meg, a királyválasztó gyűlésbe idegen fejedelmek követei, kik a választók közt pártokat kelthetnének, be ne bocsáttassanak; a nemzet fogja tudni érdekét, s a szerint oly királyt választani, ki a trónon becsülettel megülhessen²⁾. Két vagy több javadalmat ugyanazon egyházi személy ne birhasson; kik már többet tartanak, egyen kívül a többit bocsássák ki kezeikből³⁾. Egyházi személyek világi jogú javakat se pénzükön, se királyi adományúl ne szerezhessen-

¹⁾ E törvényben Szapolyay befolyására ismerünk, ki azt részint Bakacs daczára, részint fia reményeinek szilárdítására alkottatta.

²⁾ Ez ismét Szapolyay műve, fia érdekében, Miksa király igényei ellen intézve.

³⁾ Ezt ismét az ellenzék Bakacs ellen alkotta, ki Hyppolit herceget reá kényszeríté, hogy vele az egri püspökségért az esztergami érsekséget fölcserdélje, s az érsekségen felül még mintegy 20 javadalmat birt; és mégis önkényes adót vetett az esztergami kisebb papságra, (mit, úgymond, az 1204-ki zsinat neki megenged), hogy esztergami palotáját újra beföldesse, székes templomába új orgonát tétessen, s érseki bulláját kiválthassa — egyházi átokkal fenyegetvén a 12 nap alatt nem fizetőket. Dat. Strigonii 12-a decemb. 1499. A szepesi káptalan levéltárából.

1498

nek; sőt zálogba se vehessenek¹⁾. A püspökök főispánságokat ne viselhessenek, kivéve, kiknek püspöksége e jogot a szent királyoktól nyerte. Egyszersmind a tized, az egyházi perfolyam, s az egyházi és világi törvényszékek közti viszony is szabályoztatott. Továbbá rendeltetett, hogy minden megyének külön világi főispánja legyen, s többet egy megyénél senki, még a temesi gróf se birhasson. Végre a honvédelmi rendszer tekintetében is több czélszerű törvény alkottatott. Egyebek közt, nehogy valamely zavargásra még ezután is okul szolgáljon, mint 1492-ben történt, ama kérdés: kik táborozhatnak saját zászlaik alatt vagy a zászlósokkal, és kik kötelesek telekkatonáikat a vármegye zászlaja alá küldeni? — elhatároztatott, hogy banderiumot azontúl csak a király, a nádor, az országbíró, az erdélyi vajda, a horvát bán, a székelyek ispánja és a temesi gróf, kik a királytól arra díjat húznak —, továbbá, az egyházi rendből egyedül a püspökök, s a sz. mártóni, pécsváradi, szegszárdi és zoborhegyi apátok, s a titeli prépost és az esztergami, egri, pécsi, fehérvári, bácsi és erdélyi káptalanok —, a világi rendből végre 42 névszerint megnevezett úr vezessen ki; a többi mind egyházi, mind világi rendek ezentúl a vármegye zászlaja alá küldjék telekkatonáikat, a vármegyéhez szolgáltatassák be az azok tartására rendelt adót is. A világi zászlósok banderiumaikat táborozásra köteles szabad jobbágyaikból és telekkatonáikból alkossák. Az egyházi zászlósok banderiumaikat jószág és tized jövedelmeik arányában²⁾ állítsák ki. A nem-zászlós egyháziak szinte mind javaik, mind tizedjövedelmeik

¹⁾ Itt mondatott ki először határozottan a „lex amortisationis“.

²⁾ Az esztergami és egri főpap két-két banderiumot (az az 800, felében nehéz, felében huszár lovast), a kalocsai, váradi, pécsi, erdélyi, zágrábi főpapok egy-egy bander., a győri, veszprémi, váci főpapok 200 lovast, a csanádi 100, a nyitrai és szerémi püspökök 50, a sz. mártóni, pécsváradi apát 200, a szegszárdi 100, a zoborhegyi és titeli 50 lovast, az esztergami, egri, erdélyi pécsi káptalanok külön 200, a fehérvári 100, a bácsi 50 lovast tartozott kivezetni.

arányában állítsanak vitézeket de a vármegyéhez, mi végett jövedelmeik összeirassanak. Minden más akár fő, akár közrendű nemesek jobbágyaik száma szerint 36, (az alsó, török határszélek felé eső megyékben 24) telek után egy lovast küldjenek a vármegye zászlója alá. 1498.

A nemesség ezen visszahatása a kapzsi főpapság és a féktelen oligarchia ellen, mint időnként látni fogjuk, hosszan folyt még azután is. Az országgyűlések a következő években számos, jobbára igen célszerű törvényeket alkottak a Mátyás halála óta mindinkább száműzött rend és törvényesség helyreállítására. De ezekről is el lehet mondani a római íróval, hogy a törvények sokasága a köztársaság beteg voltára mutat. A sok üdvös törvény csak megalkottatott; de a gyöngé kormány azoknak tekintélyt, végrehajtást szerezni, s a hatalmas, féktelen oligarchiát azoknak intézkedései szerint korlátok közé szorítani nem volt képes. A nemesség, rendszeren nagy számmal jelenvén meg az országgyűlésekre, a törvényalkotásban jobbára győzött ugyan; de diadala csak írott áldás maradt, melyet a fékezetlen oligarchia az életben jobbra kinevetett.

III.

A követ, kit Ulászló Lengyelország békéje végett a múlt évben Konstantinápolyba küldött, sikertelenül járt: a törökök újabban is betörték Albert király birtokaiba. Ez tehát Zsigmond testvérének kíséretében követeket küldött Budára, kik Ulászlóval a török ellen szorosabb szövetséget köténének. A föltételek részletesebb meghatározása végett Vitéz János veszprémi és bécsi püspök, Bánfy Miklós, Both Endre és Czobor Imre azután Krakóba mentek, s a szövetséget ott 1498-ki jul. 20-án meg is kötötték, abba István moldvai vajdát is belefoglalván¹⁾. De bár e szövetség a következő évi

¹⁾ Az okmány Katonánál XVIII, 163.

1499.

áprilisban újabb okmányokkal is megerősítettett¹⁾, az 1499-dik év is lefolyt a nélkül, hogy részünkről nagyobb hadjárat intéztetett volna a török ellen. Csak Corvin János hercegről találjuk feljegyezve, hogy a martalék végett becsapkodó török hadakat Szebenico táján és saját birtokaiban, megverte²⁾. Ez év végén, karácson napján fejezte be fényes életpályáját Szapolyay István, kit jeles hadvezéri tulajdonai, s a közdolgok nem mindennapi ismerete, éles, ravasz esze és erélye — mely a gyöngébbek irányában nem egyszer vált hatalmaskodássá — egyszerű esztergami hadnagyból szepesi gróffá, s az ország nádorává emeltek. Hitvesétől, Hedvig született tescheni hercegnőtől, három kiskorú gyermeke maradt, János, György és Borbála. A haldokló apa ezek sorsát, örökségét a nyugtalan korban biztosítandó, végrendeletében Bakacs érseket, Újlaky Lőrinczet, Szathmáry György veszprémi püspököt s alkanczellárt, Geréb Péter országbíró, Som Józsa temesi főispánt és Raskay Bálint főtárnokot választotta gyámjaikül³⁾. Megelőzte őt a halálban Thuz Osvát zágrábi püspök, kora főpapjainak egyik legjelesbbike, kinek hazafiúi érzelmeit egyebek közt végrendelete is tanúsítja, melyben Jaicza, Nándorfehérvár, Szörény és Szabács végvárak erősítésére 32 ezer aranyat hagyott, mintha előérzette volna a veszedelmet, mely e végvárakat a közel jövőben érendi⁴⁾.

1500.

Szövetség
Velenczével
a török ellen.

A törökökkel való háborúskodás tekintetében 1500-ban ismét egy lépés történt. Velence az ozmánok által nemcsak moreai birtokaiban, de már Friaulban is háborgattatván, ez év elején Ulászlót is társul hívta azon szövetségbe, melyet a pápával, a spanyol és francia királyokkal kötött a török el-

¹⁾ U. o. 179.

²⁾ Ld Corvin levelét. Tört. Tár XIV, 31.

³⁾ Ld érdekes végrendeletét Wagner: Annal. Scep. I, 148. s utána Katona e. h. 189.

⁴⁾ Farlat. Illyr. S. V, 509.

len. A királyt a 100 ezer arany, melyet Velence a háború folyta alatt évenként fizetni ígért, Bakacsot a kilátás, mely e szövetség által a bíbornoki kalap megnyerésére nyílt, az eleinte ellenkező országtanácsot pedig a követ, Giustiniani Sebestény által busásan osztogatott velencei arany végre hajlandóvá tette az ajánlat elfogadására ¹⁾. Hogy az ország rendeinek hozzájárulása is megnyeressék, Sz. György napra országgyűlés hirdettetett a Rákos mezejére. A háborútól a nemesség sem volt idegen; de segedelmét azon föltételhez kötötte, hogy szabadságának sérelmei orvosoltassanak, s a múlt években megkezdett reformok folytattassanak. Így történt aztán, hogy mind az igazságszolgáltatás, mind a honvédelem s egyéb közigazgatási tárgyakban ismét számos czélszerű törvény alkottatott; melyek közül, rövidség okáért, csak azon egyet emeljük ki, mely által az 1498-ki 2-ik törvény akként módosított, hogy azon 16 nemes mellett, kik az ország négy kerületéből választandók, négy egyházi s négy világi úr üljön az országtanácsban és a főtörvénytisékeknél, úgy hogy e 24 tanácstag fele mindig az udvarnál legyen, s egyszersmind az ország jogainak és törvényes szokásainak rendszeres összeírásával is foglalkodjék. — Nincs ugyan nyoma törvénykönyvünkben, de kétséget nem szenved, hogy a rendek ezután szintén megegyeztek a török háborúban; mert a szövetség a háborút Modon várának eleste után szintén nagyon sürgető pápával s Velenczével már a tavaszon, XII. Lajos francia királylyal pedig juliusban csakugyan megkötöttet ²⁾.

A kormány ennek következtében gondoskodott is ugyan némileg a végvárok kiigazításáról ³⁾; sőt a vármegyéket is megintette, szerelnék föl szép csendesesen zászlóaljaikat, mert

¹⁾ Tubero : Lib. VIII, §. 1. Schwandtnernél II, 263. Marino Sanuto Tört. Tár XIV, 112. kövv.

²⁾ Katona e. h. 245.

³⁾ Engel Gesch. d. Nebenl. IV, 187.

1501.

a király sz. Mihály nap táján személyesen szándékozik megindítani a hadjáratot ¹⁾); de a fegyverszünetet mégsem mondta föl a szultánnak. A királynak és Bakacsnak, kiről a velencei Sanuto megjegyzi, hogy mintegy második királya az országnak ²⁾, nem volt szándékában, komolyabban megindítani a háborút; ők legfőlebb a határszéleken akartak némi apró csatázást kezdeni, hogy Velence a kikötött 100 ezer aranyat meg ne tagadhassa, Bakacsnak pedig a megígért bíbornoki kalapot kieszközölje; mit az érsek még ez év folytában csakugyan meg is nyert ³⁾. A háborút azonban magok a szövetségről, s a végvárak készületeiről értesült törökök kezdték meg, Jaiczát az ősz elején ostrom alá fogván; honnan azonban Corvin Jánostól nagy veszteséggel üzettek vissza ⁴⁾. Ulászló kétszeresen örült e győzedelemnek, mert általa ez évre leróva vélte Velence iránti tartozását. Sőt mivel a nyugati hatalmak által ígért segély szintén elmaradt, még a következő 1501-ki évben is munkátlan vala, bár a pápa, őt a háború komolyabb megkezdésére ösztönzendő, Magyarországra követet küldött, és számára Velenczében 40 ezer aranyat tétetett le ⁵⁾. A király, hogy ózen összeget fölvehesse, a tavaszon országgyűlést hirdetett, melynek folytában még 12-kén nagy zajjal ki is hirdettetett a törökök elleni hadjárat ⁶⁾. De mihelyt a pénz Velenczéből megérkezett, és mihelyt a segélypénzek a papságtól, s a városoktól az országban is fölszedettek ⁷⁾, a külsegély pedig folyton késett, a

¹⁾ Ulászló lev. Sáros megyéhez Katonánál e. h. 262. kövv.

²⁾ Történelmi Tár XIV, 102 és 103. El cardinale di Istrigonia est alter rex in regno.

³⁾ Ld a pápa levelét Ulászlóhoz szept. 28-ról. Tört. Tár XIV, 173.

⁴⁾ Istvánfy : Lib. IV, 47.

⁵⁾ Katonánál : XVIII, 275.

⁶⁾ Bartal : Hist. Stat. R. H. III, 258.

⁷⁾ Non dubitamus . . . vobis cognitum esse — így ír Ulászló Soprony városához, dd-o Budae fer. 6-a p. p. fest. b. Mathiae ap. a. d. 1501. quot et quantos tractatus pro defensione s. fidei cathol. quam . . . Thur-

király a háború gondjait ez idén is félre tette. A helyett most, miután a pápa által a Beatrixnek adott házassági ígéretétől a múlt évben végre fölmentetett ¹⁾, az ötven évhez közeledő férfiú valahára házasulásáról is komolyabban kezdett gondolkodni. E végett követet küldött XII. Lajos francia királyhoz, hogy egy távol rokonát, az udvarában

corum tyrannus . . . extinguere quaerit, cum oratoribus diversorum principum et regum, hic apud nos in praesentiarum agentibus . . . habemus; ad quae, et item ad conservationem castrorum finitimorum . . . pene intollerabiles expensas nos facere oportet. Quod DD. Praelati et Barones considerantes in hoc praesenti anno iam bina vice nobis subsidium dederunt . . . (természetesen jobbágyaik erszényéből). A városra is tehát ezer arany forint adót vet. Soprony város levéltárából.

¹⁾ Kelt a pápa ítélete: Dat. Romae 3-a april. a. d. 1500. A hosszú levél egész történetét adja az Ulászló és Beatrix közt fenforgó házassági ügynek. Mondatik egyebek közt, hogy a pápa, Beatrix ama panaszára, hogy Ulászló, ki házassági ígéretét etiam carnali copula consummavit, Ursus theani püspököt küldé a királyhoz, kit azonban ez elfogadni nem akart; sőt sürgette a pápát, mentené fel őt Beatrix iránti kötelezettségétől, hogy más házasságra léphessen. Mivel azonban a sicciliai és spanyol királyok e házasságot fentartatni kívánták, a pápa sokáig nem hajlott Ulászló kérelmére, s az 1496-ki szept. 12-kén hozzá intézett levelében őt kötelezettségének teljesítésére újabban megintvén, ígéré neki egyszersmind, hogy ha ebben engedelmeskedni hajlandó, azonnal fölmenti őt a brandenburgi Borbálával szó által kötött házasságtól, miért mind Ulászló, mind Borbála folyamodott. A pápai futár, De Miranda Bertalan, e levelet az 1496-ki nov. 17-kén adta át Tatán a királynak, még futári ezüst pálczáját — mastiam argenteam — is előmutatván, hogy őt személye hitelességéről meggyőzze. A király saját kezével vette át tőle a levelet, s azt mindjárt el is olvasta. Utóbb a pápa, midőn Ulászlót tovább is vonakodni tapasztalná, az ügy felett formaszert törvényt tartott, és miután a király sok sürgetésekre Rómába követet küldött, ki által Beatrix állításait megczáfoltatta, a pápa őt a Beatrixsal való házasság kötelezettségétől ezennel ítéletképen fölmenti. A bécsi csász. titkos levéltár eredetijéről. Ld. erről Ulászló levelét is a pápához. Tört. Tár XIV, 175. — A pápa fölmentésének ily soká elmaradta okozta tehát, hogy Ulászló, bár az ötven évhez közeledett, mind-
eddig nem gondoskodott a házasulásról.

1502. A király házassága. nevededett Candalei Annát magának nőül kéresse. A követ sikerrel járt. Miután a király Csehországból, hova 1501 végnapjaiban némi fontos ügyek miatt utazott¹⁾, az 1502-ki tavasz elején visszatért, a menyasszony is nemsokára megérkezett Velenczébe, honnan őt Ulászló fényes követség által hozatta Budára. A koronázást aug. 10-én Bakaes érsek és kardinál vitte végbe, melyet aztán Budán ünnepélyes menyekző követett²⁾.

Házasságával, s a mindinkább növekedő belzavarokkal, melyekről mindjárt szólni fogunk, elfoglalva, nagyobb hadjáratról a török ellen ez évben sem gondolkodott Ulászló. Pedig miután Velence a tengeren ez év folytában nagyobb szerencsével folytatta a háborút, — minek következtében Bajazed, kinek Karamánnal és Uzon Hasszánnal Ázsiában is meggyült a baja, Velenczével békealkudozást kezdett, attól lehetett tartani, hogy a török hadak Magyarországot ez idén sürűbben s nagyobb számmal fogják megtámadni. Miksa császár már maga is aggódni kezdett az ország sorsa felett, melynek haderejét, mint jól tudá, a gyöngé és tekintélytelen Ulászló egyesíteni képtelen; aggódni kezdett, hogy Magyarország, belviszályai közt a töröktől elnyomatván, Németországra kerülend a sor. Ez okból nem is mulasztá el a Gelnhäusenben összegyűlt választó fejedelmeket e veszélyre figyelmeztetni s őket követe, Stadion János által felhívni, tanácskoznának komolyabban ez ügy felett³⁾. És valóban a ma-

---

¹⁾ Dat. Budae in vigil. festi Nativ. Dom. a. e. 1501. Cum propter certa negotia admodum ardua in ipso Regno nostro Bohemiae expedienda hoc biduo vel triduo ad ipsum Regnum nostrum Bohemiae proficiscemur, et brevi volente Deo revertemur . . . tudatja Soprony városával, hogy távolléte idejére Geréb Péterre, Szapolyaynak a nádori méltóságban utódára, ruházta a kormányhatalmat. Soprony városi levéltár.

²⁾ Istvánfy Lib. IV, 49. Oklevelek Katonánál XVIII, 324. A királyné származásáról ld. Kovachich : Script. Min. I, 32.

³⁾ Instruction was vnser getrewer lieber Hanns von Stadion, vnser Rat, mit vnsern lieben Neuen vnd Oheimen den Churfürsten so ytz jn

gyar kormány is félni kezdett, hogy a végvárok nagyobb erővel fognának megtámadtatni; miért a király már Csehországban létekor szintűgy, mint hazatérte után többször fel-szólítja a megyéket, küldenék zászlóaljaikat az alvidékre. — Aggodalmat ébresztett, kivált Jaicza állapota; mert a törökök leginkább Bosnya táján mozogtak, s e végvár nagy hiányt szenvedett élelmi és védelmi szerekben. Ennek megse-géllését a Dunán inneni megyéknek kötő szívökre Ulászló. A megyéknek nem volt ugyan kedvök a fölkelésre; Geréb nádor s néhány urak zászlóaljai mindazáltal a fontos végvárat a szükségesséssel idején ellátták¹⁾. Ez volt tán oka, hogy

Gelnhausen versammelt sein, handeln sol. Ulm 1502. julius 3-kán. Wir zaigen Inen — mond az utasítás egyebek közt — auch dise erschrockenliche new Zeitungen an, das die Türggen ganntz gegen die Christenheit vberhand nemen. Vnd wo die zwen heidnischen Kunig nemlich Chareman und Vssenkassan den Türggen nit so schwerlichen bekriegten, so hiet er auf disen tag die Venediger vberzogen, vnd als zu besorgen gewesen were, das Meer gewonnen. Aber dieselben haiden haben den Türkken dauon gewendet, dadurch die Türkkn nu zumal auf die Cron Hungern zewcht, wo dann dieselben Cron khein hilff beschiet, es werden die haiden vnd turggen miteinander gericht oder nit, so ist Hungern verloren, dieweil des Türggen macht gros vnd baiden partheyn stark genug ist; darzu ligen der Kunig von Polan vnd die Littawer an einem vnd der Reyss vnd die Tattern an andern teil gegeneinander in Weld. . . . Nit destowider wie wol die Venediger durch der gemelts haiden entschüttung frid vnd Ru haben, wann die haiden vnd Turggen wiedereumb vertragen, so werden doch darnach die Türggen vber die Venediger ziehen, vnd jnen das Meer abgewynnen, dann jn jren vermugen nit mer ist, jnen allain fernern widerstand zutun. Solten dieselben drey Schilt, als Hungern, Polan, vnd der Venedigischen Mer also erobert werden, das got verhueten welle, mag meniclichen gedennckhen, das nit muglichen wir den Vngelawbigen einichen widerstand mer zutun (können). Deshalb die obligend not erfordert, vnuerzogenlich jn die hendl zusehen, des wir dann lange Zeit her mit erpietung vnser leib vnd gut darzustrecken begert haben stb. A csász. titkos levéltár ered. fogalmazatáról.

¹⁾ Ulászló lev. Geréb Péter nádorhoz. Datum Budae fer. 4-a prox p. fest. Visitationis b. Mariae Virg. a. d. 1502-o (jul. 6-a). . . . Non

1503.

a törökök ez évben nem bántották Jaiczát, hanem a Száván Malomfalvánál átkelvén, épen azon időben, midőn a királyi menyasszony Budára kísértetett, a Szerémséget, Valpót és Pozsegát dúlták és zsákmányolták. E betörés azonban a mi részünkről sem maradt boszúlatlan. Corvin János herceg, tót- és horvátországi bán, Péter bazini gróf s erdélyi vajda, Som Józsa temesi gróf, Kanizsay György nándorfehérvári, Tárnok Péter szörényi bánok, a maguk dandáraival és a Belmusovics és a Jaksicsok alatt szolgáló ráczokkal aratás után Haramvárnál a Dunán átkelvén, Bolgárországra törtek, Bodont, Kladvát több apróbb városokkal megvették, s Nikápoly külvárosait is föléggették; visszatértökben pedig a nagy zsákmányon kívül számos szerb családot hoztak magukkal és telepítettek le a temesi tartományban¹⁾. Velenceze azonban már alkudozásban állott Bajazeddal, s az év végén a békét is megkötötte. Ulászló az évdíjtól ekként elesvén, nagy örömmel fogadta a békeköveteket, kiket a szultán az 1503-ki nyáron Budára küldött, s velök aug. 20-kán maga is hét évig tartandó fegyverszünetet kötött²⁾.

IV.

Oligarchiai
pártzajlon-
gások.

A béke a törökkel helyreállván, a belvillongások is újra megkezdődtek, vagy helyesebben, gátolatlanabbúl foly-

praeterit Fidelitatem Vestram, quociens tam in absencia, quam praesentia nostra scripsimus et mandavimus universis comitatibus, ut gentes eorum ad defensionem huius regni mittant. Nunc intelligimus quod licet nostrae imprimis, ac vestrae et deinde aliorum dominorum Gentes missae sunt, tamen nullae ex comitatibus missae fuerunt praesertim ab ista parte Danubii, qui deputati fuerunt . . . ad succurrendum Jaycza: sed illae paucae Gentes, quae ut diximus congregatae fuerunt, propter periculi et necessitatis magnitudinem coactae sunt se periculo opponere atque morti, et victualia ad Jaycza importare . . . A csász. titkos levéltár eredetijéről.

¹⁾ Istvánfy Lib. IV, 49.

²⁾ Pray : Annal. IV. 305. Katona XVIII, 345.

tattattak, mert azokat a török háború sem volt képes elfojtani. A tiszai vármegyeék nemessége, a féktelenkedő urak ellenében a gyöngye kormánytól védelmet nem nyervén, 1502 nyarán maga ügyekézett, mennyire teheté, magán segíteni, s magának kárpótlást szerezni. A nemesek egymással számossabban egyesülve, a rajtok garázdálkodó urakat megtámadták, jószágokat pusztítottak. Legnagyobb volt az efféle zavargás Bihar és a szomszéd megyékben; miért is Ulászló Czobor Imrét kir. biztosul a hely színére küldé. A nemesség csak önvédelme végett nyúlván fegyverhez, Czobor megjelelése után lecsendesedett, s követeket is küldött a maga kebeléből a királyhoz, hogy zavargásaik okát megfejtsek, s neki egyébiránt engedelmességet fogadjanak. Ulászló, haragjában eleinte szigorral akart föllépni e zavargások ellen; mert — úgymond, nagy naivsággal, a nádorhoz intézett levelében — ha ilyféle merényleteket meg nem torlunk, miattok bennünket okolhatnak és szégyenünkre is válhatnak a világ előtt. Utóbb azonban panaszaik alaposságát átlátván, megbocsátott ugyan nekik, de mégis fölötte röstelte a történeteket, értesülvén, hogy azoknak híre még a pápához is, pedig oly annyira nagyítva jutott el, hogy ez az országot teljes lázadásban lenni vélte, s mivel a török háború szívéen feküdt, követet is küldött Budára, hogy a dolog felől bővebb értesítést nyerjen. De a dunai vármegyékben sem folytak jobban az ügyek. Főntebb említők, miképen ezek a királytól több ízben felszólítva sem akarták kiállítani zászlóaljaikat, mi miatt Jaicza majd veszélybe esett. „Tudjuk pedig, úgymond említett levelében a király, — hogy a szegényebb, alsóbb nemesek ebben nem bűnösök; ők a maguk javaitól hiány nélkül megfizették a hadi adót (pecunias exercituales); a bűn súlya leginkább a főbb, nagyobb nemeseket (pociiores et majores) és a megyei tisztviselőket terheli. A király ezeket jószágaik elfoglalásával akarta büntetni; mert — nem tudjuk, honnan szállta meg lelkét ezen erély — „alattvalói ezen engedetlenségét és vakmerőségét, úgymond, ezentúl nem akarja büntetlenül

1502.

hagyni.“ Mielőtt azonban e dologban lépést tenne, a nádor véleményét kívánja meghallgatni¹⁾).

Mit tanácsolt neki Geréb nádor, nem tudjuk, hihetőleg törvényes vizsgálatra utalta őt, a hatalmas megfenyítés helyett, mely ellen számos törvény tiltakozott. De bármi volt is a tanács s annak eredménye, annyi bizonyos, hogy Ulászlónak e felvillanó erélye igen mulékony vala, s a közügyek, jobbra változás helyett, napról-napra zavarodtak, a rend, törvényesség mindinkább száműzetett, a viszályok és hatalmaskodások egyre szaporodtak. Menyekzője után a közügyekkel ő, ki élemedett korának daczára először élvezte a szerelem gyönyöreit²⁾), s azontúl csak nejjének élt, napról-napra kevesebbet gondolt. Tunyaságából, melyben bármi ügy hozatott is elébe, azt szokásos „dobzso“ szavával fogadta, még nyomasztóbb szegénysége sem volt képes őt fölrázni, bár ez oly fokra hágott, hogy időnként már asztalát sem tudta illőleg elláttatni. E szegénység onnan származott, hogy miután a király az urak javait az adótól jobbára fölmentette, vagy inkább megengedte, hogy az urak azt jobbágyaiktól a maguk számára szedjék; s így évenként a szaporodó költségek mellett mind több hiány mutatkozott, melyet más királyi jövedelmekre, kamarai javak, vámok s harminczadokra felszedett előlegezések s ezeknek zálogbaadása által ügyekeztek fedezni; de a jövedelmi tőke végre oly annyira megesökkent, hogy már nemcsak a közköltségeket, de még az udvartartást sem fedezhette. „Mi itt — így ír 1503-ban Schlechta János, a király cseh titkára — közepette az arany és ezüst halmainak a

¹⁾ Ulászló említett levele Geréb Péter nádorhoz az 1502-ki júl. 6. Istos pociiores et maiores pocius quam universitatem nobilium illorum Comitatum . . . castigandos et bona eorum occupanda statuimus; sed in hac re nihil adhuc sine consilio vestro facere volumus.

²⁾ Giustiniani Sebestény velencei követ 1500-ban írja egyebek közt a Signoriának Ulászlóról: „Nunquam habuit concubitum cum muliere. Sokat imádkozik, naponként három misét hallgat, de egyebekben olyan, mint valamely szobor.“

királylyal szegénységben, inségben élünk s élendünk még tovább is. Mert ha ő felsége a maga ügyeiről másként nem gondoskodik, bizonyára félek, hogy miután e baj egyre nő s mind súlyosabban nehezedik reánk, rövid időn kénytelen lesz ezen országot velünk együtt elhagyni ¹⁾“.

E nyomasztó szükségén az adó fölemelése által segítettő, 1503-ban máj. 25-kére országgyűlést hirdetett a Rákos mezejére. De, úgylátszik, a nemesség úgy vélekedett, hogy a bajon segítve lesz azáltal is, ha a rendes adó pontosan beszedetik, s a királyi kincstárba hiány nélkül beadatik; és az adó fölemelése helyett azt sürgette, hogy az urak azon kiváltsága szűnjék meg, melynél fogva az adót maguknak szedik jobbágyaiktól. Erre azonban a királynak már nem volt elég erélye. „Az országgyűlésen — mond a most idézett levél — a király egyáltalában semmit sem tett, nem rendelt a maga ügyeiben; pedig ha már magáról nem gondoskodik, legalább feleségéről és születendő gyermekéről kellene jobban gondoskodnia. Azoknak, kik a király ügyeit megzavarják s meggátolják, szemökbe mondatott s tanúkkal is bizonyíttatott ő felsége előtt, hogy ezt és ezt cselekedtek; volt volna is módja őket megfenyíteni; de még csak száját sem akará megnyitni, hogy nekik valamit mondjon. S így az országgyűlés széjjel oszlott a nélkül, hogy a török békén kívül valami végeztetett volna.“

A pénzhiányon mindazáltal segíteni multhatatlanul kellén, Ulászló a gyűlés után ismét törvénytelen módhoz nyúlt, hogy kincstárán némileg segítsen. Az urak s némely más befolyásosabb nemések által, kiket a fizetés alól fölmentett, a megyékben külön-külön ajánltatta meg és szedette be a fölemelt egy forintnyi adót. Ez több megyében sikerült; de számos megye nemessége nemcsak megtagadta az így kívánt adót, hanem azon megyékkel is viszályba keveredett, melyek az adót megajánlották, ezeket az ország szá-

¹⁾ Kovachichnál : Suppl. ad Vest. Com. II, 303.

1504.

badságai megrontójának gyalázzván. Ily körülmények közt zajosan nyílt meg aztán az országgyűlés, melyet Ulászló, hogy bajain valahára gyökeresebben segítsen, az 1504-ki Sz. György napjára a Rákosra egybehívott. Nem alap nélkül kelt ki itt a nemesség, hogy a király ezen részletes adóztatások által a belbékét s egyességet az országban megzavarja. S különben az ily adószedés alkalmával annyiszor járátja embereit a megyékbe, hogy az adóból várt jövedelmet azok maguk emésztik föl. Megrótták azon urakat is, kiknek tanácsából a király ezt cselekszi, s kik önzésükben saját jószágaitkat mindig kivéttetik az adó alól. Ezen eljárás, mondták, semmi hasznót nem hajt ő felségének, s csak az ország terheit neveli, s e mellett belviszályt, lázongást szül. Nehogy tehát a jövőben ily módon többször is megháboríttassék az ország nyugalma, mi közveszélyt okozhatna, elhatározták a rendek, hogy valahányszor az országot nagyobb veszély fenyegeti, mint a melyet a rendes adóból előállítható eszközök által el lehetne hárítani, hirdessen a király a Rákosra országgyűlést, s ott a rendek közmegegyezéssel vessék ki a szükséges adót, melynek fizetésétől aztán senki se legyen fölmentve. Ha pedig némely megyék önszántukból az ország akarata nélkül s országgyűlésen kívül a rendes kamarai nyereségen felül bármi pénzsegélyt ajánlanának meg a királynak, azon megyék nemesei a hitszegés büntetésében elmarasztalva, mint becselenek zárassanak ki az ország többi nemeseinek társaságából. — Hasztalan mutatta ki ezután Bornemisza János kincstárnok, miképen egyedül a végvárak, a királyi s tiszti banderiumok, s más az ország védelmére szükséges fegyveres csapatok ellátása is 144,878 aranyba kerül ¹⁾, mi a rendes kamarai nyereségből ki nem telik, számba sem véve még a királyi udvar ellátását. A rendek az adót egyáltalában nem akarták fölebb emelni; s a kincstárnok ama kimutatásaira azt válaszolták, hogy miután a törökkel béke kötöttet, a zsoldosok

¹⁾ Kovachichnál : Suppl. ad Vest. Com. II, 310—320.

egyrészt a végvárból bizvást el lehet bocsátani, mi által aztán a költségek is tetemesen megcsökkennek. Nehogy pedig a hazára ebből valamely veszély származzék, azt végezték, hogy a papság mindig készen tartsa ama zsoldos csapatokat, melyeket tizedjövödelmeiből köteles kiállítani. És miután még néhány, különben czélszerű törvényt alkottak, s a nem rég elhalt Geréb Péter helyébe Perényi Imrét nádorrá választották, a kincstárral többé mitsem gondolva, hazamentek.

1504.

Még ugyanazon évi október 12-kén meghalt, 35 éves Corvin János korában, a szelíd erkölcei s a török háborúban szerzett koszorúi miatt közkedvességben állott Corvin János herczeg is, Frangepán Beatrix nejétől két gyermeket Kristófot és Erzsébetet hagyván maga után. A herczeg élete végszakában, úgylátszik, jó viszonyban volt a Szapolyay családdal, mert négy hónap múlva halála után özvegyének, és a Szapolyay családnak biztosai Budán egy szerződést kötöttek a két család között, mely szerint végeztetett, hogy Szapolyay György Corvin leányát Erzsébetet, ha ez testére nézve ép, nőül vegye, és ha Kristóf herczeg örökös nélkül halna el, annak minden várait és javait nővére Erzsébet örökölje. E házassági szerződésnek, meglehet, csak is az volt titkos indoka, hogy Kristóf gyöngye gyermek volt, s előre is sejtett kora halála esetére a Szapolyay család birtokába jutni kívánt a herczeg még mindig nagy terjedelmű javainak. Kristóf 1505 folytában valóban meg is halt ¹⁾, és miután a Szapo-

halála.

¹⁾ Ratkay György: Memor. Banor. r. Croat. czimű munkájának 110-ik lapján Corvin Jánosnak és Kristóf fiának sírjátát közli, melyben egyebek közt ez áll: *Aspice rem caram: bini hinc inde cingunt gloriæ Virginis aram: dux Joannes, et filius eius Christophorus stb.* Ezen mindenesetre 1505 után készült sírjatról azt következtették történetíróink, hogy a fiú atyját megelőzte a halálban. E hibás véleményt teljesen megezáfolják a szövegben említett házassági szerződés eme szavai: *Ceterum ex quo inter cetera in articulis Budæ confectis et conclusis id quoque ordinatum fuerat, quod si Illustrem D. Christophorum ducem, fratrem dictæ puellæ Elisabeth ab hac luce absque hæredum*

1504.

lyay család biztosai Máriásy István, Szerecsen György, Dombay Pál és Tornallyay János, Erzsébet herczeghölgy testi épségéről, mint szemmel látó tanúk meggyőződtek, a két család közt még ugyanazon év folytán végzéssé lett, hogy mihelyt a most 9-ik évében lévő Erzsébet a 12-dik esztendejét betöltendi, György gróffal, bár a leánynál ez is csak 22 hónappal idősebb, Debreczenben találkozzanak, s a házasságot tényleg végrehajtsák. Ezen újabb szerződés egy pontja azt is rendeli, hogy miután a Corvin-féle javakra az 1490-diki szerződésnél fogva a király is igényt tart, ennek meg egyezteté ama javaknak az ifjú párra szállandása iránt kieszközleni a Szapolyay családnak álljon köteleességében. Ulászló azonban eleinte mitsem akart tudni e szerződésről, s az új tótországi bánokat, Both Endrét és Balassa Ferenczet oly utasítással küldé a tartományba, hogy a kérdésben forgó javakat is lefoglalják¹⁾. De az özvegy Beatrix ellenállott, s megegyeztetével a Szapolyay család annak némely jószágait mindjárt kezéhez vette²⁾. A többiekre nézve azután szerződésképen egyezett meg a király Beatrixsal, minélfogva a kérdéses javaknak csak egyrésze jutott a kir. kamarára³⁾. Erzsébet, Szapolyay György jegyese azonban szintén nem-sokára elhalt, és Beatrixet 1508-ban György brandenburgi

solatio decedere contingeret, ex tunc universa castella et quaevis Jura possessionaria ejusdem . . . in praefatam puellam Elisabeth, sororem suam condescendi deberent stb. E szerződésnek egy töredéke másolatban létezik a bécsi csász. titk. levéltárban. — Egyébiránt, mint már Kovachich is megjegyzé (Suppl. II, 329) hibásnak tartom azok véleményét is, kik ezen szerződés ama szavait : Ex quo inter alios articulos in prox. praeterita dieta festi Kathedrae b. Petri ap. novissima transacti, — országgyűlésre magyarázzák, holott mint a szövegből világos, e szavak csak az egyezkedő felek gyűlésére vonatkoznak, nem pedig országgyűlésre, mi akkoron nem tartatott.

¹⁾ Kovachich : Suppl. ad Vest. Com. II, 330.

²⁾ Katonánál : XVIII, 411.

³⁾ Ld Ulászló levelét U. o. 414.

markgróf, Ulászló nővérének fia vette nőül, ki aztán a gazdag hozományt nemsokára elpazarlá. Egyrészt, u. m. Varrasdot, Medved, Rokonok és Lukovicz várakat 1524-ben Mária királyné 33 ezer aranyon váltotta magához¹⁾.

Az özvegy Szapolyayné ugyanazon időben, midőn 1505 Szapolyay János és pártja. folytában, György ifjabb fiának e gazdag házasságáról gondoskodott, idősb fia János tekintetében még sokkal fenhéjazóbb terven dolgozott. A nagyravágyó asszony, ki imádságát naponkint azon sóhajjal szokta volt végezni : vajha az Isten neki azon örömet megadná, hogy János fiát még maga is láthassa a királyi széken, — hogy e vágyát mennél előbb teljesedve szemlélhesse, János fiának Annát, a király két éves leányát kívánta mindenekelőtt eljegyeztetni. Ulászló 1505 folytában oly súlyosan beteggé lett, hogy már életéhez sem maradt nagy remény. Szapolyayné ezen alkalmat ragadta meg tervével napvilágra lépni. Nagy számú párthívei által ajánlatot tétetett a királynak, hogy miután felgyógyulása bizonytalan, fi örököse pedig nincsen, biztosítaná Anna leánya jövődjét azáltal, hogy őt Szapolyay Jánosnak jegyezze el; mely esetben, történhető halála után a fiatal pár fogna emeltetni a királyi székbe²⁾. Hogy pedig Ulászlót az ajánlat elfogadására hajlandóbbá tegyék, kijelentették neki egyszersmind, hogy a nemzet a Miksa királylyal kötött örökösödési szerződést soha sem fogja elismerni³⁾. A király azonban az ajánlatot oly válaszszaal utasítá el, hogy neki nemcsak az élethez, hanem ahhoz is volna reménye, hogy a

¹⁾ Mária kötelezvénye : Geben zu Offen am 28-ten Oktober 1524. A bécsi csász. titkos levéltár eredetijéről. Pótlólag ide jegyezzük, hogy Corvin János beszterczei házát és bányáit 1490. okt. 9-kén Thurzó Jánosnak, ellenben Zsigmond pécsi püspök a Beszterczebányán birt javait 1500 június 13-kán Corvin Jánosnak adományozta. Hatvani : Brüsseli Okmánytár. Magy. Tört. Emlékek. Okm. I, 12. 17.

²⁾ „Zápolya nondum nato Ludovico per Annae puellae nuptias in regiam additum tentavit,“ mondja Brutus.

³⁾ Miksa lev. Praynál : Ep. Proc. I, 53.

1505.

királyné őt még fiú örökössel is meg fogja ajándékozni. A hatalmas Szapolyay pártot, melyhez e kérdésben mindazok is hozzácsatlakoztak, kik Miksa örökösödését ellenzették, nagyon sérté a vallott kudarcz; s mivel azt leginkább a Miksához szító főpapság befolyásának tulajdonítá, ez ellen fordítá haragját. A papságot, hol csak lehetett üldözni, jószágait pusztítani, tizedeit megtagadni vagy lefoglalni kezdék ¹⁾. Az ingerültség némely vidéken oly nagygyá lett, hogy már nyílt lázadástól lehetett tartani ²⁾.

E zavarok lecsilapítása végett a király még ugyanazon 1505-ki Sz. Mihály napra országgyűlést hirdetett. E gyűlés diadalünnepe lőn a Szapolyay-pártnak, mely most magát nem alap nélkül nemzeti pártnak nevezheté. E párt, hogy célját érje, mindenekelőtt az udvari párt néhány befolyásosabb tagját ügyekezett megnyerni; mi okból Szapolyay János és Újlaky Lőrincz, Bakacs Tamás bíbornokkal, ki mióta a kardináli kalapot elnyerte, nagy közönyösséget mutatott Miksa király irányában, Perényi nádorral s még több más úrral október 12-kén szövetséget kötöttek egymás védelmére. A szövetség azonban oda lévén irányozva, hogy az udvari pártot, sőt magát a királyt és a királynét is megnyerje, a szerződők azt is fogadták, hogy a király és királyné iránt feddhetetlen hűséggel ragaszkodnak, rendeleteik végrehajtását a mennyiben azok az ország szabadságaival nem ellenkeznek, minden módon elősegítendik ³⁾. És még ugyanazon vagy a következő napon az országgyűlésen jelen volt valamennyi egyházi s világi urak és nemesek által egy nagy fontosságú okmányt irattak alá, melyben kijelentik: hogy az ország rendei, tekintvén azt, miképen az ország, mely nemzeti királyai alatt mindig a hatalom, jólét és dicsőség magas

¹⁾ A pápa lev. U. o. 49.

²⁾ A kir. lev. (nem a már meghalt Gerébhez, hanem) Perényi nádorhoz U. o. 63.

³⁾ Pray : Hist. R. Hung. II, 542.

fokán díszlett, az idegen nemzetekből választott királyok alatt régi erejéről és dicsőségéről alásülyedt és gyalázatos pusztulásnak indult, közakarattal elvégezték legyen hogy, ha Ulászló király fiörökös nélkül halna meg, a királyságból minden idegen fejedelmek kizárassanak; és miként minden nemzet csak a maga kebeléből szokta királyát megválasztani, úgy ők is csak született magyart fognak uroknak, királyuknak választani és elismerni. Mivel pedig vannak külfejedelmek, kik, az ország birtokára vágyván, Ulászló halála után azt tán fegyverrel is ügyekeznének magukévá tenni, ezek ellen, ha a szükség úgy kívánja, az egész ország tartozzék fölkelni. Ha végre valaki az ország lakosai közül találkoznék, ki a határozat ellen cselekedni merészkednék az, mint az ország ellene s hűtlene, örökös szolgaság ígája alá vetve lakoljon ¹⁾).

A határozat a gyűlés után minden megyében kihirdetetett. Ulászló ezt is szokott egykedvűségével fogadta, azoknak, kik a végzést tudomására vitték, csak azt válaszolván, „az Isten majd gondoskodik róla s övéiről ²⁾“. De másként vélekedett Miksa római király, ki ellen a végzés tulajdonkép hozatott. Ő, a pozsonyi szerződés megsértését megboszulandó, s ennek érvényt szerzendő, azonnal háborúra készült ³⁾; Ulászlót pedig reávette, hogy vele hármassági szerződést kössön a maga gyermekei s az ő, Miksa, unokái között. Az egyik szerződésben Miksa, mivel, úgymond, a római sz. birodalomnak és Magyarországnak a kereszténység ezen védfalának és bástyájának, mely iránt nem közönséges indulattal viseltetik, javát eszközteni minden módon óhajtja, kötelezést vállal magára, hogy unokája Ferdinánd főherczeg, a maga fiának, Fülöp kasztíliai királynak fia, Ulászló leányát,

1505.

1506.

Ulászló szer-
ződése
Miksával.

¹⁾ Pray : Annal. IV, 313. Katona XVIII, 425.

²⁾ Istvánfy : Lib. IV, 53.

³⁾ Pray : Ep. Proc. I, 53.

1506.

Annát nőül veendi¹⁾; a másik okmányban kötelezi magát, hogy ha Anna hercegné kis korában halna el, és a jó reményben lévő magyar királyné ismét leányt szülne, Ferdinánd főherceg ezt fogja nőül venni²⁾; a harmadikban végre kiköti, hogy ha a magyar királyné gyermekeket szülne, ez az ő unokáját Mária főhercegnét, szintén Fülöp király leányát vegye nőül³⁾. Ulászló és neje Anna királyné e szerződéseket Budán márczius 27-kén kelt külön-külön okmányokban erősítették meg⁴⁾; a következő napon pedig Ulászló Anna nejét és leányát, s a még csak születendő gyermekét a maga halálának esetére Miksa király védelmébe s gyámságába ajánlja, „nem lévén, úgymond, a világon senki, a kire őket biztosabban, bátorosabban bízhatná⁵⁾“.

Ügylátszik, megegyezett ekkor a két fejedelem egymással abban is, hogy a római király haddal támadja meg az országot, s fegyverrel kényszerítse a rendeket elállniok a rákosi végzéstől⁶⁾. Annyi bizonyos, hogy Miksa ápril 8-kán a magyar rendekhez intézett levelében jogait a magyar koronára nemcsak a szerződések erejénél fogva, hanem azon okból is fennen vitatta, mivel ő, mint a ki anyai ágon a magyar királyoktól származik, s Neustadtban a „magyar toronyban“ született, valóságos magyar; minélfogva Ulászló fiörökös nélküli halála után őt lesznek kötelesek elismerni királynak.

¹⁾ Datum in Nova Civitate nostra die 20-a mensis Marty a. d. 1506. A cs. titkos levéltár eredetijéről.

²⁾ Ugyanazon kelet nap és helyen. Ugyanonnan.

³⁾ Szintén azon kelet nap és helyen. Ugyanonnan.

⁴⁾ Datum Budae 27-a m. Marcy anno Christi 1506. A fentebiekhez hasonló 3 levele Ulászlónak és külön 3 levele Anna királynénak a hármasságáról. U. o. Valamennyi a nagyobb királyi és királynői pecséttel.

⁵⁾ Datum Budae 28-a m. Marcy a. Christi 1506. Függő kis pecséttel. U. o.

⁶⁾ Így magyarázható legalább Miksa többször említett levelének egynémely pontja Praynál : Ep. Proc. I, 53.

kul¹⁾). Május elsején pedig tudtára adá Ulászlónak, hogy részint azon adósság behajtása végett, melylyel neki a magyar korona a pozsonyi békekötés értelmében tartozik, részint a hűtlenek megfenyítése végett hadat küldött az országra, bízván abban, hogy Ulászló ezt neki rosz néven nem veendi, miután azt csak kényszerítve s becsületének védelme végett cselekedte²⁾). Midőn pedig Ulászló e miatt legalább színre panaszt emelt, újabban is kijelenté, hogy ama méltatlanságot, melyet a múlt országgyűlésen néhány főlázadó rajta s utódain elkövetett, megtorlás nélkül nem hagyhatja³⁾). Ulászló, színlelését folytatva-e, vagy az országtanács által reákényszerítve, bizonytalan, Miksát ezután a maga, s az ország ellenségének nyilatkoztatván, Székesfehérvárra országgyűlést hirdetett, egyszersmind megküldé Szapolyaynak Miksa király fentebb említett leveleit, felhíván őt, hogy a többi urakkal együtt az ország védelmére siessen⁴⁾).

Ez valóban már naponként szükségesebbé lett, mert Miksa Sopronyt és Pozsonyt a Csallóközzel elfoglalván, június 24-kén már Vasváron volt, s Ulászlót, ki, úgymond,

¹⁾ Horvát István és Bartal, Szalaynál III, 453.

²⁾ Datum in Woythsparg 1-a die May a. d. 1506. Nos proxima Scripta Fraternalitatis Vestrae, factum seu negotium debiti, quod nobis Corona Hungariae ratione tractatus Posony conclusi obligavit, tangencia intelleximus, et facimus scire Matti Vrae, quod . . . iam antea . . . copias nostras bellicas . . . ad ipsam Coronam Hungariae ad requirendam et importandam unam partem dicti debiti ordinavimus, sive misimus. Et tandem illis contra infideles uti volumus. Et ex quo nos non dubitamus, quod vestra Dilectio pro se bene considerabit, quod nos exigente id honore et necessitate nostra facere coacti sumus: speramus et confidimus in Dilectione Vestra, quod id nullo malo aut sinistro, sed praedictis causis attribuet. Et in quo nos Dilectioni Vrae amicitiam et fraternam complacentiam scimus aut possumus ostendere, essemus semper inclinati et dispositi. A csász. titkos levéltárból. A mint látszik, daczára a háborúnak, a barátságos viszony nem igen bomlott föl a két király között.

³⁾ Pray: Epist. Proc. I, 53. és Hist. R. Hung. II, 543.

⁴⁾ Pray: Ep. Proc. I, 59.

1506.

kényszerítve nyilatkoztatta őt ellenségének, ismét felszólítá, hogy, miként a szerződéseknél fogva köteles, magyar örökösödési jogát elismertetni s fentartatni ne késedelmeskedjék¹⁾. De ezen napon már Ulászló és országgyűlése is kinevezte volt követeit Frangepán Gergely kalocsai érsek, György pécsi püspök, Péter bazini gróf s erdélyi vajda, és Buzlay Mózsos főudvarmester személyében²⁾, kik, miután Ulászlónak jul. 1-jén Lajos fia született³⁾, s ennek következtében az ügy állása egészen megváltozott, a békét Miksával, ki különben is Rómába császári koronáztatására készült, jul. 19-kén megötözték. E szerint végeztetett, hogy a hadak mind a két részről visszavonassanak, az elfoglaltak visszaadassanak. Frangepán Jánosnak és Kanizsay Jánosnak, kik Miksa pártjára álltak, valamint Pozsony és Soprony városoknak, melyek kapuikat a római királynak megnyitották, semmi bántalmok ne legyen. Az örökösödésre nézve, Miksa kikötötte, hogy mindazon jogait, melyeket Magyarországra eddigelé birt, a jövőre is fentartja⁴⁾. Ugyanaz napon a követek egy külön okmányban Ulászló nevében fogadták, hogy „miután a magyar király Maximilian római királynak bizonyos öszveggel tartozni mondatik,“ ennek letisztázására Ulászló a jövő sz. Mihály napon 20 ezer aranyat fizetend; az adósság fenmaradó részéről pedig a fejedelmek később fognak egyezkedni⁵⁾. A szerződést Ulászló aug. 5-kén erősítette meg⁶⁾.

A király
búja neje ha-
lála miatt.

A béke még nem kötöttetett volt meg, midőn Ulászlónak rendkívüli örömét a fiörökös születésén az anyának nehéz

¹⁾ Kovachich : Vest. Com. 450.

²⁾ A király s az országgyűlés külön megbízó leveleit ld Kollárnál : Auctar. Dipl. 268.

³⁾ Brutus Praynál : Annal. IV, 322.

⁴⁾ Kollárnál e. h. 270.

⁵⁾ Dat. in Civ. Viennensi die dom. 19-a m. julii a. 1506 négy függő pecséttel. Cs. titk. levélt. ered.

⁶⁾ Kollárnál e. h.

szülésből származott halála búra változtatta. Az értelmes, erélyes nő nagy segedelmére volt eddig a gyöngye lelkű királynak; ő hozta rendbe egyebek közt az udvartartást, s a szűk kincstár kezelését¹⁾: a nő és kormánytárs halála tehát kétszeres veszteség volt Ulászlóra nézve. Halála oly igen meg is ragadta a gyöngye ember kedélyét, hogy azóta mély búskomorságba esett, s budai palotájába zárkózván, gondját az ország ügyeitől végkép elvonta, s még csak azon egyetlen vágyat ápolta lelkében, hogy gyermekeit a Miksával kötött titkos szerződések szerint elláthassa, s Lajos fiának a királyságot megkoronáztatása által biztosítsa. Amarra nézve Miksa részéről Cuspinianus (Spieshammer János bécsi tudós, többször megfordult a budai udvarban; Ulászló viszont Pruisz János egykori nagyváradi püspököt, most ferenczi szerzetest küldé át Miksához²⁾). A koronázás kieszközlése végett pedig az 1507-ki ápril 24-kére országgyűlést hirdetett.

De a rondék, kik Miksát a viselt háború miatt inkább gyűlölték, mint valaha, e titkos összeköttetésekről értesülvén, nemcsak nem teljesítették a király kívánságát, hanem őt és tanácsosait keményen megrótták, az 1505-ki országos határozat megsértése miatt. Nehogy pedig ilyesmi a jövőben is történjék, törvényt alkottak, hogy a király az országos ügye-

¹⁾ Istvánfy Lib. IV, 53.

²⁾ Pruisz János 1507 őszén két okmányon, s azon meghagyással tért vissza Ulászlóhoz, hogy tőle két hasonló okmányt eszközöljön ki, melyek aztán Polhaimi Farkas alsó-ausztriai főkapitánynál tétessenek le. Miksa lev. Polhaimhoz: Geben zu Ynsprugg den 13-ten October a. d. 1507. és Instruction, was vnser getrewer, lieber Johann Mratschgi Vnser Phleger zu Drosendorf (ezáltal kísértette Pruiszt s vitette Polhaimhoz a magyar királytól kieszközlött leveleket) von vnsern wegen handeln sol. Ugyanazon kelet. A csász. titk. levéltárból. Mratschginak az is utasításában volt, hogy a császárnak a múlt évben lekötött 20 ezer aranyból fölmaradt 10 ezer aranyat hajtsa be. Az említett okmányokat, melyeknek egyike a két fejedelem gyermekei közti házasságot, másika a császárnak Lajos magyar herczeg feletti gyámságát illeti, kiadta Kollár: Auctar. Dipl. 277. és 325.

1507.

ket ezentúl egyedül az országtanács megegyeztetével intézze, annak tudtával töltsse be a főbb hivatalokat, különösen az erdélyi vajdaságot, a temesi és székely grófságot, a tótor-szági bánságot, s a végvárok kapitányságait; a mit az országtanács tudta nélkül tesz, az érvénytelen legyen. Az országtanácsra nézve pedig határozták, hogy abban az országtól választott ülnökök mindig jelen legyenek; és ha a tanácsnak valamely tagja az ország szabadsága, java és végzései ellen valamit akár titkon, akár nyilván cselekednék, azt a nevezett ülnökök tartozzanak a legközelebbi országgyűlésnek följelenteni, ki aztán, mint a haza és szabadságának árulója, személyében és javaiban vétsége szerint lakoljon. Továbbá Szapolyay János a nádor mellé az ország főkapitányának neveztetett, s neki és a nádornak s az országbirónak köteleességévé tétetett, hogy a birói ítéleteket az igazságtalanul elfoglalt jószágok tekintetében, ha kell, fegyveres erővel is végrehajtsák; a főtörvényszékeken a választott ülnökök fele mindig jelen legyen; a királyi személynöki hivatal ezentúl mindig világi egyénre ruháztassék¹⁾. A királyfi koronázása a jövő évi sz. György napi gyűlésre halasztatott²⁾.

A gyöngye lelkű Ulászló e gyűlés után még mélyebb búskomorságba merült. Lemondván az országlás gondjairól, magányában örökös sóhajok és fohászokkal tölté el teremoit; haját, szakállát megnöveszté, gyász ruháit soha sem változtatta, míg nem az országtanács, a cseh és morva uraknak is közbejöttével, kedélyét földerítendő, csecsemő fiának koronáztatása iránt, neki biztos reményt nyújtott³⁾. E reményt az 1508-ki sz. György nap huszadára kihirdetett országgyűlés változtatta valósággá, a kis herceg koronáztatását azon feltétel alatt határozván el, hogy a király, ha fiának kiskorú-

1508.

Lajos koronázata.

¹⁾ Corpus Juris. A végzések kir. megerősítés nélkül maradtak.

²⁾ Ld. Ulászlónak az 1508-ki országgyűlést kihirdető levelét Kovachichnál: Suppl. ad Vest. Com. II, 344.

³⁾ Istvánfy IV, 56.

sága alatt elhalna, őt sem Miksa császár, sem más külfejedelem gyámságára ne bízza; Lajos pedig, mikoron nagykorúságra jut, az ország szabadságainak megtartását, mire helyette most atyja teendi le az esküt, személyesen is hit alatt fogadja. A föltételeket Ulászló elfogadván, a koronázás jun. 4-kén hajtatott végre a két éves herczegen¹⁾).

Ulászló, ekkép vágyai czélját érven, Miksa császártól s XII. Lajos francia királytól Dalmatia visszanyerésének reményével könnyen reábiratott, hogy a Velence ellen kötött cambrayi szövetséghez ő is hozzá álljon. De Ulászló meglegedett avval, hogy a köztársaságnak Budán lévő követét hadizenettel bocsátá el udvarából; a háborút tényleg megkezdeni nem engedé a kincstár üres volta, bár, míg frigyesi Velenczét zaklatták, nem került volna nagy áldozatba visszafoglalni a rég elveszett Dalmatiát²⁾). E helyett Ulászló 1509-ben Csehországba utazott, s Lajos fiát ott is királylyá koronáztatta³⁾).

Míg a király, a Magyarorszáiban kitört mirígyhaláltól félve, ott mulatott, itthon többféle zavarok támadtak, kivált a kincstár körül, melynek hűtlen kezelése miatt Batthyány Benedek kincstárnok börtönbe is vettetett⁴⁾). Az ország rendei e miatt a király visszajöttét sürgették. Ulászló bár nem örömet, mivel úgy hallá, hogy a mirígyhalál az országban szünetlen pusztít, de mégis engedett kérelmeiknek, s az 1510-diki febr. végén útnak indúlt. Váratlanul lepte meg őt útközben, Kremsierben, Szapolyay János, ki a hét éves Anna herczegnének nagybecsű ajándékokat hozván, őt atyjától még egyszer jegyesül kérte meg. A király egyenes visszatartással nem merte megsérteni a nagyravágyó ifjút, hanem

¹⁾ Oklevelek Kovachichnál : Vest. Com. 455. Ungr. Magaz. I. 576. Istvánfy 57.

²⁾ Istvánfy Lib. IV, 54.

³⁾ U. o. 58.

⁴⁾ Pray : Annal. IV, 338.

1510

Török és ve-
lencei viszo-
nyok.

csak az ügy mellőzése, s más időre halasztása által akarta vele tudatni leánya kezének megtagadását¹⁾.

Ulászló Csehországból hazatérvén, az ország rendeit az 1510-ki máj. 9-kére Esztergamba országgyűlésre hívta, tanácskozendő velök a Velence ellen megindítandó háborúról, melyre a cambrayi szövetség tagjai által újabban is felhívatott, s a törökkeli béke meghosszabbításáról, miért nem rég Bajazednek egy követe érkezett Budára²⁾. A törökkel való békét király és rendek szívesen meghosszabbították újabb három évre³⁾; de a Velence elleni háború tárgyára nézve több nehézség támadt. A királynak erre most is szint-úgy nagy kedve volt, mint a múlt évben, midőn Prágában mulatása alatt a császár és francia király követeitől sürgetve, július 19-kén kelt levelében Kanizsay György és Hampó János horvát- és tótországi bánokat felszólítja, tanácskoznának mennél előbb a többi urakkal, s aztán egy gyorsan megindítandó hadjáratban vennék vissza Dalmatiát, a sz. korona e régen elhanyagolt tartományát⁴⁾. De valamint akkor az országtanács, úgy most az ország rendei sem mutattak nagy kedvet⁵⁾, az üres kincstár mellett, e háborúra, hanemha arra a szövetséges fejedelmek segédelmet nyujtának. Ennek kieszközlése végett tehát Ulászló a gyűlés után Beriszló Péter székesfehérvári prépostot s kir. titkárt és ákosházi Sárkány Ambrus pozsonyi főispánt, július 25-kén, Tatárról követekül küldötte a császárhoz, és a francia királyhoz. — Ezek október 1-jén Constanzban oly egyességre léptek a császárral, hogy Ulászló a jövő évi ápril 1-jén a hábo-

¹⁾ Istvánfy IV, 59. Brutus Praynál, e. h. 337.

²⁾ Az országgyűlést egybehívó kir. levél Kovachichnál: Suppl. ad Vest. Com. II, 351.

³⁾ Istvánfy Lib. IV, 59.

⁴⁾ Praynál e. h. 336.

⁵⁾ Egyes urak mindazáltal, például Frangepán Kristóf, a császár szolgálatában jelentékeny részt vettek e háborúban. Ld. erről Wenczel Guszt. értekezését az Új M. Muz. 1851-ki VIII. füz.

rút Velence ellen tényleg megindítja; a császár s a francia király Velenczét ugyanakkor minden erejükkel megtámadják, Ulászlónak pedig három hónapra 1000 gyalog fegyverest, 12 ágyút és 24 hadi s hat teherhordó hajót küldenek segédelmül¹⁾. 1510.

Követeinek e tudósítását Ulászló Morvában, Magyar-Bródon vette, hova a ragály újabb kiütése után távozott, az ország kormányát Perényi nádorra és Bakacs kardinál-érsekre bízván. Bródból 1511 elején Boroszlóba ment, hogy ott Lajos fiának Slézia rendei által is megtétesse a jobbagyi hódolatot. A király kíséretében lévő magyarok azt kívánták, hogy Slézia, melyért az 1479-ben kikötött váltságdíj még le nem fizettetett, mint magyar tartomány hódoljon; minthogy pedig ebben a sléziai rendek megegyezni egyáltalában nem akartak, a hódolat ez alkalommal elmaradt²⁾. Még Boroszlóban időzött Ulászló, midőn egyrésről Szapolyay János, ki nem rég, nem tudjuk mily befolyás következtében, erdélyi vajdává neveztetett, másrésről Tomiczky Péter krakói főesperes, Zsigmond király követe, is megjelent a király udvarában. Az özvegy Szapolyayné, a maga testvére, Kázmér tesscheni herczog, s a már elébb egy magyarországi küldetése alkalmával megnyert Tomiczky és egyéb lengyel urak által reávéttette Zsigmond lengyel királyt, hogy a bájos Szapolyay Borbálát, János gróf hugát, tűzze ki magának hitvesül. Erre Ulászló megegyeztetést kieszközleni volt most, némi nyilvános megbízások mellett, titkos feladata Tomiczkynak. A dolgot ügyesen kelle vinni, mert Szathmáry püspök s kancellár ellensége volt a Szapolyay családnak, s félni lehetett, hogy a királyt annál könnyebben tagadó válaszra bírhatja,

¹⁾ A követek által kiadott szövetséglevél, melyben felhatalmaztatásuk s a császár által elfogadott szerződés is befoglaltatik. Dat Constantiae 1-a die m. octob. a. d. 1510. Két függő ípecséttel. A csász. titkos levéltár eredetijéről.

²⁾ Istvánfy Lib. IV, 59. Cureus : Annal. Siles. 228.

1511.

mivel föltehető vala, hogy maga Ulászló sem igen ohajtja a házasságot, mely Szapolyay János nagyravágyásának újabb támaszt volna adandó. És sikerült is egyrésztől Tomiczky-nak a budai lelkész s a király gyóntatója Hammel Mihály által, másrésztől Kázmér tescheni herczegnek oda vinni az ügyet, hogy Ulászló e közbenjárókat Zsigmondhoz küldje, s általok maga ajánlja öccsének a Borbálával való házasságot, Szathmáry kancellár a dologról utóbb értesülvén, Ulászlót is más véleményre birta ugyan, de már későn. A követek egyszersmind a házassági szerződést is magukkal vitték Krakóba, melyben a Szapolyay család 100 ezer arany jegyajándokot biztosított a menyasszonynak; minnek következtében az eljegyzés azonnal meg is történt¹⁾.

Sléziából april utolsó tizedében Budára tért vissza Ulászló, hova az ország rendei e hó 24-kére gyűlésbe hivattak²⁾. Végzéseit e gyűlésnek, azon egyen kívül, mely szerint a király számára kijáró 20 denárnai kamarai nyereségen felül a végvárok megerősítésére fordítandó egy arany forint ajánltatott³⁾, még nem ismerjük, bár azon, mint látszik, fontos ügyek hozattak szőnyegre. Szóba került hihetőleg a király követeinek a császárral még a múlt évi október 1-jén Constanczban a velencei háború iránt kötött szövetsége. De erre nézve, minthogy az ezen évi april 1-re határozott hadjáratnak sehol semmi nyomát nem találjuk, már a gyűlés előtt megváltoztatta Ulászló véleményét Staphileo János, pápai követ. II. Julius pápa azáltal, hogy a cambrayi szövetségből kilépván, Velenceze pártjára állott, oly nagyon maga ellen boszantá a császárt és a francia királyt, hogy ezek az ő letételét elhatározván, s néhány bíbornokot a ma-

¹⁾ Engel : Actenmässige Skitze d. Unternehmungen Joh. Zápolya's. Schedius Zeitschrift von und für Ungarn, 1802. I, 163. Fessler : Gesch. d. Ung. V, 863.

²⁾ Kovachich : Suppl. ad Vest. Com. II, 354.

³⁾ U. a. Sylloge Decr. Comit. I, 446.

guk részére nyervén, ellene Pizába zsinatot hirdettek. A pápának, ki szintén hirdetett zsinatot Rómába, ennél fogva fellette érdekében állott Ulászlót és Zsigmondot a császár pártjától elvonni s megakadályozni, nehogy a magyar és lengyel püspökök a pizai zsinathoz csatlakozzanak; miben czélját is érte. Bakacs kardinál, úgylátszik, az országgyűlés végzésének közbejöttével, nemsokára Rómába utazott Simon modrusi püspökkel. — Ama viszály következtében, mely az év elején a magyar és sziléz urak közt Boroszlóban támadt, az ország jogai Morvára és Sléziára szintén szóba kerültek az országgyűlésen. A tanácskozás folytában előkéretett ama kötelezvény, mely által Ulászló, midőn magyar királylyá választatván, az országos küldöttség által a határszéleken üdvözlötetett, ünnepélyesen biztosítá a rendeket, hogy Morva, Slézia és Luzsitza a hat várossal mindaddig a magyar korona birtokában marad, míg azokért az 1479-diki békekötésben meghatározott 400 ezer arany váltságdíj le nem fizettetik. Mivel pedig ama zavarokban, melyek Ulászló első kormányéveiben kitörtek volt, ezen okmány is elveszett, Ulászló e kötelezvényt most újabban is kiadta, az ország jogairól ama tartományokra mind a maga, mind Lajos fia nevében biztosítván a rendeket ¹⁾).

A házasság Zsigmond király és Szapolyay Borbála ^{A lengyel király násza} közt az 1512-ki február 8-kán mindamelllett is megtörtént ²⁾), ^{Szapolyai Borbálával.} hogy azt Szathmáry püspök s kancellár Ulászló által meg-

¹⁾ Datum Budae in festo Invent. S. Crucis (máj. 3-án) a. d. 1511. A csász. titkos levéltár eredetijéről. Az okmány elvesztét így adja elő: Quia vero post obitum . . . Mathiae Regis varia bella et discordiae in hoc regno ortae, domusque regia thavernicalis, in qua literae et litalia instrumenta huius regni servantur, per nonnullos violata, potioribus literis atque privilegiis huius regni nostri spoliata et expilata . . . fuerat: literae premissam impignorationem tangentes in huiusmodi direptione, id quod nobis optime constat, abstractae et sublatae exstiterunt.

²⁾ Wagner: Annal. Scep. I, 151. Decius u. o. II, 124. Istvánfy Lib. IV, 59. köv.

1512.

Szapolyai János és pártja
föndorlatai.

gátolni ügyekezett. Szathmáry eleve is sejtván, hogy ennek következtében a Szapolyayakkal meggyűlendő baja, Perényi Imre nádorral, Drágfy Jánossal és Báthory Istvánnal ellenök titkos szövetséget kötött, melynek azonban elég nyilvános jele volt az, hogy a megürült horvát- és tótországi bán-ság is Perényire ruháztatott. De a Szapolyai-párt is hamar megkezdte fondorkodásait. Tomiczky Péter már áprilban Budán volt, színleg némi más ügyek végett, de azok mellett oly titkos megbizással, mely egyenesen a Szapolyaiak érdekét czélozta. Előadá ugyanis küldője nevében, mikép Zsigmond bizonyos forrásokból tudja, hogy ama párt, mely az ő házasságát meggátolni törekedett, nem mást akar, minthogy Ulászló gyermekei egykoron a császár gyámkodása alá essek, mi által azonban Lajos könnyen V. László sorsára juthatna. Kéri azért bátyját intézzen vele, Zsigmonddal, személyes összejövetelt; addig pedig ne higgyen ama pártnak, mely fülét és szívét szünetlen ostromolja; hanem legyen bizodalommal a Szapolyayak iránt, kik gyermekeinek nagy hasznára lehetnek. Ne hallgasson a király ama rágalmakra, melyek Szapolyay János vajda ellen ellenségei által koholtatnak. Saját gyermekeinek érdekében kéri bátyját, nevezné ki Szapolyay Györgyöt horvát bánná, Frangepán Ferencz kalocsai érseket (a Szapolyayak barátját) pedig, minthogy Bakaes híhetőleg Rómában marad, esztergami érsekké s főkanczellárrá. De az egyszer már kijátszott Szathmáry most résen állott, s a királyt is elkészíté Tomiczky fogadására, kit aztán oly válaszzal bocsátott el Ulászló, hogy ő egyáltalában nem szándékozik gyermekeit külföldi gyámságára bízni; a vajdát, mint eddig, úgy ezután is kegyében tartja; de a horvát bán-ságról, s az esztergami érsekségről nem lehet másként intézkedni¹⁾.

A Szapolyay-párt azonban így megveretve sem hagyott föl titkos működésével az udvari, vagy miként a császárhoz

¹⁾ Engel : Actenmässige Skitze stb. e. h. 163. köv. és 181.

szításáról nevezhetni, os trák párt ellen. A kalocsai érsek, Szathmáryra most azért is boszús, mivel általa a kancellári tiszt utáni sovárgása végett szemrehányásokkal illetetett, a királynak nemsokára előterjesztéseket tön : gondolná meg, hogy Perényi nádor és Szathmáry kancellár színelett ragaszkodása s maga a császár igényeinek pártolása is csak álarcz, mely alatt saját hatalmokat még a király halála esetére is biztosítani törekednek. Azon viszonyoknak, melyekbe a király magát, gyermekei s az ország jövője tekintetében, ezen önhaszonleső emberek által vezettetni engedi, az egész ország ellene fog nyilatkozni, mert ez gyűlöli a császárt. A király s gyermekeinek érdeke azt kívánja, hogy inkább testvére, Zsigmond király iránt viseltessék bizodalommal, kit erre különben is annyi ok ajánlhat. Dobzse, dobzse, lőn Ulászló válasza; füle és szíve ezután is csak Perényinek és Szathmárynak állott nyitva ¹⁾. Frangepán czélt így nem érvén, ismét a lengyel király közbenjárása által ügyekezett a dolgon fordítani. Zsigmond meghitt tanácsosához Szidloviczky Kristófhhoz jul. elején írt levelében élénk színekkel ábrázolá az udvari pártnak, kivált Szathmárynak fondorkodásait, miképen ő a király halála esetére a gyámkodást Lajos fölött csak azért kívánja a császárra bízani, hogy annak neve alatt maga uralkodhassék; miképen a szegény származású püspök fedelmi kincseket gyűjt, melyek által e tervét sükerítse s magának bíbornoki kalapot szerezzen; miképen ő és pártja, Ulászló halála esetére, a lengyel királyt a moldvai és havasalföldi vajdákkal háborúba bonyolítani szándékoznak : mulhatatlanúl szükséges tehát, hogy Zsigmond Ulászlót személyes találkozássra bírja, mire a Bajazed megbuktatása következtében megváltozott török viszonyok legjobb ürügyül szolgálhatnának; akkor aztán meg kell buktatni Szathmáryt és Perényit, ha mindent veszve látni nem akar Zsigmond király ²⁾).

¹⁾ Engel : Actenmässige Skitze stb. e. h. 199.

²⁾ U. o. 288.

1513.

Szapolyay János e közben más módon ügyekezett emelni a maga tekintélyét és hatalmát. Szelim, Bajazednek legifjabb fia, a janicsárokat a maga pártjára nyervén, segedelmekkel atyját 1512 tavaszán megbuktatta¹⁾. E trónváltási zavarokat a végekbeli basák használva, a magyar földön, ellenére a békének, zsákmánylást űztek. Ezek megbüntetése által kívánt János vajda magának hírnevet szerezni; s bár mennyire ellenzé is a király, 1513 nyarán egy pusztító betörést intézett a török tartományokba²⁾. A vállalat szerencsés kimenetele még elbizottabbá tette a nagyravágyó ifjút, s felbátorítá őt, még egy kísérletet tennie Anna hercegné kezéért. Ezer lovas kíséretében ment fel Budára, s midőn annak kapuját maga előtt bezárva találta, azt betörtette. Ulászló, mint mondják, elbújni szándékozott a büszke oligarcha elől; de aztán mégis, megtanítva Szathmárytól, előjött, s a vajdát igen barátságos, sőt hizelgő szavakkal fogadván, tagadó válaszzal bocsátá el várlakából³⁾. Szathmáry ezentúl oda fordítá működését, hogy Szidloviczkyt és Tomiczkyt vonja el a vajda pártolásától, mi nemsokára sikerült is neki, Ulászló pártfogása által amannak a kancellári hivatalt, emennek a przemiszei püspöki széket, melyet Borbála királyné másnak szánt, szerezhén meg. Ezóta mind a ketten a Szapolyayak ellenségei, királyukat barátságosabb viszonyba ügyekeztek hozni Ulászlóval és Miksa császárral⁴⁾.

IV.

1514.

Paraszi lázadás.

A politikai pártvillongásoktól 1514-ben másféle, de még fontosabb események vonták el a hazafiak figyelmét. Mig a pártok, miként röviden ábrázolám, az országban küzdöttek, Bakacs esztergami érsek és bíbornok, Rómában feje-

¹⁾ Hammer : Gesch. d. Osm. R. I, 683.²⁾ Kerchelich : Hist. Eccl. Zagrab. 211³⁾ Thurnschwamb, Engelnél : Gesch. d. Nebenl. I, 196.⁴⁾ Engel : Actenmässige Skitze stb. c. h. 310. 317.

delmi fényüzéssel ¹⁾ igyekvék a figyelmet magára vonni, s a II. Julius halála által megürült pápaságra magának utat törni. De vágyai **meghiúsultak** : pápává János bíbornok, a híres Medicis Lőrincz fia lett, ki aztán X. Leo nevet vőn fel. Bakacs kárpótlásul a pápai követ czímét és hatóságát nyerte a kelet és éjszak minden keresztény tartományaira ²⁾).

Ulászló e közben attól tartva, hogy Szapolyai hadi kalandja a törököket visszatorlásra ingerlendí, a végek kapitányait aggodalmasan inté, gondoskodnának a rájuk bízott végvárak védelméről ³⁾. Egyszersmind követei, elébb Petáncki Felix és Zolthay János, majd Czobor Márton által a béke meghosszabbításán is működött az új szultánnál ⁴⁾. Mi sikerrel jár el Czobor, sokáig bizonytalan vala, mert Szelim szultán vérszomjazó, harczias jelleméről elég hír érkezett az országba. Nehogy tehát az üres kincstár mellett az őrségben s védelmi szerekben egyaránt hiányt szenvedő végvárakat veszély érje, kivált miután a bosnyai basa Horvátországba tört, Márton kalocsai kanonokot Bakacshoz oly megbízással küldé Rómába, ügykeznék e várak fölszerelésére némi pénzsegélyt kieszközölni a pápától. Bakacs ettől indítatva, mielőtt haza indúlt, hatalmat eszközle ki a pápától, melynélfogva a követi hatósága alá vetett tartományokban kereszt-háborút hirdethessen.

Mire Bakacs Budára érkezett, a béke Szelimmal 3 évre már meg volt kötve. De a nagyravágyó bíbornok, ki képze-

¹⁾ Hogy e fényüzést megbírja, számos egyéb javadalmai mellé még a milkovi püspökséget is, Erdélyben, egyesítette az esztergami érsekséggel; egyszersmind pedig a szászok esperességeit is maga alá vetette, hogy a jövedelmes tized onnan is az ő pénztárába folyjon. A szász papságnak ezen újítás miatti elégtelensége nemsokára egyik főokává lón a reformatio oly gyors terjedésének a szászok között. Ld. Katonát XVIII, 665.

²⁾ Jászay Pál : Az 1842-ki Tudománytár aprili füzeté 254. lapján.

³⁾ Katona e. h. 700.

⁴⁾ U. o. 702.

1514.

letében már előre éledé a Capisztrán-féle diadal dicsőségét, mind a mellett sem akart föl hagyni tervével. A keresztbullát az országtanácsban fölolvastatván, nagy szavakban ábrázolá a hasznót, mely a bucsúlevél kihirdetésére összegyűlendő kereszties hadból a hazára áradand; igéré, hogy a háborút maga intézendí, s alkalmas vezérről is fog gondoskodni. Ulászló, földre szegezett szemmel, szótalanúl hallgatá a sokat ígérő beszédet; de az urak, „kiknek nagy része önhaszonleséstől megmételyezve, az országot martalék gyanánt tekinti vala,“ zajos tetszéssel fogadták a bíbornok előadását. Voltak azonban néhányan, kik a nemzetnek az eláradt belzavarok által fölforgatott állapotába mélyebben betekintvén, hiú reményekkel ámíttatni nem akartak, s a pápai bucsúlevél kihirdetését ellenzették. Ezek közül Telegdy István kincstartó élénken festé a parasztságnak Mátyás halála óta elnyomott, inséges állapotát s a veszélyt, melyet ily körülmények közt egy mindenképen sanyargatott s eltiprott néposztálynak fölfegyverzése az országra s különösen elnyomóira, a nemességre áraszthat, ha eszébe jutna a török ellen fogott fegyvert zsarnok urai ellen fordítani. Javaslá tehát, ha már a fegyverszünetet valóban meg kell szegni, szedessék a bucsúért inkább pénz, melyen zsoldosokat lehessen fizetni. De az előre látó hazafi szózata foganatlanúl hangzott el a nemtelen szenvedélyek zajában¹⁾. A keresztháború 1514-ben ápril 16-kán kihirdettetett, s evvel együtt oly csóva lón elvetve az insége miatt elkeseredett parasztság közé, mely a fogékony anyagban lángra gyúlva, iszonyú vészt hozott a hazára.

A parasztság állapota, a gyöngé kormány alatt eláradt féktelenségek e korszakában valóban nyomorúlt vala. Szabad költözési jogát több rendű törvények védték ugyan; de miután a törvényt, némely záradékainál fogva könnyen ki lehetett játszani, és a parasztság fölött az úriszékeken maguk annak urai bíraskodtak, a törvény nem nyerhetett igazságos

¹⁾ Istvánfy Lib. V, 63.

végrehajtást. Mátyás erőteljes kormánya e törvények szerint a parasztságot sikeresen megvédte ugyan urainak hatalmaskodása ellen; de nagyobb biztosítást a jövőre ő sem adott jogainak. Mihelyt tehát ő szemeit behunyta, vele együtt halt meg az igazság is a parasztra nézve. Ulászló gyáva kormánya alatt a féktelen urak szabadon, büntetés félelme nélkül úzték, zaklatták, nyomorgatták a védetlen jobbágyokat. Az évlapok számtalan példákkal szolgálnak, miképen a birtokos osztály, melynek e korban pénzre még inkább, mint jobbágyi munkára volt szüksége, nem ismert határt követelései-ben, kiméletet fosztogatásaiban; mitől aztán el nem maradhatott a tulajdonát védeni merészkedő jobbágy elleni kegyetlenkedése, s az emberiségnek megsértése még olyanokban is, mikben a természet műveletlen gyermeke sem volt, nem lehetett érzéketlen. Védelmet az elnyomott osztály hasztalan keresett a gyöngé kormány alatt : az oligarchia túlsúlyú hatalma magát a királyt is szűk korlátok közé szorította, s ez gyöngeségében nem birt magának, s a törvénynek tekintélyt szerezni.

Ily körülmények közt a kereszt föl vételére kihirdetett fölhívás nem egyéb volt, mint a parasztság fölszólítása, a tűrhetetlen igából való szabadulásra, s ennek reménye hihetőleg még inkább csábítá a méltatlanul elnyomottakat, mint maga a jutalmúl kitűzött bűnbocsánat. És kevés idő múlva Pest, Fehérvár, Kalocsa, Nagyvárad és más, kivált püspöki székes városok alatt ezerenkint gyűlt a pórság, s vele számos alrendű pap, hogy kuruczczá legyen. E hadak fővezéréül Bakacs érsek a székely születésű Dózsa Györgyöt nevezte ki, ki nem rég Nándorfehérvár alatt egy zsákmányoló török csapat hadnagyát párbajban megölte¹⁾, s most e bajnoki tettének jutalmát, negyven telkes jószágot, arany lánczot, nemesi czímet, elvenni jött föl Budára. Dózsa ápril 30 kán, sz. Zsigmond egyházában vette át a nagy vörös ke-

¹⁾ Tubero : Lib. X. Schwandtnernél II, 329.

1514.

resztel jelölt fehér zászlót. A fővezér a maga helyetteséül Gergely testvérét nevezte ki; alhadnagyokká részint a papok, kik közt Mészáros Lőrincz ceglédi lelkészt, s Barabást nevezik emlékeink, részint más fegyverviselt pórok és szegény nemesek lettek; ezek közül Bagos Ferencz, aszalai Kecskés Tamás, Hosszú Antal s egy pesti polgár Szálores Ambrus nevét ismerjük.

Annak híre, hogy nem úr, hanem egy székely vitéz a kuruczok vezére, még több jobbágyot csalogatott a kuruczok táborába, mely rövid időn csak Pest alatt 40 ezerre szaporodott. Az urak, nemesek azonban nem nézhették közönyösen, hogy jobbágyaik a legnagyobb munka idején a mezőt odahagyva, csoportosan kuruczokká lesznek; és többeket erőszakkal tartottak honn, másokat a nejeikre s gyermekeikre szabott büntetések által akartak kényszeríteni a hazatérésre. Ez számtalan panaszt s nagy ingerültséget szült a kurucz táborban. A király és az érsek ennek hírére meghagyták Dózsának, ne vegyen föl táborába több parasztot, s a már összegyűlteket vezesse Horvátországba, melynek szélein a törökök zsákmányolnak. De a parancs már későn érkezett. Mészáros Lőrincz, Dózsának főtanácsosa, kinek lelkében tán a pórság fölszabadításának eszméje villant föl, s más kurucz papok emelvényekről hirdették, hogy maga a pápai követ eleve pártütőknek címezte leveleiben mindazokat, kik a kereszt fölvetését netalán gátolnák, s lázító beszédekben az urak kiirtását emlégették: az ingerlékeny tömeg, melyhez a nemesség hatalmaskodásairól naponkint újabb hírek érkeznek, nem kívánt egyebet. Dózsa lelkében, midőn a kuruczokat a nemesség ellen egészen a dühösségig fölingerelve látta, új eszmék, új vágyak támadtak, melyeknek létesítésére a szavát már vakon követő pórsereg száma és szelleme reményt is nyújtott. Ő tehát nem késett kitűzni a lázadás zászlaját. És a dühöngő nép szilaj tombolással áradt szét táborából a nemesek lakjaira, azokat feldúlta, lakóikat kegyetlenül leöldöste.

Bakacs érsek elrémült e hírek hallatára s egyházi átokkal sujtá Dózsát és társait, ha a király parancsának engedelmeskedni tovább is vonakodnának. De a kuruczvezér, Lőrincz pap tanácsain indulva, már az átokra sem hajtott. Ő magát a kuruczok fejedelmének nevezvén, a szegény sorsú köznemességet is fölszólítá, hogy a zsarnok urak kiirtására vele egyesüljön; és Száleres Ambrust a Pest alatti táborban néhány ezerrel hátrahagyván, maga a többiekkel a Tisza felé vonúlt. Az országtanács most látta csak át Telegdy intéseinek helyességét, s mindenfelé kapkodott, hogy a naponként növekedő vérszt elfojthassa. Rendeletek mentek a megyékhez s a városokhoz, kelnének föl haladék nélkül, és sietnének Pestre, vagy a fővezérré kinevezett Báthory István temesi gróf alvidéki táborába. Mihelyt pedig Budán, néhány megye zászlóalja összegyűlt, Bornemisza és Tomory Pál Száleres Ambrus táborát megtámadták, s annak részét egy szerencsés csata után kegyelem ígéretével fegyverletételre birták; a többieket szétverték. E győzelem hírére a nemesség több megyében fölbátorodván, a kuruczok apróbb hadait megtámadta s elszélyesztette: így történt Sopronyban, Hevesben, Biharban és Zemplénben. Dózsa látván, hogy a roszul fegyverkezett gyülevész nép, a kisebb számú, de fegyverben gyakorlott s jól fölszerelt nemességnek még nem állhat ellen, mindenekelőtt valamely erősebb várat szándékozott megvenni, melyből aztán munkálatait biztosabban intézhesse. Először Szegedet kísérlé megvívni; de midőn ott a jól elszánczolt, s háromezer halásztól támogatott polgárságot, élethálára ellentállani eltökélve látta, a Tiszán átkelvén, Csanád alá szállott, s az elejébe jött Báthory Istvánt és Csáky Miklós csanádi püspököt megverte s a várat könnyű szerrel elfoglalta. Báthory megsebesülve, csak bajjal tudott Temesvárra menekülni; de Csáky püspök elfogatott és iszonyú kínzások után nyársba vonatott. Szintoly kínzásokkal végeztettek ki a győzedelmök után szerte barangoló kurucz csapatok kezébe esett Telegdy István, Dóczy György és többen

1514.

mások. Emlékeink négyszázra teszik az ily módon elfogott, vagy lakjaikban meglepett urak s nemesek számát, kik valamennyien kínosnál-kínosabb halállal múltak ki.

A kuruczvezér, miután Csanád vidékén a nemesség javait földülta, s kiket belőle kézre keríthetett, megölette, diadala után még merészebbé lőn, czéljait határozottabban kifejté: leveleket küldözgetett szét az országba, melyekben a főpapságra és nemességre szórt szitkok közt nyilván hirdeté, hogy azok kiirtandók, az ország többi lakosainak egyenlő jog és birtok adandó, a vallás ügyének igazgatása egy püspökre bízandó, minden méltóság, maga a királyság is eltörlendő. Csanádról a dühöngő pórsereg Temesvár alá szállott, s azt vívni kezdé. Báthory, Budáról hasztalan sürgetvén segílyt, Szapolyay János erdélyi vajdához folyamodott. Kérte őt, feledkeznék meg régi viszályaikról és siessen a fontos, de roszul ellátott vár s vele a nemesség, és a haza megmentésére. A vajda ezt a legkedvezőbb alkalomnak látván, magának dicsőséget szerezni, a hazát, nemességet lekötelezni s nagyraavagyó terveinek létesítésére utat törni, seregét tüstént megindítá, s az ostrom második hónapjában, a Vaskapun keresztül a már nagy veszélyben forgott vár segedelmére megérkezett. Bortól hevülten, tele a diadal reményével, az érkezőnek pihenést sem engedve, támadta meg őt a kuruczvezér; de sorsa végre elérte őt. A paraszthad, bár számra többszörte nagyobb, egy makacs, vérengző ütközetben megveretett; a csatamezőn s futás közben több ezren hullottak el, sokan a Temes és Béga folyamokba vesztek, Dózsa maga Gergely testvérével s néhány más hadnagygyal együtt elfogatott; Lőrincz pap megmenekült. A győzők első dühökben még azon ártatlan nőket és gyermekeket sem kímélték, kiket a kuruczok, hogy uraik méltatlanságától megóvjanak, magukkal vittek a táborba. Kegyelmet, engesztelődést a győzedelmes nemesség most úgy nem ismert, mint előbb a pórság nem: midőn a mérsárlásba bele fáradt, a vértételek kezdték a haza futottakon szomorú működéseiket.

De sehol sem vetkezett ki a nemesség annyira az emberiség minden érzetéből, iszonyú büntetéseiben kegyetlensége sehol sem volt leleményesebb, mint Szapolyay táborában. Dézsa negyvened magával több napig éhséggel kínoztatott; mert a vajda több napig tanácskozott a hadnagyokkal a foglyok büntetése neméről. És a hosszú tanácskozásnak borzasztó lett eredménye. A kurucz királyt meztelenül izzó vas trónba ültették, tüzes vas koronával megkoronázták, s miután tagjait izzó vas fogókkal megcsipkedték, kiehült ezinkosait uszíták reá, hogy félig sült husából elégítsék ki éhségöket. Valóban méltán kérdi egy történetíró: „melyik részen van e történetben, melyben annyi borzasztó halmoztatott össze, a szilajabb embertelenség?”¹⁾ És e kérdésre már rég megfelelt azon jellemző népmonda, mely szerint Szapolyay valahányszor a misében az úr teste fölmutattatott, ő, a szentséget látni méltatlan, pár perczig mindannyiszor megvakult, s csak két év múlva, anyja és nővére kegyes tettei s imádságai által szabadult meg a csodás büntetéstől.

A kuruczok főhadának megveretése után nem volt nehéz föladat minden más kisebb hadaikat is széjjelszórni. De szintén jól esik olvasni, hogy a győzők több helyt emberiség kimélettel viseltettek az elcsábított tömegek iránt. Egyebek közt Gosztonyi János győri püspök és Sükey Gotthárd pápai kapitány, golyó helyett fűvel, rongyokkal töltött ágyúkból lödöztettek a gyülevész tömegre, és azt minden vérontás nélkül verték széjjel. És így szakadt vége négy hónapi szörnyű dúlongás után a kurucz háborúnak, melyben negyven, mások szerint épen hetvenezer ember hullott el áldozatul²⁾.

¹⁾ Wachsmuth: Aufstände u. Kriege d. Bauern im Mittelalter. Raumer: Histor. Taschenbuch 1834.

²⁾ Istvánfy Lib. V, 65. kövv. és 83. Steph. Taurinus: Stavromachia 1519 scripta. Engel: Monum. Ung. 119 Tubero Lib. X. Schwandtnernél II, 329. kövv. Cuspinianus, Belnél, Adparat. ad Hist. Dec. I, 281. Szerémi György: Magy. Tört. Eml. I, 57. Verancsics u. o. II, 5. kövv. Oklevelek, Katonánál: XVIII. 720. 726. Praynál: Epist. Proc. I,

1514.

A pórlázadás elfojtása után a királyra és Bakacs kardinálra fordult a nemesség haragja : emerre, hogy esztelensége által ő ejtette az országot e veszélybe; a királyra, mivel tétlensége által azt oly nagygyá engedte növekedni. A megyékben gyűléseket tartván, Szapolyayt, mint az ország megmentőjét magasztalásokkal halmozták el, s királylyá emeltetéséről kezdének beszélni, míg ellentben a királyra és az érsekre gáncsokat és szitkokat szórának. A zajlongás több helyt oly fenyegető alakban tünt föl, hogy Bakacs jónak látá megketőztetni Esztergam őrségét; a király s több meghittje pedig tanácsosnak vélé az országgyűlés végéig, mely a pórháború következtében szükségessé vált intézkedések végett október 18-kára kihirdettetett, Budán és környékén táboroztatni ama tízezer csehet, kiket a münsterbergi herczeg a kuruczok ellen, de már későn hozott az országba ¹⁾). Még az országgyűlésre is zajlongva jött fel a nemesség. Kevésben múlt, hogy magát a király életét is nem érte veszély. Egy reggelen a király hálótermének ablakán két golyó repült be, s ágya fölélt furódott a falba. Ulászló, szerencséjére, már nem volt a teremben; szokása szerint kápolnájában hallgatta három miséjét. A merényt a király meghittjei a Szapolyay-pártnak tulajdoníták; s Bakacs, Szathmáry és Bornemisza János sürgették a királyt, ragadná meg az alkalmat, lépne fel szigorú rendszabályokkal a párt ellen, ha nem akarja, hogy az egészen nyakára nőjön. De a gyöngé királynak erre nem volt bátorsága, s eléggé biztosítva hitte magát s gyermekei ügyét azon tanácskozások által, melyek Cuspinianussal és Szidloviczkyval, a császár és a lengyel király követeivel, éppen most folytak ²⁾).

Az országgyűlés gyászos emlékezetű lett a nemzet nagy

88. 90. Ld még Új Magy. Muz. 1857. X. füz. 450. E pórháború bővebb leírását ld az 1841-ki aprili Tudománytárban megjelent értekezésemben.

¹⁾ Jovius : Hist. sui temp. Lib. XIII. Istvánfy Lib. VI, 76.

²⁾ Istvánfy e. h.

tömegére, a jobbágyosztályra. A törvényeket itt a, való, nagy részben bűnös, de éppen mivel egész néposztályról volt a szó, kiméletet igénylő jobbágyok ellen hasonló indulatos-ság és gyűlölet alkotta, minő az úri és nemesi rendnek iménti győzedelmét fertőztette meg. — Bár az uraik ellen fölkelt valamennyi parasztok megérdemlenék a halált, — mond egy törvényezikk — nehogy mégis annyi vér ontassék, s az egész parasztosztály kiirtassék, mely nélkül keveset ér a nemesség, azért csak főbb czinkosai végeztessenek ki; a többiek csak a leölt nemesek vérdíját fizessék, s az okozott kárt térítsék meg, mire ha kell, fegyveres erővel s minden vagyonuk elkobzásával is reászorítandók. Hogy mindazáltal ezen árulásuk emlékezte örök időkre fenmaradjon, s a büntetés utódaikra is kiterjedjen, és késő unokáik is lássák, mily szörnyű bűn uraik ellen föllázadni: mostantól fogva elvesztvén szabad költözési jogukat, földes uraiknak valóságos örökös szolgasággal legyenek alávetve. Minden jobbágy akár telkes, akár zsellér, urának évenként egy arany forint fejadót fizessen; hetenkint egy napot szolgáljon; tizedet és kilenczedet mindennemű termékeitől, évenként minden tíz jobbágy egy hizott sertést, minden jobbágy két lúdat, s hónaponként egy csibét adjon, földes urának. A kúnok és jászok hasonló módon adózzanak a királynak. Paraszt vérből származott pap püspökké, érsekké soha se lehessen; s ha a királytól még is kineveztetnék, tizedet neki senki se fizessen¹⁾.

Ügylátszik, a király ellen is kikeltek a kurucz háború alatti tétlensége miatt az ország rendoi, s Ulászló magát avval mentette, hogy szegénysége által kötve vannak kezei.

Paraszok a
király ellen.

¹⁾ Egyes urak még ezen törvényes intézkedéseknél is tovább mentek. „Ez 1515 esztendőben, — u. m. Verancsics — hogy a kereszties had immár teljességgel leszállott vóna, igen megkegyetlenedének az magyar urak szegénység ellen, sokképen nyomorgatták az keresztieseket. Kenderesy András, Bács megyében nemes ember vas keresztet csináltatott vala, és az jobbágyit az homlokán azzal szífel őket sította.“ Magyar. Tört. Emlékek. Irók III, 12.

1514.

A rendek ennél fogva, „hogy a királyi felség udvara s ügyei kellő állapotba tétessenek,“ azt végezték, hogy minden elzálogosított királyi javak és jövedelmek, városok, bányák, harminczadok, bányahuszadok a királynak azonnal s oly módon adassanak vissza, hogy azok jövedelmeinek fele évenként a rajtok fekvő adósságok lefizetésére fordíttassék. Szapolyai János vajdára nézve azonban, a kurucz háború elfojtása által szerzett érdemeiért, oly kivétel tétetett, hogy az ő kezén lévő zálogok díjának letisztázására a hadi adóból minden telek után 20 denár fordíttassék. Ezentúl pedig a király semmiféle jövedelmét ne vethesse zálogba az országtanács megegyezte nélkül; és hogy e javak s jövedelmek felett semmi kétség se támadhasson, azok ily sorban irattak törvénybe: Buda, Pest, Kassa, Pozsony, Nagy-Szombat, Bártfa, Eperjes, Soprony; továbbá Ó-Buda, Esztergom, Fehérvár, Lőcse, Szakolcza, Szeben és Szeged; valamennyi kúnok és jászok, Visegrád a Csepel és Ros szigetekkel; Körmöcz, Besztercze, Zólyom s a többi bányavárosok; Nagybánya, Huszt az öt várossal és sóbányákkal; Magyar- és Tótország minden harminczadai és sókamarái; Munkács és Diósgyőr; Erdélyben a királyi szászok, minden sóbányák és kamarák, Kolozsvárral; minden huszad, ciment és ötvened; végre Görgény, Töres és Déva várai. — E gyűlésen adta be Verbőczy István, országbírói ítélőmester is hármaskönyvét, melyben az 1507-ki törvény megbízásából az ország minden jogait, intézményeit és törvényes szokásait egybefoglalta. A király arra, miután egy rendi bizottmány által megvizsgáltatott, nov. 19-én kelt okmányában adta ki megerősítését.

1515.

Fejedelmi találkozás
Hainburgban.

Az országgyűlés vége felé a császár és a lengyel király követivel folytatott tanácskozások is bevégeztettek; eredményök az lett, hogy a jövő évi márcziusban Ulászló és Zsigmond királyok Pozsonyba, a császár Hainburgba menjen, s onnan aztán személyesen találkozzanak a fejedelmek. Szapolyai vajda az országgyűlés szétoszlása után mindent ráfordított ugyan, hogy a lengyel királyt e találkozástól visz-

szatartsa; de törekvése nem sikerült. Ulászló s vele gyermekei és az országtanács márczius 18-kán, Zsigmond király egy héttel később érkezett Pozsonyba. A császár, birodalmi ügyek által elfoglalva, Lang Máté gurki püspököt s kardinált küldé oda maga helyett az előleges tanácskozmányokra. De ezek egyességre nem vezettek, s a császár megjelenése többször sürgettetett s bevératni határoztatott. Meghívatott e tanácskozmányokra Szapolyay vajda is; de ő nem akart jelenlenni a gyülekezeten, melyen, mint tudatott, Anna hercegnő is, kinek kezét elnyerni maga hasztalan ügyekezett, eljegyzendő vala. A helyett hadi hírnevét, tekintélyét gyarapítani vágyván, juliusban Török Imre és Paksy Mihály nándorfehérvári bánok társaságában tízezernyi sereggel Szerviába tört, s a Nándorfehérvár és Szendrő közt fekvő Sarnó várát, melynek őrsége a magyar birtokban gyakran pusztít vala, szállotta meg. De hadjárata nem ütött ki szerencsésen. A szendrői basától megtámadtatván, dicsőség helyett kudarczot valla s ágyúinak és táborszereinek elvesztésével kénytelenítetett visszavonulni ¹⁾).

Ekkoron, negyedfél hónapi várakoztatás után, végre a császár is megérkezett, s a királyi testvérekkel Hainburgnál találkozáván, őket magával — bármennyire ellenzé is ezt a magyar országtanács, Bécsbe vitte. Itt, miután a császár Lajos ifj. magyar királyt a maga fiának fogadta, s a birodalomban császári helyettesül nevezte, a pozsonyi munkálatok nyomán, jul. 22-kén a következő szerződés kötöttet : Anna hercegnő, Ulászló leánya, a császár valamelyik unokájának, Ferdinándnak vagy az idősb Károlynak 1 év lefolyta alatt eljegyeztessék; mi ha meg nem történnék, az aggastyán Miksa császár maga veondi nőül a 12 éves hercegnőt, különben neki 300 ezer aranyat fizet bánatpénzül. Lajos ifjabb magyar király Mária hercegnővel, a császár unokájával

---

¹⁾ Istvánfy Lib. VI, 80. Verancsics Magy. Kron. Történelmi Eml. II, 13.

1515.

jegyeztetik el. Mind a két királyleány jegyajándoka külön 200 ezer aranyban határozott meg, úgy azonban, hogy azt egyik fél se fizesse le, hanem a két hölgy az e végre kitűzött uradalmakból évenként 25 ezer aranyat húzzon. Egy titkos pontban biztosított a két fejedelmi ház kölcsönös örökösödése, ha az egyik vagy másik meghalna, Magyar-, Cseh- és Osztrákországokban; különösen kikötöttet pedig Anna hercegnő leendő férjének örökösödése Lajos halála esetére Magyarországon. Az eljegyzés Lajos és Mária közt még azon napon végrehajtott Bakacs kardinál által¹⁾.

Míg ekként Miksa császár a maga fejedelmi házát e szerződés által Európában első hatalmassággá emelte, s vele együtt a magyar udvari párt diadalát ülte, János vajda pártja sem maradt munkálatlan. Sikerült neki a maga részére nyerni Perényi Imre nádort, ki különben is köszvényben szenvedő, Bécsbe sem ment át a többi urakkal. Ő, tudomására jutván a házassági és örökösödési szerződésnek, magát Pozsony utcáin zselyeszékben körülhordoztatván, a bécsi végzéseknél az ország rendei nevében nyilvánosan ellenmondott. E tény eleinte nagy aggodalmat ébresztett ugyan a fejedelmekben; de utóbb megszűnt veszedelmes lenni. Siklós birtoka, melyet Ulászlótól —, s a hercegi cím, melyet a császártól nyert, nemsokára meghűtötte Perényi tüzes hazafiúságát: aláírt mindent, mi tőle kívántatott, de — mintha az mentségül szolgálhatna — csak mint magános főnemes, nem mint nádor, mely tiszténél fogva kénytelennek érzé magát az országról annak megegyezte nélkül kötött szerződést azután is ellenzeni²⁾. — Borbála, Zsigmond

¹⁾ Magyar Történelmi Eml. I-ső oszt. Okmányok I, 54. Kollár Auctar. Dipl. 282. Diar. Cuspiniani, Frehernél: II. 587. 672. Cuspinian: De Congressu Maximiliani stb. Belnél: Adparat. ad Hist. Hung. Dec. I, 282. Egy lengyel naplója Engelnél: Actenmässige Skitze stb. e. h. 329. Istvánfy Lib. VI, 77.

²⁾ Istvánfy Lib. VI, 79. Miksa levele a siklósi hercegi címről Katonánál XIX, 48.

király neje, még az 1515-ki október 2-kán meghalt¹⁾, s benne János vajda Zsigmondnál utolsó támaszát is elvesztette. Hasztalan folyamodott aztán hozzá Szapolyay az udvari párt ellen; Zsigmond őt e helyett engedelmességre és tisztének pontos teljesítésére intette, s figyelmét tőle egészen megvonta²⁾. 1516.

A királynak Bécsből hazatérte után Szelim szultántól a fegyverszünet meghosszabbítása végett Budára követek érkeztek. De a pápa, kinek véleménye, mivel a török háborúra pénzsegélyt ígért s küldött is néhány ezer aranyat, ez iránt kikérte, az európai fejedelmektől ígért segély reményében ellenzé a békekötést³⁾. Míg aztán ezen ügy Rómában s az országtanácsban tárgyalatott, Ulászló súlyosan megbetegedett. Halálos ágyán kiskorú fiának gyámjául Bakacs Tamást, Bornemisza Jánost és nővérétől unokaöccsét György brandenburgi határgrófot, rendelte. Pár nappal halála előtt, mind gyermekeit, mind a gyámokat a császár és a lengyel király védelmébe s pártfogásába ajánlotta⁴⁾. Meghalt 1516-ban márczius 13-kán. Eltemettetett Székes-Fehérvárott. Ulászló halála.

¹⁾ Jodocus Decius, Wagnernál Anal. Scep. III, 128.

²⁾ Engel : Actenmässige Skitze stb. e. h. 344.

³⁾ Leo pápa lev. Praynál : Epist. Proc. I, 109.

⁴⁾ A császárhoz írt német levele. Datum Ofen Eritags vor Gregori a. d. 1516. A császári titkos levélt. ered. . . . So got der allmechtig vns von diser welt erfordert, vnd mit tode verschiden, so beuelhen wir Ewrer Maiestet erstlich vnser sele, vnd darnach Kunig Ludwigen vnsern liebsten Son, den wir zuuor auch beuolhen. Vnd wo Ewer Maiestet von Ime oder denen, die wir seiner Lieb versorgen Zugeben, vnd ditz vnser letzt schreiben vnd willen Ewer Lieb zu behendigen vnd eröffnen, angerueffen, vnd ersuecht, Ewer Maiestet wellen Sy in nötten nicht verlassen, sondern . . . Inen in allen gebrechen hilfflich, fürderlich vnd beystendig sein stb

MÁSODIK FEJEZET.

II. Lajos országlata 1516—1526.

I.

1516.

A kiskorú király gyámjai.

Ulászló eltakarítottatása után fia, a már 1508-ban megkoronázott, tíz éves II. Lajos ült a királyi székbe. Mátyásnak 1485-ki törvénykönyve a király kiskorúsága esetében az ország nádorát rendelé a koronaörökös gyámjává s az ország kormányában helyettesévé; minthogy pedig Ulászló más gyámokat rendelvén, e törvénytől eltért, s a vén és beteges Perényi nádor magát a kormányra különben is erőtlennek érzé: az új gyámok törvényesítése, s a kormányhatalom gyakorlatának elintézése végett, ápril 24-kére (1516) Rákosra országgyűlés hirdettetett.

A nemesek nagy számmal, mintegy háromezeren jelentek meg a Rákoson, mert Szapolyay János vajdának s pártjának, melyhez a nemesség nagyobb része tartozott, az volt terve, hogy miután a gyámok közt, ellenére az 1508-ki törvénynek, külföldi (György brandenburgi herczeg) is találta-tik, azokat kormányzóként elismerni nem lehet: Lajos kiskorúságának idejére oly hatalommal ellátandó kormányzó választassék, mint minő Hunyady János volt V. László idejében; e kormányzó pedig János vajda legyen. De Bakacs cardinal-érsek és gyámtársa Bornemisza szintén nem maradtak tétlenek, hogy a gyámsággal a kormányhatalmat is egyeshessék kezeikben. Perényi nádor s az urak nagyobb részének pártolását megnyervén, azon reményben, hogy a nemesség, a hosszabb várakozást szokása szerint megunván, majd elszéledend, a helyett, hogy a Rákosra lementek volna, Budán tarták tanácskozásait, leizenvén a nemességnek és Szapolyaynak, — ki Budán Bornemisza cseleitől tartva, a ne-

mességgel szintén a Rákoson maradt, — hogy mielőtt a gyámság és a kormány ügyeiről véglegesen intézkednének, további bonyodalmak mellőzése végett, be kell várniok a császár és a lengyel király követeit, mint a kiknek pártfogásába ajánlotta fiát a boldogult király. Most azonban, úgylátszik, Szapolyay erszénye kitartóbbá tette a nemességet, s az még a Rákoson tanyázott sátrai alatt, midőn végre a császár részéről Herberstein Zsigmond és Baroni Endre, a lengyel király részéről pedig Szidloviczky kancellár és Laszkó János gneznai érsek követekül Budára megérkeztek. E követek egyező akarattal azt sürgették, hogy küldőiknek, a császárnak és a lengyel királynak, mint a gyermek-király főgyámjainak szintén engedtséék befolyás Lajos nevelésére szintúgy, mint az ország kormányára, melyet azok az országtanácsban üléssel és szavazattal birandó két-két biztosuk által gyakoroljanak; nem ellenzván egyébiránt, hogy a kormány ügyeit hat tagból álló országos bizottmány igazgassa. A követek ezen kívánatát az országtanács azon indítvánnyal együtt tudatá a Rákoson tanyázó nemességgel, hogy ama bizottmányba Bakacs érsek, Szathmáry György püspök, Perényi nádor, Szapolyay vajda, Péter bazini gróf és Buzlay Mózes volnának fölveendők.

De János vajda nem akart tagjává lenni oly bizottmánynak, melyben tán mindig elszigetelve állana véleményével. A nemesség tehát az indítványt visszavetette és zajosan vitatta, hogy a gyámságból a törvény szerint minden idegenek kizárandók, az ország igazgatása pedig egy kormányzóra bízandó. Az udvari párt látván, hogy a nemességgel mindaddig nem fog boldogúlni, míg az a Rákoson Szapolyay korlátlan befolyása alatt létezik, a király nevében rendeletet küld vala a Rákosra, mely szerint az országgyűlés Budára tétetett át, s a nemesség felszólíttatott, hogy ott fegyvertelenül jelenjen meg. A nemesség engedett ugyan a felhívásnak; de fegyvereit letenni nem akarta, s midőn e miatt a vár kapuit elzárva találta, azokat ostromlani kezdé. Azonban Tomory Pál várparancsnok néhány ágyúlövése, s a kapu alatt

1516.

megjelenő őrség kirohanási készülete oly zavart hozott elő, hogy a dobogó hídra tolakodott s onnan most szabadúlni vágyó nemesség közt, hogy többen az árokba hulltak.

A nemesség e kudarcz után csendesen letelepedett a vár alján; Szapolyay pedig értesülvén, hogy az országtanácsban őt árulással vádoló s elfogatását szükségesnek vitéző szövegök emelkedtek, nem tartá tanácsosnak tovább is dacolni az urakkal, s a királyhoz intézett levelében kijelentvén, hogy fontos ügyek tartományába szőlítják, 600 lovasa kíséretében Erdélybe boszúsan vissza rohogott. Szapolyayval együtt, úgylátszik, pártjának legtevékenyebb izgatói is távoztak, vagy megfélemlettek, mert a nemesség ellenzése azután nem tartott sokáig, s végre oly határozat alakult, hogy sem külföldi gyámok, sem kormányzó nem szükségesek a király mellett; annak további neveltetését Bakacs és Bornemisza befolyásával vezesse, kit az legközelebb illet, nagybátyja György határgróf, az országot pedig a király nevében igazgassa az országtanács. A kanczellárságot Szathmáry folytassa. Szapolyay János kárpótlásul megíhúsult reményeiért Perényi Imre nádor mellé koronáőrnek választatott¹⁾. Csehországba Szalkay László püspök és Ráskay Balázs követekül küldettek, bírnák reá a cseh rendeket, hogy ők is egy bizottmányt küldenének Budára, mely a király oldala mellől intézné ügyeiket. De a csehek, morvák, bár egyébiránt Miksa császár és Zsigmond király főgyámságát elismerni hajlandók, czélszerűbbnek látták, Prágában alkotniok egy kormánytanácsot, mely országukat Lajos felnőttéig igazgatná. A rendek végre a határszéli várak erősítésére, melyek közül a törökök Jaiczát, Knint, Klisszát és Scardonát gyakran háborgatták, s bár kisebb erővel, jelenleg is körülzárolva tarták²⁾, még némi pénzsegélyt is rendeltek adóul szedetni.

¹⁾ Brutus elbeszélése szerint Praynál : Annal. V. Istvánfy Lib. VI, 83. Dubravius Hist. Boem. Lib. XXXIII, 336. Kovachich : Suppl. ad Vest. Com. II, 360. 395.

²⁾ A pápa levelei Katonánál XIX, 16. kövv.

Általában az udvari pártnak oly meglepődésére szakadt vége a gyűlésnek, hogy Bakacs május utolsó tizedében dicsekedve írhatta az ország állapota felől aggódo X. Leo pápának, miképen a gyűlés teljes békében oszlott széjjel ¹⁾. 1516.

A törökökkel való béke tárgyában, mely iránt Szelim szultán még Ulászlóhoz a múlt évben küldött volt követet, a pápának e békétöli ellenszenve, s a keresztény fejedelmek segedelmével biztató ígéretei miatt semmi sem határozottatott. Szelim, kinek az egyiptomi szultánnal súlyos háborúja támadt, a magyarok részéről a béke biztosítását ohajtván, öket annak elfogadására az által akarta szorítani, hogy 1516 tavaszán Jaiczát, s a többi nevezett várakat a bosnyai beglerbég által háborgattatá; egyszersmind pedig májusban újabb követet is küldött Budára a béke meghosszabbítása végett. A magyar kormány, bár éreznie kellett, hogy komolyabb háború a török részéről vesztére lenne az országnak, még sem tudta magát mire határozni, s Bakacs érsek ismét a pápa véleményét, tanácsát kérte ki sebes futár által, a követet ideiglen letartóztatván. A pápa válasza ²⁾ most is akként hangzott, hogy miután a keresztény fejedelmeknél szünet nélkül működik Magyarország megsegíttetése iránt, s van is reménye azt végre kieszközölnie, a magyarok hosszabb békét ne kötnének a törökkel. S így lön, hogy a szultán követe csak egy évi fegyverszünettel eresztetett haza. Szelim e miatt boszús, Bélay Barnabást, kit még Ulászló küldött volt hozzá, inkább kémnek, mint követnek tartván, egyiptomi hadjáratára is magával hurezolta ³⁾.

¹⁾ U. o. 25.

²⁾ U. o. 26.

³⁾ Istvánfy Lib. VI, 87. és Verancsics: Magy. Tört. Eml. Írók III, 14. Említi ezt Schepper Cornel is, utóbb I. Ferdinánd követe a portához, de azon tévedéssel, hogy Bélay a perzsa hadjáratra vitetett, holott ez 1515-ben már be volt végezve, s 1516-ban az egyiptomi szultán ellen viselt háborút Szelim. Gévy Urkund. u. Actenstücke zur Gesch. der Verhältnisse zwischen Oesterreich, Ungarn und der Pforte im XVI. und XVII. Jahrh. I. 58.

1517.

Fejtelenség
s pártzajlon-
gás.

Az urak Magyarországon vígan valának: kényők-kedvők töltésében alig létezett más korlát a gyöngye kormány alatt, mint mindenkinek saját erkölcsi érzete. A pártviszályoknak, féktelenségnek, gyöngébbek elnyomásának tágas tér nyílt; a közjövedelmeket, a kir. kincstárt, ki szerét tehette, jó martalék gyanánt fosztogatta. Az önkényben, rablásban nem ritkán maguk a törvények őrei, az ország igazgatói adták a példát. Bakacs kardinálnak legfőbb gondja volt a kincs- és jószágyszerzés, hogy magával együtt szegény származású testvéreit, kiknek maradékai aztán előnevökről Erdődyeknek hívtak, gazdag urakká tegye. Ez évben is panaszosan járultak a király elébe a szász székek követői, hogy egyházaik dekánjait megfosztotta eddig gyakorlott egyházi hatóságuktól, s egyenesen maga alá vetette őket, kétségkívül nem más okból, mint hogy a szorgalmas szász nép tizedei is pénztárába folyjanak¹⁾. Szathmáry kanczellár oda törekedett legbuzgóbban, hogy Szapolyay János hatalmát korlátolja, s e végett nem szűnt meg fárasztani leveleivel Zsigmond lengyel királyt²⁾. A Thurzó testvérek, György és Elek, mint kamaragrófok, s az Ulászlótól nyert beszercei olvasztó huták tulajdonosai, Elek e fölött Szathmáry sógora, évenként tömérdek ezüstöt vittek ki a rézérczel, — melynek bányáit a Fugger tőzsér-házzal haszonbérben tartották, — a nélkül hogy abból bármi kárpótlást adtak volna a kir. kincstárnak³⁾. Az öreg Bornemisza a közjövedelmek hűtlen kezelésével moeskolta be kezzeit⁴⁾.

Legártalmasabb volt hatása a király harmadik gyám-

¹⁾ Ld a szászok követségének panaszait Katonánál XIX, 29. 33. és Bakacs végrendeletét u. o. 46.

²⁾ Engelnél: *Gesch. d. Ungr. R.* III, 2, 190 *) alatt.

³⁾ E nagyszerű kincstárablásról, melyet a Thurzók a Fuggerekkel üztek, alább leend még szó.

⁴⁾ Császár M. naplója, Horvát Istvánnál: *Verbóczy Emlékeztében.*

jának s tulajdonképeni nevelőjének, György örgrófnak, ki miután a Corvin János özvegyével, Frangepán Beatrixsal nyert javakat ennek halála után jobbára eltékozolta, most, mint a király nagybátyja s gyámja, határtalan kénvadászatában a közjövédelmeket pazarlá, mennyire hozzájuk férhetett; s mi legkárosabb volt, a minden komolyabb foglalkodástól, minden tanulástól elvont királyi gyermek kedélyébe is beszivárogtatá a maga kéjszomját, könnyelműségét s pazarlási hajlamát, egyetlen gondja lévén, miként tölthesse királyi öcsésével mennél vígabban, mennél zajosabb mulatságok közt napjait ¹⁾. „Bár a király udvara nagyon szegény — így írt a gróf 1518-ban egy barátjához — mégis vígan töltém vele a farsangot, hadd lássák a komoly urak, miképen mi az udvarban még nem haltunk meg. Először is Stiebicz és Zettericz hatszor derekasan vívtak egymással. Azután én és Krabat lovon csaptunk össze; ha Krabat ördög, én vad ember valék, — míg az ördög végre lováról lepottyanva, arcra esett. A király is igen jól lovagolt; a város minden hölgyei s népei is jelen voltak. Utóbb a király s más urak a tobort (tánczot) járták; én tizenhatszad magammal álarczosan jelentem meg, mindnyájan rövid köpenyben, hegyes orrú, vörös cipőkben, mint hajdan divatozott; az öreg atyus faczipőben, bottal kezeiben két különös tánczot járt el“ stb ²⁾. A gróf jobbára ilyféle mulatságok s vendégségek intézésén törte fejét; s a királyi gyermekben, ki eddigelé testi gyöngesége miatt tanulásra nem igen szoríttatott, nem is fejlődhetett ki a hajlam komolyabb foglalkodásra. Szathmáry kanczellár azt írta ugyan 1517 tavaszán Zsigmond lengyel királynak, hogy Lajos, testére nézve napról-napra izmosodik, a tanulásban is előhalad, hogy mit eddig elmulasztott, szorgalommal pótolni látszassék ³⁾),“ de György grófnak imént

1517.

A királyi
gyám.¹⁾ Dubravius : Hist. Boiem. Lib. 33, 308.²⁾ Spiess : Aufklärungen 60.³⁾ Engel : Gesch. d. U. R. 194.

1517.

idézett későbbi levele, s magának a felserdült királynak életmódja s tulajdonai egyáltalában nem mutatnak arra, hogy a testgyakorlaton kívül, — miben Lajos kitűnt, — magas hivatásához illő komolyabb foglalkodással töltötte volna gyermeksege éveit ¹⁾.

Viszonyok a
törökkel.

Szelim szultán szyriai s egyiptomi háborújával elfoglalva, 1517-ben újra meghosszabbíttatni kívánta a békét Magyarországgal; de mivel X. Leo pápa a keresztény népek s fejedelmek egy közönséges hadjáratát tervezé, s e végett a keresztényeknek öt évre közbékét parancsolt, a magyar országtanács most sem sietett megragadni az alkalmat egy állandóbb béke megalapítására. A szultán e miatt megboszankodván, a zvorniki basa, Musztafa bég által Jaiczát ostrom alá vétette. A magyar országtanács, hogy a veszélyben forgó fontos várat megsegíttethesse, a szükséges költségek megszerzése végett május 3-kára országgyűlést hirdetett ²⁾. A császár, s a lengyel király e gyűlésen követek által ismét oda törekedtek, hogy főgyámi tisztöket, melyet a cseh-morva rendek már elismertek, a magyarokkal is elismertessék ³⁾. De a nemességnek sem az adó, sem a gyámság kérdésével nem volt kedve foglalkodni, s úgylátszik, minden végzés nélkül oszlott szét ⁴⁾. Az országtanács aztán a városokat adóztatta meg ⁵⁾, s némely királyi várakat zálogosított el, hogy Beriszló Péter horvátországi bánnak Jaicza felszabadítására némi segélyt küldhessen. A bán aztán meg is felelt tisztének: öcsésével Ferenczczel és Zrínyi Miklóssal a törököket Jaicza alól elűzte, vezéroket Musztafa béget megölte ⁶⁾.

¹⁾ A Szathmáry oldala mellett Oláh Miklóssal kir. titkárrá lett Balbi Jeromos helyében 1516-ban az erdélyi származású Piso Jakab lett Lajos tanítója.

²⁾ Pray : Epist. Proc. I, 121. Annal. R. H, V, 26.

³⁾ Katonánál XIX, 58.

⁴⁾ Szapolyay lev. Báthoryhoz u. o. 72.

⁵⁾ Wagner : Annal. Scepus. II, 136.

⁶⁾ Hammer : Gesch. d. Osm. R. I, 795.

A pápa 1518 elején egy hadi tervet közlött Lajos királylyal, mely szerint a keresztény fejedelmek ez év nyarán több oldalról egyszerre, közös erővel támadnák meg a törököt; s felhívta őt, vizsgáltatná meg azt tanácsában, s közölné vele észrevételeit, ha Magyarország részéről abban tannémi módosítások volnának teendők¹⁾. A kormánytanács hihetőleg nagy örömmel fogadta a közlést, mert épen e tájban érkezett tudósítás Bélay Barnabástól, élénken ábrázoló a veszedelmet, melylyel a béke megtagadása által felboszantott s Egyiptomban és Szyriában győzedelmes Szelim az országot fenyegeti²⁾. Értesítése annál nagyobb benyomást tett az országtanácsra, minthogy a törökök Jaiczát valóban ismét körül táborolták s vívni kezdék. De a pártviszályok közt egységet nem lehetett eszközteni a kétszer is összegyűjtött s mindig eredménytelenül széteszlott országos tanácsban. Végre az összes országgyűlés hirdettetett ki Sz. György napjára. Szapolyay vajda külön felszólíttatott, jelenne meg ő is felekezetével, de ne mint szokott, egész haddal, hanem csak illő kísérettel, s az ország javát eszközteni törekvő szándokkal³⁾. De Szapolyay akképen válaszolt, hogy Budán mindaddig nem fog megjelenni, míg a király szívét egészen elfoglalt Bornemisza János Buda várának kapitány-ságából le nem tétetik, s a fontos tisztség másra nem bízatik, hogy, úgymond, a királyhoz ő is szabadabban közeledhessék. Szapolyay ebben Perényi Ferencz váradi s Várday Ferencz erdélyi püspököket s Báthory István temesi grófot is a maga részére nyervén, ígéretet vőn a kormányparttól, hogy kíván-

¹⁾ Pray : Annal. V, 31. Katona e. h. 63. kövv.

²⁾ Verancsics : Magy. Tört. Eml. Írók, III, 14. azt állítja ugyan, hogy Bélay 1518 jött haza; de Verancsics időszámítása teli van hibákkal. Istvánfy szerint, de úgylátszik, szintén hibásan, Bélay 1519-ben tért meg Lib. VI, 87.

³⁾ Lajos lev. marc. 14-ről Praynál : Prior. Auran. 71. Katonánál e. h. 67.

1518.

sága teljesíteni fog¹⁾; minek következtében megjelent ugyan, de oly szándékkal, hogy kormányzóvá választatása iránt még egy kísérletet tegyen.

A gyámok előtt, úgylátszik, nem maradt titokban a vajda e szándoka, s hogy azt könnyebben meghiúsíthassák, a császártól, s a pápától is kieszközölték, hogy a gyűlésre követeket küldjenek. A császárt ismét Herberstein, a pápát Schönberger Miklós, domokos barát képviselte, ki már az év elején az említett hadjárat tervvel jött volt Budára. A gyűlésen mindenekelőtt az adó kérdése hozatott szőnyegre, mert a kincstár oly üres volt, hogy a király, azaz kormánytanácsa még a gyűlés megnyitása előtt kénytelen volt Eperjes városát világos törvény ellenére, elzálogosítani Perényi Imre nádornak, hogy az ostrommal szorongatott Jaiczát némileg megsegíthesse²⁾. A kormánytanács egy arany frtot kívánt minden telekre kivettetni. A nemesség azonban ellenveté, hogy az elnyomorgatott jobbágyság e terhet most nem bírja meg, s csak fél forintot akart kivettetni; de azt is csak úgy, hogy a kormánytanács, melynek rosz gazdálkodása, s a közpénzek könnyelmű eltékozlása miatt hevesen kikelt, némely elejébe adandó szabályok megtartását esküvel fogadja; mire ismét az urak nem akartak reáállni.

A nemesség panasza, hogy a kormány élén álló urak, saját meggazdagodásuk után járva, az ország javát elhanyagolják, a törvényeket megsértik, nem volt ugyan alaptalan, mint egyebek közt Eperjesnek zálogba vetése is tanúsítja; de úgylátszik, e vádak most különösen azért emeltettek a kormánytanács ellen, hogy egy teljes hatalmú kormányzó választatásának szüksége indokoltassék; mert időközben e kérdés is nagy hévvel hozatott szőnyegre. A pápai követ

¹⁾ Szapolyay lev. Báthoryhoz marc. 31-ről u. o.

²⁾ Pray: Epist. Proc. I. 202. Ezen ide tartozó okmány hibásan tétetik 1526-ra. Herberstein csász. követ naplója Kovachichnál: Sammlung ungedr. Schriften I, 166. kövv.

maga is pártolta a kormányzó választását, úgy mindazáltal, hogy a pápától függjön, ki szintén igényt tartott a főgyám-ságra. De a császár követei, az urak nagyobb részétől támogatva, azt egyáltalában ellenzik, s hogy a kérdést kettévág-ják, elég meggondolatlanok valának kijelenteni, hogy kül-dőjök, a császár 4000 gyalog, s 500 lovas fegyverest készen tart az osztrák határszéleken a király segedelmére, ha a vajda pártja kormányzót akarna reá feltolni. A nemesség ezt megértvén, hevesen kikelt az országgyűlés szabadságá-nak e sérelme ellen, s miután végzést alkotott, mely szerint a jövő július 15-kén Tolnán egy újabb minden külbefolyás-tól ment gyűlés tartatnék, zajlongva oszlott széjjel. Az or-szágtanács azonban számszerint 10 püspök, 3 prépost s 30 főnemes, a veszélyben forgó Jaicza, s a többi végvárok meg-segállását multhatatlanul szükségesnek érezvén, a tanácskozást még azután is folytatta, s az egy arany forintnyi adót s be-szedésének módját elhatározta, „remélvén, u. m. a végzés, hogy ezen, a közveszély elkerülése végett tett intézkedéshez a nemesség is hozzájáruland“. Végeztetett ezenkívül, hogy az urak zászlóaljaikat jul. 2-ig a fenyegetett végekre küld-jék; a király pedig a fontosabb ügyeket, a nagyobb egyházi s világi hivatalok betöltését, követek kiküldését s külköve-tek fogadását ne egyes főtisztekkel, hanem az egész ország-tanácssal intézze ol, mi végett ez hetenként háromszor tartson gyűlést¹⁾. E rendelet, úgylátszik, egyenesen Szath-máry kancellárt sujtotta, ki önfejétől szeretett intézkedni, s egyebek közt még a gyűlés előtt is oly önhittséget árult el a lengyel kormányhoz írt egy levelében, mely által azt egy követ küldésére szólítá fel, hogy nem átallná írni, mi-képen a követnek csak egyszerű megbízás volna adandó, az utasítást pedig, mely szerint eljárnia kellend, Budán fogja vehetni. Az urak e rendelete boszantá-e fel annyira, vagy a beállandó nehéz idők sejtelme félemlíté meg Szathmáryt?

¹⁾ Kovachich : Suppl. ad Vest. Com. 398. kövv.

1513.

— annyi bizonyos, hogy a gyűlés után kancellári tisztét is letette, mely aztán Szalkay László váci püspökre ruháztatott.

Az urak említett rendeletei kétségkívül igen hasznosak, célszerűek valának; de, szokás szerint, most is jobbára papíron maradtak. Mihelyt a gyűlés szétoszlott, a zászlóaljok kiállításáról többé senki, vagy csak igen kevesen gondoskodtak; az adó beszédését pedig a király még jul. 15.-én kelt levelében is hasztalan sürgette; „pedig a végvárok és határszélek mind súlyosabb veszélybe estek; mert a végvárok fizetetlen kapitányai azokat elhagyni fenyegetődzének, ha ellátatásukról mennél előbb nem lesz gondoskodva¹⁾“. A hazának a közjóról megfélekedett, önzéstől elkorcsult fiai vakon rohantak a veszély felé, mely a hazát s vele együtt magukat is nemsokára elnyelendő vala. „Istenem, — úgymond Herberstein, a császárnak e romlottságot szemmel látó követe — mily nagy fényűzés, sőt igazabban, mily kevély nagyralátás uralkodott akkoron Magyarországon! A főpapok és főnemések nagy kíséretekkel, aranytól, ezüsttől fődve, trombitaszóval jelentek meg az udvarnál; — királyuk pedig a mindennapi szükségletekben is hiányt szenvedett. . . . Úgylátszik, ez sokáig nem tarthat így²⁾“.

E végromlás elhárítását tette feladatává a nemesség tolnai gyűlése. „Minden ország — mondják az itt összegyűlt rendek — két eszköz által igazgattatik és tartatik fen: törvény és fegyver által. A hazában ez idő szerint mind a kettő hiányzik; s ez oka, hogy a török számtalan országlakost örök szolgaságra foglyul vitt el, Bogács és Jászó végvárok elvesztek, és az azon részeken még egyedül fenálló Jaicza s Bányaluka is elvesz, ha őrséggel s eleséggel idején el nem láttatik. Ha pedig egyszer Jaicza az ellenség hatalmába esik, vége lesz nem sokára Tótországnak, vége Valkónak és

¹⁾ Kovachich : Suppl. ad Vest. Com. 396.

²⁾ Herberstein, Kovachichnál e. h.

Pozsegának; ezek veszedelme pedig az egész országot maga után vonandja. . . . Nehogy tehát a még fennlévő végvárok is elveszzenek végeztetett, hogy az urak és megyék zászlóaljai minden haladék nélkül leküldessenek; a jaiczai őrség kétszáz fegyveressel szaporíttassék és élelmi szerekkel kellőleg ellátassék. A jövő sz. Mihály napra Bácscon mind az egyházi s világi urak, mind a nemesek összesen fegyverben jelenjenek meg, minden húsz jobbágy után egy fegyveres lovast hozván magukkal. De jelenjen meg a király is dandára élén, mely hogy kellő számban kiállíttathassék, az egész országban, minden kivétel nélkül, telkenként fél arany frt adó a gyűlés után mindjárt hajtassék be; a kincstárnok pedig hittel köteleztessék, hogy ezen adót egyedül a végvárok ellátására, s a királyi és tiszti banderiumok fölkészítésére fordítandja, s arról a bácsi gyűlésen számot adand. A Bácscon összegyűlendő rendek köteleességében álland a királyi jövedelmek igazgatása, s az elzálogosítottak kiváltása iránt is akként intézkedni, hogy a különben is elnyomott jobbágyságot újabb rendkívüli adókkal terhelni ne kelljen. Végre a pápához, a császárhoz, s a lengyel királyhoz segély sürgetése végett követek küldessenek ¹⁾.”

A király és az országtanács ezen üdvös rendeletektől nem tagadhatta meg megerősítését ²⁾, s megegyezését abban, hogy a ritka szónoki tehetségű Ártándy Pál és Kenderesy Mihály, a rendektől vett utasításuk szerint követi útjokra Zsigmond lengyel királyhoz haladék nélkül meginduljanak ³⁾. A bácsi gyűlésre mindazáltal sem a király, sem az urak többsége nem jelent meg. A kik összegyűltek, kétségkívül jobb, önzetlenebb hazafiak, azon jámbor reménynyel s öntagadásal fogtak ismét újabb törvények alkotásának hálátlan munkájához, hogy mi eddig nem történt, ezeknek mégis lesz tán

¹⁾ Kovachich : Vest. Com. 466.

²⁾ U. o. Suppl. ad Vest. Com. II, 420.

³⁾ U. o. 421.

1518.

némi eredménye. E törvényeket olvasva, lehetetlen el nem szomorodni a hazafinak; oly mély süllyedésben, oly nagy romlottságban tűntetik azok elő ama nemzedéket, hogy a szorongó szív kénytelen felkiáltani: valóban megérdemlette, hogy Mohácsnál sírját találja! „Eddigelé — így kezdődik e gyűlés végzeménye — sokszor sok jó és üdvös törvények alkottattak, melyek az ország javát, békés állapotát s ő fel-sege országlásának gyarapodását illették. De mivel soha meg nem tartattak, soha végre nem hajtattak, mind haszontalanok maradtak. Számptalan végvár elveszett. A többiek falai rommá dőltek. A belviszályokban egymás öldöklése által elvezettek, vagy az ellenség által fogolyként elhajtottak sokasága megszámlálhatatlan. A királyi felségnek számos ízben nyújtott pénzsegély hasztalanul veszett el. Szóval, az ország, s a köztársaság minden ügye, legyen az a honvédelemre, vagy igazságszolgáltatásra vonatkozó, minden a legzavar-
tább s rendetlenebb állapotba jutott.“ A kincstartók a közpénzekről évek óta nem számoltak. Szalkay váci püspök s fél év óta kancellár, két esztendei számadással maradt hát-ralékban. Pedig az időnként megajánlott adón kívül alig maradt már fel egyéb közjövedelem, minden egyéb magáno-soknál zálogba lévén vetve. A trencsényi harminczadot, Szakolczát s Nagyszombatot Szapolyay János, Sopronyt bi-zonyos Gyuricsko, Esztergamot az érsek, Szegedet, Szebent, Eperjest a nádor, Sempte és Csókakő várát Kanizsay László, Diósgyőrt Both Endre özvegye, Csepel szigetét Szalkay püspök, Munkácsot az erdélyi püspök, Husztot a mármaros-i sókamarákkal Perényi Gábor, Holics várát Czobor Imre, Gesztes várát Somy Gáspár, Tenyőt More László, Zsámbo-kot, Keszit a hozzájuk tartozókkal Buzlay Mózes főudvar-mester, Németujvárt János Jakab orvos, Sz. Gált és Németit a löveldi Karthausiak, Mezőkövesdet Kasztellánfy György fiai, a pozsonyi harminczadot Sárkány Ambrus és társai, a budai harminczadot ugyanaz és Keserű István, a tótországi harminczadot Széchy Tamás és Gyulay János, a kassai har-

minezadot a kassai polgárok, az erdélyi huszadot Mihály és Felix flórenczi kereskedők, a körmöczy kamarát Thurzó György, Ó-Budát Barber István, Szalmár várát Podmaniczky János stb. birták zálogban. Ezt tudva, méltán kérdezhetni: miből tarthatá fen tehát a király a maga udvarát, a királyi dandárt, a tiszti zászlóaljokat, a végvárat s azok őrsegeit, ha még az időnként megajánlott csekély adó is hűtlennül, vagy legalább könnyelműen, gondatlanul kezeltetett?

A bácsi rendek tisztán látták, hogy a közdolgok ily állapotban tovább nem maradhatnak, s épen azon hit, hogy erről mindenki meg van győződve, adott nekik reményt, hogy újabb rendelkezéseik annyi süketlen törvények után valahára mégis csak fogamatot nyernek. E reményben, hogy a még fenmaradt csekély közjövödelmek céljokra fordíttassanak, azt rendelték, hogy a királyi kincstárnok mellett az ország részéről állandólag két kincstartó legyen, minden vármegyében pedig egy esküdt nemes választassék, ki a szolgabírák segédelmével lelkismeretesen összeírja mind az egyházi s világi urak, mind a nemesek jobbjait, s az azok után járó legénység számát s fizetendő adó mennyiségét. — Ezen összeírást a választandó esküdt a rendek két kincstárnokának kézbesítse; ezek pedig szigorúan felügyeljenek, hogy a szerint mind a legénység kiállíttassék, mind az adó teljesen beszedessék. A rendek kincstárnokai felhatalmáztattak, hogy a köteleességeiknek megfelelni nem akaró engedetleneket a szomszéd vármegyék fegyveres erejével fenyítsék meg, s kényszerítsék a törvények végrehajtására. Maguk e kincstartók hitet tegyenek le, hogy a király iránt hívek lesznek, a rájuk bizottakat hűségesen végrehajtják; miben ha vagy hűtlenné, vagy hanyagokká lennének, a következő országgyűlésen halállal bünhődjenek. A közügyek reformjának alapja ekként megvetve lévén, — folytatják intézkedéseiket a rendek — mindenekelőtt a királyi javak s jövedelmek hozandók rendbe. Ez iránt végzéssé lett, hogy az 1514-ki törvény intézkedése szerint minden, zálogban lévő

1518.

javak a királynak azonnal visszaadassanak, s a rajtok fekvő zálogpénzek lassanként azok jövedelmeiből rovassanak le, kivéve a Szapolyay által tartott zálogokat, melyeknek kiváltására az adóból 20 denár fordíttassék. Mivel azonban a király adósságai oly nagyok, hogy azok letisztázására az ekként rendbehozandó királyi javak s jövedelmek sem elégségesek, végeztetett, hogy e végre mindazon prépostok, főesperesek és lelkészek, kik a honvédelem terhében nem osztoznak, jövedelmök tizedével adózzanak, e pénzeket szintén az említett megyei esküdt szedvén be. A hon védelmére két év alatt két forint, a király számára pedig ezen felül ugyanazon idő alatt 120 denár szedessék telkenként, ebből a király 20 denárt a Szapolyay kezén lévő zálogok kiváltására, más huszat egyéb adósságai lerovására, nyolczvanat udvarára fordítandván. A királyi udvartartásra ezen felül még több javak névszerint tűzettek ki oly módon, hogy azok egyenesen a budai tisztartó gondviselésére bizassanak. Rendeltetett továbbá, hogy ezentúl minden tékozlás meggátlása végett a királyi kincstartó mellé a kormánytanács nemes tagjai közül egy ülnök választassék, kinek tudta nélkül a kincstartó sem bevételt, sem kiadást ne tehessen, különben ha pap javadalmát, ha világi, jószágait veszítse el. Az urak, kik e gyűlésre meg nem jelentek 800, a nemesek 400 arany frt lefizetésére ítéltettek. Megújíttatott végre a kormánytanács is, a papságból Bakacs esztergami, Frangepán kalocsai érsekek, Szathmáry pécsi, Várday erdélyi püspökök, a világi urak közül Perényi nádor, Újlaky országbíró, Szapolyay erdélyi vajda s Báthory temesi gróf, a nemesek közül Zoby Mihály, Pakosy János, Bodó Ferencz, Maczedoniai Miklós, Pogány Zsigmond, Pernesy Miklós, Ártándy Pál, Glesány Miklós, Kenderesy Mihály, Faiszy János, Csányi Balázs, Turóczy Miklós, Kutasy Lukács, Derencsényi György, Amade István és Sittkey György választatván meg tagjaikul, kik mint a legfőbb végrehajtó hatalom, az ország mind politikai, mind pénzügyi, mind jogszolgáltatási ügyeit igaz-

gassák s a törvényeket végrehajtsák¹⁾. — Mielőtt a rendek széptoszlottak, Verbóczy kir. személynököt, ki úgylátszik, e gyűlésnek is szintűgy, mint a tolnainak vezére volt, a császárhoz és a pápához küldendő követül jelölték ki, s hazafiúi szolgálataiért neki minden telektől öt denárnyi adót rendeltek²⁾.

A kormánytanács nemes ülnökei nagy tüzzel fogtak a törvények végrehajtásához. Egy fenmaradt okmány tanúsága szerint még Perényi nádor is kibocsátá kezeiből az eddig zálogban tartott Kis-Szebont³⁾. És bár ez ügyben egyéb tudósításunk nincs, kételkednünk alig lehet, hogy az elzalogosított kir. javak nagyobb része visszaadott. A nemes ülnökök, nagy részben Szapolyay pártjához tartozván, ennek ellencével különösen éreztetni kívánták végrehajtó hatalmukat, mi köztök s Bornemisza János kir. kincstartó közt több heves vitára adott okot. A bácsi törvények 15-ik czikke szerint azon javak, melyek a királyi konyha ellátására kijelöltettek, közvetlen a budai tiszttartó gondviselésére válnak bizandók. E javak közt volt Munkács, Tata és Komárom is, melyeket azonban Bornemisza és Korláthkövy Péter, azon ürügy alatt, hogy még Ulászlótól rendeletben vették, miszerint e várakat egyedül a nagykorúvá leendő Lajosnak adják által, kezeikből kiereszteni vonakodtak. Bornemisza a dolgon avval akart fordítani, hogy magát a király által budai tiszttartóvá nevoztette, mi miatt a kedélyek egy tanácsülésben, mely 1519 elején Bakacsnál tartatott, annyira fölhevülének, hogy a nemes ülnökök még kardot is rántottak Bornemiszára, s Bakacsnak öt csak bajjal sikerült dühöktől megmenteni⁴⁾. Nem kevesebb ellenzést fejtett ki az alsó

¹⁾ Kovachichnál : Vest. Com. 475.

²⁾ U. o. Suppl. ad Vest. Com. II, 427.

³⁾ Katonánál XIX, 128.

⁴⁾ Summa legat. Caroli ducis Münsterberg, coram Sigismundo Pol. R. Schedius : Zeitschrift III, 283. és Balbus Jeromos pozs. prép. s kir. titkár levele Kovachichnál : Suppl. II, 431.

1519.

papság ama törvény ellen, mely szerint jövedelmeinek tizedét lőn köteles a kir. kincstárba szolgáltatni; s mindaddig nem is boldogult velők a kormány, míg ez iránt a pápától nem eszközölt ki egy rendeletet ¹⁾).

Az urak többségének átalában nem tetszének ugyan a bácsi törvények, különösen pedig az, mely a végrehajtó hatalommal felruházott választmányt nyakukra tolta; „de vagy mivel e választmány erélyétől megijedtek, vagy mivel maguk is kénytelenek voltak átlátni hogy, ha még e törvények is megsértetnek, az ország menthetetlenül veszedelmébe rohan; azokat nem merték megvetni ²⁾“.

De a ravasz, uralkodni szerető Szathmáry pécsi püspök nem tűrte oly könnyen befollyása megcsökkentét a közügyek igazgatásában, s módot keresett a kormányhatalmat gyakorló nemesi választmány megbuktatására. Az alkalmat erre meghozta Perényi Imre nádornak az 1519-ki február 5-kén történt halála, s a nagy hatású tisztség betöltése körül támadt pártviszály. A választmány többsége Szapolyay pártjához tartozván, őt kívánta mennél előbb megválasztatni a magas méltóságra; az udvari párt ellenben, mivel magában nem bízott, hogy a maga jelöltjének megválasztását keresztül vigye, betöltetlenül kívánta hagyni a nádorságot. Azonban míg ez iránt a viták folytak, Szathmáry püspök Báthory István temesi gróffal a tervben titkon megegyezvén, Szapolyaynak és barátjainak Frangepán kalocsai érseknek és Várday Ferencz erdélyi püspöknek, kik a választott kormánytanácsnak, mint említők, szintén tagjai voltak, előterjesztéseket tőn, miszerint az udvari pártnak megegyeztet is kieszközleni ígérte Szapolyay János nádorrá választatásában, ha viszont Szapolyay lesz hajlandó velők egyesülni a nemesi választmány megbuktatására. Szapolyay s barátai a kelepczét nem sejtve, ráálltak, s márczius 8-kán a három főpap, Frangepán, Szathmáry,

¹⁾ Wagner : *Annal. Seep.* II, 191. 198.

²⁾ Balbus em. levele Kovachichnál e h.

Várday s a két úr, Szapolyay és Báthory egy okmányban kötelezték magukat a király érdekeinek védelmére, mindenki s mi e szó alatt titkon értetett, a kormánytanács nemes tagjai ellen. Ez meglévén, és a király feletti főgyámság elismerésének ígéreteivel Zsigmond lengyel király is a tervbe vonatván, a nemesi választmánynak kijelentetett, hogy reá ezentúl semmi szükség, a kormányt, miként a bácsi gyűlés előtt, az urakból álló országtanács fogván igazgatni. A nemesi választmány Szapolyaytól magát elhagyatva látván, s anyagi erővel a maga fentartására nem bírván, Budát odahagyta.

De alig távoztak el ezen urak, Szapolyay is csakhamar belátta reászedetését. A nádorválasztásra most hajlandó lett ugyan a szabad tért nyert udvari párt; de nádorrá nem Szapolyay, hanem Báthory István tűzetett ki. Hasztalan emlékeztette ezután a vajda Báthoryt ama külön szerződésükre, mely szerint a kuruczháború idejében egymásnak megfogadták, hogy egyik a másiknak megegyezte nélkül hivatalt nem vállaland: Báthory azt válaszolá, hogy ő a nádorságot nem keresi, de ha megválasztatik, annak viselésére magát képesnek érezvén, el is fogadja. A választás aztán meg is történt egy nagy országtanácsban, mely e végett tartatott. Báthory 57, Szapolyay csak 27 szavazatot nyert¹⁾; s juniusbán Báthoryt már működni találjuk tisztében. „És ez volt oka — mondja Istvánfy — a vajda és Báthory közt kitört viszálynak, s kezdete azon súlyos nyomorúságainknak, melyek által Magyarország békéjében, egyességében megzavartatván, szánandó módon megszakgattatott, s majdnem végveszedelembé sülyesztetett²⁾).

Báthory István nádorrá választatik.

¹⁾ Bon velencei követ tudósítása. Új Magy. Muzeum 1856-ki foly. VII. és VIII. füzet 126. Wenzel közlem.

²⁾ Summa legat. Caroli Ducis Münsterb. Schedius folyóiratában III, 283. — Balbus Jerom. említ. lev. — Kovachich: Vest. Com. 502. és Suppl. II, 440. Firnhaber: Fr. Guidoto's Gesandsch. am Hofe K. Ludvigs v. Ung 1523—1425. Istvánfy Lib. VI, 85.

1519.

Verbőczy kö-
vetjárása a
pápához.

Az udvari párt nehezen nyert volna ily könnyen diadalt Szapolyay fölött, ha ennek legelmésebb pártfele, Verbőczy István kir. személynök, ekkoron távol nincsen az országtól. Őt már a bácsi gyűlés kijelölte volt azon követség fejevé, mely a pápához, a császárhoz és Velenczéhez vala menendő a török elleni segély szorgalmazása végett. Azonban, midőn a követség 1519 elején már épen útra készült, híre érkezett, hogy Miksa császár január 12-kén meghalálózott. A követség elindultát a kormánytanács ennél fogva néhány hétig elhalasztotta, sőt utasításában is jelentékeny változást tett. A kormánytanács ugyanis értesülvén, hogy Ausztria a császárnak Spanyolországban lévő unokái Károly és Ferdinánd ellen föllázadt, a választó fejedelmek pedig a császárválasztásban I. Ferencz francia király és Károly spanyol király között megoszlottak, azon hiú reménnyel kezdé magát kecsegtetni, hogy tán még Lajos királynak is, kit az elhalt császár az 1515-ki bécsi congressuson a maga fiának fogadott, s a német birodalomban helytartójává nevezett volt, meg lehetne szerezni a német királyi koronát. Verbőczynek tehát és követársainak, Fácsey Imrének és Csallóvisich Pálnak, mind a mellett is, hogy Károly király febr. 6-kán kelt levelében Lajost, mint cseh királyt s választó fejedelmet a maga pártolására kérte volt ¹⁾, febr. 20-kán utasításul adott, hogy a török elleni segély kioszközlésén kívül ezen ügyben is törekedjenek megnyerni a pápa és Velencze pártolását. Verbőczy márczius elején indult meg társaival s 70 személyből álló kíséretével, és azon hó 24-kén adta elő a tizek

¹⁾ Károly spanyol király levele II. Lajoshoz Datum in Monte Serato die 6-a febr. a. d. 1519. Cum inter reliquos Principes christianos — írja egyebek közt — Seren. Vestram vehementer amemus, ac animo agitemus, ut aliquando concordibus armis atque animis Christi fidei hostibus et praecipue Selym turcarum regi Deo auspice infesta signa inferamus, et quod utriusque nostrum Caes. Mattas fuerat, id alter alteri futurus, solamur non mediocriter. ... Kéri aztán, hogy követe által a császárválasztó gyűlésen reá szavazzon. A csász. titk. levélt. eredetijéről.

tanácsában megbízatását mind a török elleni segílyt, mind Lajos király császársága igényeit illetőleg. A tanács válasza mind a két tárgyra nézve színleg igen barátságos, de határozatlan volt¹⁾. A követség Rómában sem járt több eredménnyel. X. Leo pápa a vitéz, lovagias I. Ferenczet óhajtá felsegíteni a császári trónra, kitől bizton várható, hogy a török ellen, mire szavát is adta, komolyan s egész erejével megkezdí a háborút. Addig is azonban, míg a császárság ügye eldül, egy brevet adott a pápa a követeknek, mely szerint a honvédelem terhét nem viselő prépostok s lelkészek, a bácsi gyűlés végzéseivel egyezőleg, jövedelmeik tizedével köteleztettek járulni a végvárak védelméhez, ez ügyben pápai biztosokul Paksy Balázs budai s More Fülöp egri prépostok neveztetvén²⁾.

Verbőczy követségének, a fenforgó körülményekben, Lajos császár midőn az összeütközés a spanyol és francia királyok közt rá választatásának terve. a császárság miatt csaknem bizonyos vala, a török elleni segílyre nézve eredménye nem lévén, a kormánytanács a törökkel május utolsó napján három évre békét kötött³⁾. Lajos császárrá választatásának tervéről mindazáltal ezután sem mondott le a magyar kormánytanács; és bár Károly újabban követői által sürgette Lajost, hogy a birodalmi gyűlésre küldendő követe által reá szavastasson, a király nagybátyja, brandenburgi György mégis oly utasítással küldetett Frankfurtba a birodalmi gyűlésre, hogy ott Lajos megválasztatását szorgalmazza; Károlynál pedig kieszközölje, hogy Anna herezegnőt, a király nényét nőül vegye. De megbízatásának fő pontjára nézve György gróf nagyobb buzgalommal sem érhetett volna célra, mint a mennyit kifejtett; mert miután a

¹⁾ Ld Verbőczy e követségéről Wenczel Gusztáv érdekes értekezését a Magy. Múzeum 1851-ki folyamának X-dik füzetében.

²⁾ Wagnernál : *Annal. Scep.* II, 198. Katonánál XIX, 166.

³⁾ Bon Alajos velencei követ jelentése. Új Magy. Múzeum az 1856-ki foly. VII. és VIII. füz. 127. l. Pray : *Hist. R. H.* II, 585. Istvánfy Lib. VI, 87.

1519.

Károlytól megvesztegetett gróf küldője nevében a többi választókhöz csatlakozott, császárrá június 28-kán egyértelemmel Károly választatott. A terv ez iránt megghiúsulván, legalább azt sürgette a magyar kormánytanács, hogy nem tekintvén azon, a pápa által feloldható házassági kötést, melyet Ferdinánd herczeg a szerződések értelmében Anna herczegnővel még az 1516-ki júliusban biztosa által végrehajtatott, a herczegnőt Károly vegye nőül¹⁾; mire azonban, minthogy többféle nehézség forgott fenn, V. Károly azt felelte, hogy csak egy év leforgása alatt adhat határozottabb választ.

Azon törekvés, mely által Miksa császár és Zsigmond lengyel király magukat 1516-ban Lajos főgyámjaul elismertetni akarták, akkor leginkább azon gyűlölet miatt nem érhetett célzt, melylyel a magyar nemesség a császár iránt viseltetett. Ezen akadály Miksa halálával megszűnt, s a kormánytanács Zsigmond királyt annál inkább óhajtá felruházni a főgyámi tiszttel, mennél több oka volt, a nemesi választmánynak a kormánytanácsból kizáratása miatt tartani a nemesség visszahatásától. A terv sikerültére most az is reményt nyújthatott, hogy Szapolyay vajda népszerűsége a nemességnél nagyon mecsökkent a tavaszi események miatt. Balbi Jeromos pozsonyi prépost s királyi titkár tehát, ki e tárgyban nagy buzgalommal működött, Krakóba küldetett, Zsigmonddal ez iránt értekezni s őt reábirni, hogy Lajossal Pozsonyban személyesen találkozzék. A lengyel király e nyilatkozatot kedvesen fogadta, s a találkozás ideje az 1520-ki februárra lön kitűzve²⁾. E terv, ha teljesedésbe megy, nagy hasznára válhat vala az országnak: Zsigmond, mint főgyám, s az ország kormányának Lajos nagykorúságáig igazgatója, még elejét vehette volna talán azon szomorú pártviszályok-

¹⁾ Pray : Epist. Proc. I, 129.

²⁾ Legatio Hyeron. Balbi Engel közleményéből Schedius folyóiratában III, 287. és Engel : Gesch. d. Ungr. R. III, 2, 213.

nak, melyek nemsokára még inkább siettették a haza veszedelmét. De Zsigmond a német renddel időközben háborúba keveredvén, a terv dugába dőlt.

A királyt a csehek már 1519 eleje óta nem szüntek meg sürgetni ¹⁾, látogatná meg valahára az ő országukat is, hol a pártviszályok már szinte polgári háborúvá mérgesedtek el. 1520 elején a csehek e kívánatának teljesítését még továbbra halasztani nem látszék lehetőnek. A kormánytanács azonban, mielőtt a király útra kelne, a szükséges költség megszerzése s részben a határszélek ellátása végett is adót kívánt volna szedetni, mert a rendek a nemesi választmánynak a kormánytanácsból lett kizáratása miatt boszúsak, a bácsi gyűlésen megajánlott adót megtagadták. De az országgyűlést egybehívni, a pártviszályok újabb kitörésétől félvén, nem merte az országtanács; s csak a nyolczados törvényszékre megjelent megyei követek által kívánta célját érni. Ezek, miután az országtanáctól a bácsi gyűlés végzeményeinek megtartása iránt ígéretet vőnek, marc. 1-jén kelt körlevelökben felszólíták a megyéket, szedetnék be a haza szükségeire az egy frtos adót, s küldenék a határszélekre a bácsi végzések szerint kiállítandó fegyveres népet ²⁾. De e felszólítás, úgylátszik, egészen eredménytelen maradt; mi annál sajnosabb volt, minthogy a szomszéd basák, látván végváraink elhagyatott állapotát, azokat a béke daczára is háborgatták. Egy ily becsapásuk alkalmával vesztette életét a derék Beriszló Péter veszprémi püspök s horvátországi bán is, ki több év óta nagy érdemeket szerzett magának a határszélek védelmében ³⁾.

E határszéeli villongások okozhatták, hogy a király el-

¹⁾ Ld Balbi többször említett levelét Kovachichnál: Suppl. ad Vest. Com. II, 433.

²⁾ Pray: Epist. Proc. I. 134. kövv. és Hist. R. H. II, 588.

³⁾ Istvánfy Lib. VI. 87. köv. Ld Életírását Marnavichtól Magyar Tört. Eml. Írók III. 221. kövv.

1520.

utazását egész július közepéig elhalasztotta. De ekkor is csak Pozsonyig ment, s onnan megizente a cseheknek, hogy mielőtt Prágába utaznék, királyi jövedelmeit ott jobb karba helyeztetni, a belbékét s rendet helyreállíttatni kívánja. A cseh rendek ellenben azt követelték, hogy a király minden föltétel nélkül menjen hozzájuk. A prágai út ennek következtében most végkép elmaradt; miért a cseh rendek avval boszulták meg magukat, hogy októberben tartott gyűlésökön végzést alkottak, miszerint királyuk ezentúl mindig csak előde halála után koronáztassék meg, s akkoron a nemzet szabadságainak megtartását hitttel fogadja, s az országban lakják.

II.

Míg Lajos király Pozsonyban, mint a lengyel királynak maga írja, -- nagy szegénységben s elhagyottságban, időzék¹⁾, a követségben küldött Sárkány Ambrus, szalai főispán és Balbi Jeromos pozsonyi prépost által V. Károlyllyal is újra megkezdettek az értekezletek Anna hercegnő házassága iránt, melyre nézve Károly császárrá választatásakor egy évi halasztást kívánt. Az év már letelt, s a császár mindaddig nem nyilatkozott. A követek tehát oda utasítottak, hogy ez iránt a császár végválaszát sürgessék; mi ha tagadólag ütne ki, a magyar udvar Ferdinánd herceget is elfogadja ugyan Anna férjéül; de ez esetben Károly köteles legyen Ferdinándnak adni által az osztrák tartományokat, Annának pedig biztosítani azon évenkénti 25 ezer aranyat, mi az 1515-ki szerződésekben udvartartására kikötöttet;

¹⁾ A levél kelt aug. 7-kén 1520-ban. Közli Engel, Schedius folyóiratában III, 291. Ha Dubraviusnak hihetünk (Hist. Boh. Lib. 33, 309.) Lajos épen ez évben engedett volna el az Estei Hyppolit halála által megürült egri püspökség jövedelmei kezelőjének 40 ezer aranyat egy tőle elkért, jól betanított sólyomért.

meghagyatott végre a követeknek, hogy Mária hercegnőt, 1520.
Lajos jegyesét is magukkal hozzák az országba ¹⁾).

A követek Aachenben találták V. Károlyt, kinek Anna her-
cegnő elje-
gyeztetése
Ferdinánddal.
októb. 23-kán végbement császári koronáztatásán is jelen-
váltak. Alkudozásaiknak az lett eredménye, hogy Anna her-
cegnő a következő deczemb. 11-kén Insprukban Ferdinánd
herceggel, ki Brüsszelben lévén, magát biztosok által képví-
selteté —, Lajos király pedig, kinek képét a követek visel-
ték, Mária hercegnővel formáserint megeskettetett ²⁾). A
menyekző Anna és Ferdinánd közt az 1521-diki május 26-kán
történt meg, miután Ferdinánd az osztrák tartományokat a
bátyjával Károly császárral, ápril 28-kán kelt szerződésénél
fogva örökösen átalvete. Pár hét múlva Lajos menyekzőjé-
nek is meg kellett volna történni Máriával; de az akkorra
halasztatott, midőn az ország megszabaduland a veszélytől,
mely azt jelenleg fenyegette. Mária mindazáltal junius foly-
tában Budára hozatott ³⁾).

Szelim szultánnak 1520-ban, szept. 21-kén történt ha-
lála után fia, Szulejmán, vette át a roppant birodalom kor-
mányát. Az ifjú szultán nagy hadvezéri s uralkodói tehetsé-
gekkel lángoló nagyravágyást egyesített magában, s Bélay
Barnabásnak a még mindig Konstantinápolyban időző ma-
gyar követnek, midőn ez a béke meghosszabbítását nála
szorgalmazta, azt válaszolá, hogy abban csak adófizetés föl-
tétele mellett fog megegyezni. Ugyanezt üzenete meg Szulej-
mán a magyar királynak Behrum csausz követe által is; s
hogy ebben annál könnyebben czélt érjen, egyszersmind
Jaicza vívására is egy hadat küldött. Ezt ugyan Keglevics
Péter, a vár kapitánya, visszaverte; de a szultán ezen eljá-

Szulejman
trónralépte.

¹⁾ Actiones Regiae Sigismundi. Engelnél; Gesch. des Ungr. R. III, 2, 216.

²⁾ A házassági okmány Kollárnál: Auctar. Dipl. ad Hist. Ursini Velii 303.

³⁾ Szerémi György Emlékirata: Magy. Tört. Eml. Írók I, 92.

1520.

rása, kivált pedig az adó követelése annyira fölingerelte a magyar kormánytanács büszkeségét, hogy a csauszt, visszatorlásul Bélay oly húzamos letartóztatásáért, elébb Budán, utóbb Tatán fogságra vetette, végre pedig — ha Verancsicsnak hitelt adhatunk — Várday Pál püspök tanácsára orrát s füleit lemetszve, küldé vissza Szendrőbe¹⁾.

Az e miatt boszús Szulejmán már az 1521-ki februárban megkezdé hadi készülleteit Magyarország ellen. Roppant hadait Szófiánál összegyűjtvén, Bélay Barnabást onnan hadizenettel bocsátá vissza. Majd Ahmet basát s romániai beglerbéget egy hadosztálylyal Szabács ellen, a nagyvezírt, Piri basát egy más sereggel Nándorfehérvár ellen előre küldvén, a fősereggel maga is megindult.

Lajos király s országtanácsa az új szultán ellenséges szándokairól Bélay által még ennek visszatérte előtt értesítetvén, korán gondoskodtak ugyan külsegélyről. Követség ment Wormsba, a német birodalmi gyűlésre, a lengyel királyhoz, s a pápához; de süker nélkül. A német rendeket Verbőczy István kir. személynök és Balbi Jeromos pozsonyi prépost, hasztalan figyelmeztette a nagy veszélyre, melylyel a török birodalmukat is fenyegeti²⁾. Zsigmond lengyel király, bár a német renddel nem rég bevégezett háborújában magyar hadak, különösen a megürült s a királyi kincstár javára lefoglalt kalocsai érsekség s egri püspökség dandárai által is segítettet³⁾, szintén kevés kedvet mutatott a segélyre. Rómából csak ígéreteket s buzditásokat hozott Kajetán bíbor-

¹⁾ Verancsics : Az Landorfehirvár elveszésének oka. Magy. Tört. Eml. Írók. III, 125. A török források s későbbi követjelentésekben mindazáltal csak a követ fogságáról van szó, valamint Ibrahim nagyvezirnek 1534-ki levelében is Ferdinándhoz; minélfogva Istvánfy állítását, hogy a követ a tatái tóba fulasztatott — úgy Verancsicsét is, hogy megcsönkített volt, bátran alaptalannak mondhatjuk.

²⁾ Katona XIX, 243. Pray : Annal. V, 46. Verbőczy e követségről ld Új Magy. Muz. 1857. 12-dik füz.

³⁾ Engel : III, 2, 218.

nok s pápai követ. A nemzetnek tehát saját erejét kellett volna lehetőleg megfeszíteni fenyegetett fő végvárainak védelmére; de itt meg vizály, önzés, pártfondorlat foglalkodtatá az elméket s kedélyeket.

A veszély híréből megrettent kormányférfiak április 24-ike egy országgyűlést hirdettek. Szándék volt Nándorfehérvárba új bánokat nevezni; mert Hederváry Ferencz hadnagynak mutatkozott, Török Bálint pedig, ki atyja, Imre után vette át a bánágot, még kiskorú volt, s nagybátyjainak Sulyok István és Balázs szabácsi bánoknak gyámsága alatt állott. De Sulyok István, ki gyámfia képeben a gyűlésre szintén megjelent, semmi ígéretekkel nem volt reábirható, hogy a várat átadja, míg a kormány a Török Imre által a várra tett költségeket meg nem téríti; sőt még arra sem állott rá, hogy az őrség a királyi zsoldosokból megszorítottasék. Van ott, mondá, elég fegyveres nép, csak azt lássa el a kormány eléggé ágyúval, löporral, eleséggel¹⁾. Hasonló módon nyilatkozott a maga nevében Hederváry Ferencz, kinek követelései voltak a kormányon, s Báthory Endrét, kit a király nándorfehérvári bánná nevezett, oda be sem bocsátotta. Az önző bánok, kiket ezen ellenzékre az udvari párt ellen maga Szapolyay vajda ösztönzött²⁾, inkább elláttatlanul akarták hagyni az országnak gondjaikra bízott legfontosabb várait, mint békésebb időre halasztani követeléseik kielégítését. A bánokénál minden tekintetben sürgetőbb volt a naszádosok követelése, kiknek zsoldja már három év óta fizetetlen maradt. Ezek számtalanszor jártak volt a miatt Budára, s minthogy mindig üres kézzel utasítottak el, rablásból tengették életöket. A király — úgymond a szemtanú Szerémi György — szívesen kielégítette volna őket; de mivel jövedelmei az urak által kezeltettek, a szegénynek magának is alig volt miből élnie. Asztalára rendesen csak egy

¹⁾ Verancsics : Magy. Tört. Eml. Írók : III, 127. kövv.

²⁾ U. o. 130.

1521.

tál étel adatott; többször pedig éppen nem volt miből készíteni ebédjét s vacsoráját. Konyhamestere, Bosnyák Mátyás sokszor koldulni kénytelenítettett a főpapoktól s uraktól, hogy a királyi asztalt elláthassa. A naszádosok látván, hogy most is hasztalan sürgetik zsoldjaikat, két zászlójokat a királyi palota előtti kúthoz kötöztetvén, kijelenték, hogy ők a királyt tovább nem szolgálhatják; s le evezvén, széteszlottak ¹⁾).

Az országtanács, melyben a pártok most is jobbára viszálykodással vesztegették a drága időt ²⁾), e miatt, úgylátzik, semmit sem végezhetett; és bár a veszély napról-napra növekedett, a király s az urak nem sokat törődtek annak elhárításával. A gondatlanság oly fokra hágott, miszerint nem ritkán lehetett e könnyelmű szavakat hallani: „eb higgye, hogy a török megvegye Nándorfehérvárat ³⁾“). A királyt e vár veszedelménél sokkal inkább foglalkodtatá ifjú jegyese Mária hercegnő, ki, miután vele Linczben összeeskedetett, junius folytában az országba hozatott. A király maga Pozsonyig ment elébe, s onnan őt, míg menyekzőjét vele ünnepélyesen megtarthatná, Budára kísérte. — Az udvarnokok, mintha a legbékésebb idők folynának, ezóta dinomdánommal töltötték el a királyné és udvari hölgyeinek teremét ⁴⁾). Báthory István nádor is, kinek leginkább áll vala tisztében gondoskodnia az ország védelméről, e helyett inkább lakodalmával foglalkodott, melyet Zsófia maszovi herceghölgyekkel jun. 11-kén ült meg. Szathmáry György püspök gondjait az esztergami érsekség vette igénybe, melyre magát

¹⁾ Magyar Tört. Eml. Írók. I, 95. köv.

²⁾ U. o. 93.

³⁾ Magy. Tört. Eml. Írók I, 94.

⁴⁾ Et isti aulici, videlicet Ladislaus More et Franciscus Batyáni et Lucas Rétházy et tales latrones pares . . . corizabant, simphonizabant, scortizabant cum puellis regine, quas duxerat secum de Germania, sub scamno et sub carpit. Szerémi György, Magyar Tört. Eml. Írók. I, 93.

Bakacs Tamásnak ekkoron történt halála után neveztetette ki. Szalkay kancellár pedig a gazdag egri püspökségbe tétette át magát. Ha mi jót az országtanács rendelt is a végvárak ellátása iránt, az oly hanyagúl hajtattott végre, hogy Nándorfehérvár és Szabács, az országnak e két főbástyája, a védelemre felette gyarlóan volt felkészülve, midőn emez Ahmed, amazt Piri basa körül táborolta.

Szabácsban, a bánok távol lévén, Logody Simon és Torma Endre¹⁾ albánok, intézték a védelmet. A két derék hazafi az ostrom kezdetén megesküdteték az őrséget, hogy mind halálíg védendik a fontos várat. Esküjüket a vezérek s vitézeik egyaránt dicsően be is váltották. Ahmed basa jun. 20-ka óta keményen törette a vár falait s tizenötöd napon közönséges rohamot intézett. A csekély őrség hősie ellentállás után sem gátolhatta meg, hogy az ellenség a tátongó réseken be ne nyomúljon a külső várba; de egy ideig ott is minden talpalatnyi földet drágán engedett át, mielőtt számban megfogyva, a belső várba vonúlt. A védelem itt már nem tarthatott huzamosan, mert poruk mind egy szemig elfogyott, úgy hogy egy lövést sem tehettek többé, s az ellenség az árkokat betöltvén, ennek falaira is felhatolt. Az őrség maradványa még ekkor is könnyen átevezhetett volna a Száva túlsó partjára, mert hajókban nem volt hiánya, az ellenség pedig egy hajóval sem rendelkezhetett. De a hős lelkű őrség esküjéhez híven, csak halálával akarta megadni a végházat. Julius 7-kén, mely a megszállás, tizenheted napja volt, midőn az ellenség a falakra minden oldalról felhatolt, a hatvan főre olvadt vitéz örök, a vár piacznál gyűltek össze, s ott várták be az ellenség utolsó rohanását; ott hullottak el mind egy szálíg a hazának hű

Szabács'el-
veszte.

---

¹⁾ Istvánfy csak Logodyt, Verancsics meg csak Tormát említi az őrséget is amaz 100 lövészre s néhány lovasra, emez, úgylátszik, helyesebben, 500 vitézre teszi.

1521.

fiai, az erénytelen korban kétszeresen méltók a dicsőség koszorújára ¹⁾).

E közben valahára Budán is kezdtek gondoskodni a haza védelméről. Junius végén Budán egy rövid országgyűlés tartatott ²⁾), melyből a király a pápát, a császárt s egyéb szomszéd fejedelmeket újabban is sürgetőleg felszólította, ne késnének segélyökkel, mert a török nemcsak Magyarországot, hanem az összes kereszténységet is fenyegeti ³⁾). — Az urak, s a vármegyék felszólítottak, hogy zászlóaljaikat rögtön kiállítsák s Tolnára küldjék; és hogy ott dandárával a király is megjelenhessen, rendeltetett, hogy némi kir. jövedelmek zálogba vettessenek.

A gyűlés után Báthory Endre a hajóhad kapitányává neveztetett, s kötelességévé tétetett, hogy a szerteszét ment naszádosokat szedje össze, azokkal Nándorfehérvár alá sietendő. Ő Budapestről három hajóval indult le a Dunán, melyekbe e városok hatszáz gyalogot állítottak volt. Néhány nap múlva Erdődnél kötött ki; de a naszádosokat összegyűjtenie nem sikerült ⁴⁾). A király, hogy az urak s a megyék fölkelését példájával siettesse Szabács elestének hírére, némi kevés fegyveressel s lassú napi menetekben maga is megindult Tolna felé ⁵⁾).

Nándorfehérvár
eleste.

Nándorfehérvárat Piri basa ekkoron már egy hónap óta ostromolta; de mivel hajóhada nem volt, abban a száraz-

¹⁾ Verancsics, Magy. Tört. Eml. Írók III, 155. Istvánfy Lib VII. 93. Hammer II, 21.

²⁾ Kovachichnál : Suppl. ad Vest. Com. II, 501.

³⁾ Pray : Epist. Proc I, 142.

⁴⁾ Szerény, ki maga is Báthory Endrével ment, e. h. 97.

⁵⁾ Jul. 16-kán Tétényben időzött; onnan inté Soprony városát, hogy a hozzá tartozó faluk parasztjainak ötöd részét a megye zászlai alá állítsa, és mennél előbb a kitűzött helyre indítsa; mert a késedelem miatt veszély érné az országot s a kereszténységet. Dat. in castris ad Theten fer. 5-a p. fest. Divis. ap. a. d. 1521. Egy másik szintén onnan jul. 28-kán kelt levelében 1000 frtot kér Soprony városától. Mind a két levél Soprony város levélt. eredetijéről.

föld felől nem sok kárt tehetett. A várban hétszáz ór létezett Oláh Balázs és Both János albánok alatt, kiket oda a még kiskorú Török Bálint gyámjai, a Sulyok testvérek helyeztek be. Hederváry Ferencz, bár a vár bővebb ellátására némi pénzt kapott Budán, de mivel az régibb előlegezéseit sem fedezte, sem azt nem fordítá a vár védelmére, sem maga nem ment be személyesen, hanem csulai More Mihályt nevezte ki albánul maga helyett. A várbeliek gyakori segélysürgetéseire a király, mihelyt Tolnán némi had összegyűlt, Báthory nádort küldé le avval megsegéllésükre. De ő már csak Száva-Sz. Demeterig haladhatott; mert Szabács megvétele után a szintén oda érkezett Szulejmán a Száván hidat veretett, s a bosnyai és hercegovinai basákat 17 ezer emberrel a Szerémségbe küldé. Báthory ezek előtt kénytelen lőn a Dráván visszavonulni. Ezután pedig nagyobb buzgalommal is, mint minőt az urak eddig kifejtének, bajos volt volna megsegíteni Nándorfehérvárt; mert Szulejmán, miután Szabácsot megerősítette, aug. elején egész hadával megjelent alatta, és Zimonyt is töretni kezdette. Itt a derék Szkublics Markó örködött 350 főnyi fegyveres, jobbára városbeli néppel s három hitvány taraczkkal. A töretés kilenczed napján Szulejmán rohamot parancsolt Zimonyra. A vitéz őrség százra olvadva, a várpiaczán makacs védelem után mind egy szálíg elhullott. Szkublics súlyos sebekkel, félholtan vitetett a szultán elébe, ki őt egy hadi elefántja által ölette meg. Zimony ezután földig lerontatván, Nándorfehérvár is minden oldalról körülfogott, s töretni kezdetett. A vitéz őrség azonban, Oláh Balázs és Both János vezérlete alatt, támogatva a benmaradt polgároktól és elébb oda menekült szerémi parasztoktól, számos ostromot derékasan visszavert. Szulejmán ezután a város legmagasabb tornya alatt tűznákat ásatott, s miután azt ezek segedelmével légbe röpítette, közönséges ostromot parancsolt. De bár reggeltől estig mind újabb, pihent csapatok rohantak a résekre, az elszánt őrség azokat mindig visszaverte; midőn az ostrom megszűnt,

1521.

öt ezer török hullája borítá a harezttért. A vízi várat azonban, melynek falai gyöngébbek valának, utóbb mégis megvette a török, minek következtében a város tarthatatlanná lett; s az őrség a rácság nagyobb részével együtt a felső várba vonúlt, elszántan azt mind halálig védelmezni. Az őrségből, a ráczokon kívül még négyszázan valának életben, kik Oláh Balázstól fölkelkesítve, több ostromot visszavertek. Azonban More Mihály ¹⁾, Hedervár bán helyettese, a török táborba szökvén, árulóvá lőn; s nemcsak a vár gyöngébb pontjait kijelölé, hanem egy főtörökkel a réshez jövé, Oláh Balázst is nagy ígéretekkel ösztönözte a vár feladására. De Oláh nem tántorodott meg hűségében: később meghalni, válaszolá, mint feladni a hitére bízott fontos várat. A törökök más nap ismét közönséges rohamot intéztek. A magyarok, míg löporukban tartá, keményen ellentálltak; de miután ez elfogyott, s maga Oláh is megsebesedett, némi török csapatok egészen a vár piaczáig hatoltak; makacs, véres harez után mindazáltal estenden mégis sikerült kivenni az ellenséget. Más nap szünet lévén, More ismét csábítani jött a vitéz őrséget, mely már csak 72 főre olvadt; biztosítá őket, hogy a császár megesküdött légyen, hogy nekik megkegyelmez, különben a még épségben álló két tornyukat s az erős palotát is tőből kitöreti. Oláh Balázs, bár megfogyott népe már eleségben is hiányt szenvedett, most is inkább a vár falai alá kívánt volna temetkezni, mint azt fel-

---

¹⁾ Verancsics Morgay Jánost, ki a két albán és az udvarbíró után a várban második személy volt, nevezi annak árulójául. Szerémi György pedig Morgayn kívül még Oláh Balázst is annak, sőt épen őt mondja a főárulónak, ki Balimbég szendrői basával már rég egyetértésben volt volna. Ezen állítással mindazáltal, legalább Oláhra nézve, ki, úgylátszik, első volt a többi vezérek közt, ellenkezik a vár hosszú, makacs védelme. S Lajos királynak Hedervár Ferencz, Török Bálint s a Sulyok testvérek ellen kiadott kárhóztató okmányaiban világosan More Mihály, Hedervár helyettese bélyegeztetik árulónak. Kovachich: Astraea I, 426. Történelmi Tár VI, 7.

adni. De szerencsétlenségre, némi vallási ügy miatt viszály támadt a magyarok, s a rácok között, s ezek a feladást sürgették; az elsanyarodott, jobbára sebes legénység egyrészenek is megtört kitartása. Oláh tehát végre föladni ígérte a várat, ha a szultán a szabad s fegyveres kivonulást levél által is biztosítja. A levél némi bársony ruhák s más ajándékok kíséretében másnap elhozott, s Oláh Balázs életben maradt 72 legényével a megszállás 60-dik napján aug. 29-kén, a várból kivonult. A török táborba érkezettek fényes ígéretekkel csábíták lennének törökökké, s midőn arra nem hajóltak, a táborból, ígélet szerint kivezetettek; de alig lépték át a tábor árkait, a nagyszámú fegyveres kísérettől körülfogatván, mindnyájan leölettek. Ezután Barics, Kölpény és Anki várak is török kézre jutottak. Szulejmán, miután Nándorfehérvárat hamarjában megerősíttette, s kétszáz ágyúval és számos válogatott őrsereggel ellátván, Balibeg védelmére bízta, szeptember vége felé visszament Konstantinápolyba¹⁾.

Nándorfehérvár vívása alatt Báthory nádor 17—18 ezernyi sereggel Péterváradjánál a Duna partján szállott táborba; Szapolyay pedig Lippánál még számosabb néppel táborozott. De a személyes gyűlölet e vezérekben erősebb volt a hazaszeretetnél; Szapolyay, bár a királytól s némely uraktól több ízben kéretett, különféle ürügy alatt halogatta egyesülését a nádorral; sőt még arról is vádoltatik, hogy titkon már ekkor érintkezésbe lépett volna a törökkel²⁾. Az ország e két kulcsának, Nándorfehérvárnak és Szabács-

¹⁾ Verancsics : Az Lándorfehérvár elveszésének oka e vót és így esött. Magy. Tört. Eml. Írók. III, 157. kövv. És Memoria rer. in Hung. a nato Ludov. gest. u. o. 16. köv. Szerémi György: U. o. I, 96. Istvánfy (Lib. VII, 95) ezen egykorúaktól a legtöbb részletben különbözve adja elő a vár ostromát s elestének okait. Hammer : Gesch. d. Osm. R. II, 20. kövv.

²⁾ Verancsics e. h. 184. Hasonlót mond Massaro a velencei követtség titkára. Firnhaber : Quellen u. Forschungen 81.

1521

nak eleste és Szulejmánnak visszatérte után az urak, köztök Szapolyay vajda is, a betegsége miatt Mohácson maradt király mellé gyűltek. Nándorfehérvár veszedelme még a különben oly könnyelmű Lajost is annyira meghatotta, hogy Szathmáry és Szalkay főpapoknak, s a vén Bornemisza Jánosnak, kik őt eddigelé vezették, keserű szemrehányásokat tőn, hogy sem kormányzót, ki az ország védelméről gondoskodott volna, nem engedtek melléje választani, sem őt magát nem nevelték komolyabb irányban, nem szoktatták hadi foglalkodásokra. Ha, a különben jelenlévő, Szerémi György udvari káplánnak hihetünk, haragjában Lajos a nevezett főpapokat még fel is pofozta volna¹⁾. Most tehát a király az ország sikeresebb védelmének elintézése végett Újlakon gyűlést szándékozott tartani²⁾. A tanácskozások azonban mindjárt helyben, Mohácson, megkezdettek. Az ország veszedelmének érzete heves vitákban tört ki a kedélyekből, s a többség példásan lakoltatni kívánta Hederváry Ferenczet, Török Bálintot, a Sulyok testvéreket, mint az ország két legerősebb védbástyái elvesztének főkeit. Török Bálint, ki közülök egyedül volt jelen, bár ifjúsága miatt, melynél fogva még gyámság alatt létezett, legkevesebb beszámítás alá eshetett, csak gyors lovának köszönhetette, hogy a tanácskozásokról értesült tábori nép által azonnal fel nem koncizoltatott; sátora mindazáltal feldúlatott s kifosztatott³⁾. A nádor azután törvényszéket tartván, a nevezett urakat, a végváarak árulóiról szóló törvények szerint, hűtleneknek s minden javaiktól megfosztottaknak nyilatkoztatta⁴⁾. Egyebekre nézve mindazáltal ügylátszék az uraknak, hogy az ország

¹⁾ Szerémi György e. h. 100. Ha nem való is a tény, a közvéleményt fedezi fel.

²⁾ Lajos levele Zsigmond lengyel királyhoz október 1-ről Schedius folyóiratában III, 295.

³⁾ Szerémi György e. h. 99.

⁴⁾ Kovachich : Astraea I, 426. Hederváry Ferencz perét legújabbban egészen közli Wenczel Gusztáv a Tört. Tár VI-dik kötetében.

veszélyes állapota áthatóbb intézkedéseket igényel, melyeknek meghozatala végett az ország egyetemes rendei egybehívandók; különben is lázas nyavalyák kezdének uralkodni a táborban, s a nádor maga is beteggé lett: az országgyűlés tehát Budára, november 19-re kihirdettetett.

1521.

Az ország két fő végvárának veszedelme, melyekből a török ezentúl minden órában betörhetett az országba, rémülettel tölte el mindenkit. A rendek is felhagyván most szokott viszályaikkal, s megfontolván, hogy e bajoknak legfőbb oka a kincstár szegénysége, oly bőséges rendkívüli adót ajánlottak, minőnek eddigelő nem volt példája a törvényhozában. Rendeltetett ugyanis, hogy az országnak minden nememes lakosa, ki saját konyerén él, legyen az városi, vagy falusi telkes jobbágy, vagy zsellér, kereskedő, vagy kézműves, füstpénzült egy arany forintot fizessen. Ezen felül minden hordó bortól, annak nagysága szerint 25, 50, 75 denár és egy forint; minden hordó sertől 10 denár; minden nagyobb marhától 5 denár, a kisebbektől, minő a juh, kecske, sertés, egy kas méh két denár szedessék adóul; mindennemű kézművesek, a mondott füstpénzen felül, műhelyöktől egy forintot —, minden boltos kereskedők áruik értékének huszadát —, a házalló kalmárok minden lovuk után 50 denárt —, a molnárok, huta- s hámbirtokosok minden keréktől egy forintot —, a halászok minden nagy hálótól szintén egy forintot fizessenek. A lelkészek s más kisebb rangú egyháziak, kik sem katonát nem tartanak, sem barommal nem bírnak, arany s ezüst szereik értékének tizedével adózzanak. A zsidóknak kicsinye-nagyja fejenként egy forintot fizessen. Mi több, még önmagát is megadóztatta a nemesség. Az utolsó hadjáratból eléggé kitűnt, hogy az urak s nemesek a felkelésben s telekkatonáik kiállításában minden törvények dacára is oly hanyagok, hogy a felkelő seregtől az ország sütkeres megvédését várni többé nem lehet: a rendek tehát azt határozták, hogy a király nevezzen ki két főkapitányt, kik zsoldos haddal védjék az országot. Mivel pedig e zsoldos

A budai országgyűlés.

1521.

had kiállítására a nem-nemes országlakosok fentebb elszámolt adója elegendő nem lehet, végzéssé lön: hogy az egyházi s világi urak és birtokos nemesek ezen egy ízben egy évi mindennemű jövedelmeik felét tegyék le a haza oltárára; azon felül boraiktól s marháiktól is szintoly adót fizessenek, mint a nem-nemesek. Az egy telkes nemesek pedig a boraiktól s marháiktól hasonló módon fizetendő adón felül, ha nem talán volna, egyéb jövedelmök fejében, egy-egy forinttal adózzanak.

Nehogy azonban az ily módokon begyűlendő tömérdek kincs kezelése körül rendetlenségek s hűtlenségek történjenek, mint a királyi kincstárénál szokott történni, az ország kincstára a királyitól elkülönöztetett: a királynak a jobbágyok adójából kamarai nyereség fejében minden füsttől 25 denár rendeltetvén, mit saját kincstárnoka által kezeltesen, minden egyéb adó kezelésére az ország által két úr s két nemes választassék kincstárnokul, kik a hűséges kezelésre meghiteltetvén, a begyűlendő kincset az ország közepén egy erős várban őrizték, és a kinevezendő országos kapitányokkal egyetértőleg czélszerűen fordítsák a haza védelmére; kettejük szakadatlanul a várban tartozván maradni.

A rendek bőkezűsége még a királyi kincstárakra is kiterjedt: a felett, hogy mint említők, a kamarai nyereséget minden füst után 25 denárra emelték, a harminczadot is felrugtatták, az országból kihajtandó minden szarvas marháért és loért 25 denár helyett 50-et rendelvén fizettetni. Sőt még azon káros financiaintézkedést is megerősítették a rendek, melynél fogva a kikeresztelkedett zsidó üzérből alkincstárnokká lett Szerencsés Imre tanácsára, a lefolyt táborozás alatt oly rossz új denárok kezdének verettetni, melyek a külbecs megtartása mellett a folyamatban lévő denároknál félnyivel kevesebb értékűek valának. S ez iránt csak az volt a rendek kívánsága, hogy a király e rossz pénznek a szomszéd tartományokban is ügyekezzenek folyamatot szerezni. Végre még a Nándorfehérvár és Szabács elvesztének okozóira mon-

dott ítélet is megerősítettett, de azon záradékkal, hogy ő felsége az illetőknek 40 napot engedjen a maguk igazolására¹⁾. Török Bálint és a Sulyok testvérek e kedvezést hasznukra fordítva, barátjaik pártolása által csakugyan kegyelmet nyertek; de a makacs Hederváry Ferencz javait a király utóbb részint Korlátkövy Péternek, Sárkány Ambrusnak, Thurzó Eleknek, Mersics Simonnak és Kórody Albertnek adományozta²⁾.

A rendek ezután Székesfehérvárra mentek át, s Mária királynét december 11-kén megkoronázták. Ez alkalommal Lajos király is, bár még csak 16-ik évét élte, magát nagykorúnak nyilatkoztatván, s az ország jogainak megtartását hittel fogadván, a kormányt saját nevében vette által. Menyekzőjét Máriával a következő 1522-dik évi január 13-kán ülte meg³⁾.

Lajos menyekzője Máriával.

III.

Hogy a nemzetnek áldozatkészségét látván, a külhatalmak is fölbuzduljanak a fenyegetett kereszténység védelmére; a megalkotott törvények a pápához, a császárhoz, s a lengyel királyhoz is megküldettek. De fájdalom, az önzés, a

1522.

A budai végzések meg hiúsulta.

¹⁾ A törvénytárba e törvények hiányosan vétettek fel s hibásan soroztattak 1522 alá. Teljesen közli azokat Kovachich: Vest. Com. 513.

²⁾ Történ. Tár. VI, 5. és 7.

³⁾ Lajos levele Zsigmondhoz deczemb. 27-ről, Engelncí, Gesch. d. Nebenl. des Ungr. R. IV, 200. A még 1515-ben létre jött házassági szerződésben Mária részére biztosított 25 ezer frt évi jövedelem fejében kikötött javak — névszerint Körmöcz, Selmecz, Besztercze, Baka-, Béla-, Libet-, Brezno-, Új-Bánya és Korpona, arany s ezüst bányáikkal; továbbá: Zolyómvára, Ó-Buda, Csepel-sziget, a marmarosi sóbányák, Huszt, Szigeth, Visk, Munkács, Beregszász, Vári, Diósgyőr, Miskolcz, Mohy, Mezőkövesd, Keresztes, — az 1522-ki febr. 2-kán kelt kir. levél erejénél fogva adattak át, az országtanács végzése szerint Máriának, „kinek az országba jöttétől (már is nyilatkozó, s a könnyelmű királyra csak jó hatást gyakorolható erélyétől) felette sokat vártak.“ Hatvani: Brüss. Okmánytár. M. Tört. Eml. I, 22. Kollár: Auctar. Dipl. 317.

1522.

pártviszályok annyira megvesztegették már a nemzet erkölcsseit, hogy a veszély első pillanataiban fölébredt lelkesedés, melyről az említett törvények tanúskodnak, szalmatűzként csakhamar ismét kialudt; az áldozat, melylyel a hazát biztosítani lehetett volna, az ajánlat megtétele után jobbára papirosra maradt. A nemesség és a papság a megajánlott adót fizetni a nádor minden sürgetései daczára sem akarta¹⁾. Az adószedők, míg egyrésztől dőzsölve lakmároztak a városokban, általok jobbára megvesztegetve, önkényesen vetették ki s felette hiányosan hajtották be az illető adót²⁾. És ekként történt, hogy míg a megajánlott adónak, ha lelkismeretesen megfizettetik s pontosan beszédetik, több millió forintot kellett volna eredményezni az országos honvédelmi kincstárba, levonván a királynak a füstpénzből minden forint után járó 25 denárnyi illetékét, mindössze is csak 45,747 forint gyűlt egybe³⁾. Hogy e csekélységgel az ország védelmét jobb karba állítani nem lehetett, mondani is fölösleges.

Pedig, mialatt a király a tavasz elején 1522-ben ifjú nejével Csehországba utazott, hogy az ott régtől fogva eláradt zavaroknak valahára véget vessen, a kormányt ott is átvegye, s a királynét megkoronáztassa, — a törökök ismét mozogni kezdenek. Balibeg, belgrádi basa Orsovát, a herczegovinai szandzsák pedig Scardona sziklavárat vívta meg. Az innen származott félelem egy időre ismét a határszélek

¹⁾ Status ecclesiasticus et equestris nullas dicas solvit. Sperfogel, Wagnernál : Annal. Scepus. II, 141. Epist. Proc. I, 163.

²⁾ Így például Lőcsére eleinte 400 frtot vetettek, de utóbb megelégedtek 225 frttal; később azonban ismét megjelentek Verbóczy parancsára, — mert ő volt az ország egyik kincstárnoka — s újabban 170 frtot vettek fel a várostól. De Budán ezt is keveselték, s a város megpöröltetett; Henzely István ítélőmester azonban, általok hihetőleg megvesztegettetvén, a pört elnyomta. „Az adószedők felette kicsapongók valának; mindenütt ingyen, s tékozolva dőzsölének; kutyáikkal is a legnemesebb borokat itatták.“ Sperfogel e. h.

³⁾ Suppl. ad Vest. Comit. II, 516.

felé fordítá a figyelmet : Báthory nádor, kit a király Csehországba távoztakor a maga helyettesévé, s az ország főkapitányává nevezett, Szörényt, Titelt, Jaiczát és Bányalukát, mennyire a kincstár engedé megerősítette, őrséggel, lőszerrel s eleséggel ellátta¹⁾). Mivel pedig a kincstár már ez által is kimerült, nehogy a többi végvárok védetlenül maradjanak, Lajos az országtanács megegyeztével több horvátországi várat, Zenget, Klisszát, Krupát, Szkradint, Likát, Osztroviczát sógorának, Ferdinánd osztrák hercegnek védelmére bízta, ki aztán azokat német őrséggel látván el, Katzianer János laibachi kapitány hatósága alá helyezte²⁾). E rendszabály hasznos volt ugyan a délszaki osztrák tartományok védelmének tekintetében, de a magyar korona méltóságán sérelmes csorbát ejtett. Horvátország egyéb részeire nézve Batthyány Ferencz és Karlovicz János corbaviai gróf neveztettek bánokká. A vránai pörjelséget Tomory Pál helyett, ki azt kereste, s némi kitünő hadi tettei után meg is érdemelte volna, Baráty Mátyás a kir. élestár felügyelője nyerte el. Tomory, kinek ez idő tájban második jegyesét is elvitte a halál, ebben Isten kezét sejdítve, nőtleniséget fogadott, s Esztergamban a cseri barátok közé lépett³⁾).

A határszélek
Ferdinand vé-
delmére bizat-
nak.

Egy nagyobb török hadjárat félelmétől azonban nem-sokára megmenekült az ország; mert biztos hírek érkezének, hogy Szulejmán ez évben Rhodus szigete ellen fordítá hadait. Jó alkalom nyílt ennél fogva Nándorfehérvár és Szabács visszavételére kísérletet tenni; de bár senki sem kételkedett, hogy a török Rhodus megvétele után ismét Magyarország ellen fordítandja erejét; ama két fővár birtoka nélkül pedig alig lehetend az országot sükeresen megvédeni : ilyféle kísérlet helyett ismét zavargások, pártviszályok foglalták el az elméket. Szapolyay vajda nagyravágását az udvar újabban

Pártviszályok.

¹⁾ Pray : Epist. Proc. I, 149.

²⁾ Istvánfy Lib. VII, 101.

³⁾ Szerémi György 103. Istvánfy szerint Újlakon lépett a zárdába.

1522.

is érzékenyen megsérté az által, hogy a múlt évi törvény ellenére, mely szerint két főkapitány volt volna kinevezendő, azzá Báthory csak egymaga lett, s a király távollétében az ország kormánya is reábizatott. Ő ezért avval boszúlá meg magát, hogy a nemességet, mely az adóról szóló múlt évi törvények felforgatása végett különféle gyűléseket tartott ¹⁾, az ellenszegülésre titkon bátorítá; s a horvát bánokkal maga is összejövettelt tartott. Báthory e miatt keserű szemrehányásokat tett neki ²⁾. Hihetőleg szintén a nádor ösztönzéseire történt, hogy Várday Ferencz erdélyi, Perényi Ferencz váradi, Csaholy Ferencz csanádi, Ország János szerémi püspökök, Drágfy János főtárnokmester, Palóczy Antal, Báthory Endre, Rozgonyi István, Perényi Péter, Kanizsay László, Ország Ferencz, Raskay Gábor, Bánfy Zsigmond és Homonnay Ferencz egymással szövetséget kötöttek, melynek célja, bár azzá nyilván a király hűséges szolgálatát s egymás védelmét tűzték ki, úgylátszik, főleg Szapolyay János ellen volt intézve ³⁾. Szapolyay ezután visszament Erdélybe, s hogy tekintélyét az országban nevelje, a nála számos bojáraival segedelmet kereső havasalföldi Raduly vajdát egy erős had kíséretében tartományába visszavezette, s Mahomed béget elűzvén, helyreállította ⁴⁾.

Külsegély
hasztalan ké-
retik.

Az ország védelme egyszersmind az egész, de kivált a német kereszténység védelme is lévén, külsegély keresetét már az 1521-ki országgyűlés rendei szívéro kötötték Lajosnak, s nem is rajta múlt, hogy a szomszéd népek s fejedelmek

¹⁾ Lajos levele Báthoryhoz és Szapolyaihoz Kovachichnál : Suppl. ad Vest. Com. II, 502.

²⁾ Epist. Proc. I, 149.

³⁾ Katonánál : XIX, 381.

⁴⁾ Engel : Gesch. der Walachey 204. Verancsics a vajda e hadjáratát későbbre teszi, s e jegyzetet veti utána : János vajda szemben lón Ibrahim passával Targovistján, Havasföldben. Azt senki sem tudja, mit egymással titkon beszéllettenek, kit azért senki sem dicsért. Magy. Tört. Eml. III, 20.

nagyobb buzgalmat nem fejtének ki a kereszténység védelmében. Ez mind a rokonságnál, mind azon veszélynél fogva, mely a magyarok legyőzése után Németországot is fenyegeté, valamint annál fogva is, hogy Magyarország többször felszólítva sem akart a töröknek szabad átmenetet engedni Németországba intézendő betöréseinél, — leginkább Károly császárnak áll vala kötelességében; de ő most hatalmának terjesztése végett háborúskodott I. Ferencz francia királlyal¹⁾, s Lajos kérelmeire csak azon csekély összeget engedé át segedelmül, melyet a birodalom rendei római koronáztatásának útjára ajánlottak volt. Lajos utóbb a morvakkal, szilézekkel, s a csehekkel is értekezett segélynyújtás végett, s hogy a birodalom rendeit is bővebb segélyezésre indítsa, az év vége felé Nürnbergben tartott gyűlésre követséget is küldött, melynek tagjai közt találjuk Gosztonyi János győri püspököt, Drágfy Jánost, Verbőczy Istvánt. Sikerült is ugyan ezeknek oly ígéretre bírni a rendeket, hogy a jövő tavaszra 100 mázsza lőport s hat hónapig díjjal is ellátandó 4000 gyalogot küldenek be; de hogy ígéretöket teljesítették volna is, nyomára sehol sem akadunk²⁾. Sikeresebb volt némileg Lajos közbenjárása nagybátyjánál, Zsigmond lengyel királynál, ki nemsokára Belgrád eleste után küldött be Sztercs hadnagy vezérlete alatt némi hadakat. Ezek ellen azonban Péterváradon, melynek védelmére rendeltettek, hatalmaskodásaik miatt számos volt a panasz. Egyebek közt hadnagyuk Batthyány Györgyöt, a kalocsai érsekség igaz-

¹⁾ Henrik angol királyhoz kivált azért írt Lajos és küldötte Balbi Jeromost, hogy a császárt a francia királlyal megbékéltetvén, sükerebb segélyre bírja. Magy. Tört. Eml. V, 62. kövv.

²⁾ Lajos levelei Katonánál XIX, 363. 369. kövv. Kovachich: Suppl. ad Vest. Com. II, 522. Pray: Hist. R. H. II, 597. Verbőczy szük erszénynyel indulhatott követi útjára: a bécsi titk. levéltárban egy kötelezvényének eredetije létezik (Dat. Nuremberge in festo b. Thome ap. a. d. 1522), mely szerint Salamanca Gábortól, Ferdinánd főherczeg kincstartójától 300 magy. frtot vett kölcsön.

1522.

gatóját meggyilkolta, miért aztán elfogatván, Futakon harmad magával lefejeztetett¹⁾.

E közben egyrésről Báthory István nádor s kir. helytartó, másrésről Szathmáry György esztergami érsek itthon minden módon sürgették az urak, nemesek és papok javaira kivetett adónak behajtását²⁾. Minthogy azonban az eredmény e tekintetben sem volt nagyobb, mint a külsegély keresésében; a határos határszéli török basák pedig a végváratkat nem szüntek meg háborgatni, sőt miután Szulejmán Rhodus szigetét 1522 végén iszonyú vérontással elfoglalta, nagyobb török hadjárattól is lehetett tartani: Lajos még az 1522-dik év folytatában visszatérni szándékozott Csehországból, hogy az ország rendivel a haza védelmének sikeresebb módjairól tanácskozzék. De a király visszatérte, Csehország zavaros állapota miatt, egészen az 1523-ki tavaszig elhaladt, s az országgyűlést kétszeri elhalasztás után végre is csak sz. György napján lehetett megnyitni³⁾.

1523.

Országgyűlés.

A törvénykönyv, mely e gyűlésen alkottatott, újabb szomorú bizonyítványát adja, mennyire kiveszett már a hon-szeretet a haza fiainak kebeléből; mily menthetetlen gondatlanság, mily alacsony önhaszonlesés áradt el a vesztére e miatt gyors léptekkel siető országban. Látjuk e czikkelyekből, hogy a megvesztegetés mételye az ország s a megyék hivatalnokai közt általában elharapódzott; hogy a fő és alispánok a nemeseket bizonyos pénzösszegért mind a fegyveres fölkeléstől, mind a jelen országgyűlésre való megjelenéstől bűnösen fölmentették; hogy számosan közölök az 1521-diki törvények által kivetett adót beszédtek ugyan, de azt maguknak tartották meg; hogy sokan a zsoldot fölvelték, de

¹⁾ Verancsics : Magy. Tört. Eml. Írók III, 18.

²⁾ A nádor levele Sáros megyéhez. Wagner : Dipl. Sáros után Katona XIX, 386. Az érsek lev. a Zemplén megyei papsághoz Dat. fer. 2-a p. p. fest. Inv. S. Crucis a. d. 1522. A bécsi titk. levélt. eredet.

³⁾ Kovachichnál : Suppl. ad Vest. Com. II, 511.

a szolgálatot megtenni elmulaszták; hogy többen, minden engedelem nélkül pénzt verettek. Most tehát rendeltetett, hogy mindezek ellen, s átalában az adónak miként történt behajtása fölött a megyékben szigorú vizsgálat tartassék, s a bűnösök példásan lakoljanak. Számíttassanak össze a kir. jövedelmek, hogy kitessék, mennyit lehet azokból a haza védelmére fordítani¹⁾. Új adóul minden nem-nemes országlakos két frt füstpénzt fizessen, mi egyedül a haza védelmére fordíttassék; az urak és nemesek ez úttal csak önkéntes ajánlatokkal igérkeztek járulni a közszükség fedezéséhez²⁾. A király, a főpapok és zászlós urak dandárai haladék nélkül a végekre küldessenek; a nemesség pedig, ha szükség leszen, a király felszólítására fejenként keljen föl, s jól fölfegyverkezve és lóháton, ne pedig, miként szokássá válni kezde, s mintha menyekzöre mennének, kocsin jelenjék meg a táborban; a birtokosok személyes fölkelésen kívül minden tíz telek után egy vitézt állítsanak a megye zászlai alá, melyeket ezután ne a főispánok, hanem a királytól kinevezett kapitányok vezéreljenek. Minden végvárnak két kapitánya legyen, kik közül egyik jószág s fejvesztés alatt folyton a várban legyen. Szapolyay vajda befolyására mutat ama törvény, mely az urak hasonló szövetkezéseit, minőnek példáját fentebb említettük, megtiltja s megsemmisíti. Egy más törvényczikkből végre kitűnik, hogy Luther Márton vallásújítása már hazánkba is elhatott, tanai napról-napra terjedni kezdenek. „Ő

¹⁾ Ezen összeírás vagy még a gyűlés alatt vagy mindjárt utána valóban megtörtént. Szerinte a budai s körmöczi pénzverdéből, a budai, fehervári, pozsonyi, tótországi, kassai harminczadokból, a szászok adójából, az erdélyi ötvenedből, a kir. városok, s a zsidók adójából összesen 189,709 forint folyt a kincstárba, — egyéb kir. javak el levén zálogosítva. A kiadás ellenben, a királyi udvarra, s a határszéli várak őrsegeire 237,331 frtot tett; ezenkívül az erdélyi vajda, a temesi főispán, a horvát, jaiczai, szörényi bánok díjára, illetőleg dandáraik tartására 82,000 frt vala fordítandó. Engel, Schedius folyóiratában III, 100.

²⁾ Lajos levele Katonánál : XIX, 416.

1523.

felsége — mond e törvény — mint katolikus fejedelem, a lutheranusokat, pártolóikat s követőiket, mint nyilvános eretnekeket, s a boldogságos szűz ellenségeit fej és jószágvesztéssel büntesse¹⁾.

Tomory érsekké s főkapitányná neveztetik.

Az ország rendei a kalocsai érsekséget is oly férfúval óhajták betölteni, ki a hadviselésben jártas, az ország védelmében is hasznos szolgálatot tehessen az alvidéken. Senki sem látszék erre alkalmasabbnak, mint a múlt évben barátta lett Tomory Pál, ki hajdan Erdélyben a székelyek lázadásakor, mint egy lovas dandár vezére, utóbb, mint budai alvárnagy a kurucz háborúban, a hadi pályán is kitüntette magát; most pedig Esztergomban a cseri barátok zárdájában példánya volt a világról lemondott, önmegtágadó szerzetesnek. A rendek tehát őt kívánták kineveztetni az érsekségre. A király kérelmeket teljesítve, a vén Bornemiszt, ki vele régi barátságban állott, azonnal átküldé érte Esztergomba; de Tomory vonakodott elhagyni megkedvelt zárdáját, s utóbb is csak a rendek egyenes parancsára és Kajetán bíbornok s pápai követ unszolásaira fogadta el az érseki méltóságot. A király ezenfelül őt még az ország alvidéki részeinek főkapitányává is kinevezte, teljes hatalmat adván neki intézkedni mindenekben, mik az ország védelmére s biztosságára vonatkoznak. A köznép őt jobbára Cseri basának nevezte²⁾.

Tomory a mily kelletlenül fogadta el a magas tisztséget, oly buzgólag ügyekezett abban eljárni. A végvárat, mennyire a rendelkezése alá adott pénzerőből telt, jobb karba állítá; a török martalóczok megfenyítése végett hadat szedett, s a hadi pályán kitünőbb férfiakat maga köré gyűjté. Ezek közt találjuk Bánfy Jakabot, Bárdy Istvánt, Kis Fe-

¹⁾ E törvénykönyvet is a nagy érdemű Kovachich közli Suppl. ad Vest. Com. II. 515.

²⁾ Szerémi György: Cap. XXX, 103. Brodaries: Descr. Clad. Mohács. Bonfin 1606-ki hanai kiadása végén Zsámboki jegyzetei közt 758. Istvánfy Lib. VII, 103.

renczet, a szerb eredetű Radics Bosicsot, Bodó Ferenczet s több másokat. E gondoskodás még 1523 folytatában megtermé gyümölcseit; Tomory s a nevezett alvezérek a kalandozó török csapatokat több ízben levágták; Ferhát basát pedig, ki azok megboszulása végett ugyanazon év őszén 15 ezernyi haddal tört a Szerémségre, a nagy-olaszi mezőn egy nevezetes ütközetben megverték, seregének nagyobb részét megsemmisítették¹⁾. De egyebekben is nagy erélylyel ügykezett Tomory jobb rendet alapítani az alvidéken, s megfenyíteni a kivált ott eláradt hatalmaskodásokat. Szigora e tekintetben oly kiméretlen volt, hogy a különben vitéz, de féktelen, s engedelmeskedni nem akaró Bárdy Istvánnak, mivel hogy Újlaky Lőrincznek három faluját feldúlta, s Bosnyák Jakabot Redneken boszúból megölte volt, Péterváradon fejét vétette; s Török Bálintot is, ki a kobzáshoz korán kezd vala, hasonló büntetéssel fenyegette, ha rablásaival föl nem hagy²⁾.

A Ferhát basán vett győzelem után mindenki attól remegett, hogy Szulejmán 1524-ben nagyobb hadjáratral boszúlandja meg a szenvedett vereséget. Ezért kéretett ismét az angol király, békéltetné meg a császárt és I. Ferenczet³⁾. Ez birta reá VII. Kelemen is, ki VI. Adrián halála után 1523 végén választatott pápává, hogy báró Burgio Antalt 1524 elején követéül Budára küldje. A követ által Kelemen pápa bizonyos pénzösszeget is küldött oly utasítással, hogy az nyilvános tudomásra Budán, a Fugger tőzsérháznál tétesék le, s utóbb maga a pápa vagy a Németországban működő Campeggio bíbornokkövet rendelete szerint legyen fordí-

¹⁾ Szerémi György Cap. XXXI, 106. Verancsics : Magy. Kron. Magy. Tört. Eml. III, 19. Istvánfy Lib. VII, 104. Verancsics szerint Tomory, betegsége miatt ezen ütközetben nem vett részt, mint Istvánfy mondja.

²⁾ Verancsics é. h. Szerémi szerint (l. 116.) Bárdy némely urak fondorlatának esett áldozatául. U. o. Istvánfyt 105. l.

³⁾ Magy. Tört. Eml. V, 70.

1524.

tandó a török elleni háborúra ¹⁾). De ez évben erre nem lön szükség: Szulejmán maga egyiptomi ügyeivel lévén elfoglalva, nagyobb hadjáratot nem intézett Magyarország ellen; azon 20 ezernyi hadat pedig, melylyel basái által Jaiczát vívatá, a velencei fogságából még 1519-ben megszabadúlt Frangepán Kristóf, kit a király a felmentő had fővezérévé nevezett, s a horvát bánok, Batthyány Ferencz és Karlovicz János nagy vereséggel visszaűzték ²⁾).

IV.

Szathmáry György esztergami érsek 1524-ben április 7-kén meghalálozott, végrendeletében 60 ezer aranyat hagyott ama várak kiváltására, melyek hajdan IV. Friderik császárnak elzalogosítottván, az 1491-diki békekötés szerint Ulászló által is Miksa császár kezén maradtak. Míg Szathmáry élt, az ő szava volt irányadó az országtanácsban ³⁾). Halála után Szalkay László egri püspök s kancellár már egy hónap múlva kinevezette magát érsekké; s azontúl majdnem kizárólag ő birta a király bizodalmát, ő tartá kezében a kormányhatalmat. Mellette, hivatalánál fogva, Báthory István nádornak volt legtöbb befolyása a közügyekre. A többi urak, kik még az országtanácsban, s az udvarnál némi befolyást gyakoroltak, ezek egyikének vagy másikának uszályához tartoztak. A két kormányférfi egymással jó egyetértésben élt, hogy ellensúlyozhassák az országban mind a kettőjöknel nagyobb párttal rendelkezhető, s mindkettőjököt, de kivált a nádort halálosan gyűlölő Szapolyay János vajda ellenzékét. De fájdalom, sem Szalkay, sem Báthory

¹⁾ Katonánál: XIX, 421.

²⁾ Istvánfy Lib. VII, 106. kövv.

³⁾ Bon velencei követ mondja róla követi jelentésében: Di grandissima reputazione e quello el vol in quel regno e fato. Sanuto után Wenzel G. Új Magy. Muz. 1856. VII. és VIII. füz. 126.

nem volt azon férfiú, ki a hazát veszélyes körülményei közül kiragadhatta, megmenthette volna. Sőt, kik a kormány legfőbb polczaira tolakodva, a felelősséget a hatalommal együtt magukra vállalták, épen ők vádolhatók a történelem bírószeke előtt, — Szalkay, hogy indulatossága, a pártviszályokat egyre szítogató gőgös elbizottsága —, a borított mód felett kedvelő, gyakran ittas Báthory¹⁾, hogy hanyagsága, gondatlansága, mind a ketten pedig, hogy fondorkodásaik által az egyenlenséget nevelve, a zavart öregbítve, leginkább siettették a haza veszedelmét.

Ez időben halt meg Újlaky Lőrincz herczeg is. Magtalanul mulván ki, terjedelmes javaira az 1495-diki szerződés szerint, melyet a herczeg Szapolyay Istvánnal, János vajda atyjával kötött, s maga Ulászló is megerősített volna²⁾, János vajda tartott öröködési igényt. De Szalkay tanácsára a király e jóságok egyrészét —, azon oknál fogva, hogy Szapolyay a kir. megegyezésért kikötött összeget le nem fizette, s jogától e miatt elesett légyen, azonnal elfoglalta. Az ügy a főtörvényszék elébe vitetvén, a nádor is szintoly értelemben mondotta ki ítéletét. A király a lefoglalt javakból Németújvárt a Jaicza megmentésében szerzett érdemeiért Batthyány Ferencznek, Galgóczt pedig Thurzó Eleknek adományozta. A jóságok más részei Újlaky özvegyének, Bakacs Magdolnának birtokában maradtak; kit aztán a Szapolyay nemzetség emelkedését minden módon gátolni törekedő Szalkay érsek More Lászlóhoz, a pécsi püspök testvéréhez adott nőül, a jóságok birtokjogát is reáruháztatván³⁾.

Viszály a kormány és Szapolyai közt.

¹⁾ A hatvani rendek arról vádolták őt, hogy „nagyobb gondja vóna az ő torkára és hasa töltésére, hogy nem tisztére és az ország gondjára és szükségére, és mindennap, ha nem kétször, de egyszer szörét tenné, hogy többet innék kelleténél“. Verancsics: Magy. Tört. Eml. III, 138.

²⁾ Vigore . . . consensus regii exinde adhibiti 1525 : 34-dik t. cz.

³⁾ Istvánfy Lib. VII, 105.

1524.

Szapolyay János ezóta boszút forralt Szalkay érsek, Báthory nádor s általában az udvari párt ellen; erre pedig elég alkalmat nyújtottak a mind bonyolultabbá váló közügyek, kivált a hanyagság vagy erélytelenség, mely a haza védelme körül a naponként növekedő veszély mellett is egyre mutatkozott. A kormány az 1524-ki tavasz elején nagy országtanácsot tartott, melyen Szapolyay vajda is jelen volt¹⁾. Hogy valami üdvöset végzett volna, sehol semmi nyomára sem akadunk. Ezen eredménytelenség lehetett oka, hogy a haza lelkesebb fiai az urak tanácsától, mely az udvartól, s a kormány élén álló férfaktól vette irányát, a haza megmentésére többé semmi üdvöset sem várván, izgatni kezdenek, hogy ezek befolyásán kívül a nemesség, s a függetlenebb egyházi s világi urak Varsányban tartsanak gyülekezetet s tanácskozzanak a közügyekről²⁾. E férfiak jelesbjei valának: Verbőczy István kir. személynök, „kinek mind az ország között, s mind a tanácsban, s mind a törvény ítéletiben nagy auctoritása vót; Árthándy Pál, kinél nagyobb szószóló az ország között nem vót; és Tótországból Glessány Miklós, kinek mind az ország között, s mind az urak között nagy praktikája vót; és Nikolay Gergely, az időben director causarum, kinek udvarnál nagy szeretete és szava igen foganatos vót és nagyobb pörös-patvaros embör nálánál akkoron nem vót; és az urak rendéből is a király háta megöl titkon Korláthkövy Péter akkoron királynak hopmestere, kinek Szepesý (Szapolyay) Györggygel, az vajda öcscsével, nagy barátság-tartása vót mindenkor³⁾“.

Ezekkel és számos más előkelő nemesekkel s megyei ispánokkal, kik a haza veszendő állapota miatt mindinkább elkeseredtek, szövetkezett most össze Szapolyay vajda, hogy

¹⁾ Kovachich : Vest. Comit. 551.

²⁾ Perényi Ferencz váradi püspök levele Báthory (Endréhez Kovachichnál e. h.

³⁾ Verancsics, Magy. Tört. Eml. III, 131.

a kormányon lévő férfiakat, kivált a nádorispánt megbuktas-
sa. Felette sajnálnunk kell, hogy mind e mái napig nem jöt-
tek napvilágra oly okmányok, melyekből e pártviszályokról
bővebb s határozottabb ismeretet szerezhethénk. A varsányi
gyűlésről sem tudjuk, létrejött-e az valóban, s mi volt légyen
eredménye. Úgylátszik azonban, főkívánsága volt az össze-
gyűlteknak, hogy a király Hatvanban egy közönséges ország-
gyűlést tartson, melyre valamennyi úr és nemes fegyverben
tartozzék megjelenni¹⁾. A király s az urak, ily fegyveres
gyűléstől nem ok nélkül tartva, azt megengedni egyáltalában
nem voltak hajlandók; mivel azonban a török ez időben
(augusztusban 1524) Szörényt vinni kezdte²⁾, s mind annak
megsegéllése, mind a többi veszélyben forgó végvárak ellá-
tása végett nagyobbadóra múlhatatlan lett a szükség, az or-
szággyűlést, de csak a szokott alakban, miszerint t. i. arra
minden megyéből csak néhány követ jelenjen meg a többiek
képében, szept. 8-kára Pestre mégis egybehívták.

A gyűlés megnyittatván, a király inté a rendeket, hogy
a határszélek, s a dunai sajkás had ellátására, mi rendes jö-
vedelmeiből ki nem telhetik, nagyobb adót vessenek az or-
szágra. A rendeket erre báró Burgio pápai követ is ösz-
tönzé, kijelentvén, hogy a pápától hozott pénzösszeg a Fug-
gereknél letéve, s mindig készen áll az ország védelmére,
mihelyt a rendek a szükséges intézkedéseket e végre a ma-
guk részéről is megteendik. A király ezután felhíván a ren-
deket, folytatná buzgón és csöndesen tanácskozásaikat, a
gyűlésből távozott. És most Verbőczy István elragadó ékes-
szólással ábrázolá az ország szomorú állapotát, melyen ha

A pesti
gyűlés.

¹⁾ Erre mutatnak Verancsics eme szavai: Midőn az országbeli
köznemesség . . . nem akartak nyugonni, hanem minduntalan futnának
és szorgalmaztatnák mind a királyt, mind nádorspánt, mind az urakat
intvén és kérvén őket, hogy a (hatvani) gyűlésnek engednének meg-
jelenni stb. És ismét: „Kibe ellentes tartván (a király s az urak) többig
esztendőnél nem hatták s nem engették a gyűlést lenni“ e. h. 136.

²⁾ Perényi püspök idézett levele Báthory Endréhez.

1524.

mennél előbb segítve nem lesz, végveszélybe dűl a haza. Az izgató beszédnek nagy volt a hatása : a nemesség hevesen kikelt a kormányon lévő férfiak s általában az urak ellen : miképen amazok a törvényeket végre nem hajtva, erélytelenségek által mind nagyobb veszedelembbe ejtik a hazát; gondatlanul tűrik, hogy több fontos hivatal és a királyi jövedelmek számos forrásai idegenek kezében vannak; az ország kormányába az idegen fejedelmek követei jogtalanul avatkoznak; az urak pedig a közterhek alul magukat önzőleg kivonják. Határoztatott ennélfogva, hogy azon veszélyes rendetlenségek orvoslatára, melyek a polgári élet minden ágazataiban eláradtak, a jövő évi sz. Iván napon Hatvanban egy nagy országgyűlés tartassék, melyre minden urak, nemések fegyveresen jelenjenek meg, onnan a végzések megalkotása után mindjárt a török ellen indulandók. A király addig is a hazafiasabb érzelmű egyházi s világi urakból egy bizottmányt válasszon maga mellé, mely az országtanács tagjainak, tehát Szalkay érseknek s Báthory nádornak véleményétől is függetlenül, a hatvani gyűlésig teljes hatalommal igazgassa az ország ügyeit, viseljen gondot a király jövedelmeire, ossza ki annak megegyeztetével a hivatalokat, s hajtsa végre a törvényeket. A többi egyházi s világi urak is jelen lehetnek ugyan az országtanácsban; de a főhatalom e bizottmány kezében legyen. E bizottmánynak gondja legyen egyebek közt reá, hogy a Fuggerek, kik az ország zsirját kiszívják, kiűzessenek; Szerencsés Imre alkinestárnok, kinek kezelése alatt a kincstár mind szegényebbé válik, a közjövelmek mellékes czélokra pazaroltatnak, hivatalából, az idegenek pedig a királyi udvarból elmozdítottassanak; a pápai követnek díj a kincstárból ne adassék; a császár és Velenceze követé, kiktől semmi haszon sem várható, kik eddig a tanácsban mégis részt vettek, az országból kiküldessenek. Addig is, míg a hatvani gyűlés a határszélek védelméről bővebben intézkednék, azok biztosítására egy forintnyi adó rendeltetett. Szóba hozattak az Újlaky-féle

jóságok is; de a határozat azokról s több más tárgyakról is a hatvani gyűlésre halasztatott ¹⁾). A király azonban Szalkay és Báthory tanácsára a gyűlés határozatait nem erősítette meg, s minden a régi állapotban maradt.

Nemsokára e gyűlés széteszlása után híre érkezett, hogy Szörény vára, melyben Kállay János volt a kapitány, segedelmet sehonnan sem nyervén, a török hatalmába esett. Az udvari párt ebből alkalmat vőn boszút állani Szapolyay Jánoson : azon ürügy alatt, hogy a vár az ő hatósága alatt létezett, s az ő hanyagsága miatt veszett el, őt, mint hűtlent az országtanácsból kirekesztették. De Verbóczy, ki ekkoron már egészen a vajda pártjához szegődött volt, kimentette őt a vád alól, bebizonyítván, hogy Szörény, melybe mind maga Kállay kapitány, mind az őrség a király által tétetett, egyenesen ettől, nem pedig a vajdától függött ²⁾). Az udvari pártnak e lépése, s a gyűlés határozatainak mellőzése még csak ingerültebbé tette János vajdát s pártfeleit, kiknek száma a megyékben folytatott izgatások következtében folyton nőtt a nemességben. S most az urak közül is egy hatalmas társat nyert Szapolyay Frangepán-Kristófban. A büszke, nagyra-vágyó grófot felette sértette, hogy bár Jaicza fölmentése, s a török hadon nyert győzelem a múlt évben, közelismerés szerint leginkább neki volt köszönhető, annak mégis mások vették hasznát : Batthyány Ferencz, mint mondók, az Újlaky-féle javakból Németújvárt, a Baráthy Mátyás halála által megürült vránai perjelséget pedig, melyet a gróf igényelt, Tahy János nyerte el, s ez lett Karlovicz János corbaviai grófnak is utódává a horvát és dalmátországi bánságban, míg Kristóf urat csak e tartományok védőjének pusztá

¹⁾ E gyűlés határozatait külön példányban nem birjuk, s csak is annyiban ismerjük, a mennyiben azok az 1525-ki rákosi határozatok közé némi módosításokkal fölvétettek. Ld erről Kovachich : Vest. Com. 549. kövv.

²⁾ Szerémi György e. h. 110.

1524

czímével ruházta föl az iránta ellenséges érzelmű budai kormány.

1525.

Szalkay érsek, s a nádor bátorsága, melylyel Szörény elveszte miatt Szapolyay ellen felléptek, Frangepán Kristóf igényeit pedig mellőzték, úgylátszik, azon ígéretekben nyerte táplálékát, melyeket Lajos király, Mária királyné sürgetéseire Károly császártól és Ferdinánd főhercegtől nyert az iránt, hogy a német birodalmi segélyhadak a tavasz nyitásával már az országban lesznek. Az udvari párt ezen ígéretekre támaszkodva daczolhatni vélt a vajdával, s a nemesség vezéreivel, kik nem szűntek meg sürgetni a múlt országgyűlés végzéseinek megerősítését, kivált pedig a hatvani gyűlésnek a király által is kihirdettetését¹⁾. Azonban eljött az 1525-ki tavasz, s a német hadak, nemcsak hogy ígélet szerint meg nem érkeztek; hanem, miután a császár s a francia király közt a háború felső Olaszországban újabb lángra gyúlt, s még Ferdinánd is minden osztrák hadait oda küldeni kénytelenítettett, még reménye is elenyészett a várt segélynek. E körülmény, s az országban növekedő ingerültség következtében az udvari párt is megváltoztatta véleményét; mert észrevette, hogy a nemesség vezérei, Verbőczy, Arthándy Pál, Zoby, Glezsány, Nikolay s mások már fenyegetéseket is hallatnak, hogy, ha az udvari párt a hatvani gyűlést jó szerével nem engedi megtartatni, az ország azt ellenök is megtartandja, midőn aztán mindazokra, kik a gyűlést ellenzik, „mind országul reá támadnának s megbüntetnék, mint afféle gonosz akaróját az országnak²⁾“. Azon reményben tehát, hogy egy tavalihoz hasonló gyűléssel mellőzendik a hatvani fegyveres gyűlést, a király által május 7-kére egy közönséges országgyűlést hirdettettek ki a Rákos mezejére, hol a nemesség részéről csak a szokott számmal s fegyver nélkül jelennének meg a képviselők.

¹⁾ Verancsics, Magy. Tört. Eml. III, 136.

²⁾ Verancsics e. h. III, 137.

E belviszályokon kívül a törökkéli viszonyok is szükségessé tették az országgyűlést, melyen a nemzet valahára komolyabban intézkednék a maga védelméről. Még ugyan titok volt a magyar kormány előtt, hogy Ferencz francia király a maga ellenét, Károly császárt, ez oldalról is foglalkodtatni kívánván, Szulejmánt levelei s követei által Magyarország, s a császár ellen folytonosan ingerelte hadjáratra¹⁾; de már azon tudósítások is, melyeket Tomory a törökök nagy készülétei felől írt a határszélekről, fölébreszthették a kormány figyelmét. Szalkay és Báthory a tekintetben is menthetetlen hanyagságról vádolhatók, hogy bár a török ellenséges szándékairól mindenki megvolt győződve, belviszályaikba merülve, sem az ország sükeres védelméről nem gondoskodtak, sem békekötés által nem ügykeztek biztosítani a haza jövőjét. És, igen feltűnő, hogy mindazon gyűlésekben, melyek ez évek alatt tartattak, az ország részéről sem emelkedett szó, mely a békekötést sürgette volna. Az ország erejének megfogyatkozását, évről-évre növekedő veszélyeit mindenki száján hordta; és mi azt elháríthatja vala, a békekötés szóba sem hozatott. Úgylátszik, mintha a nemzet, melynek a három tized óta letűnt dicső múltja még élénk emlékezetében állott, a béke kérése által szégyelte volna bevallani, különben eléggé érezhetett s valóban is érzett gyöngegségét, melybe saját bűnei által sülyedett; szégyelt volna békekövetséget küldeni az elébb annyiszor megalázott törökökhöz, kik azonban most nagy uralkodójok alatt oly hatalomra emelkedtek, hogy sem Velenceze, sem a lengyel és a francia királyok nem tarták méltóságukat sértő dolognak, a barátságot velök gondosan fentartani. Pedig, midőn a rendek a Rákoson összegyűltek, Szulejmán a francia király ösztönzéseire már elhatározta volt a jövő évi hadjáratát; s az ország viszonyainak kikémlelése végett maga küldött egy követtséget Budára, hihetőleg oly szándékkal, hogy megki-

¹⁾ Marini Sanuto és török források után Hammer II, 45. 47.

1525.

sértse, nem volna-e hajlandó a magyar kormány a kötendő béke fejében, a török seregeknek szabad átmenetet engedni magyar földön Németország ellen. Az országtanács e föltételt el nem fogadhatván, a követség, mivel egyébiránt sem a béke, sem a háború felől határozottabb üzenetet nem hozott, Budára érkezte után kevés idő múlva, a gyűlés első napjaiban visszaküldetett.

A rákosi gyűlés.

A nemesség nagyszámmal s pedig, a kormány akarata ellenére, fegyveresen gyűlt össze a Rákoson. Néhány nap csendesen folyt le: a nemesség Pesten a Sz. Péter templomában több ízben összegyűlt, s a közügyekről tanácskozott. De már május 10-kén, midőn híre futamodott, hogy a király fegyvereiket letétetni kívánja, elhatározták, hogy azt tenni nem fogják, s e határozatukat Podmaniczky István nyitrai püspök által, ki őket a fegyverletételre a király nevében csakugyan megintette, mindjárt tudtára is adták. Szalkay érsek s kanczellár e válaszból eleve sejté a történetendőket, s még azon napon írta báró Burgionak: „E gyűlésnek kezdete elég zajos; nem tudom, hogyan fog végződni“. Más nap a nemesség, tán hogy bátorságának még nyilvánosabb jelét adja, Verböczy elnöklete alatt Budán, a Sz. János templomában tartá gyülekezetét. Kérdés támadt itt: ki volna oka, hogy a múlt évi törvények végre nem hajtottak? És a többség szörnyű zajjal Szalkay érseket s az udvarnál lévő németeket vádolta. Szalkay, mondák, alacsony származású lévén, a nemességnek ellensége; a fősvény varga-ivadék, kinek legfőbb gondja, kincseket halomra gyűjteni, kinek tanácsosa zsidó, nem méltó a magas méltóságra. Hevesen vádoltatott Báthory nádor is: ő az oka, kiáltozák, Nándorfehérvár esestének; innen származik pedig a veszély, melylyel a török az országot fenyegeti. Még kevésbbé kimélték a zsidó eredetű Szerencsés Imre alkincstárnokot, őt okolván a pénzsilányítás és mindazon bajok miatt, melyek abból a hazában eláradtak. A királytól e közben követség érkezett a gyűlésbe, előadó, hogy miután a török követtel a békéről végezn

semmit sem lehetett, a valószínűleg kitörendő háború szükségleteinek kiállítására az adót multhatatlanul föl kellend emelni. A rendek őket azon válaszszal bocsáták el, hogy ez iránt egy választmány által fogják a királynak tudtára adni véleményöket.

Május 13-kán a Rákosról, hova gyűlésöket még az elébbi napon áttették, 60 tagból álló küldöttség következő négy ponttal ment a királyhoz : a király és a királyné udvarukból öt nap alatt minden idegent távolítsanak el, különben őket a nemesség erőhatalommal üzeni ki; a császári követ (Hardeck gróf), ki az ország ügyeibe kelletlenül avatkozik, s a velencei követ (Guidotto), ki miután küldői a törökkel békét kötöttek, itt csak kémkedik, az országból küldesse-nek ki; Szalkay kancellár s egyéb mostani tanácsosai helyett a király másokat válaszszon, kiknek nem önérdekök, hanem az ország java fekszik szívökön; Szerencsés Imrét a pénzügytől mozdítsa el, és sáfárkodásáról szigorúan számoltassa.

A király e pontokra az országtanáccsal tartandó értekezlet után ígért választ adni. De a rendek észrevették, hogy csak halasztani akarják az ügyet, míg majd a gyűlésre kiszabott két hét eltelvén, a nemesség többsége szokása szerint széjjeloszlik; és midőn még arról is szállongana hír, hogy a kormány a budapesti polgárságot fölfegyverzeni szándékozik : tudtul adták az uraknak, hogy a várost ezen esetben megszállják, s minden élelmi szállítást meggátolnak. A rendek május 15-kén újabban 120 tagból álló küldöttséget intéztek a királyhoz, mely a fennebbi pontok iránt választát meghozná. A császári követ, s a németek kiűzése, — lőn a válasz — eszélytelen sértése lenne a császárnak, s a német rendeknek, kiknek segedelme a török háborúban hasznos lehet az országnak. A kancellár és Szerencsés ellen kész a király törvényes vizsgálatot tartatni, s őket, ha bűnösök, lakoltatni. De e válasz már nem elégté ki a fölingerült rendeket : ez csak Szalkay praktikája, — kiáltának számosan, midőn eljárásáról a küldöttség más nap számot adott, — húzni-

1525.

vonni akarja az ügyet, míg a gyűlésnek vége szakad. Kereken meg kell kérdezni a királyt : akar-e a rendek közé jőni, s pedig az urak nélkül? Ha akar, ám a rendekben engedelmes alattvalókat találánd; különben ezeknek más módokról kellend gondolkodniok, hogy a hazát megmenthessék.

E kérdéssel máj. 17-kén ismét 120 tagból álló küldöttség ment a királyhoz. A rendek üzenetének híre megelőzte a küldöttséget; s mielőtt ez a királylyal szemben lőn, a lengyel követ volt nála kihallgattatáson. Tanácsot adott Lajosnak: csöndesítse le a nemességet a Rákoson való megjelenése által; nyerje meg Szapolyayt, az Újlaky-féle örökséget neki átengedvén. Szalkay erre nem hallgathatá el megjegyzését, hogy ilyféle tanács csak magától a követ úrtól, s nem a királyától jöhet; de miután a küldöttek az üzenetet a királynak előadták, még sem volt bátorsága az ellen nyilatkoznia, s a pápai követ által tétetett előterjesztéseket Lajosnál, mily veszélynek tenné ki magát s méltóságát, ha a zajlongó tömeg közt megjelennék. A király azonban, ügylatszík, a nemesség vezéreinek, a lengyel követnek s tán a szintén hasonlót javasló királynénak ösztönzéseire tanácsosbnak látta, nem daczolni tovább a rendek akaratával, és szavát adta, hogy másnap a Rákosra menend. A kedvező hatást, melyet e válasz a rendekre tőn, Szerencsés Imre is fölhasználni ügyekezett, hogy a maga elleni közingerültséget csillapítsa. Néhány megnyert szájasabb nemes által elhíresztelteté, hogy nem ő, hanem a Fugger-ház a kincstár bajainak főoka : e ház hordta ki, mióta a beszterczei bányákat 1494-ben haszonbérbe vette, s nemsokára azután Ulászlótól az olvasztó hutákra kiváltságot nyert, a rézzel együtt évenként a tömérdek ezüstöt a nélkül, hogy azért csak egy fillér kárpótlást adna az országnak. Bizonyosan gondja volt rá Szerencsésnek, hogy több részlet köztudomásra jusson ama botrányos pörből is, mely szerint az ilyféle titkon kivitt ezüstért a kormánytanács a Fuggereket, s a velők társaságban lévő Thurzó Eleket a múlt évben sok százezer frtnyi kárpótlás lefizetésére ítélte, mit azonban

a Fuggerok a császári követ közbenjárása által maguknak 200 ezer frtig a király által kegyelemkép elengedtettek¹⁾. Ezen izgatásoknak mindazáltal csak az lett eredménye, hogy a közingerültség a Fuggerok ellen még inkább növekedett a nélkül, hogy az Szerencsés irányában csökkent volna.

A király máj. 18-kán a délutáni órákban csakugyan az urak kísérete nélkül jelent meg a Rákoson a rendek között, s általok tiszteletteljesen fogadtatott. És miután a rendek ama kérdésére: ki volna oka, hogy a múlt évi üdvös határozatok végre nem hajtottak? válaszolá, hogy az nem az ő bűne: Verbóczy elragadó ékesszólással festé előtte az ország szomorú állapotát, s kéré őt, üzné el magától gonosz tanácsosait, kik az ő fiatalságával visszaélve, az országot ily nyomorúságos helyzetbe juttatták, rendezné újonnan az ország tanácsát, s ragadná meg maga a kormány rúdját: a nemeség híven fogja őt gyámolítani a féktelen, önző urak ellen. Ismételvén utóbb az országnak már előadott négy kérelmét, azokhoz még némely újabb pontokat is kapcsolt: hogy a Fuggerok, kik az ország zsirját szívják, kiűzessenek; az elsilányított pénz jobb újjal pótolassék; Tahy János tétessék le a horvátországi bánaságból, melyet méltóbbak előtt foglalt el²⁾; hogy végre az Újlaky-féle örökség adassék át Szapolyay Jánosnak. A király ezekre a következő napon ígért válaszolni; de a rendek, tartván az urak ellenző befolyásától, a választ nyomban kiadatni sürgették; mire Lajos előbbi nyilatkozatát ismételvén, magát örcsapatától körülvétette, s távozott.

A királynak ezen erélyes magatartása Szalkaynak is visszaadta bátorságát, s más napon az országtanácsból, — mely, miután a világi urak már nagy részben szintén a Rákosra szállongtak volt, jobbára az egyháziakból állott, —

¹⁾ Hatvani: Brüsseli Okmánytár. Magy. Tört. Emlékek I. Oszt. I, 27. 33. Mária Emlékirata. u. o. II, 181.

²⁾ A rendek Frangepán Kristófnak ígérték oda a bánaságot.

1525.

követség jött a rendekhez tudakolni, mi volna az oka, hogy a rendek a királyt az urak nélkül kívánták maguk közébe? Azért, válaszolák a rendek, mivel a királyt az urak egész éven át környezik; ők vele csak néhány óráig kívántak értekezni az ország ügyeiről. Egyébiránt most már szívesen látják maguk közt az országtanácsát is. Látván pedig, hogy kérelmeikre a király ígért válasza nem érkezik, s e tétovázást az egyházi urak befolyásából származtatván, Verbőczy indítványára elhatározták, hogy a tized a papságtól elvétesésék s a végvárok különösen Szalánkemén megerősítésére fordíttassék; és miután az urak most oly nagy befolyást gyakorolnak a királyra, hogy őt kedvező határozatra birni nem lehet, a múlt évi gyűlés végzése szerint, a jövő Sz. Iván napon az egész nemesség fegyverben jöjjön Hatvanba, s kereszen módot az ország súlyos bajainak orvoslására. E végzést más nap küldöttség vigye tudtára a királynak.

A király személye iránt eddigelé tisztelettel viseltettek a rendek: de most, midőn tapasztalák, hogy tanácsosainak befolyása alól nem tud szabadúlni, őt sem kimélték többé gúnyaiktól. Egy királyi apród egy teljesen fölfegyverzett bábót csent el az udvarból, melyet Lajos unokaöccsének, a lengyel király kis fiának készíttetett, s azt a Rákosra vitték. A fiatalabb nemesek e bábót gúnyos zajjal hordozták körül a nemesség csoportjai között: „Nézzétek — úgy mondanak — ilyenekre költetik az ország pénze; ilyen katonákkal akarja Lajos király védelmezni az országot“. A báb ezután éles gúnyok közt fölakasztatott.

A küldöttség, mely a rendek végzéseit a királynak tudtára adá, a pápai követhoz a pár hét óta Budán lévő Campeggio bíbornokhoz is beszólott, hogy előtte a papi tizedek lefoglalását a haza sürgető szükségeivel kimentse, őt egyébiránt a rendeknek a sz. székhez való ragaszkodásáról biztosítsa. — A bíbornok rosszalá a rendeknek mind a tizedekre, mind a hatvani gyűlésre vonatkozó határozatát, s egyéb kívánataik kieszközlésére közbenjárását ígérte, ha e két ponttól

elállanak; s utóbb a királytól megkérdezettvén, neki valóban engedékenységet javasolt, föltéve, hogy a rendek is elállanak a két ponttól. Ennek tulajdonítható nagy részben, hogy a király a rendeket fölszólíttatá, igatnák kérelmeiket törvényczikk alakjába; Szerencsést pedig a csonka toronyba záratta. De a rendek máj. 21-kén kijelentették, hogy a tizedek letartóztatásától, s a hatvani gyűléstől, mik által egyedül a haza javát célozzák, el nem állanak; más nap pedig, letelven a gyűlésre szabott két hét, szétoszlottak, 150 tagból álló választmányt hagyván hátra Budán, mely a végzéseket törvény alakjába igatná, s azok megerősítését a királynál szorgalmazná¹⁾).

A rendek szétoszlása az urakat nagy zavarba ejtette; magában az országtanácsban is viszály támadt. Szalkay érsek egy ülésben Tahy János horvátországi bánsága miatt Frangepán Kristóffal hevesebb szóváltásba keveredvén, haragjában ennek a velencei fogsága óta meghagyott tisztesszállába nyúlt, miért őt Kristóf úr arczon csapta. A czivakodást a király megjelenése lecsillapította; de Frangepán a főpapság sürgetéseire három napig a csonka toronyban börtönnel lakolt²⁾. Onnan kibocsáttatván Horvátországba szett; s bár a következő hónapban Jaiczát egy had élén eleseggel elláttatá³⁾, az udvari párttal azonban Kristóf úr nem tudott többé kibékülni, s Ferdinánd főherczeg szolgálatába állott.

Szalkay a nemesség erőteljes föllépésétől megrettenve, titkon Szapolyaihoz kezdett közeledni, s a királynak is en-

¹⁾ Diarium Actor. in Comitibus Pestanis 1525. Báró Burgio leveleiből Praynál: Epist. Proc. I, 395. (Kovachich: Vest. Com. 558, mint utóbb Suppl. ad Vest. Com. III, 3. maga is elismeri, csak hibás kivonattát közli.) Diarium Mich. Császár u. o. Istvánfy Lib. VIII, 110. Sperfogel: Engelnél: Gesch. der Nebenl. d. Ung. R. IV, 42.

²⁾ Verancsics, Magyar. Tört. Eml. III, 21. Szerémi György: Cap. XXXV, e. h. 117.

³⁾ Frangepán levele, Firnhabernál: Quellen u. Forschung. 127.

1525.

gedékenységet javasolt. De annál inkább ellenzék azt az országtanács némely más tagjai, kivált Báthory István nádor, Sárkány Ambrus országbíró és Bornemisza János. A király több napig ingadozott a két párt között; végre azonban Báthory véleményére hajólva, június 6-kán körlevelet bocsátott a vármegyékre, melyben eléadá, hogy az ország javára szolgáló törvénycikkelyeket megerősítette, s azoknak végrehajtásához német udvarnokainak elbocsátásával már hozzá is fogott; a hatvani gyűlést azonban, melyre sem maga, sem az urak megjelenni nem fognak, s a papi tizedek lefoglalását, melyekből a püspökök banderiumaikat tartják, szigorúan megtiltja; s az ország egyéb ügyeinek rendezése végett, Sz. Mihály napra Budára hirdet országgyűlést¹⁾. Báthory és pártja azt is kieszközlé, hogy Szerencsés Imre a csonka toronyból kibocsáttassék. A királyné német udvarnokai némi ünnepélyességgel vezették haza Szerencsést; mi azonban annyira fölingerlé az ellenzéket, hogy annak fegyveres népe a megszabadultát vendégséggel megülő Szerencsés házára tört, s azt a hozzá csatlakozott gyülevész néppel feldúlta, s mintegy 60 ezer aranyát elrabolta. Maga Szerencsés Imre s vendégei a vár falairól kötélén leereszkedve menekülhettek csak meg a nép dühétől. A rendzavarók más nap a zsidók házait fosztogatták; sőt Szalkay érsek, György brandenburgi örgróf, s a Fuggerek palotáit is kifosztani szándékoztak; de a Szapolyayaktól, kik a történeteket az udvari párt megfélemlítésére elégették, szétverettek²⁾. Ezen esemény szorosabban Szapolyayhoz kapcsolta Szalkay érseket; az ő közbenjárása következtében pedig Mária királyné is kész volt Szapolyayval tartani, miután ez őt biztosittatá, hogy ez esetben német udvarnokaitól nem kellend megválnia. A királyné és Szalkay aztán a nádor törekvéseit meghiúsítván, a

¹⁾ Praynál : Epist. Proc. I, 190.

²⁾ Thurnschwamb, Wagnernál : Annal. Scep. IV, 40. Katonánál XIX, 554.

hatvani gyűlés megtartására a király engedelmet, hozzájárulását is kieszközölték ¹⁾. 1525.

Sz. Iván napján 14 ezer nemes gyűlt össze a hatvani mezőn, s lovagolt elejébe Lajosnak, midőn ez július 3-kán reggel Szalkay, Báthory, Sárkány s több más urak és Burgio báró pápai követ kíséretében Hatvan határába érkezett. — Még az nap üdvözlő küldöttség hívta a királyt a rendek közé. A gyűlés tere korlátokkal volt körülkerítve; közepén a király s az urak számára emelvény állott; a korlátok közé két kapu vezetett, melyeket, miként a korlátokat is a gyűlésvész nép betódulása ellen védő, s a rendet fentartó fegyveres nép őrzötte. Mihelyt a király s az urak az állványt elfoglalták, Verbóczy István, a gyülekezetet csendreintvén, szólani kezdett. Két óráig tartó beszédben fejtegette az ország súlyos bajait, melyek azt már veszte szélére vezették. Mind e bajok a rosztanácsosoktól erednek, kik a királynak ifjú, különben minden jóra hajlandó kedélyét tévútra vezérlék, s önhasznokat keresve, a törvények végrehajtását megakadályozák. Kéré ennél fogva a királyt, vegye szívére a veszendő hazasorsát, bocsássa el eddigi tanácsosait, s válaszszon másokat maga mellé, kik a közbizodalomtól támogatva, a haza javát eszközölhessék. Ezeknek vezetése alatt a nemesség is tanúságát fogja adni, hogy apáinak hős szelleme, mely hajdan az ország elleneit annyiszor megalázta, még korántsem halt ki kebeléből. Beszédét végezvén, a nemességhez fordula s kérdezé: híven tolmácsolta-e értelmöket s kívánataikat. A

A hatvani
gyűlés.

¹⁾ „És ezenképen erre reábirva királyt és az urakat, azok, a kik a . . . tanácsba tudósok vótak nagy örömbe lesznek, a kik pedig jöendő gonosztl tartottanak, nem kicsiny bánatba esnek. Verancsics e. h. 137. Tota haec diaeta fuit prius cusa inter Strigoniensem, Vajvodam et Regem et Reginam ad feriendum Palatinum, Sárkányium et Agriensem, qui concitarunt plebem contra Strigoniensem . . . Rex per se ipsum parum videt et parum cognoscit; reginae palpum obtrusere . . . promissionē facultatis retinendorum apud se germanorum. Burgio lev. Praynál: Epist. Proc. I, 149.

1525.

nemesség zajos helyesléssel válaszolt a kérdésre, kérvén egyzsersmind a királyt, mentené meg valahára magát s az országot a gonosz tanácsosok zsarnokságától. Szalkay, Báthory, Sárkány és Thurzó Elek nevei leghangosabban hallatszának ki a tömeg zajából.

A csend kissé helyreállván, Szalkay érsek emelt szót. Tanúságul hívta fel magát a királyt, miképen érsekké neveztetésekor fölmentetni kérte légyen magát a kancellári hivaltól; de kívánsága nem teljesítettett; sőt most is, midőn a király Budáról megindult, lemondani akart, s ezennel le is mond hivataláról. Mindazáltal rövid idő múlva meglátandja a nemesség, mily hű és hasznos volt légyen az ő szolgálata. A nemesség őt csendesesen hallgatta; s csak néhányan, kik a Szapolyaival kötött szövetségéről nem értesültek, kiáltozák beszéde végén: le a varga-ivadékkal, a nemesség ellenességével! — kiket azonban a többiek hamar lecsöndesítettek.

Utána Báthory István nádor kezde szólani. Méltatlannak mondá, hogy az ország főtisztviselői hivatalaiktól, s eképp becsületöktől minden törvényes vizsgálat nélkül megfosztassanak. „Mint olyan megbúsult ember, sírva könyörög vala mind a királynak s az uraknak, s mind az országnak, ... tekintenék az ő elei régi jó szolgálatjokat, kik mind éltig az országnak híven és jámborul halálokkal is, vérek hullásával szolgáltak, ő is kedig gyermeksége óta híven és jámborul szolgált vóna; törvény nélkül ne nyomorítanak meg, és ne kisebbítenék az ő jó régi nemzeti hírét meg, és ő rajta ne kezdenének új törvényt. Lenne törvény reá, és ha a törvény megterhesítené, ne csak tisztét, de fejét vennék, ... ha kedig a törvény őtet megmentené, ne akarnák ok nélkül, időnek előtte megnyomorítani“. A nemesség azonban zajosan szakasztá őt félbe. Ártándy Pál, Glessány Miklós, Nikolay Gergely s többen mások reá kiáltának, hogy ebben nem szükséges a törvénylátás, „holott szemökkel látnák, hogy nem elég ember vóna tisztére;“ addig az ország semmihez sem akarna

látni; míg alkalmasabb egyéniség nem választatnék a nádorispánságra.

A zaj kissé csillapodván, Sárkány Ambrus országbiró állt fel, s hevében ugrándozva, hetykén szóla, hogy ő a királynak s már boldogult atyjának is oly híven szolgált, miképen az egész gyülekezetben ketten-hárman is alig vannak, kik érdemökre nézve vele mérközhetnének. „Hazudsz áruló — hangzott ellenébe a nemesség soraiból — hazudsz a fedre, hogy marha- s bőr-kupeczkedéseddel, borméréseddel s afféle kalmárkodásoddal jobban szolgáltál mi nálunknál, kik vérünkkel ótalmaztuk a hazát, míg te a harminczadoknál a szegénységet nyúztad (Sárkány a pozsonyi harminczadot tartá elébb zálogban); csak ő felsége iránti tiszteletünknek köszönd, áruló eb, ha mindjárt össze nem vagdalunk“. — Thurzó Elek, a nemesség e kitörése után óvakodott szólani; bár reá is számtalan szitkok szórattak. Széchy Tamás és több más urak is tanácsosbnak vélték hallgatva mellőzni az ellenök emelt vádakát. A rendek ezután választ kértek a királytól; ki azonban azt más napra halasztván, az ülést föloszlatta.

De a nemesség még azután is együtt maradt. Vezérei kivált Báthory nádor ellen intézték izgató beszédeiket. Elmondák, mily szertelenség- s készületlenségben vannak a végvárok, mily rendetlenség s hanyagság uralkodik a törvényszolgáltatásban; s mind ez a gondatlan nádorispán bűne, „kinek sokkal nagyobb gondja vóna az ő torkára és hasa töltére, hogy nem tisztére, ... ki mindennap, ha nem kétször, de egyszer szörét tenné, hogy többet innék kelleténél“. — „Nem vala sem piac, sem utcza, sem udvar, sem szállás, holott mind csak arról nem szólnak vala, ... hogy a náderspánrul levonják a náderspánságot, és mást választanak reá. ... Az ország között egyik leszáll, a másik föláll vala, és a mit az egyik eleget nem szidalmazhat vala az jámbor urfiun, azt a másik végzi vala el. ... Árthándy Pál fölállván az székre nyilván megkiáltotta, hogy ebbe több halogatásnak nem kel-

1525.

lene lenni, sem erre több tanácsot nem kellene várni, hanem más napra gyűlne be az ország, és a ki ő nekik tetszenék... választának el és emelnék föl... Erre a szóra mind az egész ország fölkiáltott, hogy úgy, úgy, úgy kell, úgy kell, és ha valaki ellentartó lenne, mind fejenkint rajta haljunk meg. — Báthory István menjen ki innét, ne tegyen visszavonást az országba; ha ki nem akar menni, ugyanottan szállásán hányják kőconként.”

Éjjelre kelve, a nemesség fegyveresen jár vala fel s alá az utcákon, mi az urakat még inkább megfélemlítette. Néhányan közölök tanácslák a királynak, hogy mihelyt az utcák lecsöndesednek, menne vissza Budára; de Szalkay s mások biztosítva Szapolyay, s a nemesség vezérei által, ellenveték, hogy a király, kinek személye ellen semmi panasz, nincs mitől féljen; elég, ha szállása fegyveresek által őriztetik, mi végre az uratlan nemes népből is többen oda gyűjtettek. Báthory azonban és Sárkány, a többiek tanácsából is, éjjélkor amaz Cserép várába s onnan Ecsedre, emez Budára távozott Hatvanból.

A főhivatalnokok letétele.

Más nap jul. 4-kén, a nemesség összegyűlvén, újjongó örömmel hallá a két úr távoztának híret; s az árulónak itélt Sárkány javait Paksy Gáspárnak és Bodó Ferencznek szánták. A király némelyek tanácsára még kísérletet kívánt tenni a nádor megmentésére, s Drágfy János és Szalaházy Tamás veszprémi püspök által megizente a rendeknek, miképen ő igazságtalanságnak tartja, valakit törvénytárgyalás nélkül tisztétől megfosztani; legyen az ország bizodalommal iránta: ő mindazok felett, kikre az országnak panasza van, mihelyt Budára visszamegy, szigorú vizsgálatot tartand. Midőn a királyi válasz Verbőczy által kihirdettetett, mintegy háromszázan a rendek közül Kálnay János vezérlete alatt elfogadandónak vélték a király akaratát; de a nagy többség annál hevesebben kívánta a nádor letételét. Több szónoklat után négyen a királyhoz küldettek, őt az ország nevében kérendők, ne ellenzené tovább egy új nádorispán választását, mit

mind az ország, mind ő felsége java mulhatlanúl szükségessé teszen. A király meggyőződve, hogy hasztalan minden további ellentállás, mi csak a kedélyeket ingerelné, Várday Pál egri püspököt, Drágfy Jánost és Kanizsay Lászlót újabban a rendekhez küldi, izenvén általek, hogy szabadságot ad nekik új nádort választani, „csak hogy olyat választanak, ki elég lenne reája“. Zajos öröm váltá föl a követség szavait, s új küldöttség megy a királyhoz, megvinni a rendek köszönetét. Mihelyt pedig az visszatért, „nem sok késedelemmel és tanácskozással“ Verbőczy Istvánt választották nádorispánná. „Kit tehetnénk . . . jobbat, kegyelmesbet, igazbat és vigyázóbbat, — így szónoklának a nemesség vezérei, — kinek az ország . . . romlása inkább fájna, és ki inkább tudná az ország szabadságát és törvényét, mint Verbőczy uramat ő kegyelmét? Mi szükségünk olyanra, kinek még tanulni kell? . . . Válaszszunk valaha a mi tagunkbólis, necsak mind az régi úr nemzetből naderspánt, kinek fájjon az szegény nemes nép gyermekki nyomorúsága. Erre a szóra mind az egész országgyűlése fölzendül nagy kiáltásokkal: úgy, úgy atyámfiai, tetszik, tetszik, ötet válassza kegyelmetek: megérdemli. Ez voks mind vármegyékből-vármegyékre megyen, és nem sok találtatik benne, ki ellentartó vóna benne. . . .“ A nemesség ezután még tovább ment, s Várday egri püspököt kanczellárrá, Drágfyt országbiróvá, Kanizsajt kincstárnokká kiáltá ki; s egy követség által kérte a királytól ezeknek is megerősítését; mit azonban Lajos határozottan megtagadott, kijelentvén, hogy e tisztek betöltése egyedül a koronát illeti.

Verbőczy nádorválasztatása.

Más nap a király az urakkal együtt a gyűlésben megjelenvén, Árhándy és Glessány könyörgének a rendek nevében erősítené meg választásukat, s Verbőczyt kiáltatná ki törvényesen nádornak. A király ezt Korláthkövy Péter udvarmester által végrehajtatván, Verbőczy maga lép a szószékre. Az érdemes férfiú, midőn az ország veszélyes állapotjától indíttatva, s János vajdával összeszövetkezve, az or-

1525.

szág főhivatalnokainak letétele, s más gondosabbak, erélyesebbek választása, s általában a kormány átalakítása mellett izgatni kezdett, bizonyára nem gondolt arra, hogy a tömeg végre még őt magát emelje a nádori méltóságra; és most, bármennyire hizelgett is tán különben hiúságának az iránta nyilvánult közbizodalom; meggondolván, hogy a nádornak nemcsak főbirónak, hanem főkormányzónak és főkapitánynak is kell lenni az országban, s hogy ezen felül neki, a szegény nemesnek anyagi értéke sincs annyi, hogy az ország fényűzést kedvelő, külsőségekbe fontosságot helyező hatalmas dynastái közt az ország legfőbb világi méltóságát a szokott küldíszszel is viselhesse; s meggondolván azt is, mennyi ármánynyal, fondorlattal kellend majd küzdenie a most ugyan megalázott, de annál mérgesebbé leendő oligarchia részéről, mely az ő felmagasztaltatását egykedvűleg nem tűrendi: visszaborzadt a magas hivataltól. Alig birt néhány hálaszót rebegni királynak s országnak az irányában nyilvánult bizodalomért; zokogva tört ki kebeléből az érzelem, zokogva könyörög királynak s országnak, „tekintenék az ő jó, jámbor és hívséges szolgálatját, ne akarnák kisebbségét és nyomorúságát . . . hagynák őt az ő rendin s választanának az náderspánságra olyat, a ki arra elég vóna, és mind ő felségének, mind az országnak szolgálhatna. . . . Nem akarjuk, nem akarjuk; egyebet sem ő felsége, sem az urak, sem az ország nem választ!“ — hangzott most mindenfelől; s Verbőczy a szokott módon háromszor nagy örömjazzal fölemeltetvén, a király elébe vitetett, hogy ott az előtte felolvasott tiszti esküt letegye; s aztán a király s az urak részéről a hagyományos kézszorítással fogadtatván, a király jobbján a pápai s lengyel követek közt foglalt helyet.

És ezután felolvastattak a törvéncikkelyek, kevés változtatással ugyanazok, melyek a minap a Rákoson alkotattak, s most néhány újabbal toldattak meg. Legfontosabbak ezek közül a következők: az országtanácsba a nemesi rendből nyolcz ülnök választassék, kik a nádorral, az ország-

biróval, a kancellárral és a kincstárnokkal képezzék a tulajdonképen való igazgató kormánytanácsot a nélkül, hogy annak tanácskozásaiból a többi urak kizáratnának. Azon urak, kik saját jövedelmeikből legalább is 50 huszárt el nem tarthatnak, bár elébb az ország zászlósaik közt táboroztak, ezentúl csakúgy mint a többi nemesek, a vármegyére szolgáltatassák be a javaik arányában jobbágyaik által fizetendő hadi pénzeket, melyeken aztán zsoldosok fogadtassanak és saját kapitányaik alatt azonnal a végekre küldessenek. A végek gondosabb ellátása végett meghagyatott a kormánytanácsnak, jelölje ki névszerint ama kir. javakat s jövedelmeket, melyekből a végvárok kapitányai s őrségei díjaztassanak, s e jövedelmek e célra külön kezeltessenek. A huszárok havi zsoldja 3, a nehéz fegyvereseké 4 frtra emeltetett. Az egyházi s világi uraknak hivatalvesztés alatt meghagyatott, hogy banderiumaikat a végekben teljes számmal tartsák fen, eltörültetvén egyszersmind ama rákosi határozat is, mely a tizedeket a püspököktől lefoglaltatni rendelte. Az új rosz pénzből aug. 10-kétől kezdve két denár számíttassék egy régi jó denárra; s ezentúl csak ilyen jó pénz veressék. A rézbányák, melyek által a Fuggerek az országot oly igen megkárosították, tőlök elvétessenek, s magyaroknak adassanak haszonbérbe. Szerencsés ellen, kit a nemesség elébb annyira üldözött, most egy hang sem emelkedett a gyűlésben. A ravasz ember azon ígéretével, hogy a bányákból nagy jövedelmet állít elő, Szalkay által megnyerte a Szapolyay-pártot; s a bányák csakugyan igazgatása alá adattak. Az Újlaky-féle örökség iránt támadt vizsály akként lőn kiegyenlítve, hogy e javakat a király a szepesi grófoknak engedje át; ezek viszont váltságdíj nélkül adják vissza a zálogban tartott királyi javakat s harminczad-jövedelmeket. Megkéretett azután a király, hogy miután Török Bálintnak és a Sulyok testvéreknek megkegyelmezett, hasonló kegyelmét éreztesse Hederváry Ferenczczel is Nándorfehérvár elvesztése miatt. Végül adó fejében telkenként egy arany forint ajánlatott a

1525.

királynak; a nemesség ebből 25 denárt eleinte az új nádornak kívánt adni; de miután azt Verbőczy nem fogadta el, ezen összeg a királynénak ajánltatott, dandarának könnyebb kiállítására. A nemesség, a főbbekben célját érven, a király kívánatában szívesen megegyezett, hogy ama kinevezések s adományozások, melyeket az elébbi napon jó kedvében jogtalanul tett volt, megszünteknek tekintessenek; sőt bár a rákosi törvényezikk, mely a németeket az udvarból kiküldetni rendeli, a többiek közt hagyatott, e tárgyban most szó sem tétetett, és Szapolyay kéz alatt biztosítá a királyt, hogy annak végrehajtása miatt nem szükség aggódnia. Miután végre a következő évi Sz. György napjára újabb országgyűlés tüzetett ki, király s nemesség a hatvani gyepről jul. 6-kán hazatakarodott ¹⁾).

V.

A hatvani országgyűlés, melyet néhány hazafi kezdetben az ország bajainak orvoslata végett indítványozott, de melyet aztán Szapolyay vajda pártérdekeinek eszközévé tön, mint mindjárt szétoszlása után nyilvánossá lett, korántsem nyugtatta meg a pártokat, nem eszközölte a veszendő ország javát. Más kezekbe ment át a hatalom; de ezek sem gyakorlák azt erélyesebben a haza megmentésére. Verbőczy, a nagy jogtudós, nem értett a kormányhoz, vagy nem birt elég erélylyel, hogy az egyházi s világi urakat, kik most ama sérelmek miatt, melyeket osztályuk a hatvani gyűlésen szenvedett, az új ember irányában nagy-úri gögjöket minden lépten éreztették, legalabb a honvédelemre vonatkozó törvények teljesítésére reá szorítani birta volna. Az országtanácsban ezután is az elébbi urak véleménye volt határozó; a király utóbb is,

¹⁾ Báró Burgio pápai követ levele jul. 11-ről Praynál: Epist. Proc. I, 199. Császár Mihály kir. titkár és Sperfogel naplóí e. hh. Verancsics Antal: Az Landorfejeérvár elveszésének oka. Magy. Tört. Eml. III, 136. kövv. Kovachich: Suppl. ad Vest. Com. III, 5. kövv.

kivált Szalkay érsek tanácsait követte, bár ez a kancellári hivatalról lemondván, azt az elébb Rómában követül járt és szerémi püspökké lett Brodarics Istvánnak adta át. Szalkay pedig titkon Báthory a megbukott nádor, Bornemisza János, Thurzó Elek a főtárnokmester s kincstartó és Sárkány országbíró nézeteit pártolta; ha bár színleg Szapolyayval látszék is tartani, ki most az Újlaky-féle örökség által is gyarapodva, roppant gazdaggá lett, s a pártjához tartozó nyolcz kormánytanácsi nemes ülnök, s a jobbára szintén szavától függő megyei kapitányok által a hatalom legtöbb eszközeit kezében tartá.

1525.

De Szapolyay e nagy hatalma nem csüggeszté el az urakat: ők titokban kevéssel a hatvani gyűlés után megkezdék fondorlataikat. Nemsokára azon hír kezdé szállongani, kétségtől állalok terjesztve, hogy Szapolyay a kezében lévő hatalmat önkénye szerint, s egyenesen a király megrontására akarja gyakorolni, hogy így vagy amúgy történendő halála esetében a királyné kezével a trónt is birtokába ejtse¹⁾. Míg ilyféle módon a király szívében gyanút ügyekeztek ébresztetni, tervökben egyszersmind a királynénál is működni kezdenek, ki férjére nagy befolyást gyakorolt; másrésről pedig azon voltak, hogy a nemességben is, mely Szapolyaynak főtámaszát tette, pártot szerezzenek a győzelem által a biztosság gondatlanságába ringatott vajda megbuktatására. Titkon egy kalandos nevű társulatot alkotának, melybe kevés idő alatt annál több előkelő nemest sikerült megnyerniök, minthogy Szapolyay maga Erdélybe távozott; Verbőczy pedig erélytelensége, az urak kedvének keresése által a nemességnek, melyet elhanyagolni látszék, mind több okot adott az elégtelenségre. Még Árpáthy Pál, a hatvani gyűlés egyik nagy ékesszólású hőse is a kalandosok közé szegődött. 1526 elején mintegy két százan gyűltek össze ezek

A kalandos társulat.

¹⁾ Batthyány Ferencz levele Praynál: Epist. Proc. III, 146. Bárány Burgio pápai követ levele u. o. I, 231.

1525.

közül Kecskeméten s esküdtek össze a Báthory-Thurzó-féle felekezettel Szapolyay, Verbőczy s pártfeleik megbuktatására.

A mint Sz. György napja közeledett, melyre a hatvani törvények országgyűlést rendeltek, azon mértékben növekedett a kalandosok ármánykodása is. Thurzó Elek a királynét a Szapolyay-párt ellen tett előterjesztéseivel, a kincstár rendbehozása iránti fényes ígéreteivel megnyervén, általa kieszközlé, hogy Lajos egy időre Visegrádra költözzék. És itt, távol az ellenpárt befolyásától, előadá Lajosnak, mily méltatlanul bánt légyen vele a múlt évben Szapolyay pártja; mennyire megsértette királyi tekintélyét, s korlátolja még folyton hatalmát, hogy midőn az alkalmas időpercz megérkezik, őt attól végkép megfoszsza. Ő felsége hívei a királyi méltóság e lealázását nem tűrhetik tovább, s elhatározták kiragadni őt e méltatlan helyzetből, és a vajda veszélyes hatalmát megtörve, visszaszerezni királyi tekintélyét, hatalmát, kiszabadítani minden jövedelmeit. Az urak s nemesek nagy része e végre egy társulatot alkotott, s a király részéről e nagy czél valóstítására semmi egyéb nem kívántatik, mint egy szava, melylyel e társulatot megerősítse. A szükséges költségeket maguk a kalandosok állítják ki, ők gondoskodnak arról is, hogy a jövő országgyűlésen a velők tartó nemesség fegyverben jelenjen meg, a vajdától, ha szükség, erőhatalommal veendő el a bitorlott hatalmat. A fényes ígéretek, a királyné rábeszéléseitől is támogatvatván, megnyerték az ingatag ifjú királyt: a kalandos társulatot megerősítette, annak Kecskeméten készült okmányát a királynéval együtt aláírta, mindent jóváhagyni s tenni ígérkezvén, mit a társulat a nagy czél érdekében jónak látand.

Ennyire haladván, hogy a további lépéseket annál biztosabban intézhessék, Verbőczy nádort, néhány héttel az országgyűlés előtt a király által a bányavárosokban támadt zavarok lecsillapítására küldvén, Budáról eltávolították¹⁾;

¹⁾ Ld erről Verbőczy oklevelét Katonánál : XIX, 579.

pártfeleiket pedig újra Kecskemétre gyűjtötték, velök ott az országgyűlésen végzendőkről részletesen tanácskozándók. A társulatnak az úrtalan szegény nemesekből is számosan voltak tagjai, kik az uraktól díjat húztak. De bár mily titkosan ügyekeztek is intézni összeesküvésöket a kalandosok, báró Burgio a szemes pápai követ, annak mégis tudomására jutott. A derék férfiú, ki minden ügyekezését a töröktől már sebes léptekkel közeledő veszély elhárítására fordítá, s a maga buzgalmát másokba is örömet átöntötte volna, félvén, hogy e pártoskodás az ország védelmét még inkább háttérbe szorítandja, nem mulasztá el figyelmeztetni a királyt, miképen illetlen volna hozzá, összeesküvések által törekedni hatalma gyarapítására; inté őt, ne hordana maga fát a tűzre, mely ekként aligha nagyobb lángra nem gyúl, mint maga is akar-ná: mert ha azok, kik ellen a csel szövetik, azt észreveszik, még szorosabban egyesülendenek a király ellen. De szavainak nem volt sükere azon ígéretek ellenében, melyekkel a kalandosok a királyi párt oly reményekre ébresztették, hogy a 35 évi zavart és bajokat rövid napok alatt megorvoslandják, a nádort és a vajdát megbuktatandják, nagy adót nyere-
rendenek, s a királyi jövedelmeknek új forrásokat nyitand-nak¹⁾.

Jól tudta Thurzó, hogy a jövedelem-szaporítás, a pénz-kérdés bir legnagyobb súlylyal az oly szegénynyé lett király előtt, miszerint már asztali ezüst szereit is kénytelen volt elzálogosítani, hogy udvara mindennapi szükségeit elláthassa, s „estebédje mégis gyakran nem volt²⁾“. Most pedig, bár a török háború már a küszöbön állott, a kincstár egészen üres vala. Hogy tehát a király buzgalmát a kalandosok czéljainak valószínűsítésére ébren tartsa, mindenekelőtt pénzt teremtet-

¹⁾ Burgio lev. e. h.

²⁾ Scio sepius quod cenam non habuit, et proventum suum inter se dividebant optimates. Szerémi György 135. V. ö. Mária királyné emlékiratát. Hatvaninál: Brüss. Okmánytár. Magy. Tört. Eml. II, 181.

1525.

a királynak. A Fugger tőzsérház érdekei a múlt évben, midőn annak budai ügyvivője a csonka toronyba záratott, s maga a ház a besztercei rézbányák körül elkövetett nagyszerű lopásért a bányák haszonbéri birtokából kiűzetett s 200 ezer arany forint lefizetésére ítéltetett, felette megsértettek. A bányatizedek azután Lengyel János, Bornemisza Péter és Cseh Bernátnak adattak haszonbérbe; a bányákat pedig Lajos az arany hegyeket ígérő Szerencsés Imre felügyelése s kincstári kezelés alatt műveltette. Thurzónak most annál könnyebbé lett a királyt kibékeltetni a Fugger-házzal, mivel Szerencsés ígéretei nem valósultak. Ő, úgylátszik, nagyobb gondot fordított a házának kirablásakor tavál szenvedett kárának megtérítésére, mint a kincstár jobb karba állítására. Károly császár s Ferdinánd követeinek közbenjárása által tehát oda vitte az ügyet, hogy Lajos Fugger Antalnak a kétszázezer forintot elengedje, s a besztercei bányákat és bányatizedeket 15 évre oly föltétellel adja ismét haszonbérbe, hogy a királyi kincstárba azokért évenként 20 ezer forintot és 7,500 gíra ezüstöt, vagy ennek fejében 54,500 forintot szolgáltatson; s ezen összegből Fugger azonnal 50,000 ezer aranyat előlegezzon a kincstárnak ¹⁾). Ezen összeg egy csepp volt csak a király adósságainak és hadkészületi szükségeinek tengerében; de Lajos valahára pénzt látott, s nejével együtt buzgón pártolta a kalandosok ügyét.

A rákosi országgyűlés.

E közben megérkezett ápril 24-ke, az országgyűlés határnapja. A kalandosok a zsoldjokba fogadott számos szegény nemesen kívül, jobbágyaikból is sokakat fölfegyverezve hoztak magukkal. Más nap a sz. János templomában Budán előlegesen összegyűlvén, Verbőczy letételét elhatározták. — Árhándy Pál szót emelt Brodaries kancellár ellen is, mint a

¹⁾ II. Lajos és a Fuggerház közt 1526-ban kötött szerződvény, Történ. Eml. Okmányok I, 27. Lajos kötelezvénye a királynét illető 25,000 frtról 1526-ki máj. 3. u. o. 33. V. ö. Mária Emlékiratát u. o. II, 181.

kit a pápa követe tolt légyen hivatalába; de vizshangra nem talált : a többség a pápát, ki imént is segélyt küldött az ország védelmére, nem akarta megsérteni. April 27-kén a nemesség a Rákoson összegyűlvén, szövetségöket a kalandosok nyilván kihirdették, céljait, rendeleteit felolvasták. Ők a tanácskozás szabadságát akarják helyreállítani, melyet Hatvanban néhány pártos urak megsértettek, — mondák szóno-kaik; s felhívták az összes nemességet, csatlakoznának hozzájuk mindnyájan, kik a haza javát, megmentését szívökön hordják.

Verbőczy, ki csak néhány nappal előbb tért volt meg a bánjavárosokból, bámulva vette észre az ügyek váratlan fordulatát, s ügyfelei által értesítettén, hogy a kalandosok életére törnek, ugyanazon napon, midőn a Rákoson az első gyűlés tartatott, fölmeene a királyi tanácsba s nádori hivataláról, melyet különben is csak kényszerítve vállalt el, lemondott. Jól van, lőn a király válasza, menjen haza, várja be otthon a rendek végzését. De Verbőczy a kedélyek minden módon nyilatkozó ingerültségéből, Báthory s felekezetének gúnymosolyából vészt jósolt és ipjával Zoby Mihálylyal, a hatvani gyűlés másik hősével együtt estenden megszökött s Erdélybe menekült; — szerencséjére, mert házát Báthory az éj beálltával fegyveres nép által vétette körül.

A király más nap követeket küldött a Rákosra, kik nevében előadták, mennyire megsértette királyi méltóságát, tekintélyét a múlt évi rákosi s hatvani gyűlés; de ő felsége szívesen megbocsát a nemességnek, mert tudja, hogy a történetek nem az ő bűnök, hanem azoké, kik által elcsábítottak. Elmondák aztán a követek, hogy Verbőczy a nádorságról lemondott, Báthory pedig magát visszahelyeztetni kérte, ki is, miután Verbőczy a múlt éjjel megszökött, s az által bűnös voltát maga is bebizonyította, a nádorságba visszahelyeztetett. A nemesség az előadást hangos tetszés-nyilvánítással fogadta : a királyt, Báthoryt magasztalta, Verbőczyre szitkokat szórt. A következő napon a nemesség Budán, a ki-

1525.

rályi palota előtt gyűlt össze, s miután a köztők megjelent, s visszahelyeztetését nekik megköszönt Báthoryt éljenekkel fogadta, Verbőczy házának lerontásához készült. Idején érkezett még meg a király parancsa, tartóztatnák magukat az ilyféle erőszaktól : Verbőczy házában boron s irományokon kívül egyebet úgy sem találának; s a bor csak kicsapongásra vezethetné őket, az irományok feldulása által másoknak fognának ártani. A nemesség erre lecsöndesült, sőt fegyvereit is letette. Ezután a veszélyezett haza védelmére fordítatván a szó, a nemesség hevesen kikelt a főpapok ellen, kik zászlóaljaikat a törvény szerint nem küldötték a végekbe, s határozattá lőn, hogy az egyházi urak dandáraikat személyesen vezessék a táborba, s a templomok kincseinek egyrészét is adják ki a haza védelmére. Más nap april 30-kán, a nemesség ismét a királyi palota terén tartotta gyűlését, s a Báthory-felekezet indítványára elhatározta, hogy a nádori hivatal örökös legyen. Mivel pedig a tömeg jobbra a kalandosok által díjazott szegény nemesekből állott, s a fősvény urak, miután céljokat érték, tovább költekezni vonakodtak¹⁾ : a nemesség a maga kebeléből 100 tagot választott, s megkérte a királyt, hogy a többi végzendőkről ezekkel tanácskozzék, magát pedig bocsássa haza.

A király azonban észrevén, hogy a pénzt nem kimélő Szapolyay pártja naponkint erősödik, miért ellene egy szó sem hangzik a nemességben; a kalandosok pedig, miután céljokat a nádorság iránt elérték, a király érdekeivel nem sokat törődnek, s az adók iránt a gyűlés előtt tett fényes ígéreteikről megfélekeztek; s mind ezek, mind amazok tulajdonképen a királyi érdekek ellen kezdenek működni : a nemesség szétoszlását legalább addig, míg az adó, s a templo-

---

¹⁾ Ubi deventum est ad faciendas expensas et sumtus, quilibet se subtraxit quantum potuit, et quidam compulsi fecerunt quod potuerunt, pauci tamen perseverarunt. Batthyáni eml. levele Praynál : Ep. Proc. III, 146.

mok kincse iránt törvény alkottatnék, elhalasztotta. E végett a főpapokkal május 1-jén külön tanácskozást is tartott, s a pápai követ által előadatta nekik, most volna ideje, hálájokat a vett jótéteményekért tényleg bebizonyítani. A püspökök mindent ígértek, s a következő napon, midőn az urak a törvények felett a nemesség választmányával együtt tanácskoztak, a templomok kincseinek egyrészét fel is ajánlák; de a gyűlésen csak fél forint szavaztatott meg adó fejében, s az is csak a kamarai nyereség betudásával s oly záradékkal, hogy a kincstár állapota az országtanács biztosaitól évnegyedenkint megvizsgáltassék. — E záradék az ajánlat csekélysege mellett oly haragra ingerlé a királynét, hogy tollat ragadván, azt kitörülte s fölibe írta: unus rex, unus princeps, egy a király, egy a fejedelem. A dolgok menete meggyőzte a királyt, hogy a nemesség tömegében hasztalan keres támaszt, miért is azt május 4-kén, miután előtte a Verbőczy és Zoby ellen hozott honárulási ítéletet kihirdetteté, azon feltétel alatt, hogy a 100 tagból álló választmány még Budán maradjon, haza bocsátotta.

Lajos azt hitte, e választmánynyal, mely előkelő, értelmesebb nemesekből állott, többre menend, mint a mások eszéke gyanánt szolgáló tömeggel; de csalódott: ezeket is csak pártérdekek vezérlék. A választmány ezután többnyire közösen tartá gyűléseit az urakkal; s Lajos — a királyné, vagy Burgio tanácsára-e, bizonytalan, május 5-kén előadá nekik, miképen már több ízben kéretett légyen, hogy önmaga vezesse a kormány ügyeit: ő tehát most ezen kérelmet teljesíteni szándékozik; de mivel a kormánynak mindenekelőtt pénzre van szüksége, kérte a rendeket, alkotnának törvényt, hogy minden jövedelmei, s úgy az adó és minden hadi pénzek is ezentúl egyenesen kincstárába szolgáltatassanak; majd ő maga fog a határszélek védelméről s általában a szükséges haderőről gondoskodni. Tán Mátyás király példája állott ekkor a jámbor előtt; de a rendek nem látták benne Mátyás egyéniségét. Előhivatták Szerencsés Imrét, s előmutatta-

1525.

ták maguknak a királyi jövedelmek jegyzékét. A bányák haszonbérlete iránt Fugger Antallal pár hét előtt kötött szerződés miatt, különösen nagy zaj támadt. Tudva volt hihetőleg, mit a szerződés megkötésekor folyt értekezlet alkalmával maga a Fugger-ház bevallott, hogy a bányákból mintegy 140 ezer frt kerül ki évenként; s Thurzó Elek ellen, ki a szerződést a király nevében megkötötte, hevesen kikeltek. Tudva volt a pazarlás is, mely az udvarnál minden szegénység daczára uralkodott. A rendek tehát azt végezték, hogy a király ezontúl is csak az esztergami érsekkal, a nádorral és az országbíróval igazgassa az ország kormányát.

Benyújtattak evvel együtt a többi törvényezikkelyek is, melyek szerint egyebek közt rendeltetett: mivel a tisztviselők hibája miatt a kincstár körül sok pazarlás történik, válaszszon a király egy gondos és feddhetetlen kincstárnokot, ki a kir. jövedelmekből mindenekelőtt a végházakat lássa el, s a királyi dandár fölállításának s ő fölsége udvarának költségeiről gondoskodjék, s a kincstár megkárosítói fölött szigorú vizsgálatot tartasson. A király a derék hadat személyesen vezesse; válaszszon mindazáltal egy vagy két főkapitányt is, s a hadjárat intézéséről a hadban jártas férfiakkal értekezzék. Az urak s nemesek is, ne csak a törvényesen kiszabott mértékben, hanem azon felül is tehetségeik szerint mennél nagyobb készüllettel, fejenként keljenek fel a haza védelmére. A parasztok is felkészülve legyenek s ötöd részben, végszükség idején pedig fejenként keljenek fel s gyűljenek össze a király által kitűzendő helyen. A tavali nagy részben behajtatlan maradt adó hátralékai szedessenek be; s új adó fejében telkenként fél forint vétessék. Egyéb-iránt a hatvani czikkelyek nagyobb része most is törvénybe ment.

A király azonban nem akarta megerősíteni a törvénykönyvet, s egyáltalában megváltoztatni kívánta ama czikkelyt, mely hatalomgyakorlatáról szólt. A rendek kik, a 15 nap már eltelvén, nyugtalanul várták a gyűlés befejezését,

vége engedtek, s az első cikket akként módosították, hogy a király törvényes hatalmával az igazgatás minden ágaiban, minden korlátozás nélkül szabadon éljen, s az ország tisztviselőit, a nádoron kívül, ki a rendek hozzájárultával közösen választandó, teljes szabadsággal, tetszése szerint választhatja.

Midőn azután a törvényezikkek május 9-kén a külhatalmak követei jelenlétében felolvastattak, egy sajtószertű jelenettel záratott be a gyűlés. A rendek választmányának egy tagja ünnepélyesen kijelenté, hogy az ország a megalkotott törvények által most már megtett mindent, mit a honvédelem tekintetében tehetett; a királynak erre nézve minden eszköz hatalmába adatott, s ha ő tekintélyével élni tudand, a nemesség részéről sem fog hiányozni az engedelmesség; ha az ország mindemellett is veszendőbe menne, a külhatalmak követei tanúskodhatnak, hogy a nemesség ennek nem leszen oka. A király viszont kijelenté, miképen ő minden lehető kész megtenni a királyi tekintély helyreállítására s az ország védelmére; erre azonban pénz volna szükséges, mi nincs a kincstárban: a rendektől kimutatott királyi jövedelmek nagy részben csak papirososon állanak, mint például, a budai és fehérvári harminczad jövedelme, mit a rendek 100,000 frtra számítottak, s 20 ezret is alig hoz be¹⁾. — Ő kész mindent megtenni; de kezei szegénysége miatt kötve vannak, s lehetlent tőle senki sem várhat. És azután hasonlókép a külkövetek tanúságára hivatkozva, ő is óvást tőn, hogy, ha az országot veszedelem éri, annak oka nem ő leend. „És ily comoédiát játszottak kölcsönös óvásaikkal a király és alattvalói, — úgymond a pápai követ. És ez oly időben történt, midőn a vészföllegek a haza egén már tornyosultak, s annak határai felé Szulejmán roppant hadai már megindultak. —

---

¹⁾ Egy 1525-ki okiratban csak 16,000 frtra tétetik Pray: Epist. Proc. I, 224.

1525.

„Mondák, menjen a király hadaival az ellenségre, és a királynak néha nincsen jó saruja.“

A nemesség ezután széteszlott a nélkül, hogy a törvénykönyv megerősítését bevárta volna; minek következtében az országtanácsban heves viták támadtak. Szapolyay pártja, mely a kalandosok czélzatait végre is megghiúsította, s a hatvani törvények legtöbbjeit az új törvénykönyvbe is fölvetette, ennek megerősítését sürgeté, míg Báthory s a többi kalandosok, kik a kormány élén maradtak, látván, hogy Verböczy megbuktatásán kívül a törvényekkel nem sokat nyertek, boszúságokban azokat megerősíttetni sem akarták. A király e két párt közt nem tudta mit tegyen; gyöngesége e viszályokban teljes érzéketlenséggé fajult : „bár a veszély nagyobb volt, mint valaha, a király mégis, mintha kőből volna, semmin sem indult meg ¹⁾“.

VI.

A veszély közeledése.

I. Ferencz francia király, mióta Felső-Olaszországban V. Károly császárral harczra kelt s legyőzetvén maga is fogolylyá lett, levelei s követei által nem szűnt meg ösztönözni Szulejmán szultánt, törne be Horvátországon keresztül az osztrák ház birtokaiba, s foglalkodtatná e részről is a világhatalomra törekvő császár haderejét²⁾. A töröknek tetszék az ajánlat : úgylátszik, már azon támadások is e célra valóban irányozva, melyeket a török basák 1523 óta Jaicza és a Száva vidéke ellen intéztek. A császár és testvére Ferdinánd herczeg előtt nem maradt titokban e szándok ; s ez volt oka, hogy Ferdinánd, krajnai s istriai tartományainak védelmére végett Lajostól 1524-ben több horvátországi várat átvett, azokba német őrséget helyezett ; ez volt oka annak is, hogy Ferdinánd ugyanazon évi október 2-kán kötött szerződésénél

¹⁾ Báró Burgio levelei s országgyűlési naplója Praynál : Epist. Proc. 230. kövv. 410. kövv.

²⁾ Sanuto és török források Hammernél II, 45.

fogva Zrínyi Miklóstól is átvette ennek Neuhauss más nevén Neugrad és Dobravina várait, hogy azokból erősebb gátot készíttessen a törökök becsapásai ellen¹⁾; Mária királyné pedig György brandenburgi markgróftól Medved, Rokonok és Lukovicz várakat 22,000 s Varasd városát 11,000 arany forinton magához váltotta²⁾. Ferdinánd utóbb egyéb módokról is intézkedett, melyek által e tartományait a török ellen biztosítsa. Egyebek közt az 1525-ki szept. 23-kán szerződést kötött Karlovith János corbaviai gróffal és Kobasicz Jánossal, miszerint Horvátország részéről egy kémrendszert alkossanak, mely által a török minden mozgalmait s hadi tervei idején tudomására adassanak a laibachi főkapitányságnak, évenként 1000 arany díjat kötelezvének nekik ebbeli szolgálataikért³⁾.

A török becsapásai az osztrák földre ezen intézkedések által megnehezítettén, Szulejmán, mint már említők, 1525-ben követséget küldött Budára, s Lajosnak békét ajánlott, ha seregeinek Horvát- s Tótországon keresztül szabad átmenetet enged az osztrák tartományokba. Az ajánlat most is, mint már elébb több ízben visszavetettet, s a boszús Szulejmán egyenesen Magyarország ellen határozott intézni hadjáratot, és arra az év folytatában mind Konstantinápolyban, mind Serviában nagy készüléteket tétetett. Ezekről 1526 elején biztos híreket hozott Tomory Pálnak s a budai kormánytanácsnak Bakics Pál, ki elébb Ferhád basának titkoka, már több ízben némi jó szolgálatot tett híradásaival a

¹⁾ Ne ipsis Turcis, ut consueverunt hucusque habere, tam securus pateat accessus per fines Regni Croacie ulterius in nostras provincias irumpendi. Dat. Vienne die 2-a oct. 1524. Bécsi császári titkos levéltár eredetijéről.

²⁾ Mária kötelezvénye az említett összegekről. Geben zu Offen am 28-ten tag des Monats Octobris im 1524-ten Jahre. Bécsi titkos levéltár eredetijéről.

³⁾ Actum in Civitate nostra Vienna Austrie 23-a die mens. sept. a. d. 1425. U. o. eredeti fogalm.

1526.

magyar ügynek, most pedig családjával együtt az országba futván, a király szolgálatába állott. Ő bizonyosnak állítja, hogy Szulejmán a jövő tavaszon nagy haddal személyesen fogja megtámadni az országot¹⁾, mi végett a belgrádi és szendrői basák a naszádokat és ostromszereket nagy mérvben készíttetik. Híreinek hitelességét a moldvai és havasalföldi vajdák egyértelmű tudósításai is igazolták; de a magyar urak s királyuk, mint látók, pártviszályokkal foglalkodtak, s ezekbe merülve csak mellékes dolognak tekintették a veszendő haza védelmét. A kormány részéről e tekintetben semmi egyéb nem történt, mint hogy a pápa, a császár, a francia s angol király a veszélyről tudósíttatott s megkérte, ne hagynák segély nélkül a kereszténység eddigi bástyáját. A pápa, VII. Kelemen, szívére vette az ügyet, s a budai udvarnál lévő követéhez újabban is 50 ezer aranyat küldött gyalog hadak fogadására; a császárt, a francia és az angol királyokat pedig több ízben inté levelei s követei által, lennének haddal s pénzzel segélyére a veszélyben forgó országnak²⁾. Ugyanazon időben Lajos maga is a legnagyobb aggály kifejezéseivel sürgette a francia és angol király segélyét³⁾. De hasztalan; ígéret mindenfelől bőven, segély sehonnan sem érkezett.

Az ország késületlensége Szulejmán támadó hadjárata kezdetén.

Midőn az országgyűlés máj. 9-kén széjjeloszlott, már tudva lehetett az országban, hogy Szulejmán, épen e gyűlés megnyitásakor, ápril 23-kán, százezernél nagyobb sereggel, s 300 ágyúval indult meg Konstantinápolyból. És a szerencsétlen hazában mindeddig semmi készület az ellentállásra, sőt a kellő készületeknek még lehetősége is alig létezett a kincstár üressége miatt. Szulejmán minden hihetőség szerint Péterváradot lévén megtámadandó, Tomorynak meghagyott, hogy azt, s a Szerémség többi várait lehetőleg megerő-

¹⁾ Praynál Epist. Proc. I, 210. Szerémi György 115.

²⁾ Pray : Annal. V, 92. 95. Katona XIX, 574. kövv.

³⁾ Epist. Proc. I, 223. M. Eml. V, 73. köv.

sítse. E végre még lehetett volna is tenni egynémit, mert Szulejmán gyakori s nagy esőzések által gátolva, roppant seregével fölötte lassan kelhetett át a Balkán szorosain. De Tomorynak semmi eszköz nem volt kezében : főkapitányi hada összesen csak ezer gyalogból s 500 lovasból állott, pénzt pedig nem kaphatott a kormánytól, bár annak tudtára adta, hogy a várak őrségei, s a dunai sajkáshad legénysége rég elmaradt zsoldjokat türelmetlenül követelik, s ha mennél előbb ki nem elégítettnek, váraikat s naszádaikat odahagyni s elszéledni fenyegetőznek.

A pénz ily nagy szűkében a kormány végre azon módhoz nyúlt, melyet eddig nemcsak a főpapság, hanem Szapolyay pártja is ellenzett ¹⁾ : a királyné és, úgylátszik, Burgio pápai követ sürgetéseire rendelet bocsáttatott ki, hogy a templomi arany- s ezüst-szerek fele a haza védelmére mindenütt beszédessék és pénzzé veressék. E rendelet végrehajtására mindenfelé biztosok küldettek a városokba s klastromokba és az „executio“ főfelügyelése More Fülöp pécsi püspök ²⁾, Maczedoniai László pécsi prépost, Bornemisza Péter, Csáky Mihály, Gerendy Miklós, Dóczy Ferencz, és Serédy Gáspár gondjaira bízott. Emlékeink ezek némelyikét, kivált Serédyt avval vádolják, hogy az egyházak ezen kincseiből magukat gazdagították meg ³⁾; sőt maga Mária királyné is sokat saját kincstárába sikkasztott volna belőle ⁴⁾. Bizonyos az is, hogy a papság több helyt ellentállott e szabálynak; s még junius végén is feleletre vonni s javadalmaik elvesztésével kellett fenyegetni a fehérvári s nagyváradi

¹⁾ Szerémi György szerint a királyné már 1525-ben is sürgette az ezüst beszédését; de Verbőczy s más Szapolyay-pártiak azt ellenzeték 112.

²⁾ Qui erat exiquator (executor) de domo Dei vas argenteas (vasa argentea) Szerémi 118.

³⁾ Casparus Serédi erat valde pauper, sed ex thesauro Ecclesiae fuit magnificus. Szerémi 115.

⁴⁾ Szerémi 114.

1526.

káptalanokat, mivelhogy a templomok ezüstjét előmutatni vonakodtak¹⁾. A kormány egyébiránt, hogy a papságot e rendelet végrehajtására hajlandóbbá tegye, jun. 23.-kán kelt köriratában kihirdette, hogy ez a pápa jóváhagyásával történik, s a templomok által kiadandó ezüst értéke a hadjárat után a kincstárból megtérítendő lesz. A királyné e közben Bécsből 25 pénzverőt hozatott, kik aztán Budán s Visegrádon azonnal hozzá láttak a pénzveréshez²⁾. A közönségben az híreszteltetett, hogy az új denárok oly vegyítékből veretnek, miszerint egy gíra (16 lat) új denárban 9 lat ezüst foglaltatik, mint Mátyás pénzeiben; s ettől indítatva, az urak s más országlakosok közül is sokan a pénzverdékbe hordták ezüstjüket, érette készpénzt veendőik át; mindazáltal oly rossz vegyítékű pénz veretett, hogy az nemsokára értékének két harmadát elvesztette a forgalomban, s 10 régi jó denár helyett az újból harminczkettőt kellett adni³⁾. A fővároshoz közelebb eső helyeken hamar gyűlt be némi ezüst⁴⁾; a távolabb vidékeken mindazáltal még augusztusban is szedetett az, midőn hasznát venni már nem lehetett⁵⁾. Innen fejthetni meg, hogy bár a városokra is adó vettetett, a kincstárban még juniushoz is oly kevés volt a pénz, hogy abból az ide s tova küldött futárok díja sem telt ki mindig, s több ízben a pápai követnek kellett azt kifizetni.

De e pénztelenségnél talán még nagyobb baj volt az, hogy nem létezett az országban férfiú, ki e veszély idején erélylyel, lélekéberséggel tudta volna egyesíteni az ország-

¹⁾ Pray : Epist. Proc. I, 250. Katona XIX, 623. Engel : Monum. Ung. 235.

²⁾ Szerémi 113. Liber Ration. Praynál : Annal. V, 97. és Monum. Ung. 188.

³⁾ Szerémi Cap. 33, 113. I. Sperfogel Wagnernál, Scepus. II, 145.

⁴⁾ Így került a pénzverdébe egyebek közt Sz. Gellért 219 gírás ezüst koporsója. Katona XIX, 623.

⁵⁾ Lőcsére s a szepesi városokba csak Lőrincz napja táján mentek a kir. biztosok. Sperfogel Wagnernál : Scepus. II, 146.

nak véderejét. Még május végén is fatumszerű gondatlanság fogta el az elméket. A király honvédelmi foglalkozás helyett lóversenyeket intézett, közönségesen délig aludt, s csak azután ment a tanácsba, hol semmi tekintélyvel nem birt. A kormánytanács majdnem naponkint összegyűlt ugyan; de a napot többnyire hasztalan vitákkal tölté s estenden még nagyobb zavarban oszlott széjjel. Nem csoda ennélfogva, hogy Budánál még egy hajó, egy tábori ágyú sem vala látható; löszerekről, eloségről senki sem gondoskodott¹⁾. E zavarok közt még legtöbb erélyt fejtett ki báró Burgio pápai követ. Ő nemcsak nagy buzgalommal szedette Morvában, Sléziában a pápa pénzén a zsoldosokat, hanem junius elején a kormánytanácsban is megjelent, s előadá, hogy a kezénél lévő pénzekén felül kevés idő alatt újabb segély is érkezendik a pápától; de nagy ideje, hogy valahára már a kormány is erőlyesebben gondoskodjék az ország védelméről. Az urak nagy hálálkodással fogadták a pápai segélyt, s maguk is készeknek ajánlkoztak mindenöket feláldozni a haza védelmére. De mily szomorúan ellenkezett ezen ígéretekkel a legtöbбек hongyilkoló hanyagsága!

Juniusban mindazáltal, midőn Tomory Pál Újfalusy ^{Előkészületek} Máttyást az esztergami érsek huszárainak kapitányát néhány ^{a haza védel-} török földről jött szerbbel Budára küldötte, s ezek a törökök közeledéséről határozottabb híreket hoztak²⁾, valamivel mégis több tevékenységet látunk az országtanácsban. Úrnapja után rendelet ment a vármegyékhez, hogy az összes nemesség fejenként felüljön, s julius 2-kán jobbágyai ötöd részével Tolnán legyen, hol a király is táborba szálland dandarával; a városoknak is meghagyatott, hogy bizonyos számú gyalog zsoldosaikat és ágyúikat a szükséges porral és golyókkal a mondott napig hűtlenség büntetése alatt szintén

¹⁾ Burgio lev. Epist. Proc. I, 243.

²⁾ Lib. reg. ration. e. h.

1526.

Tolnára küldjék¹⁾. Néhány nappal utóbb Nádasdy Tamás kir. titkár levelekkel Ferdinánd főherczeghez s a birodalmi —, Csurtay Bálint pedig a cseh és Baranyi Bernát a morva rendekhez küldettek segélyt eszközteni, kiktől azonban igéretelnél egyebet nem kaphattak. Pár nappal később Hardeck gróf Bécsbe indult, ágyúkat, löport és egyéb hadi szereket bevásárlani²⁾. A nádor már június elején a Drávához küldetett, hogy Eszéket, Valpót, s a többi várakat azon vidéken megerősítse, s a szükségletekkel ellássa. Ez idő tájban szólíttatott fel Salm Miklós gróf V. Károly vezére is, vállalná fel a fővezérletet a magyar seregben³⁾; mert a viszályokba elmerült urak annyira elszoktak volt már a bajnoki munkáktól, hogy az egy Frangepán Kristófon kívül, ki minapi sérelmei miatt Ferdinánd főherczeg szolgálatába állott, az egész hazában, a hadi dicsőségéről még csak 40 évvel előbb is Európa szerte híres magyar nemzet hazájában, nem találtatott férfiú, a hadi dolgokban eléggé járatos, kire bizalommal lehetett volna ruházni a fővezérletet. De Salm azt el nem fogadta; Frangepán Kristóf pedig, ki utóbb avval szintén megkináltatott, válaszával késlekedett. Még Tomory érsek is, ki a jó akarattal még legtöbb képességet egyesített magában, mint némelyek mondják, mivel hiúsága a mellőzés által megsértetett, de mi valószínűbb, mivel pénzt Budáról nem

¹⁾ A Soprony városához szóló rendelet Dat. Bude fer. 6-a p. p. fest. SS. Corpor. Christi a. d. 1526. E város 100 gyalogot s két taraczkot volt köteles küldeni. E rendeletekhez csatoltatott az élelmi szerek árjegyzéke is, melyben ezt olvassuk: Egy ökör 12, borjas tehén 6, tinó 2, üsző $\frac{1}{2}$ frt, borjú 34 dr., juh 20 dr., bárány 8 dr., csibe 1 dr., kappany 2 dr., lúd 3 dr., hízott sertés 1 frt, egy mázsa szalonna 1 frt, malacz 4 dr., egy budai pint vaj 8 dr., egy adag kenyér 1 dr., egy véka liszt 25 dr., egy pint bor 3 dr., eczet 4 dr., sör 1 dr., egy véka zab 10 dr., aratás után 5 dr., egy véka árpa 11 dr., rozs 11 dr., mind jó pénzben. Soprony városi levéltár. A liber ration. szerint pedig 1 mázsa ágyúpor 15, ugyanannyi puska 25 frt jó pénzben.

²⁾ Liber reg. ration e. h.

³⁾ Epist. Proc. I, 244.

kaphatott, s a rég elmaradt zsoldjaikért nyugtalankodó nasszadosokat s várőrségeket tovább összetartani képes nem volt, s így hivatalának becsülettel meg nem felelhetett, szintén lemondott a szerémségi főkapitányságról; s csak nagy bajjal tudta őt a személyesen hozzá utazott Burgio pápai követ az által, hogy őt némi pénzösszeggel ellátta, reábirni tisztének folytatására ¹⁾.

E közben mind fenyegetőbb hírek érkeztek a közeledő török erejéről és szándokairól. Junius 21-kén egy pár, török fogságból megszökött magyar, Bessenyi Gergely és Temesváry Gergely érkezett Budára, oly ijesztő tudósításokat hozván a török táboráról, hogy a kormánytanács jónak látá, más nap a vármegyékbe hírnököket küldeni, meghagyván a főispánoknak, hogy, miként hajdan nagy veszély idején szokásban volt, véres kardot hordassanak körül, jelül mindenkinek a fölkelésre. Mert, mintha valamely átok hatalma fogta volna meg a nemzetet, oly könnyelműleg s gondatlanul hagyta a vést tornyosodni feje fölött: hadi készülétek helyett egy rész vizályaait folytatta; mások vigalmakban kéjelegve éltek le a drága pillanatokat és eddig sem zászlós úr, sem nemes nem igen mozdult. Zapka Tamás az esztergomi káptalanhoz, Esztergom, Trencsény, Zólyom, Turóc, Árva és Liptó megyékbe —, Fodor Sebestyén Szepes, Abauj, Sáros, Zemplén, Ung megyékbe és Palóczy Antal, Homonnay Ferencz, Tarczay Miklós urakhoz —, Kürthössy Balázs a győri püspökhöz s káptalanhoz, s a sz. mártonhegyi apáthoz —, Zalai Deák Bálint Nógrád s Bars megyékbe és Révay Zsigmond, Horváth Ferencz, Losonczy Antal, Balassa Ferencz urakhoz, s a váci püspökhöz és káptalanhoz —, Szentiványi György Szala és Vas megyékhez, Csáktornyai Hampo János, Erdődy Péter, Szécsy Tamás urakhoz, Kaniizay László özvegyéhez és a veszprémi káptalanhoz —,

¹⁾ Epist. Proc. I, 226. de hibásan téve május 1-jére. Hatvani: Brüss. Okmánytár. M. Tört. Eml. I, 36.

1526.

Vethésy Mihály Szathmár, Bereg, Szolnok, Kraszna, Ugocsa és Máramaros megyékbe és Perényi Gábor úrhoz —, Bosnyák Antal Gömör, Tornó, Borsod, Heves megyékhez, Bebek úrhoz s az egri káptalanhoz —, Tápolcsányi Gergely Batthyány Ferencz horvát bánhoz, Tahy János és Bánfy urakhoz —, Bessenyei István Bodrog, Bács, Valkó megyékhez, a bácsi káptalanhoz és bosnyai püspökhöz —, Deák Balázs Somogy megyébe és Buzlay Mózesnéhez —, Komiaty Tamás Czobor Gáspár, Korlátkövy Péter, Sárkány Ambrus, és a bazini gróf urakhoz —, Bergyi Zsigmond Pozsony, Mosony, Soprony megyékbe —, Andorkó Ferencz Pozsega megyébe és More László, Beriszló István urakhoz, s a rácz deszpothoz —, Kissetinyi Deák Ferencz, Csongrád, Szabolcs, Csanád, Torontál, Arad, Külső-Szolnok, Zaránd megyékbe, s a csanádi püspökhöz és Báthory Endre, Szokoly János és Endre urakhoz másod ízben küldettek már a felkelést siettető, s a véres kardot körül hordani rendelő parancscsal¹⁾. Ugyanazon napon rendelet ment Báthory nádorhoz, More Lászlóhoz, a pécsváradi apáthoz és más urakhoz, hogy tüstént menjenek dandáraikkal Eszékhez, nehogy a török a drávai átmenetet is elfoglalja; mert híre érkezett, hogy a török előhad már Belgrádhhoz érkezett, a Száván tüstént átkelt és Száva-Sz. Demetert vívja²⁾. De ő még jun. 30-kán is Pécsen vesztegle, s utóbb Budára tért vissza a királyhoz, okul adván, hogy azok, kiknek hozzá csatlakozni parancsoltatott, nem engedelmeskedtek, s küldetésének csupán parasztokból álló csekély és gyakorlatlan haddal meg nem felelhetett³⁾. Panasz érkezett Tomorytól is, hogy midőn az alvidéki nemességet fölkelésre sürgeti, attól mindenütt azon választ kapja, hogy addig mozdulni sem fog, míg a király személyesen nem szálland táborba.

¹⁾ Liber ration reg. e. h.

²⁾ U. o. és Pray : Epist. Proc. 226. Brodarics : Descript. Clad. Mohács. (Bonfin 1606-ki kiadása végén 761. l.).

³⁾ Brodarics e. h. 762.

Ehhez járult, hogy Budán azon hír kezdte szállongani, — kétségkívül alaptalan, s csak a vajda írígyeitől származó, de mely mégis sokaknál hitelre talált, miképen Szapolyay a törökkel titkon egyetért¹⁾. Egyszersmind pedig oly tanács érkezett a királyhoz valakitől, „ki a török szándokait s az ügyek állását jól ismerte,“ hogy Szapolyay a havasalföldi vajdával küldessék a török sereg háta mögé, azt ezen támadása által Magyarországtól elfordítandó. A tanács tetszett; de az udvar Szapolyay hűsége iránt ama hírek miatt gyanúval viseltetett. Közöltetett tehát a terv Szalkay érsekkel, s midőn azt ez is javaslaná, ama híresztelést alaptalannak mondván: meghagyatott Batthyány Orbánnak, ki épen Moldvába küldetett, tudná meg Erdélyben keresztül utaztában, mi való ama hírekben, s így szerzendő értesülése szerint intézkedjék Szapolyayval a havasalföldi hadjárat iránt²⁾. Batthyány, ügylátszik, a gyanút alaptalannak találván, Szapolyaynak oly rendeletet adott által, hogy törjön be a török háta mögé³⁾. De alig telt el Batthyány elutazása után két hét, somlyai Báthory István újabban azon rendelettel küldetett Sza-

¹⁾ E szállongó hír szerint írhatta Verancsics: János vajda szemben lőn Ibrahim passával Targovistján, Havasalföldben. Azt senki sem tudja, mit egymással titkon beszéltenek, kit azért senki sem dicsért Magy. Tört. Eml. III, 20. Szerémi szerint (I. 111.) levelet írt volna Szapolyay a szultánhoz, neki hűséget ígervén, mivel igen megsomorodott, hogy a kalandosok, Arthándy, Glessány stb, őt Budáról kizárták; a szultán pedig kegyesen válaszolt volna neki. Szapolyayt a törökkel való egyetértésről vádolja Ferdinánd főherczeg is Margit nagynénjéhez az 1526-ki novemb. 24-kén írt levelében (Hatvani: Brüss. Okm. Magy. Tört. Eml. Okmányok I, 45.) De mind e vádakát bővebb czáfolat nélkül is, mi nem volna nehéz, bizvást írígyei alaptalan híreszteléseiből eredteknek mondhatjuk.

²⁾ Brodarics: Descr. Clad. Moh. e. h. 762. és Pray: Epist. Proc. I, 254.

³⁾ Egy udvarnok, Kajdácsy György már jun. 25-kén a szászokhoz küldetett Erdélybe in secretis negotiis; s Batthyány ettől is nyerhetett tudósítást a vajda felől. Lib. rat. regiar. e. h.

1526.

polyayhoz, hogy minden más tervvel felhagyva, egyenesen a király táborába siessen ¹⁾).

A török táma-
dása.

E közben megérkezett jul. 2-ka, a határnap, melyen az uraknak dandáraikkal, a nemességnek fejenként s jobbágyaik ötöd részével és a városok zsoldosainak Tolnán táborba kell vala gyűlniök. A városok azonban jobbára pénzül váltották meg a táborozási kötelezettséget; az uraknak s nemeseknek pedig még híre sem volt Tolnán. Szulejmán viszont julius közepén már Belgrádnál táborozott; míg az előre küldött Ibrahim nagyvezir a Száván átkelvén, Zimonyt, Sz. Demetert, Kölpényt, Szalánkeményt, Bánmonostort, Baricsot és a Szerémség több más várát, melyekből a fizetetlen s különben is csekély őreregek jobbára elfutottak, vagy melyeket most védelem nélkül feladtak, majdnem kardcsapás nélkül megvette ²⁾, s jul. közepén Péterváradot vizen és szárazon megszállotta. A dunai részt Tomory Pál 40 naszáddal védelmezte; de miután Ibrahim a csekély őrsgű várost harmad napon ostrommal megvívta, a törökök nagyszámú hajóhadának ellent nem állhatván, a várban mintegy ezer gyaloggal s némi kevés lovassággal szaporítá az őrseget; maga pedig két ezerre menő lovasságával Bácsra vonúlt vissza. Ibrahim basa ezután a Duna mind két oldaláról éjjel nappal hevesen türetni kezdé a várat nagy számú ágyúiból.

Pétervárad ostromának híre s Tomory azon izenete, hogy 10—12 ezernyi sereggel még meglehetne menteni az ország kulcsául szolgáló várat, nagy hatást tett Budán; s minthogy Tolnán még senki sem jelent meg, s mint már kétségtelennek látszék, nem is fog megjelenni mindaddig, míg a király maga nem száll táborba: Lajos julius 20-kán Szalkay érsekkel s Brodarics kancellárral végre megindult Budáról, s még az nap Érdig haladt. A király és környezetének menthetetlen hanyagságára, vagy tehetetlenségére mutat,

¹⁾ Brodarics e. h. 762.

²⁾ Szerémi 115.

hogy királyi dandára, az érsek két banderiumával, s a királyné fegyveres népével egyetemben sem haladta meg a három ezret. Azon reményben, hogy az urak s nemesek példáját követendik, s útjában hozzá csatlakozandanak, azt lassan folytatá, s Érden is több napig időzött. 22-kén bucsúzott el tőle a Csepel szigetén Mária királyné, ki azután Szalaházy Tamás veszprémi püspökkel, Thurzó Elekkel és Bornemisza Jánossal Budán maradt ¹⁾. Érdről Ercsibe haladt a király s ott is több napig várá az urak s megyék zászlóaljait; de Báthory Endrén kívül senki sem jelent meg. Duna-Pentelén találta őt Basy György, Szapolyay vajda követe, ki ura nevében előadá, hogy ő kész pontosan teljesíteni a király rendeleit; de annyiféle egymással ellenkező parancs érkezett már hozzá, hogy nem tudja mit tevő legyen. A Dunán átkelni, s a törököt hátmögül megtámadni már késő, s azt különben sem tehetné biztosan, miután a havasalföldi vajdára, ki hűsége zálogául fiát Szulejmán táborába küldeni kényszerített, számolni már nem lehet: új és határozott parancsot kér tehát a királytól. Lajos más nap Földváról azon utasítással küldé vissza Basyt s vele Statileo János prépostot a vajdához, hogy hűtlenségi büntetés alatt tüstént útnak eredjen, s éjjel nappal siessen Tolnára, útjában magához vonván a netalán még veszteglő urak s megyék dandárait ²⁾. E parancs ily későn adva, miszerint az legjobb esetben is csak augusztus első napjaiban érkezhett Szapolyayhoz, egymaga eléggé megfejtí miért nem érkezett a vajda idején a királyi táborba.

Alighogy ezek a tanácsból sietve távoztak, midőn híre érkezett, hogy a török Péterváradot, miután annak őrségétől két ízben vitézül visszaveretett, a harmadik rohammal az ostrom 12-dik napján jul. 28-kán megvette, a fenmaradt őrségből 500-nak fejét vétette, a többi foglyaivá

Pétervárad
eleste.

¹⁾ Epist. Proc. I, 263.

²⁾ Brodarics c. h. 763.

1526.

tette¹⁾. Szulejmán ezután Belgrádnál egész hadával átkelt a Száván, s kikiáltatván, hogy hadjáratának céljául magát Budát tűzte ki, lassan vonult Eszék felé, míg vezérei Újlakot, Vukovárt, s a Szerémség egyéb várait, melyek közül csak Újlak állott komolyabban egy hétig ellent, egymás után elfoglalták²⁾.

Az egymást érő vész hírek valahára sietésre inték az urakat. Levelek küldetnek Szapolyay Györgyhöz, ki hadaival már Fehérvárig érkezett, Batthyány Ferencz horvát bánhoz, Frangepán Kristófhoz, ki Ferdinánd hercegtől valahára visszajött és Horvátországban sereget gyűjtött. Macedonai László gyorsan a királynéhez utasíttatik: kérné bátyját Ferdinándot, indítsa meg már a megígért osztrák segítyt, küldjön kivált ágyúkat, miben az ellenség igen erős, a magyar tábor pedig hiányt szenved; sürgetné azon cseh hadak megérkezését is, melyek Mária zsoldjába fogadtattak. Sebes futár megy Nádasdy Tamáshoz is, ki a Speyerben gyülesező birodalmi rendekhez küldetett, adná ezeknek tudtára a veszélyt, melyben az ország forog, s kérné őket, ne hagynák el azt e nagy szükségben. A király maga augusztus első napjaiban mintegy négyezernyi haddal Paksra, onnan 5-kén Tolnára tette át táborát, hova a nádor már Ercsiből előre ment. Megérkezett utána nemsokára Szapolyay György 300 lovassal s 1,200 gyaloggal. Hannibal a pápa pénzén szedett 1,300 gyaloggal, s a szintén pápai zsoldban lévő Gnojenszky Lénárt 1,500 lengyellel. Gyültek lassanként mások is: Várday Pál egri, Perényi Ferencz váradi, Csaholy Ferencz csanádi püspökök, s több más egyházi s világi urak; kik aztán a teendőkről naponkint tanácsot tartának. Aug. 10-kén híre érkezvén, hogy a török már Újlakot is megvette,

¹⁾ Török források Hammernál II, 50. Verancsics szerint 1,100 vitéz vágatott le az ostrom alatt, s csak 81 maradt életben az őrségből, kiket a szultán szabadon bocsátott. Magy. Tört. Eml. III, 20.

²⁾ Hammer e. h. Verancsics e. h. 21.

s Eszékhez közelget : a nádor rendeletet vőn, hogy Eszékre siessen, s ott a török átmenetét, mennyire lehet késleltesse, míg az ország egyéb hadai is megérkeznek; de az urak, kiknek hozzá kell vala csatlakozniok, állítván, hogy kiváltságaik szerint csak a király zászlaja alatt kötelesek hadakozni, vele menni nem akartak. A király, az urak ezen engedetlenségéről értesülvén, haragra gyúlva a következő szavakra fakadt az országtanácsban : „látom, hogy mindenki velem mentegetődzik : ám én azért hoztam fejemet a veszélybe, hogy azt az ország megmentése végett bármi esélynek kitegyem : nehogy tehát még valaki a maga gyávaságát velem mentegesse, s engem okolhasson, holnap Isten segedelmével veletek együtt személyesen megyek oda, hova mások nálam nélkül menni nem akarnak.“ És így aug. 14-kén, ellenére Brodarics kanczellár, Tomory s mások tanácsainak, kik azt javaslásk, hogy a törököktől, ha különben nem lehet, adófizetéssel eszközöljön békét, vagy legalább még a hiányzó hadakat várja be, Szegszárdra, onnan harmad nap Báthára ment. Itt végre a fővezérről is kezdének gondoskodni. A király azzá a szavazatok többsége szerint Tomory Pál érseket nevezte. Hasztalan vonakodott a szerény ember, hasztalan menté magát elégtelenségével ily nagy ütközet vezérletére, minőnek előestéjén álltak, el kellett fogadnia a nehéz feladatot, mellé mindazáltal addig, míg Frangepán Kristóf és János vajda megérkeznek, ennek öcsese Szapolyay nevezetett ki társul.

A vezérek ezután a tábormesterré nevezett Gnojenszky Lenárttal Mohács mezején tábort mértek, melybe a király mellett volt hadak mindjárt be is költözének; a király maga, mivel sátra még nem érkezett meg, Székcson, Macedoniai Miklós házában maradt. Tomory Pál a kir. tábort elintézővén, visszament a maga táborába, mely mióta Török Bálinttal, Perényi Péterrel s más urakkal Kellődnél a Dunán átkelt, Mohácstól dél felé, mintegy két mérföldnyire, a mo-
csáros Karassó, vagy mint a ráczok nevezik, Karasicza folya-

A mohácsi
tábor.

1526

mon túl állott. Tomory e hadat is, melynek száma mintegy hatezerre ment, a mohácsi táborba akarta vezetni; de a vitézek s hadnagyaik hangosan kiáltozák, hogy az ellenség előtt, kinek inkább elejébe illenék menni, hátrálniok, annyi volna, mint gyalázatosan megfutamlani; a kik a királynak ezt javasolják, nem bátor férfiak; nyomúljon inkább a király is előre s vezesse őket mennél elébb az ellenségre; a győzedelmről kételkedni sem lehet, mert bár az ellenség ágyúja számos, serege nagy, de a tizedik, vagy huszadik is alig van fölfegyverkezve. Kéri a vezért, hozza közzök a papok s más harezkerülők félénk seregéből a királyt, kit azok szintén elkorcsítani, magukhoz hasonlóvá tenni ügyekeznek. De ezeknél, s a hozzájuk hasonlóknál, kikről Brodarics mondá, hogy repülni akarnának szárnyak nélkül, helyesebb volt Frangepán Kristóf és Szapolyay János véleménye, kik e napokban a királyhoz érkezett követek által gáncsolták azok tanácsát, kik a királyt idő előtt oly közel hozták az ellenséghez, holott neki Budán, vagy más távolabb helyen kellett volna maradnia, míg az ország egész hadi ereje s az ígért külföldi segély is mind összegyűl; s inték a királyt, ne kelne addig ütközetre míg ők is meg nem érkeznének. Szapolyay e fölött izente még a visszajött Statileo által, miképen oly nagy számú s vitéz hadat hoz Erdélyből, hogy abban a győzelem biztos reményét helyezheti.

Nemsokára ezen üzenetek vétele után — aug. 22-ke lehetett, mely napon Szulejmán öt napig tartó átkelését a Dráván bevégezte, — az urak Podmaniczky Mihályt késő éjjel azon üzenettel küldték Szekcsőre a királyhoz, hogy a török a Dráván átkelt; az ütközetet ennél fogva elhalasztani nem lehet; kérik tehát őt, jöne haladéktalanul a táborba. A király a mellotte voltakkal röviden tanácskozván, még azon órában a táborba küldé Brodarics kancellárt, terjesztené elő az esztergomi érseknek, a nádornak, s a többi uraknak, miképen veszély érné az országot, ha a király a nemesség virágával eltalálna esni az egyenetlen ütközetben; várnák be tehát az

erdélyi vajdát, a horvát bánt, Frangepán Kristófot, a morvákat és szilégeket, s mi egyéb segílyt az ország külföldről még várhat, és vezetnék vissza biztosabb helyre a sereget. Kisebb baj lenne, ha az ellenség Pozsonyig elpusztítaná is az országot, mint ha egy ütközetben a sereg, királyával s annyi úrral és nemessel együtt oda veszne. Gondolnák meg, mi sors érné ez esetben az árva országot. De az urak egyrészt a győzelem hiú reményei kecsegtették, mások féltek elhalasztani az ütközetet, melynek vágyát mind hevesebbnek látták a vitézekben : az eszély szava süketlenül hangzott el közöttök.

A király másnap reggel szintén Mohácsra méne, s a pécsi püspök házában szálla meg, maga is megkísérlendő, az urakat az ütközet halasztására s visszavonulásra bírni. A tanácsban jelen volt Tomory Pál is a másik táborból. Ő, ki elébb még adófizetéssel is békét kívánt vásárlani, látván most, hogy mind a maga, mind a király táborában, a vitézek közt oly nagy a harcvágy, hogy őket már visszatartani is alig lehet, meggyőződött, hogy e vitézeket hátrálásra vezényleni lehetetlen, s a dolgot erőltetni annyi volna, mint őket lázadásra ingerelni; e fölött úgylátszik, a vitézek jó kedve s harcvágya, és a hírek, melyeket kémek az ellenség táborából hoztak, miszerint ott az ágyú mesterek jobbára keresztények, németek, olaszok, kik ütközet esetében maguk is a török ellen fordulandának, Tomoryt magát is megtölték a győzelem reményével. Csodálkozva látá ezt Lajos király s kérdé az érseket; mire építi reményeit, mekkora a magyar, s mekkora a török tábor? Úgy véli, felelé Tomory, a magyarok száma mind a két táborban nem haladja meg a 20 ezret; a törököt 300 ezernek mondják kémek. Látván pedig, hogy az urakat az ellenséges hadak ezen aránytalansága megdöbönté, sietett hozzáadni : hogy az ellenség e nagy számától nem kell megijedni, mert annak nagyobb része fegyvertelen; harcos alig van több benne 70 ezernél. De még így is felette nagynek látszék az aránytalanság, kivált miután az ellen-

1526.

ségnek hír szerint 300 ágyúja volt, míg nálunk 50 alig találtatott.

Míg az urak ezek felett vitatkoznak, egy küldöttség jelent meg Tomorynak, mint mondók, a Karasiczán túl levő táborából, mely miután elébb a királylyal titkon szólott, a tanácsban ekként adá elő megbízását : „ne beszéljék le az urak ő felségét az ütközetről; ők jól ismerik az ellenség erejét, s bár számos az, a győzedelmet bizonyosnak tartják, ha az alkalommal, melyet az Isten nyújt, mindnyájan serényen élnek : jöjjenek tehát a királylyal az ő táborukba; ez jobb fekvésű s közelebb is az ellenséghez. — A ki mást akar, azt kardra hányják, s ha hozzájuk nem csatlakoznak, táborukat is feldúlják.“

E fenyegetés, a könnyen kitörhető viszály félelme azokat is elnémitá, kik eddig az ütközet elhalasztása, s a visszavonulás mellett szóltak, kivált miután híre érkezett, hogy Batthyány Ferencz a tótországi haddal már Pécsnél áll, s nemsokára megérkezik. A végzés tehát kimondatott, hogy miután a visszavonulás az ellenség oly nagy közelében biztosan már úgy sem volna végrehajtható, az ütközetet, mihelyt az ellenség támad, el kell fogadni. Midőn az urak e végzés után szétoszlának, Perényi Ferencz a fiatal s elmés nagyváradi püspök, félig tréfából mondá a királynak : „a csata napját 20 ezer magyar vértanúsága jelölendi, kik frater Tomory Pál vezérlete alatt Krisztus hitéért haltak meg; szentekké neveztetésök végett, jó volna Rómába küldeni Brodarich kancellárt, kit a pápa, s a bíbornokok követségeiből már ismernek.“ A jós szavak többeket megdöbbenének az urak közül. Más nap (aug. 24-kén) Tomory nagy bajjal reábirta a maga táborát, hogy a királyihoz csatlakozzék, mely fél mérföldnyire szállott meg Mohács alatt. Még az nap megérkeztek Budáról a hajók is, lőszereket s ágyúkat hozók, melyek közül kilencz Bécsből küldetett: ágyúink száma ezekkel 80-ra emelkedett. Ezen, s a következő két napon még a sereg is tetemesen szaporodott: megérkeztek Thurzó Elek lövé-

szei, számszerint 200-an néhány ágyúval; Batthyány Ferencz háromezer lovassal s némi gyalogsággal; vele jöttek Tahy János vránai pörjel, Bánfy János több más tótországi urakkal; Erdődy Simon zágrábi püspök s testvére Péter 700-nál számosabb dandárral; Aczél István 300 lovassal, kiket Bornemisza János néhány ezer arannyal küldött gyámfiának utolsó ajándokul; továbbá Szerecsen János 2000-nél nagyobb gyalog íjász dandárral, melyet a Dráva vidékén szedett a maga, s a pécsi káptalan jószágain; More Fülöp pécsi püspök, László testvérével, s többen mások, kikkel a sereg összesen 27—28 ezerre szaporodott.

Az ellenség előőrsei aug. 26-kán annyira megközelítettek táborunkat, hogy az óta a következő két napon többször összecsaptak előőrseinkkel. Az urak e közben a harczyi rend felállításáról vitatkoztak. Némelyek óhajták, hogy a király biztosabb helyen maradjon hátra. De mások ezt szintoly rossz hatásúnak vélték a seregre, mint a mit némelyek szóba hoztak, hogy a királyi fegyver más valakire adassék. Végre abban egyeztek meg, hogy a király a sereg utócsapataiban foglaljon helyet, s biztosságára Raskay Gáspár, Török Bálint és Kállay János ügyeljenek dandáraikkal. Gnojenszky Lenárt azt javaslá, hogy a megkerültetés veszélyének elhárítása végett jó volna a táborban lévő számos szekereket a két szárnyon elhelyezni. A török harczmodorával ismeretes Radics Bosich és Bakics Pál is helyeslék a tervet; de abban csak 28-kán tudtak megegyezni; s így ez is több más részzel együtt végrehajthatlan maradt, mert a következő napon már ütközetre került a dolog.

A mohácsi ütközet.

Augusztus 29-kén egy derült szép nyári nap reggelén, minthogy az ellenség ütközetre látszék készülni, a harczot már türelmetlenül váró magyar had is csatarendbe állíttatott. Erre nézve főelvül tüzetett ki, hosszan nyújtani el a sereget, nehogy a többszörte számosabb ellenségtől megkerültessék. A csatatér a tábor alatt, Mohácstól egy mérföldnyire azon erdőtlen síkságon nyúlt el, melyet keletről az itt

1526.

szigetet képző Duna kisebb ága, délről a Karasicza, s a villányi szőlődombok környeznek. A sereg két hadtestre osztott. Az elsőben a középet Palóczy Antal, Homonnay Ferencz, Perényi Gábor, Szécsy Tamás, Báthory Endre, Czibak Imre s többen mások foglalták el jobbára gyalog hadakkal; itt voltak felállítva az ágyúk is. A jobb szárnyon Batthyány Ferencz és Tahy János állott; a bal szárnyon Perényi Péter, a kis Dunától félmérföldnyire egy nádas mocsárra támaszkodott. E hadtestben volt a két fővezér is, Tomory és Szapolyay György. A második hadtest, mely az első mögött egy kőhajításnyira volt felállítva, jobbára lovasokból állott, s csak két szárnyán volt némi gyalogság. Az ország bárói, s a királyi udvarnokok ebben elől Tharczay vezénylete alatt három sort képeztek. A harmadikban volt a két udvarmester, Korláthkövy Péter és a lengyel Trepka András; továbbá Schlik István a csehekkal s morvákkal közvetlen a király előtt. A negyedik sor közepén a király maga foglalt helyet. A király jobbán az esztergami, zágrábi, váradi, pécsi, szerémi, nyitrai s bosnyai főpapok, a fehértvári prépost, a királyi titkárok s kamarások és a három testőr, Raskay, Török és Kállay — ; balján a nádor, a győri s váci püspökök, s néhány zászlós úr. Közvetlen a király mögött Czetricz, Majláth és Horváth lovászmesterek, mindegyik egy-egy csapat fegyveressel volt elhelyezve; az egész sereget ezer vértess páncélos lovas zárta be, kiknek közepén Drágfy János országbíró a királyi zászlót lobogtatá.

A csatarend kevéssel napkelte után ekként fel lévén állítva, Báthory nádor, bár köszvényben szenvedő, a királyt osztályról-osztályra az egész seregben körülvette, mert voltak, kik kételkedének jelenlétén. „Ime itt a király ő fellege közöttünk — mondá a sorok között, kész meghalni a hazáért, Krisztus szent vallásáért, hitveseitekért, gyermekeitekért. Emlékezzetek meg tehát ti is, hogy magyarok vagytok, utódai azon hősöknek, kik annyszor fényes diadalt nyertek az ellenségén, melylyel ma harcolni fogtok. A győ-

zedelmet nem a sokaság, hanem a vitézség dönti el. Isten maga is gyámolítani fogja a szent vallásaért harczolókat. — Kezetekben van ma nemcsak hazátoknak, melyet az ellenség elfoglalni jött, hanem az egész kereszténységnek is sorsa, üdve.“ Közben-közben maga a király is lelkesítő szavakat szolt a harczágytól égő vitézeknek; s körútját bevégezván, kirendelt helyére tért vissza.

De a nap nagyobb részét türelmetlen várakozásban tölté a magyar sereg a nélkül, hogy az ellenség mutatkoznék. Ez még ama dombok mögött késett, melyek a magyar sereggel szemközt a délnyugati láthatáron nyúltak el, s melyeknek aljában létezett akkor Földvár helység. A magyar vezérek nagy hadtani járatlanságot árultak el, midőn ezeket nemcsak hogy el nem foglalták, de még előőrsökkel sem rakták meg. Sokan türelmüket vesztve, a táborba akartak már visszatérni, midőn az ellenségnek némely csapatai mind a dombokon, mind ezek egy völgyében, mely a mohácsi térre nyílt, délután három óra tájban előtűntek. Szulejmán a tetőről a magyar sereget csatarendben állni látván, eltökélte magát az ütközetet azonnal elfogadni. Rövid tanácskozás után basáival a harc tervét meghatározta, azután kezeit ég felé emelvén, seregének láttára fenhangon imádkozott: „Isten, nálad az erő és hatalom, nálad az ótalom és segély! Istenem, segítsd meg Mohammed hű népét!“ — és könyek peregték le arczaín. A török hadat ennek láttára a hit és bátorság lelkesedése szállotta meg: a vitézek lovaikról leszállván, földre borulának, homlokaikkal a földet érintették, s újult erővel szöktek fel nyergeikbe, és harcra indulának. Az első osztályban Ibrahim nagyvezir a romániai, a másodikban Behram basa a natoliai hadakat vezette; mögöttök maga a szultán a jancsárok- és testőröktől környezve a dombok alján állapodott meg; az ágyúk lánczokkal egymáshoz kapcsolva, számszerint mintegy 400, a jancsárok hada előtt voltak fölállítva; Balibeg szendrői basa, mintegy ötvenezer lovassal egy völ-

1526.

gyön keresztül a magyar sereg jobb szárnyának megkerülésére indult, hogy azt hátba fogja.

Az ellenség nagy száma mellett ettől eleve is féltek a magyar vezérek; azért nyújták el oly hosszan harcziendeiket. Tomory mihelyt ezt észrevette, a király sorába vágat, s nehogy a harcziendet megzavarja, a testőrökül rendelt Raskayt és társait küldé ki dandáraikkal Balibeg ellen, remélvén, hogy még idején visszatérhetnek a király mellé. — Pár percz múlva a tárogatók megriadtak; a király harcziensiket tétetett fejére, mi közben őt vész előérzete szállotta meg: arcát halálsápadtság borítá el. Mint villámfürgeteg rohant ezután a bal szárnyra Perényi Péter, a középpel Tomory Ibrahim hadosztályára, s azt heves harc után a natoliai seregbe üzték. Báthory Endre ekkoron a királyhoz vágat: „fut az ellenség; mienk a győzelem, — kiáltja lelkesülten s kéri a királyt, induljon meg ő is a győzelem teljes kivívására a második hadosztálylyal. Lajos enged a fölhívásnak s egyenesen a natoliai seregbe rohan. De ennek sorai a heves, vakmerő roham előtt két felé nyílnak, s e pillanatban négyszáz ágyú és több ezer jancsár puskája dördül meg és szórja a halált az alig 10—20 lépésnyi távolságban vágató magyar hadra. Nagy volt a csapás, de még nagyobb a zavar, melyet az ágyúk ismételt tüzelése okozott; mindazáltal egy ideig hevesen folyt a harc. Egy csapat, — harminczháromnak mondják számát, még a jancsárokon is keresztül vágott s egyenesen a szultánra tört. Már ennek testőrei közül is számosan halva terültek el csapásaik alatt, midőn lovaik láb-szarizmai elvágatván, mindnyájan elestek s összevagdaltattak. E közben mások egészen a tevetáborig, vagyis a podgyászokig hatoltak előre; de épen ez lőn vesztők oka: a két felé nyílt török hadak minden oldalról körül fogták a magyarokat. Másrésről Balibeg, kit Raskay társaival visszatartóztatni gyöngé vala, jobb szárnyunkat csakugyan megkerülé s annak oldalába esvén, azt megfutamította. Ekként a magyarok, felbomlott harcziendeikben, a többszörte számo-

sabb ellenségtől két tűz közé szorítva s elnyomatva, nem sokáig állhatták ki a harczt, s elébb egyes dandárok, majd valamennyien rendetlen futásnak eredtek. Az ütközet sorsa rövid másfél óra alatt el volt döntve. A futamlók közül sokan a magyar tábor bal oldalán elnyuló mocsárokba veszték, s még többen találták volna ott halálukat, ha a török a futamlókat üldözi. De a győzők cseltől tartva, mozdulatlan tölték a nemsokára sűrűn omló záporral beállott éjet, mi sokaknak alkalmat nyújtott a szabadulásra. Ezek közt volt Báthory nádor, Brodarics püspök s kancellár, e gyászese-mény történése, Erdődy Simon és Jozefics Ferencz püspökök, Perényi Péter, Batthyány Ferencz s többen mások. De Szalkay László, Tomory Pál, a jós Perényi Ferencz, Palinay György, More Fülöp, Paksy Balázs, Csaholy Ferencz főpapok —, Szapolyay György, Drágfy János, Ország Ferencz, Perényi Gábor, Korláthkövy Péter, Sárkány Ambrus, Szécsy Tamás, Horváth Simon, Batthyány János, Palóczy Antal, Frangepán Mátyás, Bánfy Zsigmond, Hampó Ferencz, Trepka Endre és Schlik István urak —; Balassa Ferencz, Tharczay Miklós, Paksy János, Istvánfy János, Várday Imre, Podmaniczky Mihály, Aczél István, Pogány Zsigmond, Tornalyay János, Kálnay János és István, Forgách Miklós és más főbb nemesek mintegy ötszázan, s velük együtt 20 ezer vitéz áldozatul esett. A király már akkor, midőn az ellenség ágyúzni kezdett, nem láttatott a harcrendben. Némelyek szerint előre vágdatott, s vitézül harczott egy ideig; de megsebesítettén, udvarnokaitól környezve, a harc zajából idején kifejtődött s futásnak eredt; de midőn a záportól megáradt mocsáros Csele patakon átugratni akarna, fáradt lova által, mely a meredek túlpartra felkapni nem bírván, hanyat esett, a vízbe temettetett ¹⁾.

Lajos halála.

¹⁾ Brodarics: Descriptio Clad. Mohács. Bonfin 1606-ki hanaui kiadása függelékében, Zsámboky jegyzetei közt 761. kövv. Verancsics Magy. Tört. Eml. III. 20 kövv. Pray: Epist. Proc. I, 263. kövv. Istvánfy Lib. VIII, 118. Török források, Hammernál II, 50. kövv. Történ.

1526.

Szulejmán más nap az egész táborát minden ágyúval s podgyászszal elfoglalván, seregét a rablásra felszabadította. A száguldó martalócok rövid idő alatt azon egész tartományt feldúlták, mely a Dráva, Balaton, Rába és a Duna közt elterül. Maga Szulejmán több napig időzött vesztég táborában. Szeptember 3-kán vérparancs bocsáttatott ki a foglyok leölésére; török írók a levágott férfiak számát 4000-re toszik. A véres munka után Buda felé indult a török sereg.

A királyné, mihelyt a csatavesztésről s férje haláláról értesült, Szalaházy veszprémi püspök s Thurzó Elek kíséretében Pozsonyba futott ¹⁾. Követték őt Pestnek, Budának legtöbb lakosai. A királyné, s a lakosok ingóságaikat a Dunán szállíták fel. És még e közveszély idején is találtatott oly elvetemült, ki a hajók rakmányának egy részét elrabolta. Ez Orbáncz Endre esztergami várnagy volt, méltó, hogy neve az örök gyalázatnak adassék át. Az üresen maradt Buda kulcsai egész Földvárig küldettek a győző elébe, ki szept. 10-kén ütötte fel táborát a főváros alatt, s egy hadosztályt Osztrák- és Stájerország pusztítására küldött. Budát Szulejmán meg akarta kimélni; de katonái azt két helyt mégis felgyújtották, s Mátyás palotáján kívül majdnem egészen hamuba borították. A had egyrésze ez alatt a Duna vidékét pusztítja; a mohácsi fogolymészárlás óta a szilaj török száguldók nyomait mindenütt vér, s felgyújtott városok s faluk üszkei jelölték. A vértés hegyek közt Maróth helységnél egy tó mellett mintegy 20 ezer lakos családotul szekérvárba zárkozván, egy ideig vitézül visszaverte az ellenséget; de végre legyőzettek, s mind egy szálíg leölettek. Köztök volt

---

Tár I, 127. Szerémi elbeszélését Lajos haláláról (I, 133) bízvást a tudatlan nép mondái után írt mesének tarthatjuk.

¹⁾ Gévy : Urk. u. Aktenst. zur Gesch. der Verhältnisse zwischen Österr., Ung. u. d. Pforte I, 9. és Urk. u. Aktenst. zur Gesch. von Ung. im J. 1526. Verancsics M. Tört. Eml. III, 25.

a hős Dobozy Mihály is, ki midőn mindent veszve látott, szép nejét lovára emeli s vele futni akar; de a száguldók hamar utólérték a kettős teher alatt lankadó lovát : ekkor elébb nejét, nehogy török kézre jusson, saját kívánsága szerint keresztül szúrta, s a boszú és kétségbeesés hatalmával ront üldözőire, míg nem maga is sebekkel borítva, ott lelte hősi halálát. Visegrádot a koronával néhány barát és paraszt mentette meg. Tata, Komárom, Esztergam, Fehérvár, szintén épségben maradtak, mert a török csak nyílt helységeket dúlt, várat nem vívott ¹⁾.

A mohácsi ütközet gyászos napján Frangepán Kristóf egy jókora haddal már Zágrábig, némi cseh és morva sereg Győrig és Fehérvárig, Szapolyay vajda Szegedig érkezett. Ő az ütközetet megelőző napon könnyű kocsin sietett hada előtt Mohács felé, hogy az ütközetet késleltesse; de ütközetben értesülvén a csata, s a király elvesztéről, visszatért táborába s terveket koholt a királyság elnyerésére. Ha a török írók jól értesültek, a táborában volt urakat s nemeseket annyira megnyerte, hogy szeptember 17-kén közölők többen azon kérelemmel jöttek volna Pestre Szulejmánhoz, adná nekik Szapolyayt királyul, mit Szulejmán meg is ígért ²⁾. Jobb indulattal gondoskodott a közügyről Várday Pál egri püspök, kit a király még Bátáról küldé vissza a királynéhez. Ő és Bebek János, mihelyt a mohácsi vész hírére vette, Miskolczon több megyék elkésett zászlóaljait összegyűjtvén, a tiszamelléki vármegyék követeivel gyűlést tartott s velők az ellenség további dúlásának meggátlása fölött tanácskozott. Felszólítottak innen a felvidék városai, fel Szapolyay is, hogy hadaikat a megyék zászlóaljaival Vepeléten egyesítsék ³⁾. De süker nem követte az üdvös végzést, mert sem

¹⁾ Brodaries és Vesancsics e. h. Istvánfy Lib. VIII. 132.

²⁾ Hammer : Gesch. d. Osm. R. II, 55.

³⁾ Pray : Epist. Proc. I, 273. Katona : XIX, 733. Sperfogel Wagnernál : Scepus. II, 147.

1526.

Szapolyay, ki a Tiszától Erdély felé, utóbb Tokajba vonúlt vissza, sem a városok nem küldötték hadaikat Verpelétre. Frangepán Kristóf volt az első, ki szept. 2-kán Zágrábnál értesülvén a mohácsi vészről, egy dandárral egész Fehérvárig a török után nyomúlt, mi oly ijedtségbe ejté szeptemb. 23-kán a pesti hídon átkelő utolsó csapatokat, hogy azok nyakra főre tolakodtak a híd felé, mely súlyok alatt le is szakadt, és sokan a hullámokba temetettek; foglyaik megszabadultak ¹⁾.

A törökök ki-
vonulta.

Szulejmán, ki nem hódítani, hanem boszúlni jött, miután a Dunán Budapest közt hidat veretett, hadait a pesti oldalra szállította. Ez alatt a királyi lak kincsei s ritkaságai, köztök a Mátyás királytól Trawi Jakab által öntetett Hercules, Diana s Apollo szobrai, s a könyvtár nagy része hajókra rakattak s Konstantinápolyba küldettek. Szept. 25-kén Szulejmán, miután Pestet felgyújtatta, foglyai egy részét leölette, s Ibrahim nagyvezírt a sereg egy részével Szegednek, Szapolyay táborára küldötte, a Duna mentében maga is visszaindult hadaival. Útközben a Duna s Tisza közt fekvő vidéket szelvében, hosszában feldúlták a kivonuló hadak. Szabadka vitéz lakosai megerősített táborba gyülekezve, szerencsésen megvédték magukat. De Szeged kiraboltatott s felgyújtott; Bács lakosai megerősített templomukban egy napig keményen ellentálltak; de a török nagy áldozattal végre mégis erőt vett rajtuk. A száguldók Bács és Pétervárad között még egy mocsároktól környezett, árkokkal, szekerekkel megerősített táborra akadtak, melyben szintűgy, mint Maróthnál sok ezer ember családotul keresett menedéket. Ennek megvétele is sok török vérbe került; vezéreik közül többen elestek, mint magában a mohácsi ütközetben. Ennyi vérontás, ennyi dúlás után Szulejmán Péterváradnál

¹⁾ Gevaynál: Urk. u. Aktenstücke zur Gesch. von Ungern, im letzten Drittel d. Jahres 1526. I. 14. köv. Jászay Pál: A magy. nemzet napjai a mohácsi vész után 28. I.

a Dunát áthidalván, az országból október 12-kén végre kitakarodott, miután legalább is kétszázezer lélekkel fogyasztotta meg az országot ¹⁾).

1526.

És ily vége lőn a Jagyellók minden tekintetben kárhozatos kormányának; ily következése a féktelen oligarchák ama tettének, hogy Mátyás erélyes, dicső kormánya után oly királyt választának, „kinek üstökét markokban tarthatták“. Az ország, mely a nagy Mátyás király alatt a hatalom, virágzat és dicsőség addig még nem látott fokára emelkedett volt, 35 évi hanyag, tehetetlen, gyáva kormányuk alatt sírja szélére jutott. A királyság fénye elhomályosodott, tekintélye eltipratott, ereje jövedelmeivel együtt eltékozoltatott. Az igazgatás minden ágaiba zavar és rendetlenség, csalárdság és kötelesség-mulasztás fészkelte be magát, mi a nemzet életfáján öldöklő féregként rágódott. A személyállapot, a néposztályok egymás iránti viszonyai az eláradt törvénytelenységben felforgattattak, a jogok megsértettek: egyrésről a zsarnoki hatalmaskodás és hatalombitorlás, másról az elébb már megszüntetett szolgaság ismét életbe lépett, mi aztán egy általános erkölcsi megromlásnak, elsüllyedésnek lőn kútfejévé: az úri osztályban a haza szent szerelmét önzés, az áldozatkészséget önhaszonlesés, a közszellemet magán-érdek és szűkkeblűség, a békés polgári erényeket meghasonlás, pártviszályok, féktelen hatalmaskodás váltották fel; az alsóbb nem-nemes osztályban pedig egy mélyen elágazó bizalmatlanság vert gyökeret, egy alig elrejthető boszúindulat, kárvágy s irígység fészkelte magát a megsértett kedélyekbe. Szóval a nemzeti s társas élet minden jogi s erkölcsi kötelékei megszakadoztak: és a nemzet, s az ország nagy-léte Mohácsnál sírba szállott; erő, jólét, dicsőség eltűnt, százados

¹⁾ Verancsics e. h. 25. l. Török írók Hammernál II, 55. Jászay e. h. 30.

szenvedések, kínos sorvadozás, végkimerültség szomorú korszaka állott be.

Az ország politikai állapotának e sülyedése a Jagyellók alatt, az egyházat is szükségkép maga után ragadá; mert oly szoros kapcsolatban állott ez a politikai állammal, hogy ama belbajoknak, melyek ennek életforrását emésztették, lehetetlen volt az egyház, sőt maga a vallás állapotára is károsan nem hatniok. Mindazon csapásoknak, melyeket az oligarchia és a nemesség a királyságra mért, egyrésze szükségkép az egyházra esett, mely amannak frigyese volt. Ámbár némely főpapok kitünő egyéniségek által maguknak tudtak szerezni tekintélyt; az egyházat ezek sem menthették meg tekintélye általános sülyedésétől, melyről nemcsak számos tény, hanem maguknak az egyháziaknak koserű panasza is tanúskodnak. „Egyházunk üldözése már rég óta tart, — úgymond egy levelében Várday Péter, kalocsai érsek. . . . Fájlaljuk az Isten egyházainak zaklattatását, fájlaljuk, hogy a püspöki méltóság annyira elhitványult, s ily sorsra jutott. . . . Hányszor neveltetünk, gúnyoltatánk ki, midőn üdves intést adánk. . . . Midőn minap a felbőszült nép zajlongásából kimenekedvén, Budáról távozáunk, mily kárörömmel gúnyoltatánk! — pedig mi senkinek kincseit, méltóságát nem kívántuk; s bár mások se kívánták volna a mi s egyházunk javait s méltóságát: ennyi villongások az egyházi férfiak közt, melyek miatt már minden honfitól, magától a néptől is megvettetünk, soha sem támadtak volna.“ A rákosi s hatvani gyűlések kitöréseit a papság ellen nem szükség ismételnünk.

Az egyház ezen sülyedése s az ország zavargó állapota volt nagy részben oka, hogy a reformationalunk is oly gyorsan terjedt el. Legelőbb az erdélyi és szepesi szászok közé szívárgott ez át, kik Németországgal nemcsak kereskedelmi kapcsolatban álltak, hanem sokan gyermekeiket is a német iskolákban neveltették s papjaikat is gyakran onnan hozták. Luther irományai s tanai 1520-ban már széltében ismeretesek voltak a szászok közt, s terjedtek mindinkább a nélkül,

hogy a politikai viszályokba merült főpapoktól észrevétettek volna. Sőt magában az udvarban is korán elhintettek az új tanok. Brandenburgi György örgróf s Thurzó Elek főtárnokmester azokat már nemcsak ismerték, hanem buzgóan pártolták is. Az első pártfogása által lett Henkel János, a reformatio titkos híve, Mária királyné udvari papjává; az ő közbenjárására nyertek Grineus Simon és Winsheim Vitus is tanítói széket a budai főiskolában. Az urak közül legtöbben még csak hírből ismerték az egyházújítást; de 1523-ban, midőn a királyi udvar Csehországban időzött, Lajos kiséréből is többen megbarátkoztak az új eszmékkel, mi Szalkay kancellár figyelmét is annyira magára vonta, hogy tanácsára a király még Csehországból kemény büntetést szabott az új tanok követőire. De daczára az ismételt tilalmaknak, s az új tanokat magukban foglaló irományok megégetésének, daczára Szalkay érsek buzgalmának, kit a pápa az új tanok kiirtására a bíbornoki méltóság ígéretével is tüzelt, s daczára még azon szigorú törvénynek is, mely az új tanok követőit fej- s jószágvesztéssel fenyegette, lehetetlen volt már valamint keletkezését elfojtani, úgy gyors terjedését is gátolni az új eszmékben nyilatkozó korszellemnek.

(Vége a harmadik kötetnek.)

